Rachel Hartman. După ce şi-a luat licenţa în literatură comparată, Rachel Hartman a renunţat să-şi continue studiile literare pentru a se dedica benzilor desenate. S-a mutat o vreme între Chicago, Philadelphia, Anglia şi Japonia şi s-a apucat să scrie Seraphina, prima ei carte, la 30 de ani. In deceniul care a urmat până la publicare a rescris-o de patru ori. Deşi cartea a apărut abia în 2012, a avut un succes formidabil, câştigând două premii literare pentru operă de debut şi fiind deja tradusă în 16 limbi. In prezent, autoarea trăieşte în Canada, cu familia.
RACHEL HARTMAN
Traducere din engleză de Mihaela Ghiţă
young art
Redactor: Dorina Ivan Tehnoredactor: Angela Ardeleanu Copertă: Alexandru Daş
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României HARTMAN, RACHEL
Seraphina / Rachel Hartman ; trad, de Mihaela Ghiţă. Bucureşti: Youngart, 2014
ISBN 978-606-93631-4-0
I. Ghiţă, Mihaela (trad.)
821.111-31 = 135.1
RACHEL HARTMAN
Seraphina

young n ţ este un imprint al Grupului Editorial Art
Tiparul executat la Imprimeria Arta Grafică S.A.

Prolog

îmi amintesc momentul naşterii mele.

De fapt, am amintiri dinainte de asta. Nu era niciun pic de lumină, dar se auzea o muzică: scârţâitul articulaţiilor, sângele învolburându-se, cântecul sacadat al inimii, simfonia bogată a indigestiei. Eram învăluită în sunete şi mă simţeam în siguranţă.

Apoi, dintr-odată, lumea mi-a fost sfâşiată şi am fost azvârlită într-o lumină rece şi tăcută. Am încercat să umplu golul cu ţipetele mele, dar spaţiul era prea vast. M-am împotrivit din răsputeri, dar nu era cale de întoarcere.

Nu-mi mai amintesc nimic altceva; la urma urmei, nu eram decât un bebeluş, chiar dacă unul ciudat. Sângele şi teama nu însemnau mare lucru pentru mine. Nu-mi amintesc groaza moaşei, plânsul tatei sau pe preot dându-i ultima binecuvântare mamei.

Mama mi-a lăsat o moştenire complicată şi împovărătoare. Tata a ascuns detaliile îngrozitoare de toată lumea, inclusiv de mine. A aranjat să ne mutăm înapoi în Lavondaville, capitala Goreddului, şi a reînceput să practice avocatura. Şi-a reinventat nevasta moartă, astfel încât să facă lucrurile mai suportabile. Credeam în ea aşa cum unii oameni cred în Ceruri.

Am fost un copil mofturos; nu voiam să sug decât dacă doica îmi cânta fără să rateze vreo notă.

— Are auzul selectiv, remarca Orma, un cunoscut înalt şi colţuros de-al tatălui meu, care ne vizita des pe-atunci.

Orma nu-mi spunea niciodată pe nume, de parcă aş fi fost un câine; mă simţeam atrasă de răceala lui, la fel cum pisicile gravitează în jurul oamenilor care ar prefera să le evite.

Intr-o dimineaţă de primăvară ne-a însoţit la catedrală, unde tânărul preot mi-a uns părul rar cu ulei de levănţică şi mi-a spus că, în ochii celor din Ceruri, eram o regină. Am urlat ca din gură de şarpe, aşa cum îi stă bine unui sugar care se respectă; ţipetele mele răsunau în tot naosul. Fără a se obosi să-şi înalţe privirea din dosarul pe care îl adusese cu el, tatăl meu a promis să mă crească cum se cuvine în ritul Tuturorsfinţilor. Preotul mi-a oferit psaltirea tatălui meu, iar eu i-am dat drumul din mână ca la comandă. în cădere, s-a deschis la imaginea Sf. Yirtrudis a cărei faţă fusese înnegrită.

Preotul şi-a pupat dosul mâinii, ţinând degetul mic ridicat.

— Psaltirea dumneavoastră încă îi mai conţine pe eretici!

— Este o psaltire foarte veche, a spus tata, fără să ridice privirea, şi nu-mi place să distrug cărţile.

— Noi îi sfătuim pe credincioşii bibliofili să lipească paginile cu Yirtrudis una de cealaltă, pentru ca această greşeală să nu se poată repeta, a spus preotul, după care a dat pagina. Cu siguranţă, Cerurile s-au gândit, de fapt, la Sf. Capiti.

Tata a mormăit ceva despre înşelătorie plină de superstiţii, suficient de tare încât preotul să-l poată auzi. A urmat o discuţie aprinsă între tatăl meu şi preot, dar nu mi-o amintesc. Mă uitam cu ochi mari, transfigurată, la o procesiune

de călugări care înaintau de-a lungul naosului. Au trecut pe lângă noi în pantofii lor moi, un stol şuşotitor de rase monahale întunecate şi de rozarii clinchetitoare, apoi şi-au ocupat locurile în balconul corului. Scaunele au scârţâit; câţiva călugări au tuşit.

Au început să cânte.

Catedrala, răsunând de vocile bărbăteşti, părea să se umfle dinaintea ochilor mei. Soarele strălucea prin ferestrele înalte; pe podeaua de marmură înfloreau pete purpurii şi aurii. Muzica îmi făcea trupşorul să plutească, umplân- du-mă şi învăluindu-mă, mă făcea să nu-mi mai încap în piele. Ea reprezenta răspunsul la o întrebare pe care nu o rostisem niciodată, era modul de a umple golul înfricoşător în care fusesem azvârlită la naştere. Credeam - nu, ştiam - că puteam transcende imensitatea, pentru a ajunge să ating tavanul boltit cu mâna.

Am încercat s-o fac.

Doica a ţipat scurt atunci când, zvârcolindu-mă, aproape că i-am scăpat din braţe. M-a prins de gleznă într-un unghi ciudat, aşa încât am ajuns să mă uit ameţită la podea; părea înclinată şi se învârtea.

Tata m-a ridicat, cuprinzându-mi trunchiul grăsuţ cu braţele-i lungi şi

ţinându-mă la distanţă de o lungime de braţ, de parcă tocmai ar fi descoperit un broscoi supradimensionat şi uluitor. I-am întâlnit ochii cenuşii ca marea, iar colţurile li s-au încreţit trist.

Preotul s-a năpustit pe lângă noi fără să-mi mai dea binecuvântarea. Orma l-a urmărit cu privirea până când a dispărut după colţul Casei Aurite, apoi a spus:

— Claude, explică-mi, te rog. A plecat pentru că ai reuşit să-l convingi că religia lui este o înşelătorie? Sau s-a simţit... cum îi zice? Jignit?

Tatăl meu nu părea să-l fi auzit; ceva legat de fiinţa mea îi atrăsese atenţia.

— Uită-te la ochii ei. Aş putea să jur că ne înţelege.

— Are o privire lucidă pentru un bebeluş, a spus Orma, împingându-şi ochelarii în sus pe nas şi cercetându-mă la rându-i cu privirea lui pătrunzătoare.

Avea ochii căprui închis, ca ai mei. însă, spre deosebire de ai mei, ai lui erau reci şi misterioşi precum cerul noaptea.

— Nu m-am achitat cum trebuie de sarcina asta, Sera- phina, a spus tata încetişor. Se prea poate să nu reuşesc niciodată pe deplin, dar cred că mă pot descurca mai bine de acum încolo. Trebuie să găsim o modalitate de a reprezenta o familie unul pentru celălalt.

Mi-a sărutat creştetul acoperit cu puf. Nu mai făcuse niciodată asta. Mă uitam la el cu gura căscată, de-a dreptul uluită. Vocile lichide ale călugărilor ne înconjurau şi ne ţineau pe toţi trei laolaltă. Preţ de o secundă binecuvântată, am retrăit sentimentul dintâi, cel pe care îl pierdusem la naştere: totul era la locul lui, iar eu eram întocmai acolo unde trebuia să fiu.

După aceea totul s-a risipit. Am ieşit pe uşile bătute în bronz ale catedralei; muzica s-a stins în urma noastră. Orma a pornit alene de-a lungul piaţetei fără să-şi fi luat rămas bun, cu pelerina fluturându-i asemenea aripilor unui liliac gigantic. Tata m-a dat doicii în grijă şi şi-a strâns pelerina pe lângă trup, îndesându-şi capul între umeri din pricina vântului sălbatic. Am ţipat după el, însă nu s-a întors. Deasupra noastră cerul se înălţa gol şi foarte îndepărtat.

*

înşelătorie plină de superstiţie sau nu, mesajul psalti- rei era clar: „Adevărul nu poate fi spus. Iată în schimb o minciună acceptabilă. “

Nu că Sf. Capiti - să mă ţină în inima ei! - ar fi reprezentat o înlocuitoare nedemnă. Dimpotrivă, nici că putea fi mai bine aleasă. Sf. Capiti îşi purta propriul cap pe un talger, de parcă ar fi fost o gâscă la cuptor; ţeasta ei se zgâia la mine din paginile cărţii, provocându-mă să o judec. Ea reprezenta viaţa minţii, complet independentă de mecanismele sordide ale trupului.

Pe măsură ce am crescut, am ajuns să înţeleg această distincţie şi m-am văzut copleşită eu însămi de bizareriile propriului trup, dar chiar şi când eram foarte mică, am simţit întotdeauna o simpatie viscerală faţă de

Sf. Capiti. Cine ar fi putut iubi pe cineva cu capul desprins de trup? Cum să fi realizat ceva în viaţă când mâinile îi erau permanent ocupate cu tipsia aceea? Existau oare oameni care s-o înţeleagă şi care să şi-o revendice drept prietena lor?

Tata îi îngăduise doicii să lipească paginile cu Sf. Yirtrudis una de cealaltă; biata femeie nu şi-a găsit liniştea la noi în casă până n-a făcut asta. Eu n-am apucat să mă uit vreodată la eretică. Dacă ţineam pagina în lumină, reuşeam să disting contururile ambelor sfinte, contopite într-un singur sfânt grotesc. Braţele întinse ale Sf. Yirtrudis ţâşneau din spinarea Sf. Capiti asemenea unei perechi de aripi inutile; capul ei se înălţa pe locul unde ar fi trebuit să fie cel al Sf Capiti. Era o sfântă dublă pentru viaţa mea dublă.

Muzica a fost aceea care m-a ademenit în cele din urmă departe de spaţiul protector al case tatălui meu, facându-mă

să mă îndrept către oraş şi către curtea regală. Mi-am asumat un risc teribil, dar nu aveam încotro. Nu înţelegeam că purtam singurătatea dinaintea-mi pe o tipsie şi că muzica era lumina ce avea să îmi călăuzească paşii.

Unu

în mijlocul catedralei era amplasată o machetă a Cerurilor, numită Casa Aurită. Acoperişul ei se deschidea ca o floare, pentru a dezvălui o scobitură cât un stat de om în care zăcea trupul Prinţului Rufus înfăşurat într-un giulgiu ţesut cu aur. Picioarele i se odihneau pe pragul binecuvântat al Casei; capul îi era încununat cu stele aurii.

Sau, cel puţin, aşa s-ar fi cuvenit să fie. Asasinul Principelui Rufus îl decapitase. Garda străbătuse pădurea şi ţinutul mlăştinos în lung şi-n lat, căutând zadarnic ţeasta prinţului; avea să fie îngropat fără ea.

Stăteam în picioare pe treptele balconului corului, cu faţa către ceremonial. Din amvonul situat în stânga mea, episcopul se ruga deasupra Casei Aurite, a familiei regale şi a mulţimii de nobili îndoliaţi care umplea inima bisericii. Dincolo de un gard de lemn, enoriaşi de rând se îngrămădeau în naosul întunecos. De îndată ce episcopul avea să-şi încheie rugăciunea, trebuia să cânt închinarea către Sf. Eustace, cel ce călăuzea spiritele în sus pe Scara Cerească. Mă legănam pe picioare, ameţită, îngrozită, de parcă mi s-ar fi cerut să cânt la flaut pe o faleză măturată de vânt.

în realitate, nimeni nu-mi ceruse să cânt. Nu figuram în program; la plecare îi promisesem tatei că nu aveam să cânt în public. Auzisem închinarea o dată sau de două ori,

dar nu o meii interpretasem niciodată. Acela nici măcar nu era flautul meu.

Solistul ales de mine, însă, se aşezase din greşeală pe instrument şi îi îndoise muştiucul; solistul de rezervă închinase prea multe pahare pentru sufletul Principelui Rufus şi acum era în grădina mănăstirii, chinuit de regrete. Nu aveam o a doua soluţie de rezervă. Ceremonia avea să fie un

eşec fără închinare. Eu eram responsabilă cu muzica, aşa că totul cădea în sarcina mea.

Rugăciunea episcopului continua cu descrierea minunatei Case Cereşti, căminul Tuturorsfinţilor, unde cu toţii aveam să ne odihnim cândva întru eternă fericire. Nu a pomenit vreo excepţie; nu era nevoie. Privirea mi-a lunecat fără să vreau către ambasadorul dragon şi contingentul bunăvoinţei din ambasada sa, aşezaţi în spatele nobilimii dar înaintea gloatei. Erau în saarantrai - formele lor umane - dar se distingeau imediat, chiar şi de la distanţa aceea, după clopoţeii de argint de pe umeri, după locurile rămase neocupate de jur împrejurul lor, dar şi după faptul că nu-şi plecau niciodată fruntea în timpul rugăciunii.

Dragonii nu au suflet. Nimeni nu se aştepta la evlavie din partea lor.

— Fie de-a pururi astfel! a intonat episcopul.

Acesta era semnalul că trebuia să încep să cânt, dar chiar în clipa aceea l-am zărit pe tatăl meu în naosul aglomerat, dincolo de barieră. Era palid şi tras la faţă. în minte mi-au venit vorbele pe care mi le spusese în ziua în care am plecat la curte, cu doar două săptămâni în urmă:

„Nu care cumva să atragi atenţia asupra ta. Dacă nu te gândeşti la propria ta siguranţă, adu-ţi aminte cel puţin câte am eu de pierdut! “

Episcopul şi-a dres glasul. Mie îmi îngheţase inima şi de abia mai puteam respira. M-am uitat în jur în încercarea disperată de a-mi recăpăta concentrarea.

Privirea mi s-a oprit asupra familiei regale, trei generaţii aşezate laolaltă dinaintea Casei Aurite, un tablou al durerii. Regina Lavonda îşi lăsase pletele încărunţite să-i atârne pe umeri; ochii de un albastru spălăcit îi erau roşii de cât plânsese după fiul ei. Principesa Dionne şedea mândră şi arunca priviri crunte împrejur, ca şi cum ar fi plănuit o răzbunare împotriva asasinilor fratelui ei mai mic sau chiar a lui Rufus însuşi pentru că nu reuşise să apuce a patruzecea aniversare. Principesa Glisselda, fiica Dionnei, îşi sprijinea capul bălai pe umărul bunicii sale pentru a o alina. Principele Lucian Kiggs, vărul şi logodnicul Glisseldei, şedea puţin izolat de restul familiei, privind în gol. Nu era fiul Principelui Rufus, dar părea atât de şocat şi de îndurerat, încât parcă şi-ar fi pierdut propriul părinte.

Aveau nevoie de pacea Cerurilor. Nu ştiam mare lucru despre Sfinţi, dar ştiam destule despre tristeţe şi mai ştiam şi că muzica e cel mai sigur leac pentru ea. Măcar atâta alinare le puteam oferi. Am dus flautul la buze, mi-am înălţat privirile către cupola boltită şi am început să cânt.

Am început prea încet, nesigură de melodie, însă notele au părut să îşi găsească drumul către mine şi am căpătat încredere. Muzica ţâşnea din mine asemenea unei porumbiţe eliberate în imensitatea naosului; catedrala însăşi îi împrumuta din bogăţia ei, de parcă măreţul edificiu ar fi fost, şi el, instrumentul meu.

Sunt unele melodii care vorbesc la fel de grăitor precum cuvintele, care izvorăsc logic şi inevitabil dintr-o emoţie unică, pură. închinarea este una dintre ele, ca şi cum

compozitorul ar fi căutat să distileze cea mai pură esenţă a suferinţei, spunând: „Asta înseamnă să pierzi pe cineva. “

Am repetat de două ori închinarea, nevrând s-o las să se stingă, anticipând în sfârşitul muzicii o altă pierdere palpabilă. Am lansat ultima notă în eter, mi-am ascuţit auzul pentru ultimul ecou şi am simţit cum mă prăbuşesc pe dinăuntru, epuizată. Nu aveau să urmeze aplauze, căci aşa o cerea ocazia, însă tăcerea însăşi era asurzitoare. M-am uitat la marea de chipuri, de la cele ale nobilimii şi ale celorlalţi oaspeţi de seamă, la gloata de oameni simpli de dincolo de barieră. Cu toţii stăteau neclintiţi, cu excepţia dragonilor care se foiau neliniştiţi în scaunele lor şi a lui Orma care, lipit de gardul despărţitor, îşi flutura în mod absurd pălăria în direcţia mea.

Eram prea istovită să mă simt stânjenită de gestul lui. Am înclinat din cap şi m-am retras.

*

Eram noua asistentă a compozitorului curţii, post pe care îl câştigasem după ce mă luptasem cu alţi douăzeci şi şapte de muzicieni, de la trubaduri itineranţi până la maeştri recunoscuţi. Eu reprezentam o surpriză; nimeni de la conservator nu mă băgase în seamă ca protejată a lui Orma. Orma era un modest profesor de teorie muzicală, nu un muzician adevărat. Cânta bine la clavecin, dar numai în măsura în care instrumentul părea să cânte singur dacă el apăsa clapele potrivite. îi lipseau pasiunea şi simţul muzical. Nimeni nu se aştepta ca vreun student de-al lui să fie capabil de mare lucru.

Anonimatul meu era premeditat. Tata îmi interzisese să socializez cu ceilalţi studenţi şi profesori; înţelegeam raţiunea din spatele acestui lucru, oricât de singură m-aş

fi simţit. Nu îmi interzisese în mod explicit să dau probă pentru vreun post, însă ştiam prea bine că nu i-ar fi convenit. Aşa mergeau de obicei lucrurile între noi: el fixa nişte limite foarte stricte, iar eu mă conformam până când nu mai rezistam. întotdeauna muzica a fost aceea care m-a împins dincolo de ceea ce el considera a fi sigur. Chiar şi aşa, nu prevăzusem amploarea şi profunzimea furiei sale atunci când a aflat că mă pregăteam să plec de acasă. Ştiam că mânia lui ascundea de fapt teama pentru binele meu, dar asta n-a făcut-o mai uşor de suportat.

Acum lucram pentru Viridius, compozitorul curţii, care era bolnav şi avea nevoie disperată de un asistent. Cea de a patruzecea aniversare a tratatului dintre Goredd şi neamul dragonilor se apropia cu repeziciune şi însuşi Ardmagarul Comonot, marele general dragon, avea să sosească pentru festivităţi peste numai zece zile. Concertele, balurile şi celelalte delicii muzicale cădeau în sarcina lui Viridius. Eu urma să-l ajut să selecteze interpreţii, să organizez programele şi să-i predau Principesei Glisselda lecţia de clavecin, lucru pe care Viridius îl găsea plictisitor.

Toate astea mă ţinuseră ocupată în primele două săptămâni de lucru, dar întreruperea neaşteptată reprezentată de aceste funeralii adusese cu sine câteva sarcini suplimentare. Criza de gută a lui Viridius îl scosese din

joc, aşa încât întreg programul muzical căzuse în sarcina mea.

Trupul Principelui Rufus a fost transportat către criptă, însoţit doar de familia regală, de preoţime şi de cei mai de seamă oaspeţi. Corul catedralei a cântat Despărţirea, iar mulţimea a început să se împrăştie. M-am împleticit la loc în absidă. Nu cântasem niciodată dinaintea unui public alcătuit din mai mult de una sau două persoane; nu anticipasem neliniştea de dinaintea concertului şi epuizarea de după.

Sfinţi din Ceruri, era ca şi cum aş fi stat despuiată dinaintea lumii întregi!

Mă foiam de colo-colo, felicitându-mi muzicienii şi supraveghind retragerea lor. Guntard, asistentul meu autopro- pus, s-a furişat în spatele meu şi mi-a pus o mână pe umăr, gest care m-a surprins neplăcut.

— Maestra! A fost mai mult decât frumos!

Am înclinat într-o doară din cap în semn de mulţumire şi m-am îndepărtat.

— Te caută un bătrân, a continuat Guntard. A apărut în timpul soloului tău, dar l-am trimis să aştepte. A schiţat un gest în susul absidei, către capelă, unde zăbovea un bărbat în vârstă. Tenul său închis la culoare lăsa se se înţeleagă că provenea din îndepărtatul Porfir. Părul încărunţit era împletit în codiţe îngrijite, iar chipul i se încreţea într-un zâmbet.

— Cine? am întrebat.

Guntard şi-a scuturat tonsura plin de dispreţ.

— Are o şleahtă de dansatori de pygegyria şi i-a intrat în cap că am vrea să-i punem să danseze la înmormântare.

Buzele lui Guntard se strânseră în rânjetul acela pe jumătate condescendent, pe jumătate invidios, pe care îl afişează goreddienii atunci când vorbesc despre străinii decandenti.

Nu m-aş fi gândit niciodată să introduc pygegyria în program; noi, goreddienii, nu obişnuim să dansăm la înmormântări. Chiar şi aşa, nu puteam trece cu vederea aroganţa lui Guntard.

— Pygegyria este o formă de dans străveche şi respectată în Porfir.

Guntard a pufnit.

— Pygegyria se traduce efectiv prin „dat din fund“!

A aruncat o privire temătoare în direcţia Sfinţilor din nişe, i-a văzut pe câţiva dintre ei încruntându-se şi şi-a lipit, pios, încheieturile degetelor de buze.

— Oricum, trupa lui este în mănăstire. îi cherchelesc pe călugări.

Simţeam că începe să mă doară capul. I-am dat flautul lui Guntard.

— înapoiază-i-l proprietarului. Şi trimite-i la plimbare pe dansatorii ăştia, dar fă-o politicos, te rog.

— Pleci înapoi deja? a întrebat Guntard. Câţiva dintre noi mergem la Maimuţa însorită.

Mi-a pus o mână pe antebraţul stâng. Am încremenit, luptându-mă cu impulsul de a-l împinge sau de a o rupe la fugă. Am tras adânc aer în piept pentru a mă calma.

— Mulţumesc, dar nu pot, am spus, dezlipindu-i mâna de pe a mea, sperând că nu avea să se supere.

Expresia lui sugera că se supărase puţin.

Nu era vina lui; presupunea că sunt o persoană normală, al cărei braţ poate fi atins fără teama de consecinţe, îmi doream foarte mult să-mi fac prieteni la acest loc de muncă, dar întotdeauna urma un avertisment, aşa cum noaptea îi urmează zilei: nu aveam niciodată voie să las de tot garda jos.

M-am întors către galeria corului pentru a-mi lua pelerina; Guntard a plecat alene să facă ce-l rugasem. în spatele meu, bătrânul a strigat:

— Doamnă, aşteptaţi! Abdo bătut atâta drum, doar ca să întâlnească cu domnia ta!

Am continuat să privesc drept înainte, furişându-mă în sus pe scări şi în afara câmpului său vizual.

Călugării terminaseră de cântat Despărţirea o dată şi încă o dată, însă naosul continua să fie pe jumătate plin;

nimeni nu părea dispus să plece. Principele Rufus fusese îndrăgit de oameni. Eu abia dacă apucasem să-l cunosc, însă se arătase amabil atunci când mă prezentase Viridius, iar în ochi i se ghicea un licăr de interes. Judecând după mulţimea de cetăţeni care aşteptau, vorbind în şoaptă şi clătinând din cap a neîncredere, procedase întocmai cu jumătate de oraş.

Rufus fusese ucis în timpul unei partide de vânătoare, iar Garda Reginei nu descoperise niciun indiciu legat de asasin. Lipsa capului îi făcea pe unii să se gândească la dragoni. îmi închipuiam că saarantraii prezenţi la funeralii erau cât se poate de conştienţi de asta. Mai aveam doar zece zile până la sosirea Ardmagarului şi paisprezece până la aniversarea tratatului. Dacă Principele Rufus fusese, într-adevăr, ucis de un dragon, momentul ales era cum nu se poate mai prost. Cetăţenii noştri erau şi aşa suficient de neliniştiţi când venea vorba de dragoni.

Am pornit-o de-a lungul traveei sudice, însă uşa de la capătul ei era blocată de nişte lucrări de construcţie. Un maldăr de ţevi de metal şi de lemne ocupa jumătate din podea. Am continuat să înaintez spre porţile principale, atentă ca nu cumva tatăl meu să mă încolţească de după vreo coloană.

— îţi mulţumesc! mi-a strigat o doamnă de onoare în vârstă când am trecut pe lângă ea. Şi-a dus mâinile la inimă. Nu am mai fost niciodată atât de mişcată.

Am făcut o plecăciune uşoară şi mi-am văzut de drum, însă entuziasmul ei atrăsese alţi curteni aflaţi prin apropiere. „înălţător!" am auzit, şi „Sublim!". Am înclinat graţios din cap şi am încercat să zâmbesc, evitând mâinile care încercau să mă atingă. Mi-am croit drum afară din mulţime,

simţindu-mi zâmbetul la fel de împietrit şi de fals precum cel al unui saarantras.

Mi-am tras gluga pe cap atunci când am trecut prin dreptul unui pâlc

de cetăţeni în tunici albe din pânză ţesută în casă.

— Am îngropat mai mulţi oameni decât pot număra, şedea-r-ar toţi la masa Cerului! declama un breslaş masiv cu o pălărie albă de fetru îndesată pe cap. Dar nu mi-a fost niciodată dat să văd Scara Cerească până azi.

— N-am mai auzit pe nimeni să cânte aşa. Nu era tocmai cântat de femeie, ce zici?

— Poate că-i străină.

Au râs.

Mi-am strâns braţele pe lângă corp şi am iuţit pasul către porţile principale, sărutându-mi încheieturile degetelor cu privirea înălţată către Ceruri, căci aşa se face atunci când ieşi din catedrală, chiar dacă eşti… ca mine.

Am năvălit afară în lumina palidă a după-amiezii, umplându-mi plămânii cu aerul rece şi curat, simţind cum încordarea începe să se risipească. Cerul iernii era de un albastru orbitor; cei care asistaseră la ceremonie se împrăştiau asemenea frunzelor purtate de vântul aspru.

De abia atunci l-am remarcat pe dragonul care mă aştepta pe treptele catedralei şi care îmi adresa cea mai bună imitaţie a unui zâmbet omenesc de care era capabil. Nimeni altcineva în afară de mine nu ar fi găsit expresia chinuită a lui Orma înduioşătoare.

Doi

Orma beneficia de o scutire de la a purta clopotul rezervată învăţaţilor, aşa încât puţini erau cei care îşi dădeau seama că e dragon. Avea ciudăţeniile lui, evident: nu râdea niciodată; nu înţelegea moda, bunele maniere şi nici arta; îi plăceau calculele matematice complicate şi ţesăturile care nu îi provocau mâncărimi. Un alt saarantras l-ar fi recunoscut după miros, însă puţini oameni aveau un nas suficient de fin încât să poată distinge un saar, sau cunoştinţe care să le permită să înţeleagă ce miroseau. Pentru restul populaţiei din Goredd, Orma era un bărbat ca oricare altul: înalt, uscăţiv, cu barbă si ochelari.

Barba era falsă; am reuşit eu să i-o smulg odată în copilărie. Masculilor saarantrai nu le creştea barbă, o particularitate a transformării, asemenea sângelui lor argintiu. Orma nu avea nevoie de barbă pentru a trece drept om; cred că pur şi simplu îi plăcea cum îi stătea.

Şi-a fluturat pălăria în direcţia mea, de parcă aş fi putut să nu-l observ.

— încă te mai grăbeşti la glissando, dar pari în sfârşit să fi stăpânit vibratoul acela uvular, mi-a spus, sărind peste partea cu salutul, căreia dragonii nu îi înţeleg deloc rostul.

— Şi eu mă bucur să te văd, i-am replicat dar apoi am regretat sarcasmul, chiar dacă el nu îl sesizase. Mă bucur că ţi-a plăcut.

A mijit ochii şi şi-a înclinat capul într-o parte, aşa cum facea atunci când ştia că îi scapă un detaliu crucial, dar nu îşi putea da seama despre ce anume era vorba.

— Crezi că ar fi trebuit să te salut mai întâi, şi-a dat el cu presupusul.

Am oftat.

— Cred că sunt prea obosită să îmi pese că nu am atins perfecţiunea tehnică.

— Exact asta nu pot eu să înţeleg niciodată, a spus el, scuturându-şi pălăria de fetru în direcţia mea. Părea să fi uitat că era făcută să fie purtată. Dacă ai fi interpretat perfect, aşa cum ar fi făcut-o un saar, nu ţi-ai fi emoţionat spectatorii într-atât. Oamenii au plâns, şi asta nu pentru că uneori îngâni atunci când cânţi.

— Glumeşti, i-am răspuns, îngrozită.

— A avut un efect interesant. Majoritatea timpului a fost armonios, numai cvarte şi cvinte, dar ici şi colo te lansai într-o septimă disonantă. De ce?

— Nu îmi dădeam seama că asta fac!

Orma a coborât brusc privirea. O puştoaică îmbrăcată într-o tunică de doliu din al cărei alb iniţial se mai ghicea doar o idee, trăgea cu putere de tivul pelerinei lui Orma.

— Atrag copilaşi, a bombănit Orma, frământând pălăria între degete. Alung-o, te rog.

— Domnule, asta este pentru dumneavoastră, a spus fata, strecurându-şi pumnul micuţ în mâna lui.

Am zărit o sclipire de aur. Ce nebunie mai era şi asta, o cerşetoare care îi dădea lui Orma o monedă? Orma s-a

uitat lung la obiectul din palma sa.

— Trebuia să-mi transmiţi şi un mesaj?

Glasul i-a tremurat când a vorbit, iar pe mine m-a trecut un fior. Aceea era o emoţie, limpede ca lumina zilei. Nu mai auzisem niciodată asta în vocea lui.

— Moneda este mesajul, a recitat fetiţa.

Orma a înălţat capul şi s-a uitat de jur împrejurul nostru, de la porţile cele mari ale catedralei, în jos pe trepte, peste piaţeta populată, dincolo de Podul Catedralei, de-a lungul fluviului şi înapoi. M-am uitat şi eu, din reflex, fără să am nici cea mai vagă idee ce anume caut. Soarele la apus scânteia deasupra acoperişurilor; o mulţime se adunase pe pod; ţipătorul Orologiu Comonot de dincolo de piaţă arăta Zece Zile; copacii golaşi de pe malul fluviului fremătau în bătaia vântului. Nu am văzut nimic altceva.

M-am uitat din nou la Orma, care acum căuta pe jos de parcă ar fi pierdut ceva. Am presupus că a pierdut moneda, dar nu era asta.

— Unde s-a dus? m-a întrebat.

Fetiţa dispăruse.

— Ce ţi-a dat?

Nu mi-a răspuns, şi a ascuns cu grijă obiectul în vestonul de doliu din lână, îngăduindu-mi să-i zăresc cămaşa de mătase de pe dedesubt.

— Bine, i-am zis. N-ai decât să nu-mi spui.

A părut uluit.

— Nu am nici cea mai mică intenţie să-ţi spun.

Am tras încet aer în piept, încercând să nu mă supăr pe el. Exact în

momentul acela, s-a produs o busculadă pe Podul Catedralei. M-am uitat în direcţia de unde se auzeau strigătele şi am îngheţat: pe o parte a podului, şase bătăuşi cu pene negre la pălărie - Fii ai Sf. Ogdo - alcătuiseră un semicerc în jurul unui amărât. Oamenii se îndreptau în direcţia zgomotului din toate părţile.

— Hai să ne întoarcem înapoi înăuntru până când se termină toată treaba asta, am spus eu, dând să-l apuc pe Orma de mânecă, însă cu o secundă prea târziu. Observase

ce se întâmplă şi cobora cu paşi grăbiţi treptele care dădeau înspre mulţime.

Cel ţintuit de parapetul podului era un dragon. îi întrezărisem sclipirea argintie a clopoţelului tocmai de pe treptele catedralei. Orma şi-a făcut loc cu coatele prin mulţime. Am încercat să ţin pasul cu el, dar cineva m-a împins şi m-am trezit intr-un spaţiu deschis, în faţa gloatei, acolo unde Fiii Sf. Ogdo agitau bâte în direcţia saarantrasului înspăimântat. Recitau din Blestemul Sf. Ogdo împotriva Fiarei: „Blestemaţi fie-ţi ochii, vierme! Toţi Sfinţii te bles- teamă, Ochiul Cerului te blesteamă, fiece gând şerpesc de-al tău să se întoarcă asupră-ţi ca un blestem!"

Acum că îi vedeam faţa, mi se făcuse milă de dragon. Era un piele-nouă crud, uscăţiv şi neîngrijit, dezlânat şi saşiu. Un cucui umflat şi cenuşiu i se iţea de-a lungul obrazului livid.

Mulţimea urla în spatele meu asemenea unui lup gata să înşface oasele însângerate pe care le-ar fi putut azvârli Fiii. Doi dintre aceştia îşi scoseseră cuţitele, iar un al treilea extrăsese o bucată de lanţ din vestonul de piele iar acum o scutura ameninţător la spate, ca pe o coadă; metalul zdrăngănea pe pavelele podului.

Orma şi-a croit drum până în raza vizuală a saarantrasului şi a făcut semn în direcţia cerceilor, ca să-i amintească tovarăşului său ce avea de făcut. Pielea-nouă nu a schiţat niciun gest. Atunci Orma şi-a dus mâna la cercelul lui, activându-1.

Cerceii dragonilor erau nişte dispozitive fantastice, capabile să vadă, să audă şi să vorbească la distanţe mari. Prin intermediul lor, un saarantras putea cere ajutorul sau putea fi monitorizat de către superiori. Cândva, Orma şi-i desfăcuse pe ai lui în bucăţi ca să mi-i arate; erau doar nişte maşinării, însă majoritatea oamenilor credeau că sunt lucrături diavoleşti.

— Tu i-ai smuls capul Principelui Rufus, vierme? a urlat unul dintre Fii, un barcagiu musculos. îl apucase pe piele- nouă de braţul plăpând de parcă ar fi vrut să i-l rupă.

Saarantrasul s-a foit în hainele lui prost croite, iar Fiii s-au tras înapoi ca şi cum de sub piele ar fi fost în orice clipă gata să-i ţâşnească aripi, coarne şi coadă.

— Tratatul ne interzice să smulgem capete de oameni cu dinţii, a spus pielea-nouă, iar glasul i-a sunat asemenea unei balamale ruginite. Dar n-o să mă prefac că am uitat ce gust au.

Fiii s-ar fi mulţumit cu orice pretext să-l facă una cu pământul, însă cel

pe care tocmai li-l oferise era atât de înspăimântător încât preţ de o clipă au încremenit.

Apoi, cu un răget sălbatic, mulţimea a prins viaţă. Fiii l-au atacat pe piele-nouă, izbindu-l cu spatele de parapet. Am apucat să-i zăresc tăietura de pe frunte şi obrazul scăldat în sânge argintiu, înainte ca mulţimea să strângă rândurile dinaintea mea, blocându-mi vederea.

Mi-am făcut loc, urmărind părul stufos şi negru şi nasul coroiat al lui Orma. Pentru ca mulţimea să se năpustească asupra lui, nu era nevoie decât de o buză spartă şi de un licăr din sângele lui argintiu. L-am strigat pe nume, apoi am ţipat, dar nu avea cum să mă audă în zarva aceea.

Din direcţia catedralei s-au auzit ţipete de spaimă; potcoavele în galop răsunau de-a lungul pieţei. Garda sosise în sfârşit, cu cimpoaiele şuierând. Fiii Sf. Ogdo şi-au aruncat pălăriile în aer şi s-au făcut nevăzuţi. Doi dintre ei s-au aruncat peste parapet, însă eu am auzit doar un singur pleoscăit în apa râului.

Orma şedea pe vine lângă pielea-nouă, care arăta cam tăvălit; am fugit înspre el, în contra valului de orăşeni care băteau în retragere. Nu am îndrăznit să-l îmbrăţişez, însă

mă simţeam atât de uşurată încât am îngenuncheat şi l-am apucat de mână.

— Slavă Tuturorsfinţilor! am spus.

Orma s-a scuturat cu un gest brutal.

— Ajută-mă să-l ridic, Seraphina.

Am trecut anevoie în partea cealaltă şi l-am prins pe piele-nouă de braţ. Mă privea tâmp. Capul i-a alunecat pe umărul meu, murdărindu-mi pelerina cu sângele lui argintiu. Mi-am reprimat un puseu de greaţă. L-am ajutat pe saarul rănit să se ridice şi să se ţină pe picioare, apoi ne-a împins la o parte şi a continuat să stea drept, clătinându-se uşor în bătaia vântului.

Căpitanul Gărzii, Principele Lucian Kiggs, îşi croia drum înspre noi. Oamenii se dădeau în lături dinaintea-i asemenea valurilor dinaintea Sf. Fionnuala. Purta tot veşmintele de doliu, un mantou scurt şi alb cu mâneci lungi în clopot, însă toată tristeţea lui lăsase locul unei iritări cumplite.

L-am tras pe Orma de mânecă.

— Să mergem!

— Nu pot. Ambasada o să se conecteze la cercelul meu. Trebuie să rămân cu piele-nouă.

Îl mai zărisem pe principele bastard prin câte-o sală aglomerată de la curte. Avea reputaţia unui anchetator iscoditor şi tenace; lucra tot timpul şi nu era la fel de extravertit precum fusese unchiul său, Rufus. Nu era nici la fel de chipeş - nu avea barbă, din păcate - însă, văzându-l de aproape, mi-am dat seama că inteligenţa privirii sale compensa cu asupra de măsură această lipsă.

Mi-am ferit privirea. Pe toţi câinii Sfinţilor, aveam umărul plin de sânge de dragon!

Principele Lucian ne-a ignorat pe Orma şi pe mine şi i s-a adresat lui piele-nouă, cu o expresie plină de îngrijorare:

— Sângerezi!

Piele-nouă şi-a înălţat faţa pentru a se lăsa inspectat.

— Pare mai grav decât este, înălţimea Voastră. Aceste capete umane conţin un număr mare de vase de sânge, uşor de spart de către...

— Da, da, a spus Principele tresărind la vederea tăieturii de pe faţa dragonului.

A făcut semn unuia dintre oamenii săi, care s-a înfiinţat cu o bucată de pânză şi o ploscă cu apă. Piele-nouă a deschis plosca şi a prins a-şi turna apa drept în creştet. Aceasta îi şiro- ia în jos pe scalp în firişoare ineficiente, udându-i pieptarul.

Sfinţi din Ceruri! Avea să se îngheţe singur şi cei mai de seamă locuitori ai Goreddului nu schiţau nici cel mai mic gest să-l împiedice. I-am smuls pânza şi plosca din mâinile nevolnice, am udat cârpa şi i-am arătat cum să-şi tamponeze faţa. A început să-mi imite mişcările şi m-am retras. Principele Lucian a schiţat un gest din cap în direcţia mea în semn de mulţumire.

— Eşti transparent de nou, a spus principele. Cum te numeşti?

— Basind.

A sunat mai degrabă ca un râgâit decât ca un nume. Am surprins inevitabila expresie de milă şi dezgust din ochii întunecaţi ai principelui.

— Cum au început toate astea? a întrebat el.

— Nu ştiu, a spus Basind. Mă întorceam acasă de la piaţa de peşte...

— Cineva atât de nou ca tine nu ar trebui să se plimbe de colo-colo de unul singur, l-a repezit principele. Cu siguranţă că ambasada ţi-a explicat acest lucru cât se poate de limpede, nu-i aşa?

M-am uitat la Basind, remarcându-i în sfârşit îmbrăcămintea: veston, pantalon bufant şi însemnele specifice.

— Te-ai rătăcit? l-a iscodit Principele Lucian.

Basind a ridicat din umeri.

Principele a reluat pe un ton mai blând.

— Te-au urmărit?

— Nu ştiu. Meditam la modul de preparare a cambulei de râu, a răspuns, fluturând un pachet jilav prin faţa prinţului. M-au încercuit.

Principele Lucian s-a ferit de pachetul care duhnea a peşte, fără să se lase descurajat de la continuarea interogatoriului.

— Câţi indivizi erau?

— Două sute nouăsprezece, cu toate că se poate să mai fi fost unii pe care nu i-am putut vedea.

Principele a rămas cu gura căscată. în mod evident, nu era prea obişnuit să interogheze dragoni. M-am hotărât să-l scot din încurcătură.

— Câţi dintre ei aveau pene negre la chipiu, saar Basind?

— Şase, a răspuns Basind, clipind asemenea cuiva care nu e obişnuit să aibă doar două pleoape.

— Tu ai apucat să îi vezi, Seraphina? m-a întrebat prinţul, vădit uşurat că intervenisem.

Am încuviinţat umil, simţind cum mă cuprinde o uşoară senzaţie de panică la auzul numelui meu rostit de prinţ. Eram nn nimeni la palat; ce motiv avea să ştie cum mă cheamă?

A continuat să mi se adreseze:

— Am să-i pun pe băieţii mei să-i aducă pe cei pe care i-au arestat. Tu, piele-nouă şi prietenul tău de colo - a arătat către Orma - ar trebui să vă uitaţi la ei şi să vedeţi dacă puteţi să-i descrieţi pe cei care ne-au scăpat.

Principele le-a făcut semn oamenilor lui să-i aducă pe prizonieri, apoi s-a aplecat şi mi-a dat răspunsul la întrebarea pe care nu o rostisem.

— Verişoara Glisselda vorbeşte întruna despre tine. Era cât pe ce să renunţe la muzică. Avem mare noroc că ai venit la noi.

— Viridius era prea dur cu ea, am bombănit, stânjenită.

Ochii negri i-au scăpărat în direcţia lui Orma, care se întorsese cu spatele şi scruta zarea în aşteptarea saaran- trailor ambasadei.

— Cum îl cheamă pe prietenul tău înalt? E dragon, nu-i aşa?

Principele era prea ascuţit la minte pentru liniştea mea.

— Ce anume vă face să credeţi asta?

— Intuiţia. Am dreptate, aşadar?

Începusem să transpir, în ciuda frigului.

— îl cheamă Orma. Este profesorul meu.

Lucian Kiggs mi-a cercetat chipul.

— E suficient. O să vreau să-i văd scutirea. De-abia ce-am moştenit lista; nu îi ştiu pe toţi învăţaţii sub acoperire, cum obişnuia să le spună unchiul Rufus.

Privirea i-a rătăcit preţ de o clipă, însă şi-a recăpătat concentrarea.

— Orma a anunţat ambasada, bănuiesc?

— Da.

— Bun. Atunci am face bine să terminăm aici înainte să fiu nevoit să trec în defensivă.

Unul dintre străjeri i-a plimbat pe prizonieri prin faţa noastră; nu prinseseră decât doi. Mă gândeam că cei care săriseră în apa râului ar fi trebuit să fie uşor de identificat atunci când ar fi ieşit de acolo uzi şi tremurând, însă poate că membrii Gărzii nu îşi dăduseră seama...

— Doi dintre ei au sărit peste parapet, însă nu am auzit decât un pleoscăit, am spus.

Principele Lucian a înţeles imediat încotro băteam. Cu patru gesturi iuţi, şi-a distribuit soldaţii de ambele părţi ale

podului. După ce au numărat în gând până la trei, aceştia s-au rostogolit sub pod, şi, ce să vezi!, unul dintre Fii era tot acolo, agăţat de bârne. L-au zburătăcit ca pe o prepeliţă; spre deosebire de o prepeliţă, însă, n-a fost în stare să zboare nici măcar puţin. S-a prăvălit în apă, iar doi străjeri au sărit imediat după el.

Principele mi-a aruncat o privire plină de admiraţie.
— Ai spirit de observaţie.
— Uneori, am răspuns, evitându-i privirea.
— Căpitane Kiggs! s-a auzit o voce feminină din spatele meu.
— A început, a bombănit el, dându-mi ocol.
Când m-am întors, am văzut descălecând o saarantras cu păr negru şi scurt. Călărea ca bărbaţii, îmbrăcată cu pantaloni şi caftan despicat, cu un clopot de argint mare cât un măr prins ostentativ la catarama pelerinei. Cei trei saarantrai din spatele ei nu s-au dat jos de pe cai, ţinându-şi armăsarii nervoşi pregătiţi; clopoţeii le zornăiau surprinzător de vesel în bătaia vântului.
— Doamnă subsecretar Eskar!
Principele s-a apropiat de ea cu mâna întinsă. Ea nu s-a sinchisit să i-o strângă, ci s-a dus ţintă către Basind.
— Raportează, i-a spus ea.
Basind i-a dat onorul în maniera saar, schiţând un gest către cer.
— Totul este în ard. Garda a sosit cu acceptabil de multă grabă, doamnă subsecretar. Căpitanul Kiggs a venit direct de la mormântul unchiului său.
— Catedrala se află la două minute de mers de aici, a spus Eskar. Diferenţa de timp dintre primul tău semnal şi cel de al doilea este de treisprezece minute. Dacă Garda ar fi fost aici la momentul acela, nici nu ar mai fi fost nevoie de cel de al doilea.

Principele Lucian s-a apropiat încet. Chipul său era o mască a calmului.
— Să înţeleg că acesta a fost un soi de test?
— Aşa e, a spus ea pe un ton neutru. Găsim că sistemul vostru de protecţie este ineficient, căpitane Kiggs. Acesta este al treilea atac în decurs de trei săptămâni, şi al doilea în care a fost rănit un saar.
— Un atac pus la cale de voi nu ar trebui să intre la socoteală. Ştiţi că acest incident este atipic. Oamenii sunt cu nervii întinşi la maximum. Generalul Comonot soseşte peste zece zile...
— Tocmai de aceea trebuie să vă străduiţi mai tare, a spus ea cu răceală.
— .. .iar Principele Rufus tocmai a fost ucis într-o manieră suspect de dragonică.
— Nu există nicio dovadă că autorul crimei ar fi un dragon, a răspuns ea.
— Ii lipseşte capul! a spus principele şi a schiţat un gest către propriul cap. Maxilarul încleştat şi părul bătut de vânt îi dădeau un aer fioros.
Eskar a ridicat dintr-o sprânceană.
— Şi un om nu ar fi fost capabil de aşa ceva?
Principele Lucian s-a îndepărtat brusc de ea şi a început să se plimbe în cerc, trecându-şi insistent o mână peste faţă. Nu are niciun rost să te enervezi pe saarantrai; cu cât te aprinzi tu mai mult, cu atât mai reci devin ei. Eskar rămânea enervant de indiferentă.
Ascunzându-şi orgoliul rănit, principele a mai făcut o încercare.
— Eskar, înţelege, te rog! Asta îi înspăimântă pe oameni. Există încă

foarte multă neîncredere adânc înrădăcinată. Fiii Sf. Ogdo profită de asta, exploatează temerile oamenilor. ..

— Patruzeci de ani, l-a întrerupt Eskar. Am avut patruzeci de ani de pace. Dumneata nici măcar nu erai născut când s-a semnat Tratatul lui Comonot. însăşi mama dumi- tale...

— Odihnească-se pe vatra Cerului! am bălmăjit eu, de parcă ar fi fost datoria mea să compensez pentru lipsa de maniere a dragonilor din toată lumea.

Principele mi-a aruncat o privire plină de recunoştinţă.

— ...nu era decât un grăunte în pântecele reginei, a continuat Eskar netulburată, de parcă nici n-aş fi vorbit. Numai vârstnicii voştri îşi mai amintesc războiul, dar nu bătrânii sunt aceia care se înrolează în Ordinul Fraţii Sf. Ogdo sau care se răscoală pe străzi. Cum poate exista neîncredere adânc înrădăcinată în nişte oameni care nu au trecut niciodată prin focurile războiului? Propriul meu părinte a căzut victimă cavalerilor voştri şi a dragomachiei voastre perfide. Toţi saarantraii îşi aduc aminte de zilele acelea; toţi am pierdut rude atunci. Am trecut peste asta, aşa cum ni s-a cerut, de dragul păcii. Nu purtăm pică. Oamenii voştri îşi transmit emoţiile prin intermediul sângelui, de la mamă la făt, aşa cum facem noi, dragonii, cu amintirile? Voi vă moşteniţi temerile? Nu înţeleg cum de frica aceasta persistă în rândurile populaţiei voastre sau de ce nu vreţi s-o anihilaţi.

— Noi preferăm să nu ni le anihilăm pe ale noastre. Numeşte-o o altă prostie de-ale noastre, a spus Principele Lucian, zâmbind amar; poate că e nevoie să treacă mai multe generaţii până să ni se ostoiască definitiv temerile. Pe de altă parte, nu eu sunt cel care judecă o întreagă specie după acţiunile câtorva reprezentanţi ai ei.

Eskar a rămas neimpresionată.

— Ardmagarul Comonot va primi raportul meu. Rămâne de văzut dacă îşi va anula vizita.

Principele Lucian şi-a arborat zâmbetul ca pe un drapel de capitulare.

— M-ar scuti de multă bătaie de cap dacă ar sta acasă. Cât de amabil din partea ta să te gândeşti la binele meu!

Eskar a plecat capul într-o parte, ca o pasăre, apoi şi-a revenit din stupoare. Şi-a trimis însoţitorii să-l ridice pe Basind, care se retrăsese către capătul podului şi acum se freca de parapet asemenea unei pisici.

Durerea surdă din spatele ochilor se transformase într-una bubuitoare, de parcă cineva ar fi bătut să fie lăsat să iasă. Asta era neplăcut; durerile mele de cap nu erau niciodată doar nişte simple dureri de cap. Nu voiam să plec fără să aflu ce îi dăduse puştoaica lui Orma, dar Eskar îl trăsese deoparte; aveau capetele apropiate şi vorbeau în şoaptă.

— Probabil este un profesor excelent, a spus Principele Lucian iar vocea i-a sunat atât de brusc şi de aproape încât am tresărit.

Am executat semi-reverenţa în tăcere. Nu puteam vorbi cu nimeni în amănunt despre Orma, darămite cu Căpitanul Gărzii Reginei.

— Ar trebui să fie, a spus el. Am fost uimiţi atunci când Viridius a ales o femeie drept asistentă. Nu că o femeie nu ar fi capabilă de asta, doar că Viridius este de modă veche. Ar trebui să fii fantastică pentru a-i capta atenţia.

De data aceasta am făcut o reverenţă completă, însă el continua să vorbească.

— Soloul tău a fost cu adevărat emoţionant. Sunt sigur că toată lumea îţi spune asta, dar n-a rămas niciun ochi uscat în toată catedrala.

Bineînţeles. Părea că îmi pierdusem pentru totdeauna anonimatul confortabil. Aşa îmi trebuia dacă nu luasem aminte la sfatul tatei.

— Vă mulţumesc, am spus. Vă rog să mă scuzaţi, înălţimea Voastră. Trebuie să vorbesc cu profesorul meu despre... trilurile mele.

M-am întors cu spatele la el. Era culmea proastei creşteri. A mai zăbovit în spatele meu o clipă, apoi s-a îndepărtat. M-am uitat în urmă. Ultimele raze ale apusului îi poleiau veşmintele de doliu în auriu. I-a cerut calul unuia dintre sergenţii săi, l-a încălecat cu graţie de balerin şi şi-a strâns detaşamentul la loc în formaţie.

Mi-am îngăduit o mică strângere de inimă la gândul dispreţului său inevitabil, apoi am alungat sentimentul şi am înaintat către Orma şi Eskar.

Când am ajuns în dreptul lor, Orma a întins braţul fără să mă atingă.

— V-o prezint pe Seraphina, a spus el.

Subsecretarul Eskar m-a privit pe deasupra nasului său acvilin de parcă ar fi verificat un inventar de trăsături omeneşti. Două braţe: bifat. Două picioare: neconfirmat din pricina mantoului lung. Doi ochi, căprui, bovini: bifat. Părul de culoarea ceaiului tare, scăpat din coadă: bifat. Sâni: nu la prima vedere. înaltă, dar în parametri normali. Roşeaţă de furie sau stânjeneală în obraji: bifat.

— Hm, a mormăit ea. Nu este nici pe departe atât de hidos pe cât mi l-am imaginat.

Orma, binecuvântată fie-i inima uscată de dragon, a corectat-o:

— Este o „ea“.

— Nu este steril aşa cum sunt catârii?

— Ea, a spus Orma hotărât, de parcă nu ar fi făcut şi el aceeaşi greşeală prima dată. Toţi oamenii sunt desemnaţi cu un pronume de gen, indiferent de capacitatea lor de reproducere.

— Altfel ne considerăm jigniţi, am spus eu zâmbind ingenuu.

Eskar şi-a pierdut brusc interesul faţă de mine şi şi-a mutat privirea. Subordonaţii săi se întorceau de la celălalt capăt al podului urmaţi de saar Basind călare pe un cal sperios. Subsecretarul Eskard a încălecat pe murgul său, s-a rotit pe loc apoi i-a dat pinteni fără să ne mai arunce o singură privire mie şi lui Orma. Suita a urmat-o.

Când au trecut prin dreptul nostru, privirea năucă a lui Basind a adăstat asupra mea vreme îndelungată. Am simţit un val brusc de ură. Orma, Eskar şi ceilalţi se putea să fi învăţat să treacă drept oameni, însă el era dovada vie a ceea ce se ascundea dedesubt. Aceea nu era privire

omenească.

M-am întors către Orma, care privea gânditor în gol.

— A fost cât se poate de umilitor, am spus eu.

El a tresărit.

— Găseşti?

— Ce-a fost în mintea ta să-i povesteşti despre mine? Poate că am ieşit de sub tutela tatălui meu, dar vechile reguli sunt în continuare valabile. Nu putem pur şi simplu să le spunem tuturor...

— A! a făcut el, ridicând mâna ca pentru a para argumentul meu. Nu eu i-am spus. Eskar a ştiut dintotdeauna. Pe vremuri a lucrat pentru Cenzori.

Am simţit cum mi se întoarce stomacul pe dos. Cenzorii, o agenţie dragonică ce nu dădea socoteală nimănui, îi sancţiona pe saarantrai pentru comportament nedemn de un dragon şi exciza frecvent creierul dragonilor pe care îi considera compromişi emoţional.

— Minunat! Deci ce ai făcut să atragi atenţia Cenzorilor de data asta?

— Nimic, s-a grăbit să răspundă. în orice caz, nu mai lucrează pentru Cenzori.

— Am crezut că poate te-au luat la ochi pentru că îmi arăţi o afecţiune nepotrivită, am spus, apoi am adăugat pe un ton înţepător: te-ai fi aşteptat să remarc aşa ceva.

— îţi port un interes corespunzător, în limita parametrilor emoţionali acceptabili.

Din păcate, asta suna a exagerare.

în apărarea lui, ştia că subiectul mă supăra. Nu oricărui saar i-ar fi păsat. Se foia, ca de obicei când nu ştia ce să facă cu o informaţie.

— Vii la lecţie săptămâna aceasta? a întrebat, făcând o trimitere către o zonă familiară, cel mai reconfortant gest de care era capabil.

Am suspinat.

— Bineînţeles. Iar tu o să-mi spui ce ţi-a dat copila.

— Pari a crede că e ceva de spus, mi-a răspuns el, dar, într-un gest involuntar, şi-a dus mâna la piept, acolo unde ascunsese moneda de aur.

Am simţit o undă de îngrijorare, dar ştiam că nu avea niciun rost să-l bat la cap. Avea să-mi spună când găsea că a venit momentul potrivit.

Ca de obicei, nu s-a obosit să mă salute de rămas-bun; s-a răsucit pe călcâie fără niciun cuvânt şi a pornit în direcţia catedralei. Silueta lui proiecta o umbră întunecată pe faţada clădirii care strălucea roşiatic în lumina apusului. L-am urmărit cu privirea până când s-a făcut nevăzut după transeptul nordic, apoi am continuat să fixez locul în care dispăruse.

Abia dacă mai băgăm de seamă singurătatea. Era starea mea normală, prin forţa împrejurărilor dacă nu prin cea a firii. După emoţiile acelei zile, însă, simţeam cum mă apasă mai mult decât de obicei. Orma ştia totul despre mine, dar el era dragon. într-o zi bună, putea ţine loc de prieten, într-o zi proastă, o confruntare cu stângăcia lui era ca şi

cum m-aş fi împiedicat urcând scările. Era dureros, însă simţeam că totul se întâmpla din vina mea.

Chiar şi aşa, numai pe el îl aveam.

Singurele sunete care se auzeau erau susurul râului de dedesubt, şuieratul vântului prin copacii desfrunziţi şi frânturile slabe de melodie purtate în aval tocmai de la tavernele de pe lângă şcoala de muzică. Ascultam cu braţele strânse în jurul corpului şi mă uitam la stelele care pulsau pe boltă. Mi-am şters ochii cu mâneca - nu putea fi decât vântul cel care îi făcea să lăcrimeze - şi am pornit către casă gândindu-mă la Orma, la tot ce simţeam că trebuie să rămână nespus şi la fiecare datorie pe care o aveam faţă el şi care nu putea fi în veci răscumpărată.

Trei

Orma îmi salvase viaţa de trei ori.

Când aveam opt ani, Orma mi-a angajat un institutor dragon, o femelă tânără pe nume Zeyd. Tatăl meu s-a împotrivit din răsputeri. îi dispreţuia pe dragoni, în ciuda faptului că era expertul Coroanei în problemele tratatului şi că apărase chiar saarantrai în instanţă.

Eram uimită de ciudăţeniile lui Zeyd: rigiditatea ei, clinchetul neîncetat al clopoţelului, capacitatea de a rezolva ecuaţii complexe în minte. Dintre toţi profesorii mei - şi am trecut prin mâinile unui batalion întreg - ea a fost preferata mea, până în clipa în care a încercat să mă arunce din vârful clopotniţei catedralei.

Mă ademenise în turn sub pretextul că avea să-mi ţină o lecţie de fizică, apoi cât ai zice peşte, m-a înşfăcat şi a început să mă ţină la o lungime de braţ peste parapet. Vântul îmi urla în urechi. Am văzut cum pantoful care îmi alunecase din picior ricoşează de capetele strâmbe ale gurguielor şi apoi se izbeşte de caldarâmul pieţei catedralei.

— De ce cad obiectele? Ştii? m-a întrebat Zeyd, pe un ton atât de plăcut, încât parcă mi-ar fi ţinut lecţia asta în camera mea de acasă.

Eram prea îngrozită să-i pot răspunde. Mi-am pierdut şi celălalt pantof şi cu greu mă ţineam să nu vărs.

— Există nişte forţe nevăzute care acţionează asupra noastră, a tuturor, permanent, şi o fac în moduri previzibile. Dacă ar fi să-ţi dau drumul din acest turn - aici m-a scuturat, iar întreg oraşul a prins a se învârti asemenea unui vortex gata să mă înghită cu totul - trupul tău în cădere ar accelera la un ritm de treizeci şi două de picioare pe secundă la pătrat. La fel s-ar întâmpla cu pălăria mea; la fel a fost cu pantofii tăi. Cu toţii suntem atraşi către propria pierzanie în acelaşi mod, de exact aceeaşi forţă.

Vorbea de gravitaţie - dragonii nu se pricep la metafore - însă vorbele ei m-au afectat într-un mod mai personal. Factori invizibili din viaţa mea aveau să-mi provoace în mod inevitabil prăbuşirea. Simţeam că ştiusem asta din- totdeauna. Nu era cale de scăpare.

Orma apăruse, aparent de nicăieri, şi reuşise imposibilul, salvându-mă fără să pară că mă salvează. Nu am înţeles decât nişte ani mai târziu că aceea fusese o farsă pusă la cale de Cenzori pentru a-i testa stabilitatea emoţională şi ataşamentul faţă de mine. Acea experienţă mi-a lăsat o groază profundă, de nezdruncinat, de înălţimi, dar, în mod absurd, nu şi o neîncredere în dragoni.

Faptul că un dragon mă salvase nu a jucat niciun rol în această ecuaţie. Nimeni nu se obosise să-mi spună că Orma e dragon.

*

Când aveam unsprezece ani, tatăl meu şi cu mine am traversat un moment de criză. Am dat peste flautul mamei ascuns în camera de la etaj. Tata le interzisese institutorilor mei să mă înveţe muzică, dar nu decretase în mod explicit că nu puteam învăţa să cânt de una singură. Eram pe jumătate avocat; întotdeauna găseam portiţele din lege. Cântam pe

ascuns când tata era la lucru, iar mama vitregă la biserică, şi reuşisem să-mi alcătuiesc un mic repertoriu din cântece populare bine interpretate. Când tata a dat o petrecere cu ocazia Ajunului Tratatului, aniversarea păcii dintre Goredd şi neamul dragonilor, am ascuns flautul lângă şemineu, plă- nuind să le ofer un spectacol improvizat oaspeţilor săi.

Tata a găsit primul flautul, a ghicit ce puneam la cale şi m-a împins în camera mea.

— Ce crezi că faci? a ţipat.

Nu mai văzusem niciodată atâta furie în ochii lui.

— Vreau să te fac de ruşine ca să mă laşi să iau lecţii de muzică, i-am spus mult mai calmă decât mă simţeam. Când o să audă toţi cât de bine cânt, o să creadă că eşti nebun să nu mă laşi...

M-a întrerupt cu un gest brutal, ridicând flautul de parcă ar fi fost gata să mă lovească cu el. M-am ferit, dar lovitura nu s-a mai abătut. Când am cutezat să-mi înalţ din nou privirea, el rupea cu putere flautul peste genunchi.

S-a frânt cu un sunet înfiorător, ca un os sau ca inima mea. M-am prăvălit în genunchi din pricina şocului.

Tata a dat drumul instrumentului frânt pe podea şi s-a dat un pas înapoi. Arăta la fel de rău pe cât mă simţeam eu, ca şi cum flautul ar fi fost o bucată din el însuşi.

— N-ai înţeles niciodată asta, Seraphina, a spus el. Am ascuns orice urmă a existenţei mamei tale, i-am dat alt nume, un alt trecut, o altă viaţă. Numai două lucruri rămase de la ea ne mai pot face rău: nesuferitul acela de frate al ei - dar n-o s-o facă, atâta timp cât o să stau eu cu ochii pe el - şi muzica ei.

— A avut un frate? am întrebat, cu vocea încărcată de lacrimi.

Moştenisem atât de puţine lucruri de la mama iar el mi le lua şi pe acelea!

A clătinat din cap.

— Mă străduiesc să ne protejez pe amândoi.

A ieşit trântind uşa după el, apoi s-a auzit încuietoa- rea. Nu era nevoie; nu m-aş fi putut întoarce la petrecerea de Ajun de Tratat. Mi-era rău. Mi-am apropiat fruntea de podea şi am început să plâng.

Am adormit pe jos, cu degetele încleştate pe ceea ce mai rămăsese din flaut. Prima mea impresie atunci când m-am trezit a fost că ar fi trebuit să

mătur pe sub pat. A doua, că era ciudat de multă linişte în casă, având în vedere cât de sus era soarele pe cer. Mi-am spălat faţa în lavoar iar apa rece m-a făcut să mă trezesc imediat. Bineînţeles că toată lumea dormea: cu o seară înainte fusese Ajunul Tratatului şi cu toţii stătuseră treji până în zori, la fel cum făcuseră Regina Lavonda şi Ardmagarul Comonot cu treizeci şi cinci de ani în urmă, asigurând viitorul celor două popoare.

Asta însemna că nu puteam ieşi din cameră până când nu se trezea cineva să-mi dea drumul.

Durerea mea amorţită avusese o noapte întreagă să se transforme în mânie, iar asta m-a făcut mai necugetată decât fusesem vreodată. M-am înfofolit cât de gros am putut, mi-am pus geanta pe umăr, am dat fereastra în lături şi am coborât pe geam.

Picioarele m-au dus singure pe străduţe, peste poduri şi de-a lungul cheiurilor îngheţate. Spre surprinderea mea, am văzut oameni deplasându-se încoace şi încolo, trafic stradal, magazine deschise. Sănii alunecau pe lângă mine în sunet de clopoţei, încărcate cu lemne de foc sau cu fân. Servitorii târau spre casă ulcioare şi coşuri de la prăvălii, fără să se sinchisească de noroiul de pe saboţii de lemn; nevestele tinere îşi croiau cu grijă drum printre băltoace. Plăcintele cu carne concurau cu castanele coapte pentru a-i

îmbia pe trecători, iar un vânzător de vin fiert promitea un strop de căldură la pahar.

Lângă mine, un bătrân i-a şoptit vecinului său:

— Nu pot să cred că Regina îngăduie asta. După toate sacrificiile şi lupta noastră!

— Sunt surprins că te mai poate surprinde ceva, a spus tovarăşul lui mai tânăr, zâmbind amar.

— O să regrete tratatul acesta, Maurizio.

— Au trecut treizeci şi cinci de ani şi încă n-a ajuns să-l regrete.

— Regina e nebună dacă-şi închipuie că dragonii îşi pot controla setea de sânge!

— Vă rog să mă iertaţi, am chiţăit, temându-mă de străini.

Maurizio s-a uitat în jos la mine, cu sprâncenele înălţate uşor a mirare.

— Aşteptăm să vină dragoni? am întrebat.

El a zâmbit. Era chipeş, într-un fel nebărbierit, nespălat.

— Aşa e, domniţă. Este procesiunea de cinci ani.

Când l-am privit nedumerită, mi-a explicat:

— La fiecare cinci ani, nobila noastră regină...

— Despotul nostru nebun! a strigat bărbatul mai în vârstă.

— Pace, Karal! După cum spuneam, preabuna noastră regina le îngăduie să ia forma lor naturală în interiorul zidurilor oraşului şi să mărşăluiască într-o procesiune pentru a sărbători tratatul. îşi închipuie că ne va ajuta să ne calmăm temerile dacă îi vedem la intervale regulate în toată monstruozitatea lor sulfuroasă. Dacă mă întrebi pe mine, aş zice că se întâmplă exact opusul.

Dacă avea dreptate, jumătate din Lavondaville se strânsese în piaţă

pentru plăcerea de a se lăsa înspăimântaţi. Numai bătrânii îşi mai aminteau de vremurile când dragonii erau o privelişte la ordinea zilei, când o umbră pe cer era

suficientă ca să-ţi îngheţe sângele în vene. Cu toţii ştiam poveştile, cum sate întregi arseseră din temelii, cum, dacă îndrăzneai să te uiţi în ochii unui dragon, te transformai în piatră, cât de curajoşi fuseseră cavalerii în faţa sorţilor cum nu se poate mai potrivnici.

Cavalerii fuseseră scoşi în afara legii după ani de zile de la intrarea în vigoare a Tratatului lui Comonot. Fără dragoni cu care să se lupte, se apucaseră să se războiască cu vecinii Goreddului, Ninys şi Samsam. Cele trei naţiuni au dus un război de uzură la graniţe timp de două decenii, până când Regina i-a pus capăt. Toate ordinele cavalereşti din Ţinuturile de Sud au fost desfiinţate - chiar şi cele ale vecinilor Ninys şi Samsam - însă se zvonea că foştii luptători trăiau în enclave secrete ascunse în munţi sau prin satele cele mai izolate.

M-am trezit trăgând pe furiş cu ochiul la bărbatul în vârstă, Karal; vorbea atâta despre sacrificiu, dar mă întrebam dacă se luptase vreodată cu dragonii. Avea vârsta potrivită.

Mulţimea a tras aer în piept la unison. Un monstru cu coarne dădea colţul cartierului de magazine, iar spinarea lui arcuită ajungea până la catul al doilea al clădirilor. Aripile şi le ţinea strânse cuminte pe lângă corp, ca să nu dărâme olanele coşurilor din apropiere. Gâtul elegant îi era plecat în faţă asemenea unui câine supus, o postură menită să nu pară ameninţătoare.

Cel puţin eu îl găseam suficient de inofensiv, cum înainta aşa, cu ţepii lipiţi de creştet. Alţii nu păreau să înţeleagă limbajul corpului lui; de jur împrejurul meu, cetăţenii îngroziţi se agăţau unul de altul, îşi făceau semnul Sf. Ogdo şi şuşoteau cu chipul ascuns în palme. O femeie din apropiere a început să ţipe isteric:

— Dinţii ăia îngrozitori!

Apoi a fost luată pe sus de soţul ei.

I-am urmărit până când s-au pierdut în mulţime, dorin- du-mi s-o pot linişti: era un lucru bun dacă îi vedeai dinţii unui dragon. Un dragon cu gura închisă era mult mai probabil să se pregătească să scuipe o flacără. Asta părea cât se poate de evident.

Iar asta m-a pus pe gânduri. Peste tot în jurul meu, priveliştea acelor dinţi îi făcea pe cetăţeni să suspine de groază. Ceea ce mie mi se părea evident le scăpa, pare-se, tuturor celorlalţi.

Erau doisprezece dragoni cu totul; Principesa Dionne şi mezina ei, Glisselda, încheiau procesiunea pe sanie. Sub cerul alb de iarnă dragonii păreau ruginiţi, o culoare dezamăgitoare pentru o specie atât de fabuloasă, dar mi-am dat curând seama că nuanţele lor erau subtile. O rază de soare căzută de-a curmezişul scotea la iveală strălucirea irizată a solzilor care sclipeau în culori bogate, de la violet la auriu.

Karal adusese cu el o butelcă cu ceai fierbinte, din care îi oferea cu

zgârcenie lui Maurizio.

— Trebuie să ne ajungă până diseară, bodogănea Karal, trăgându-şi nasul. Dacă tot trebuie să serbăm Tratatul lui Comonot, te-ai gândi că ard-fanfaronul ăla de Comonot s-ar fi sinchisit să-şi arate faţa. Nu se înjoseşte să coboare în sud sau să ia formă umană.

— Am auzit că se teme de dumneata, sire, a spus Maurizio afabil. Cred că e logic.

N-am reuşit să înţeleg, după aceea, cum de a luat totul o întorsătură atât de urâtă.

Bătrânul cavaler - găseam că acel „sire“ venea să-mi confirme bănuiala - a început să profereze insulte: „Viermi! Baloane cu gaz! Bestii infernale!" Câţiva cetăţeni mai zdraveni de primprejur i s-au alăturat. Unii au început să arunce cu bulgări de zăpadă.

Un dragon aflat aproape de centra s-a speriat. Poate că mulţimea s-a apropiat prea mult sau l-a lovit un bulgăre. Şi-a îndreptat de tot capul şi corpul, iar acum atingea înălţimea hanului de trei etaje de dincolo de piaţă. Spectatorii aflaţi cel mai aproape de el s-au panicat şi au rapt-o la fugă.

Nu aveau unde fugi. Erau înconjuraţi de sute de concetăţeni goreddieni îngheţaţi de frică. Au avut loc ciocniri. Ciocnirile s-au lăsat cu ţipete. Ţipetele au făcut ca şi mai mulţi dragoni să-şi înalţe capetele neliniştiţi.

Dragonul din fruntea procesiunii a scos un ţipăt care facea să îţi îngheţe sângele în vine. Spre uluirea mea, l-am înţeles: „Capetele jos! “

Unul dintre dragoni şi-a întins aripile. Mulţimea se strângea şi se clătina ca o mare pe furtună. Conducătorul lor a ţipat din nou:

— Fikri, aripile strânse! Dacă îţi iei zborul, vei fi încălcat secţiunea şapte, articolul cinci şi o să te aduc de coadă dinaintea unui tribunal cât ai zice...

Pentru mulţime, însă, predica dragonului suna doar ca o înşiruire de ţipete sălbatice care le umpleau sufletele de groază. Cu toţii se năpusteau înspre străzile lăturalnice.

Cireada lovită de streche m-a măturat şi pe mine. Un cot m-a lovit în bărbie; un şut în genunchi m-a trântit la pământ. Cineva m-a călcat pe gambă; altcineva s-a împiedicat de capul meu. Am văzut stele verzi, iar strigătele au scăzut în intensitate.

Apoi, dintr-odată, am simţit că am din nou aer, şi loc. Şi o respiraţie fierbinte în ceafa. Am deschis ochii.

Deasupra mea stătea aplecat un dragon, iar cele patra picioare ale sale semănau cu coloanele unui templu. Aproape că am leşinat la loc, însă respiraţia lui sulfuroasă m-a

făcut să-mi revin în simţiri. M-a împuns cu nasul şi a făcut un semn către o alee.

— O să te însoţesc până acolo, a ţipat, acelaşi ţipăt oribil ca al celuilalt dragon.

M-am ridicat, sprijinindu-mă de piciorul lui ca să mă echilibrez; era

aspru şi neclintit precum un copac, şi neaşteptat de cald. Zăpada de sub el se transforma în zloată.

— îţi mulţumesc, saar, i-am spus.

— Ai înţeles ce ţi-am spus sau reacţionezi la intenţia mea, aşa cum ai perceput-o?

Am îngheţat. înţelegeam, dar cum? Nu studiasem niciodată mootya; puţini oameni o ştiau. Părea mai înţelept să nu-i răspund, aşa că am pornit înspre alee fără un cuvânt. Dragonul mergea în urma mea; oamenii se refugiau speriaţi din calea noastră.

Aleea nu ducea niciunde şi era plină de butoaie, aşa încât mulţimea înnebunită nu se înghesuia s-o traverseze. Chiar şi aşa, s-a postat la intrare. A sosit Garda Reginei, mărşăluind în formaţie de-a lungul pieţei cu panaşele fluturând în aer şi cimpoaiele şuierând. Majoritatea dragonilor se aşezaseră în cerc de jur împrejurul trăsurii Principesei Dionne, apărând-o de mulţime; Garda i-a eliberat din post, preluând misiunea. Mulţimea rămasă a ovaţionat iar încrederea, dacă nu şi ordinea, a fost restabilită.

Am făcut o semi-reverenţă, aşteptându-mă ca dragonul să plece. Şi-a plecat capul până la nivelul meu.

— Seraphina! a ţipat.

L-am privit fix, uluită că îmi ştia numele. M-a privit la rândul lui. Din nări îi ieşea fum, iar ochii îi erau negri şi stranii.

Şi, cu toate astea, nu erau atât de stranii. Aveau în ei ceva familiar, dar nu-mi puteam da seama ce anume. Aveam vederea înceţoşată, de parcă m-aş fi uitat la el prin apă.

— Nimic? a ţipat saarul. Era convinsă că va putea să-ţi lase măcar o amintire.

Zac în pat, gata să nasc. Aşternuturile sunt lipicioase; tremur şi mă chircesc de greaţă. Orma stă la celălalt capăt al camerei într-un petic de lumină, privind în gol pe geam. Nu ascultă. Mă zvârcolesc de nerăbdare; nu ştiu cât timp mi-a mai rămas.

— Vreau ca acest copil să te cunoască, îi spun.

— Nu mă interesează progenitura ta, îmi răspunde, examinându-şi unghiile. Nici n-o să păstrez legătura cu nefericitul de bărbatu-tău după ce mori.

Plâng, incapabilă să mă abţin dar ruşinată la gândul că va vedea cum mi-a pierit stăpânirea de sine. înghite, iar gura i se strâmbă de parcă ar gusta fiere. în ochii lui sunt monstruoasă, ştiu, dar îl iubesc. Aceasta se poate să fie ultima ocazie pe care o mai avem să vorbim.

— Ii las copilului nişte amintiri, spun.

Orma se uită în sfârşit la mine cu ochi străini.

— Poţi face asta ?

Nu sunt sigură şi nu am vlagă să vorbesc despre asta. Mă foiesc sub aşternuturi pentru a ostoi o durere ascuţită din pelvis. îi spun:

— Am de gând să-i las copilului meu o perlă-a-minţii.

Orma îşi scarpină gâtul subţire.

— Presupun că perla va conţine amintiri cu mine. De asta mi-ai spus. Ce anume o va declanşa ?

—   Vederea ta aşa cum eşti în realitate, îi spun, gâfâind uşor, pentru că durerea creşte în intensitate.

El scoate un fornăit de cal.

—   în ce împrejurări m-ar putea vedea un copil în starea mea naturală ?

—   Tu vei hotărî, atunci când vei fi gata să admiţi că eşti unchi.

Trag adânc aer în piept în clipa în care o crampă puternică îmi cuprinde abdomenul. Abia dacă voi avea timp să fac perla-minţii. Nici măcar nu sunt sigură că voi avea puterea să mă concentrez suficient. Ii vorbesc lui Orma cât pot de calm:

—   Adu-l pe Claude! Acum! Te rog.

Iartă-mă, copilă, că am inclus şi toată această durere. Nu am timp s-o dau la o parte.

Ochii mi s-au deschis brusc şi îmi simţeam tâmplele zvâcnind de durere. Zăceam în braţele lui Maurizio, ghemuită asemenea unui bebeluş. Câţiva paşi mai încolo, bătrânul Karal dansa o gigă stranie în zăpadă. Cavalerul găsise o halebardă pe care începuse s-o fluture prin faţa dragonului, alungându-1. Acesta s-a refugiat dincolo de piaţă, la fraţii lui. La fraţii lui. Ai lui. Eu nu mă feream ca Orma. Orma
9
care îmi era...

Nici s-o gândesc nu puteam.

Chipul îngrijorat al lui Maurizio apărea şi dispărea. Am reuşit să îngaim „Casa Dombegh, lângă Sf. Fionnuala“, înainte să îmi pierd din nou cunoştinţa. Mi-am revenit de abia atunci când Maurizio m-a depus în braţele tatălui meu. Tata m-a dus sus, iar eu m-am prăbuşit pe pat.

Ca prin vis, l-am auzit ţipând la cineva. Când m-am trezit, Orma era la căpătâiul meu, vorbind de parcă ar fi crezut că sunt deja trează:

— .. .o amintire maternă încapsulată. Nu ştiu ce anume ţi-a dezvăluit. Ştiu doar că şi-a dorit să afli adevărul despre mine, şi despre ea.

El era dragon şi fratele mamei mele. încă nu îndrăznisem să deduc ce anume însemna asta despre ea, însă el m-a obligat să trag concluzia. M-am aplecat peste marginea patului şi am vomitat. El se scobea în dinţi cu o unghie, privind fix la mizeria de pe podea de parcă s-ar fi aşteptat să-i spună cât de multe ştiam.

— Nu mă aşteptam să participi la procesiune. Nu voiam să afli despre asta acum. De fapt, niciodată. Tatăl tău şi cu mine căzuserăm de acord asupra acestui lucru, mi-a spus. Dar n-am putut să las să te calce mulţimea în picioare. Nu sunt sigur de ce.

Asta a fost tot ce am auzit din explicaţiile lui, căci m-a cuprins o altă viziune. Nu era o altă amintire de-a mamei mele. Eram tot eu, fără trup, însă, şi mă uitam în jos la un orăşel, un port animat ascuns între munţii de pe coastă. Şi nu doar că îl vedeam: am simţit miros de peşte şi de mirodenii şi respiraţia sărată a oceanului pe faţa mea imaterială. M-am înălţat ca o ciocârlie prin cerul albastru prăfuit, am zburat roată peste

domurile albe şi peste clopotniţe şi am plutit peste docurile zgomotoase. O grădină luxuriantă aparţinând unui templu, plină de fântâni clipocitoare şi de lămâi în floare m-a atras înăuntru. Era ceva acolo pe care trebuia să-l văd.

Nu, nu ceva, cineva. Un băieţel de vreo şase ani, poate, atârna cu capul în jos asemenea unui liliac de fructe intr-un smochin fusiform. Avea pielea de culoarea brazdei proaspăt întoarse, părul ca un nor pufos şi întunecat, ochii vioi şi luminoşi. Mânca o portocală felie cu felie, părând perfect mulţumit de sine. Avea privirea inteligentă, însă se uita drept prin mine de parcă aş fi fost invizibilă.

Am redevenit eu însămi suficient cât să-mi trag sufletul înainte ca alte două viziuni să mă copleşească la scurt

timp una după cealaltă. Am văzut un muntean samsamez bine făcut care cânta la cimpoi pe acoperişul unei biserici şi o bătrână aferată cu ochelari cu lentile groase care îşi suduia bucătăreasa pentru că pusese prea mult coriandru în tocană. Fiecare nouă viziune îmi agrava durerea de cap; stomacul meu întors pe dos nu mai avea nimic în el.

Am zăcut la pat vreme de o săptămână; viziunile erau atât de dense şi de rapide încât, dacă încercam să mă ridic, mă prăvăleam sub greutatea lor. Am văzut oameni deformaţi şi groteşti: bărbaţi cu barbişon şi gheare, femei cu aripi atavice şi o fiară asemenea unui melc fără casă care răscolea noroiul dintr-o baltă. Am ţipat până am răguşit la vederea lor, zvârcolindu-mă în aşternuturile asudate şi înspăimântând-o pe mama mea vitregă.

Antebraţul stâng şi mijlocul mă mâncau, mă ardeau, şi din loc în loc îmi apăreau cruste care supurau. Le rupeam cu sălbăticie, ceea ce nu făcea decât să înrăutăţească lucrurile.

Aveam febră; nu reţineam mâncarea. Orma mi-a stat la căpătâi în tot timpul acesta, iar eu îmi închipuiam că dincolo de pielea lui - a oricui - era un gol, un vid negru ca smoala. Mi-a suflecat mâneca să se uite la braţul meu iar eu am ţipat, convinsă că-mi va da la o parte pielea şi va vedea vidul de sub ea.

Spre sfârşitul săptămânii, râia furioasă de pe pielea mea se întărise şi începuse să se cojească, lăsând locul unei porţiuni cu solzi rotunzi şi deschişi la culoare, încă moi precum cei ai unui pui de şarpe, care se întindea de la încheietură, pe interiorul braţului până la cot, pe exterior. O alta mai lată mă încingea de jur împrejurul taliei, precum un brâu. La vederea lor, am plâns până când mi s-a făcut rău. Orma stătea nemişcat lângă pat, fără să clipească, gândind gândurile lui de dragon de nepătruns.

El era dragon şi fratele mamei mele. încă nu îndrăznisem să deduc ce anume însemna asta despre ea, însă el m-a obligat să trag concluzia. M-am aplecat peste marginea patului şi am vomitat. El se scobea în dinţi cu o unghie, privind fix la mizeria de pe podea de parcă s-ar fi aşteptat să-i spună cât de multe ştiam.

— Nu mă aşteptam să participi la procesiune. Nu voiam să afli despre asta acum. De fapt, niciodată. Tatăl tău şi cu mine căzuserăm de acord asupra acestui lucru, mi-a spus. Dar n-am putut să las să te calce mulţimea în picioare. Nu sunt sigur de ce.

Asta a fost tot ce am auzit din explicaţiile lui, căci m-a cuprins o altă viziune. Nu era o altă amintire de-a mamei mele. Eram tot eu, fără trup, însă, şi mă uitam în jos la un orăşel, un port animat ascuns între munţii de pe coastă. Şi nu doar că îl vedeam: am simţit miros de peşte şi de mirodenii şi respiraţia sărată a oceanului pe faţa mea imaterială. M-am înălţat ca o ciocârlie prin cerul albastru prăfuit, am zburat roată peste domurile albe şi peste clopotniţe şi am plutit peste docurile zgomotoase. O grădină luxuriantă aparţinând unui templu, plină de fântâni clipocitoare şi de lămâi în floare m-a atras înăuntru. Era ceva acolo pe care trebuia să-l văd.

Nu, nu ceva, cineva. Un băieţel de vreo şase ani, poate, atârna cu capul în jos asemenea unui liliac de fructe într-un smochin fusiform. Avea pielea de culoarea brazdei proaspăt întoarse, părul ca un nor pufos şi întunecat, ochii vioi şi luminoşi. Mânca o portocală felie cu felie, părând perfect mulţumit de sine. Avea privirea inteligentă, însă se uita drept prin mine de parcă aş fi fost invizibilă.

Am redevenit eu însămi suficient cât să-mi trag sufletul înainte ca alte două viziuni să mă copleşească la scurt

timp una după cealaltă. Am văzut un muntean samsamez bine făcut care cânta la cimpoi pe acoperişul unei biserici şi o bătrână aferată cu ochelari cu lentile groase care îşi suduia bucătăreasa pentru că pusese prea mult coriandru în tocană. Fiecare nouă viziune îmi agrava durerea de cap; stomacul meu întors pe dos nu mai avea nimic în el.

Am zăcut la pat vreme de o săptămână; viziunile erau atât de dense şi de rapide încât, dacă încercam să mă ridic, mă prăvăleam sub greutatea lor. Am văzut oameni deformaţi şi groteşti: bărbaţi cu barbişon şi gheare, femei cu aripi atavice şi o fiară asemenea unui melc fără casă care răscolea noroiul dintr-o baltă. Am ţipat până am răguşit la vederea lor, zvârcolindu-mă în asternuturile asudate si înspăimântând-o pe mama mea vitregă.

Antebraţul stâng şi mijlocul mă mâncau, mă ardeau, şi din loc în loc îmi apăreau cruste care supurau. Le rupeam cu sălbăticie, ceea ce nu făcea decât să înrăutăţească lucrurile.

Aveam febră; nu reţineam mâncarea. Orma mi-a stat la căpătâi în tot timpul acesta, iar eu îmi închipuiam că dincolo de pielea lui - a oricui - era un gol, un vid negru ca smoala. Mi-a suflecat mâneca să se uite la braţul meu iar eu am ţipat, convinsă că-mi va da la o parte pielea şi va vedea vidul de sub ea.

Spre sfârşitul săptămânii, râia furioasă de pe pielea mea se întărise şi începuse să se cojească, lăsând locul unei porţiuni cu solzi rotunzi şi deschişi la culoare, încă moi precum cei ai unui pui de şarpe, care se întindea de la încheietură, pe interiorul braţului până la cot, pe exterior. O alta mai lată mă încingea de jur împrejurul taliei, precum un brâu. La

vederea lor, am plâns până când mi s-a făcut rău. Orma stătea nemişcat lângă pat, fără să clipească, gândind gândurile lui de dragon de nepătruns.

 *

— Ce-o să mă fac eu cu tine, Seraphina? a întrebat tatăl meu.

Era în spatele biroului, răscolind prin documentele lui. Eu stăteam vizavi de el pe un taburet; era prima zi în care mă simţisem suficient de bine cât să pot ieşi din camera mea. Orma ocupa scaunul din stejar sculptat din faţa ferestrei, iar lumina cenuşie a dimineţii proiecta o aură asupra părului lui nepieptănat. Anne-Marie ne adusese ceaiul şi se făcuse nevăzută, însă numai eu mă servisem. Băutura s-a răcit în ceaşcă.

9

— Ce aveai de gând să faci cu mine? am spus cu o undă de amărăciune, plimbându-mi degetul peste buza ceştii.

Tata a ridicat din umerii înguşti, privind în gol.

— Sperasem cumva să te mărit înainte ca aceste simptome dezgustătoare să-ţi apară pe braţ şi pe... A schiţat un gest în direcţia corpului meu, mişcându-şi mâna de sus în jos.

M-am chircit în mine. Mă simţeam dezgustătoare până în suflet, asta dacă aveam măcar aşa ceva. Mama mea era dragon. Nimic nu mai era sigur pe lume.

— înţeleg de ce nu ai vrut să aflu, am bombănit în ceaşca de ceai, iar de ruşine vocea mi s-a înăsprit. înainte de... acest episod, n-aş fi resimţit necesitatea păstrării secretului; m-aş fi confesat uneia dintre slujnice sau... Nu avusesem niciodată mulţi prieteni. Crede-mă, acum îi văd rostul.

— Aşa deci? a spus tata, iar privirea i s-a focalizat brusc. Cunoştinţele tale despre tratat şi lege nu te-ar fi făcut să-ţi ţii gura, dar faptul că eşti urâtă face ca lucrurile să devină dintr-odată limpezi?

— Ar fi trebuit să iei în considerare tratatul şi legea înainte să te însori cu ea.

— N-am ştiut! a ţipat el.

A clătinat din cap şi a reluat pe un ton mai blând:

— Nu mi-a spus niciodată. A murit dându-ţi viaţă, sângerând argint prin tot patul iar eu am fost azvârlit în hău, fără ca măcar s-o am alături pe cea pe care o iubeam cel mai mult pe lume.

Şi-a trecut mâna prin părul rărit.

— Aş putea fi exilat sau executat, în funcţie de dispoziţia Reginei noastre, dar decizia finală s-ar putea să nu-i revină ei. Puţine cazuri de coabitare cu un dragon au ajuns la proces. Acuzaţii au fost cel mai adesea sfâşiaţi de mulţime, arşi de vii în propriile case sau pur şi simplu au dispărut înainte de a se ajunge la asta.

Aveam gâtul prea uscat ca să pot vorbi; am luat o înghiţitură de ceai rece. Era amar.

— Ce... ce s-a întâmplat cu copiii lor?

— Nu există vreo informaţie că vreunii dintre ei ar fi avut copii, a spus tata. Dar să nu-ţi închipui nicio clipă că cetăţenii n-ar şti ce să facă cu tine

dacă ar afla. N-au decât să apeleze la scriptură ca să afle!
Orma, care până atunci se uitase în gol, şi-a îndreptat brusc privirea către noi.
— Sf. Ogdo avea nişte recomandări specifice, dacă îmi amintesc bine, a spus el, trăgându-se de barbă. „Dacă viermii vă pângăresc femeile, producând abominaţii interrasia- le, nu îngăduiţi vreunei astfel de creaturi dezgustătoare să trăiască. Despicaţi ţeasta copilului cu un topor binecuvântat de trei ori înainte ca fontanela să i se întărească precum oţelul. Smulgeţi-i membrele solzoase şi ardeţi-le pe fiecare în focuri separate, ca nu cumva să se întoarcă noaptea, târându-se precum râmele, să-i ucidă pe cei drepţi. Despicaţi burta copilului-monstru, urinaţi peste măruntaiele lui apoi daţi-i foc. Corciturile se nasc gravide. Dacă îngropaţi abdomenul intact, alţi douăzeci se vor îţi din pământ..."

— Ajunge, saar! a spus tata. Ochii lui de culoarea mării pe furtună îmi scrutau chipul. îl priveam la rândul meu îngrozită, muşcându-mi buzele ca să nu plâng.
Se ferise de religie pentru că Sfinţii înşişi predicau uciderea copilului său? Oare goreddienii încă îi urau pe dragoni după treizeci şi cinci de ani de pace din pricină că aşa le cereau Cerurile?
Orma nu băgase de seamă câtuşi de puţin tulburarea mea.
— Mă întreb dacă Ogdo şi cei care arată un reviriment de opinii similar - Sf. Vitt, Sf. Munn, mulţi alţii - au avut de-a face cu metişi. Nu pentru că Seraphina s-ar încadra în descrierea respectivă, evident, ci pentru că acceptă măcar posibilitatea existenţei lor. Nu există niciun caz documentat de metisare la marea bibliotecă a Tanamootului, fapt uimitor în sine. Ţi-ai imagina că, în aproape o mie de ani, cineva ar fi testat treaba asta înadins.
— Nu, a spus tata, eu nu mi-aş imagina aşa ceva. Numai un dragon amoral ar gândi astfel.
— întocmai, a spus Orma, fără să pară deranjat. Un dragon amoral ar concepe această posibilitate, ar testa-o...
— Cum, cu forţa? Gura tatei s-a încreţit de parcă numai la gândul acela i-ar fi venit pe gât toată fierea. Implicaţia nu l-a deranjat pe Orma.
— ...şi ar înregistra rezultatele experimentului. Poate că nu suntem o specie atât de amorală pe cât se crede îndeobşte în Ţinuturile din Sud.
9 9
Nu mi-am mai putut reţine lacrimile. Mă simţeam ameţită, pustiită; un curent rece venit pe sub uşă m-a făcut să mă legăn nesigură. Totul îmi fusese luat: mama umană, propria mea umanitate şi orice speranţă de a mai părăsi casa tatălui meu.

Am întrezărit vidul de sub suprafaţa lumii; ameninţa să mă tragă înăuntru.
Nici chiar Orma n-a putut să nu-mi remarce tulburarea. A plecat capul într-o parte, nedumerit.
— încredinţează-mi mie educaţia ei, Claude, a spus el, lăsându-se pe

spate, ştergând cu vârful degetului condensul de pe geamurile micii ferestre şi apoi gustându-1.

— Ţie! a pufnit tata. Şi ce-ai să faci tu cu ea? Nu trec două ceasuri fără ca aceste viziuni diabolice să-i provoace crize.

— Am începe prin a le controla. Noi, saarantraii, avem tehnici prin care să îmblânzim un creier nedisciplinat.

Orma s-a plesnit o dată peste frunte, apoi din nou, de parcă senzaţia l-ar fi intrigat.

De ce nu mă izbise niciodată cât de ciudat era?

— O s-o înveţi muzică, a spus tata, iar vocea caldă a luat o octavă prea sus.

Puteam vedea lupta care se dădea dincolo de chipul său de parcă ar fi avut pielea de sticlă. Toată viaţa mea, nu mă protejase doar pe mine; îşi protejase propria inimă frântă.

— Tată, te rog! Am întins mâinile cu palmele desfăcute asemenea unuia care imploră bunăvoinţa Sfinţilor. Nu mi-a mai rămas nimic pe lume.

Tata s-a făcut mic în fotoliul său, clipind des ca să-şi stăvilească lacrimile.

— Să nu te-aud!

Două zile mai târziu, acasă ne-a fost livrată o spinetă. Tata a poruncit să fie instalată într-o cămară din fundul casei, departe de biroul lui. înăuntru nu era loc pentru taburet; am sfârşit prin a mă aşeza pe un cufăr. Orma îmi mai trimisese şi o carte de capricii aparţinându-i unui compozitor pe nume Viridius. Nu mai văzusem până atunci cum arată notaţia muzicală, însă am înţeles-o instantaneu,

aşa cum se întâmplase şi cu limba dragonilor. Am stat acolo până când lumina din fereastră a început să scadă, desluşind muzica aceea de parcă ar fi fost literatură.

Nu ştiam nimic despre spinete, dar am presupus că trebuia să deschizi capacul. Interiorul celei primite de mine avea pictată o scenă câmpenească: pisoi jucându-se într-o curte interioară, ţărani strângând fânul de pe câmpul din spatele lor. Unul dintre pisoi - cel care ataca fără milă un ghem de lână albastră - avea un ochi mult mai sticlos decât celălalt. M-am uitat atent la el în semiîntuneric şi apoi l-am lovit uşor cu degetul.

— A, iată-te! a pârâit o voce groasă.

Părea să vină, în mod absurd, din gâtlejul pisoiului pictat.

— Orma?

Cum îmi vorbea? Să fi fost aceea vreo invenţie de-a dra-

f

gonilor?

— Dacă eşti pregătită, a spus el, hai să începem. Avem multe de făcut.

Şi aşa mi-a salvat viaţa a treia oară.

Patru

în următorii cinci ani, Orma mi-a fost profesor şi unic prieten. Pentru cineva care nu avusese niciodată de gând să se declare unchiul meu,

Orma şi-a luat datoria de unchi foarte în serios. Nu m-a învăţat doar muzică, ci şi tot ce credea că ar trebui să ştiu despre neamul dragonilor: istorie, filosofie, fiziologie, matematici superioare (care aveau statut de religie). Mi-a răspuns chiar şi la cele mai impertinente întrebări. Da, dragonii puteau mirosi culorile în împrejurări favorabile. Da, era o idee teribil de proastă să te transformi în saarantras imediat după ce ai mâncat un bour. Nu, nu înţelegea natura exactă a viziunilor mele, dar credea că ştie o modalitate de a mă ajuta.

Dragonii găseau condiţia umană derutantă şi adesea copleşitoare şi, de-a lungul anilor, puseseră la punct strategii prin care să-şi păstreze mintea „în ard“ cât timp luau forma umană. „Ard“ era un concept de bază al filosofiei dragonilor. Cuvântul însuşi însemna, în mare, „ordine“ sau „corectitudine". Goreddienii îl foloseau pentru a desemna un batalion de dragoni, iar aceasta era, într-adevăr, unul dintre sensurile lui. Pentru dragoni, însă, conceptul era mult mai profund. Ard era felul în care ar trebui să fie lumea, triumful ordinii asupra haosului, o armonie etică şi fizică.

Emoţiile omeneşti, complicate şi imprevizibile, contraveneau întru totul ideii de ard. Dragonii foloseau meditaţia şi ceea ce Orma numea „arhitectura cognitivă[1]' pentru a-şi compartimenta minţile în spaţii discrete. îşi ţineau amintirile materne într-o încăpere, de exemplu, pentru că acestea erau tulburător de vii; unica amintire maternă pe care o trăisem mă făcuse să înnebunesc. Emoţiile, pe care saarii le găseau incomode şi copleşitoare, erau bine închise şi nu li se îngăduia niciodată să răzbată.

Orma nu mai auzise niciodată de viziuni ca ale mele si

^ 9

nu ştia ce anume le pricinuia. însă credea că un sistem de arhitectură cognitivă le-ar fi putut împiedica să mă facă să-mi pierd cunoştinţa. Am încercat diverse variante ale încăperii sale dedicate amintirii materne, încuierea viziunilor (de fapt, a unei cărţi imaginare ce le reprezenta) într-un sipet, într-un mormânt şi, în cele din urmă, într-o închisoare pe fundul mării. Metoda a funcţionat preţ de câteva zile, până când m-am prăbuşit pe drumul către casă de la Sf. Ida şi am fost nevoiţi s-o luăm de la capăt.

Viziunile mele îi înfăţişau pe aceiaşi oameni la nesfârşit; îmi deveniseră atât de familiari, încât îi dădusem fiecăruia câte o poreclă. Erau şaptesprezece de toţi, un număr frumos, prim, care îl interesa pe Orma în mod excesiv. în cele din urmă, i-a dat prin minte să încercăm să închidem indivizii şi nu viziunile ca atare.

— încearcă să creezi o reprezentare, un avatar mental, al fiecărei persoane în parte şi apoi să construieşti un spaţiu unde şi-ar putea dori să stea, spusese Orma. Băiatul acela, Liliacul de Fructe, se caţără mereu în copaci, aşa că n-ai decât să plantezi un copac în minte. Vezi dacă avatarul lui se va căţăra în el şi va rămâne acolo. Poate dacă păstrezi şi cultivi legăturile pe care le ai cu aceşti indivizi, nu vor căuta să-ţi câştige atenţia în momente prost alese.

Pornind de la această sugestie, a crescut o întreagă grădină. Fiecare avatar îşi avea propriul loc în această grădină a figurilor groteşti; mă ocupam de ei în fiecare seară, altfel înduram dureri de cap şi viziuni. Atâta vreme cât mă îngrijeam ca aceşti locatari ciudaţi să fie calmi şi împăcaţi, viziunile nu mă tulburau. Nici Orma, nici eu, nu înţelegeam exact de ce funcţiona metoda. Orma susţinea că era cea mai stranie structură mentală de care auzise vreodată; îi părea rău că nu putea scrie o teză pe tema asta, însă eu eram un secret, chiar şi pentru dragoni.

Nicio viziune nedorită nu mă mai cuprinsese de patru ani, dar nu-mi permiteam să-mi slăbesc vigilenţa. Durerea de cap care mă cuprinsese după funeraliile Principelui Rufus însemna că groteştii din grădina mea erau agitaţi. Când se întâmplă asta, era cel mai probabil să mă copleşească o viziune. După ce Orma m-a lăsat pe pod, am fugit într-un suflet înapoi la Castelul Orison, având dinainte un ceas de muncă la igiena mea mentală, după cum o numea Orma, prin care să-mi pun mintea la loc în ard.

Apartamentul meu de la palat avea două camere. Prima era salonul unde exersam. Spineta pe care mi-o dăruise Orma era lipită de peretele din fund; lângă ea era un raft cu cărţile şi flauturile mele şi cu lăuta. M-am împleticit în cealaltă cameră, care adăpostea garderobul, masa şi patul; nu avusesem decât două săptămâni să mă obişnuiesc cu mobila, însă o simţeam suficient de a mea încât să mă simt acasă în locul acela. Servitorii de la palat schimbaseră aşternuturile şi făcuseră focul.

M-am schimbat în cămaşa mea de olandă. Trebuia să-mi spăl şi să-mi ung solzii, însă fiecare centimetru din corpul meu tânjea după patul care mă aştepta, şi mai era şi capul de care trebuia să mă ocup.

Am tras perna cea mare de pe pat şi m-am aşezat pe ea picior peste picior, aşa cum mă învăţase Orma. Am închis ochii. Aveam dureri atât de mari, încât îmi era greu să îmi încetinesc suficient ritmul respiraţiei. Am repetat mantra „Totul în ard“ până când m-am calmat suficient cât să-mi văd grădina colorată de groteşti întinzându-se până la linia orizontului minţii mele.

Am traversat un moment de derută până am reuşit să mă orientez în spaţiu; peisajul se schimba la fiecare vizită. Dinaintea mea se întindea zidul despărţitor din cărămizi străvechi, plate; din fiecare crăpătură creşteau ferigi ca nişte smocuri de păr verde. Dincolo de el am văzut arteziana Doamna Fără Chip, dâmbul cu maci şi o peluză cu tufişuri ornamentale răscrescute, pântecoase. Aşa cum mă învăţase Orma, întotdeauna mă opream şi puneam palmele pe poarta de la intrare - fier forjat, de data aceasta - spunând: „Aceasta este grădina minţii mele. Eu o îngrijesc; eu o rânduiesc. Nu am a mă teme de nimic.“

Omul Pelican pândea de după tufişuri. Guşa moale, enormă îi atârna peste pieptarul tunicii asemenea unei bavete cărnoase. Era întotdeauna mai greu atunci când mă întâlneam mai întâi cu unul diform, însă am arborat un zâmbet forţat şi am păşit pe peluză. Rouă rece dintre degetele de la picioare m-a luat prin surprindere; nici nu remarcasem că eram

desculţă. Omul Pelican nu a băgat de seamă că mă apropii, continuând să privească cerul, care era întotdeauna înstelat în partea aceea de grădină.

— Te simţi bine, jupâne P?

Omul Pelican şi-a întors privirea tristă către mine. Am încercat să-l apuc de cot - nu atingeam mâinile unui grotesc dacă aveam de ales - însă el s-a ferit.

— Intr-adevăr, astăzi a fost o zi chinuitoare, am spus pe un ton blând, împingându-l înspre băncuţa lui de piatră.

Locul de şezut scobit era plin cu pământ şi înăuntru fuseseră plantate tufe de sovârf care răspândeau un miros sublim atunci când te aşezai pe ele. Omul Pelican găsea aroma liniştitoare. S-a îndreptat în fine spre bancă şi s-a cuibărit printre ierburi.

L-am privit pe Omul Pelican vreme de câteva clipe, ca să mă asigur că se calmase pe deplin. Pielea şi părul întunecate la culoare păreau porfiriene, însă guşa ca o desagă roşie care se umfla şi se contracta la fiecare respiraţie nu era de pe lumea asta. Oricât de însufleţite îmi păreau viziunile mele, mi se strângea inima să mi-l imaginez - pe el şi pe alţii încă şi mai strâmbi - umblând pe undeva prin lume. Cu siguranţă zeii Porfirului nu puteau fi atât de cruzi încât să-i îngăduie unuia ca Omul Pelican să existe. Propria mea povară de urâţenie era uşoară prin comparaţie cu a lui.

El a rămas liniştit. Pe unul îl rezolvasem, şi nici nu fusese foarte greu. Intensitatea migrenei mele părea disproporţionată, dar poate că aveam să dau peste alţii mai agitaţi.

M-am ridicat ca să îmi continui rondul, însă picioarele mele au dat de ceva rece şi alunecos în iarbă. Aplecându-mă, am găsit o bucată mare de coajă de portocală şi apoi alte câteva mai mici împrăştiate printre tufele de merişor turcesc.

îi conferisem grădinii trăsături permanente specifice fiecărei creaturi în parte - copacii Liliacului de Fructe, cerul înstelat al Omului Pelican - însă restul era populat cu produsul minţii mele, curentul ascuns pe care Orma îl numea „gândirea de adâncime'[1]. Noi decoraţiuni, plante anume sau statui apăreau fără veste. Chiar şi aşa, gunoiul de pe gazon nu era un lucru normal.

Am aruncat cojile sub gardul viu şi m-am şters pe mâini de fustă. Ştiam doar de un singur portocal în grădina

aceasta. Am hotărât să nu-mi fac griji până când aveam să dau de el.

Am găsit-o pe Miserere smulgându-şi penele lângă gardul scund; am condus-o la cuibul ei. Newt se fâţâia de colo-colo, strivind clopoţeii; l-am condus la locul de scăldat şi l-am frecat cu noroi pe capul moale. M-am asigurat că încuietoarea de la Căsuţă e încă bună şi apoi mi-am croit drum desculţă printr-un neaşteptat câmp de scaieţi. în depărtare vedeam copacii mai răsăriţi din crângul Liliacului de Fructe. Am luat-o pe aleea principală, afundându-mă în grădinile laterale, alinându-i, culcându-i, îngrijindu-i pe toţi. La sfârşitul plimbării, o prăpastie adâncă mi-a blocat

drumul. Viroaga Băiatului Gălăgios îşi schimbase poziţia, iar acum îmi bloca înaintarea către curmalii Liliacului de Fructe.

Băiatul Gălăgios era cimpoiaşul samsamez pe care îl văzusem. Era unul dintre preferaţii mei; îmi era ruşine să recunosc, dar gravitam mai degrabă către locatarii cu înfăţişare cât de cât normală. Acest avatar era neobişnuit prin aceea că scotea zgomote (de unde şi numele), construia lucruri şi, uneori, îşi părăsea arealul atribuit lui. La început, acest lucru nu-mi pricinuise vreo îngrijorare. Mai fusese o altă creatură, Jannoula, căreia îi plăcea să umble din loc în loc şi care mă speriase atât de tare încât o încuiasem în Căsuţă.

*

Viziunile îmi dădeau senzaţia că trag cu ochiul în viaţa altcuiva cu un ochean mistic. Jannoula, însă, fusese cumva capabilă să-mi întoarcă privirea prin intermediul avatarului ei. îmi vorbise, mă iscodise, îşi băgase nasul peste tot, furase şi mă minţise; îmi sorbise temerile ca pe un nectar şi îmi amuşina dorinţele în bătaia vântului. în cele din urmă, a început să încerce să-mi influenţeze gândurile şi să-mi controleze faptele. într-un acces de panică, i-am povestit lui Orma despre asta, iar el m-a ajutat să găsesc

o modalitate de a o închide în Căsuţă. Cu greu am reuşit s-o păcălesc să intre acolo. Era greu să păcăleşti pe cineva care ştia ce gândeşti.

în ceea ce-l privea pe Băiatul Gălăgios, însă, mişcarea părea doar o caracteristică a lui. Nu aveam senzaţia că un cimpoiaş samsamez adevărat mă priveşte la rândul lui. Peste tot prin grădină se iţeau foişoare şi pergole, daruri de la Gălăgia Sa, care îmi bucurau privirea.

— Gălăgiosule! am strigat la marginea viroagei lui. Am nevoie de un pod!

S-a ivit un cap cu ochi cenuşii şi obraji rotunzi, urmat de un trup supradimensionat îmbrăcat în veşminte negre specific samsameze. S-a aşezat pe buza falezei, a scos trei peşti şi o cămaşă de noapte din geantă - făcând o larmă îngrozitoare în tot acest timp - şi le-a rânduit sub forma unui pod pe care să pot traversa.

Semăna mult cu visarea, grădina aceasta. Mă străduiam să nu pun la îndoială logica lucrurilor care se petreceau în ea.

— Ce mai faci? Nu cumva eşti supărat? l-am întrebat, mângâindu-l pe părul blond şi ţepos.

Băiatul a scos un zbieret şi s-a făcut nevăzut în crăpătură. Acesta era un lucru normal; de obicei era mai calm decât ceilalţi, poate şi pentru că se îndeletnicea cu atât de multe lucruri.

Am grăbit pasul către crângul Liliacului de Fructe, simţind cum mă cuprinde îngrijorarea. Liliacul de Fructe era grotescul meu preferat, iar singurul portocal din grădină creştea în livada lui de smochine, curmale, lămâi şi alte fructe pofiriene. Am ajuns în crâng şi m-am uitat în sus, însă nu l-am zărit printre frunze. Am coborât privirea; rân- duise fructele căzute în mici piramide, însă el nu se vedea pe nicăieri.

îşi mai părăsise locul desemnat şi înainte, şi nu doar o dată. Am rămas în picioare vreme îndelungată, uitându-mă la copacii goi, încercând să dau un sens absenţei lui.

încercam să-mi potolesc inima speriată.

Dacă Liliacul de Fructe umbla liber prin grădină, asta ar fi putut explica bucăţile de coajă de portocală de pe peluza Omului Pelican şi ar fi lămurit pe de-a-ntregul intensitatea durerii mele de cap. Dacă vreun băieţaş porfirian descoperise modul de a se uita înapoi prin ochean aşa cum făcuse Jannoula... Am îngheţat. Era de neconceput. Trebuia să existe o altă explicaţie.

Mi s-ar fi frânt inima dacă ar fi fost nevoie să rup legătura cu unul de care mă simţeam, în mod inexplicabil, atât de legată.

Am continuat să înaintez, liniştindu-i pe locatarii rămaşi, însă nu-mi stătea gândul la asta. Am găsit alte bucăţi de coajă de portocală în Golful Bolborositor şi pe cele Trei Dune.

Ultima bucată de grădină din această seară era Grădina de Trandafiri, domeniul pedant al Cusurgioaicei. Aceasta era o bătrână scundă, robustă, cu o bonetă ţuguiată şi ochelari cu lentile groase, de-a casei fără să pară grotescă de la prima vedere. O văzusem şi pe ea în timpul acelei prime avalanşe de viziuni, făcându-şi griji în legătură cu tocana. De aici şi numele ei.

Am aruncat o privire peste peluza în formă de cadran solar înspre poarta de ieşire; tânjeam să mă bag în pat şi să mă odihnesc, însă nu îndrăzneam să o fac chiar în clipa aceea. Trebuia să dau de urma Liliacului de Fructe.

Acolo, pe faţa cadranului solar, se găsea o coajă de portocală întreagă, ruptă dintr-o bucată.

Şi iată-l şi pe băiat, sus în străvechiul arbore de tisă aflat lângă zidul graniţei. Părea mulţumit că îl zărisem; mi-a făcut cu mâna, a sărit din copac şi a ţâşnit peste peluză în

direcţia mea. Mă uitam la el cu gura căscată, speriată de ce ar fi putut însemna strălucirea din ochii lui şi zâmbetul acela larg.

Mi-a întins o felie de portocală care se încovoia asemenea unui crevete în palma lui cafenie.

Mă uitam la ea uluită. îmi puteam induce în mod voit o viziune, prinzând un grotesc de mâini; procedasem astfel o singură dată, cu fiecare dintre ei, preluând controlul asupra viziunilor şi anulându-l pe cel exercitat de ei asupra mea. N-o mai făcusem niciodată de atunci. îmi părea greşit, ca şi cum i-aş fi spionat.

Oare Liliacul de Fructe îmi oferea doar o portocală sau dorea să-l prind de mână? Cea de a doua posibilitate îmi dădea fiori. I-am spus:

— Mulţumesc, tare mult, Liliac, dar acum nu mi-e foame. Hai să mergem să-ţi găsim copacii.

M-a urmat precum un căţeluş, dincolo de mlaştina lui Plăcintă cu Mere, prin grădina cu fluturi, până la crângul lui de baştină. Mă aşteptam să-l văd sărind imediat în copaci, însă el s-a uitat la mine cu ochii mari şi negri şi mi-a întins din nou bucata de portocală.

— Trebuie să rămâi aici şi să nu mai rătăceşti de colo- colo, l-am certat. E de ajuns că aşa face Băiatul Gălăgios. Ai înţeles?

Nu a lăsat în niciun fel să se vadă că ar fi înţeles; a mâncat felia de portocală, uitându-se lung în depărtare. L-am mângâiat pe părul ca un nor pufos şi am aşteptat să se urce într-un copac, apoi am plecat.

Am ajuns la poartă, m-am înclinat în faţa peluzei în formă de cadran solar şi am rostit cuvintele stabilite pentru plecare: „Aceasta este grădina mea, totul în ard. O îngrijesc cu credinţă; fie ca ea să se încreadă în mine!“

Am deschis ochii în propria cameră şi mi-am întins picioarele înţepenite. Mi-am turnat nişte apă din ulciorul de pe masă şi am azvârlit perna la loc pe pat. Migrena dispăruse; se părea că rezolvasem problema, chiar dacă n-o înţelesesem.

Orma trebuia să ştie câte ceva despre asta. Mi-am propus să-l întreb a doua zi, iar gândul acela mi-a alungat neliniştile, aşa că am adormit.

*

Ritualul meu matinal era unul elaborat şi îmi lua foarte mult timp, aşa că Orma îmi dăduse un ceas care emitea sunete cauzatoare de înjurături la ora matinală indicată, îl ţineam în salon, pe raftul cu cărţi, într-un coş laolaltă cu alte câteva fleacuri, aşa încât eram nevoită să mă târâi până acolo şi să scotocesc după el pentru a-l opri.

Sistemul era eficace, cu excepţia acelor dăţi când eram prea obosită pentru a-mi aminti să pun ceasul să sune. M-am trezit panicată cu o jumătate de oră înainte de începerea repetiţiei de cor, pe care trebuia s-o conduc.

Mi-am eliberat braţele din mânecile cămăşii de noapte şi le-am trecut prin gaura gâtului, trăgând de veşmântul din olandă până când a ajuns să mi se odihnească pe şolduri ca o fustă. Am golit ulciorul în lavoar şi pe deasupra am turnat conţinutul ibricului, care era doar o idee mai cald de la faptul că stătuse pe cămin toată noaptea. Mi-am frecat solzii de pe braţ şi mijloc cu o bucată de pânză moale. Solzii în sine nu erau sensibili la temperatură. în ziua aceea, picăturile care mi se prelingeau pe corp erau prea reci pentru a mă face să mă simt bine.

Tot restul lumii se spăla o dată pe săptămână, dar nimeni altcineva nu mai era predispus la căpuşe de solzi şi alte

gângănii insidioase. M-am uscat şi m-am grăbit să ajung la raftul cu cărţi, unde ţineam vasul cu pomadă. Numai o emulsie din anumite ierburi şi grăsime de gâscă mă ajuta să nu mă mai mănânce solzii; Orma găsise un furnizor bun într-o parte a oraşului prietenoasă cu dragonii, cartierul numit Groapa cu Quig.

De obicei îmi exersam zâmbetul atunci când îmi ungeam solzii cu substanţa lipicioasă, spunându-mi că, dacă reuşeam să zâmbesc într-un astfel de moment, atunci puteam zâmbi oricând. Dar în ziua aceea chiar nu aveam timp.

Mi-am suflecat cămaşa şi mi-am înfăşurat un cordon de jur împrejurul

braţului stâng, aşa încât mâneca să nu se poată desface. Mi-am pus o fustă, rochia şi vindiacul; purtam cel puţin trei staturi de haine, chiar şi vara. Mi-am legat o eşarfă albă în semn de respect pentru Principele Rufus, mi-am pieptănat în grabă părul şi am năvălit pe coridor, simţindu-mă prea puţin pregătită să înfunt lumea.

*

Viridius, întins pe canapeaua lui de suferind, începuse deja să dirijeze corul castelului când am ajuns eu, cu răsuflarea întretăiată şi cornurile pentru mic dejun în mâini. M-a privit lung; sprâncenele lui încruntate erau încă roşcate, cu toate că smocurile de păr din jurul capului erau de un alb uluitor. Linia basului s-a împotmolit iar el a urlat:

— Glo-ri-a, ceată de ticăiţi! De ce v-aţi oprit din dat din gură? Vi s-a părut cumva că eu nu mai dau din mână? Nicidecum!

— îmi cer scuze că am întârziat, am bombănit eu, însă el nu mi-a med adresat nici măcar o privire până când nu s-a stins si ultimul acord.

— Mai bine, le-a spus el cântăreţilor înainte să-şi întoarcă privirea îndurerată către mine. Ei bine?

M-am prefăcut că îmi închipui că se interesează de concertul din ziua precedentă.

— înmormântarea a decurs bine, după cum probabil aţi aflat. Guntard şi-a rupt din greşeală muştiucul de la oboi când s-a aşe...

— Aveam un altul de rezervă, a intervenit Guntard, care ajuta şi la cor.

— Pe care nu l-ai găsit decât mai târziu, la tavernă, a glumit altcineva.

Viridius i-a redus pe toţi la tăcere cu o privire încruntată.

— Corul idioţilor să se lase de prostii! Jupâniţă Dombegh, mă refeream la scuza pe care o ai pentru întârziere. Ai face bine să fie una bună!

Am înghiţit zgomotos, repetând în minte: „Aceasta este slujba pe care mi-am dorit-o!“ Fusesem o admiratoare a muzicii lui Viridius din clipa în care îmi căzuseră ochii pe Capriciile sale, dar era greu să crezi că autorul înălţătoarei Suite Infanta era unul şi acelaşi cu bătrânul arţăgos de pe canapea.

Coriştii mă priveau cu interes. Mulţi dăduseră audiţii pentru postul meu; de fiecare dată când Viridius mă certa pe mine, se bucurau în sinea lor că scăpaseră ca prin urechile acului de această soartă.

Am executat mecanic o semi-reverenţă.

— M-am trezit târziu. Nu se va mai întâmpla.

Viridius a clătinat din cap atât de violent încât i s-au cutremurat fălcile.

— Trebuie oare să vă reamintesc, cârâitorilor amatori, faptul că ospitalitatea Reginei noastre - dar ce zic eu, valoarea întregii noastre naţii! - vor fi judecate în funcţie de

calitatea prestaţiilor noastre atunci când va sosi Ardma- garul Comont?

Câţiva dintre muzicieni au izbucnit în râs. Viridius a pus capăt veseliei cu o privire ameninţătoare.

— Vi se pare amuzant, lichele afone ce sunteţi? Muzica este singurul

lucru pe care dragonii nu-l pot face mai bine decât noi. Şi-ar dori să poată, sunt fascinaţi, au încercat şi răsîncercat. Ei ating desăvârşirea tehnică, poate, dar întotdeauna lipseşte ceva. Ştiţi de ce?

Am recitat laolaltă cu restul corului, deşi simţeam că vorbele îmi îngheaţă vintrele.

— Dragonii nu au suflet!

— întocmai! a spus Viridius, fluturându-şi prin aer pumnul deformat de gută. Ei nu pot face acest unic lucru - minunat, un dar ceresc care nouă ne este atât de la îndemână - şi cade în sarcina noastră să le dăm peste nas cu el!

Coriştii au scos un mic „ura!“ înainte de a se împrăştia. I-am lăsat să plece fără mine; Viridius se aştepta să rămân şi să vorbesc cu el. Bineînţeles, şapte sau opt cântăreţi aveau întrebări presante. Stăteau de jur împrejurul canapelei, gâdilându-i orgoliul de parcă ar fi fost Paşa din Ziziba. Viridius le accepta laudele netulburat de parcă aceştia n-ar fi făcut altceva decât să-i înapoieze robele de cor.

— Seraphina! a tunat maestrul, îndeptându-şi în cele din urmă atenţia către mine. Am auzit vorbe de laudă despre Invocaţia ta. Mi-aş fi dorit să fiu acolo. Această boală infernală face din mine prizonierul propriului meu trup.

Mi-am pipăit manşeta de la mâneca stângă, înţelegân- du-l mai bine decât îşi închipuia.

— Adu cerneala, jupâniţă! a spus el. Vreau să tai lucruri de pe listă.

I-am adus instrumentele de lucru şi lista de sarcini pe care mi-o dictase atunci când începusem să lucrez pentru

el. Nu mai rămâneau decât nouă zile până când avea să sosească Generalul Comonot, Ardmagar al Tuturor Drago- nilor; în prima seară erau programate un concert de bun venit şi un bal, urmate câteva zile mai târziu de festivităţile ocazionate de Ajunul Tratatului, ce trebuia să ţină toată noaptea. Munceam de două săptămâni, însă mai rămăseseră o mulţime de lucruri de făcut.

Am citit cu glas tare lista, articol cu articol; el mă întrerupea după bunul plac. La un moment dat a urlat:

— Scena e terminată! Tai-o de pe listă!

Şi, mai apoi, a adăugat:

— De ce nu ai vorbit încă cu somelierul? Era cea mai uşoară sarcină de pe listă! Crezi oare că eu am ajuns compozitorul curţii prin tărăgănare iscusită? Nicidecum!

Am ajuns la articolul de care mă temeam: audiţiile. Viri- dius a mijit ochii apoşi spunând:

— Deci, cum merg audiţiile, jupâniţă Dombegh?

Ştia prea bine cum mergeau; se părea că voia să mă vadă asudând.

Am răspuns pe un ton calm:

— A trebuit să le anulez pe cele mai multe din pricina decesului Principelui Rufus - cinstească-se la masa Sfinţilor din Ceruri! - care a survenit într-un moment nepotrivit. Am reprogramat câteva pentru...

— Audiţiile nu ar fi trebuit lăsate pe ultima clipă! a strigat el. Voiam să

am interpreţii confirmaţi de acum o lună!

— Cu tot respectul, maştere, dar eu nici măcar nu mă angajasem acum o lună.

— Crezi că nu ştiu asta? a spus în vreme ce mandibula i se mişca în sus şi în jos, iar privirea îi fixa mâinile bandajate. Iartă-mă, a spus el în cele din urmă cu glas aspru. Este dureros să nu mai poţi face tot ce erai obişnuit. Mori cât eşti tânără, Seraphina. Tertius a ştiut ce face.

Nu ştiam cum să răspund. I-am spus:

— Nu este atât de grav pe cât pare. Toţi numeroşii dumneavoastră protejaţi vor participa; programul este deja pe jumătate plin.

A dat din cap gânditor atunci când i-am pomenit pe studenţii lui; omul avea mai mulţi protejaţi decât au majoritatea prieteni. Se făcuse timpul pentru lecţia Principesei Glisselda, aşa că am pus înapoi dopul călimarei şi am început să-mi curăţ stiloul cu o cârpă.

Viridius a spus:

— Când te poţi vedea cu tipul ăla cu megaharmoniumul?

— Cu cine? am întrebat, punând stiloul la loc în cutie lângă celelalte.

Şi-a dat peste cap ochii înroşiţi.

— Te rog să-mi explici de ce îţi las bilete dacă tu nu le citeşti. Proiectantul megaharmoniumului vrea să te cunoască.

Se pare că pe faţa mea continua să se citească nedumerirea, căci a continuat tare şi rar, de parcă aş fi fost proastă:

— Instrumentul enorm pe care îl construim în transep- tul sudic al catedralei Sf. Gobnait? Me-ga-har-mo-ni-umull?

Mi-am amintit de construcţia pe care o văzusem în catedrală, dar nu şi de bilet, care îmi scăpase probabil din vedere.

— Este un instrument muzical? Arată ca o maşinărie.

— Este şi una şi alta! a strigat el, iar ochii i s-au umplut de bucurie. Şi e aproape gata. Am pus chiar eu jumătate din banii pentru el. Este un proiect potrivit pentru un bătrân care se pregăteşte să părăsească scena vieţii. O moştenire. Va scoate un sunet nemaiauzit până acum!

îl priveam cu gura căscată; înăuntrul bătrânului irascibil am zărit pentru o clipă un tânăr exaltat.

— Trebuie neapărat să-l cunoşti. Vorbesc de celălalt protejat al meu, Lars, a declamat el, de parcă ar fi fost Episcopul Canapelei de Suferind, vorbind din amvon. Tot el a construit şi Ceasul Comonot cu Numărătoare Inversă din Piaţa Catedralei. Este un adevărat copil minune. Voi doi aţi putea fi prieteni la cataramă. De obicei soseşte târziu, dar o să-l conving să treacă la o oră mai potrivită. O să te anunţ când ne vedem astăzi la Salonul Albastru.

— Nu astă-seară, îmi pare rău, am spus, ridicându-mă şi strângând partiturile de clavecin de pe etajerele aglomerate ale lui Viridius.

Principesa Glisselda găzduia aproape zilnic câte o serată în Salonul Albastru. Aveam o invitaţie permanentă de a participa, dar nu mă dusesem niciodată, în ciuda cicălelilor şi împunsăturilor constante ale lui

Viridius. Faptul că eram rezervată şi precaută întreaga zi mă storcea de vlagă şi nu puteam rămâne în oraş până târziu, pentru că aveam o grădină de îngrijit şi un regim de întreţinere a solzilor peste care nu puteam sări. Nu-i puteam mărturisi lui Viridius aceste lucruri; invocasem timiditatea de nenumărate ori, însă el continua să insiste.

Bătrânul a înălţat o sprânceană stufoasă şi s-a scărpinat în barbă.

— N-ai să ajungi departe la curte dacă te izolezi, Sera- phina.

— Sunt exact acolo unde îmi doresc să fiu, i-am răspuns, răsfoind colile de pergament.

— Rişti să o superi pe Principesa Glisselda refuzându-i invitaţia.

M-a privit cu subînţeles, adăugând:

— Nu e chiar normal să fii antisocial, nu-i aşa?

Am simţit cum mi se strânge stomacul. Am ridicat din umeri, hotărâtă să nu las câtuşi de puţin să se vadă cât de sensibilă eram la auzul cuvântului „normal[1]*.

— O să vii diseară, a spus bătrânul.

— Mi-am făcut deja planuri pentru diseară, i-am răspuns eu, zâmbind.

Aceasta era una dintre ocaziile pentru care exersam.

— Atunci o să vii mâine seară! a ţipat el înfuriat. Salonul Albastru, ora nouă! O să fii acolo sau o să te trezeşti brusc fără loc de muncă!

Nu-mi puteam da seama dacă juca la intimidare sau nu; nu-l cunoşteam încă suficient de bine. Am tras anevoie aer în piept. Nu mueam dacă mergeam o dată, preţ de jumătate de ceas.

— Vă rog să mă iertaţi, domnule, am spus, înclinând capul. Bineînţeles că voi veni. Nu înţelesesem cât de important este pentru dumneavoastră.

Continuând să etalez zâmbetul ca pe un scut înălţat între noi, am făcut o plecăciune şi am părăsit încăperea.

*

Le-am auzit chicotind încă de pe coridor pe Principesa Glisselda şi pe doamna de onoare pe care o târâse după ea de data aceea. Păreau de vârste apropiate, judecând după tonalitatea râsetelor. M-am întrebat în treacăt cum ar suna un concert de chicoteli. Am avea nevoie de un cor de...

— Este într-adevăr foarte, foarte ţâfnoasă? a întrebat doamna de onoare.

Am îngheţat. Nu se putea ca întrebarea aceea să se refere la mine, nu-i aşa?

— Ai grijă! a strigat prinţesa, iar râsul i-a răsunat cristalin. Am spus ţepoasă, nu ţâfnoasă!

Am simţit cum obrajii îmi iau foc. Ţepoasă? Aşa eram?

— Oricum, are un suflet bun, a adăugat Principesa Glis- selda, ceea ce face din ea opusul lui Viridius. Şi mai că ai zice că e drăguţă, doar că are nişte gusturi îngrozitoare în materie de rochii şi nu-mi dau seama ce-şi imaginează că face cu părul ăla.

— Astea sunt lucruri uşor de îndreptat, a spus doamna de onoare.

Auzisem destule. Am păşit în încăpere, fumegând dar străduindu-mă să nu-mi confirm reputaţia. Doamna de onoare era pe jumătate porfiriană, judecând după buclele întunecate şi cafeniul închis al pielii; şi-a dus mâna la gură, ruşinată la gândul că fusese auzită. Principesa Glisselda a spus:

— Phina! Tocmai despre tine vorbeam!

Este privilegiul unei prinţese să nu se simtă niciodată, dar niciodată, stânjenită în societate. A zâmbit cu o minunată neruşinare; lumina soarelui filtrată prin ferestre îi transforma părul auriu într-un nimb. Am executat plecăciunea şi m-am apropiat de clavecin.

Principesa Glisselda s-a ridicat de pe locul ei de lângă fereastră şi s-a repezit după mine. Avea cincisprezece ani, cu un an mai puţin decât mine. Era minionă pentru vârsta ei, lucru care mă făcea să mă simt precum un uriaş nătâng în preajma ei. Adora brocartul bătut cu perle şi afişa mai multă încredere în sine decât îmi imaginam eu că aş putea avea vreodată.

— Phina, a ciripit ea, fă cunoştinţă cu Lady Miliphrene. Ca şi tine, şi ea este împovărată de un nume inutil de lung, aşa că eu îi zic Millie.

Am înclinat din cap în direcţia lui Millie, însă mi-am ţinut gura în privinţa absurdului unui astfel de comentariu venit din partea cuiva pe nume Glisselda.

— Am luat o hotărâre, a anunţat principesa. La concertul de Ajunul Tratatului voi interpreta pavana şi gagliarda. Nu suita lui Viridius, pe cea a lui Tertius.

Potriveam partiturile pe suportul pentru note. M-am oprit cu cartea în mână, cântărindu-mi cu atenţie vorbele.

— Arpegiile din partitura lui Tertius reprezentau o provocare pentru domnia voastră, dacă vă aduceţi aminte...

— Insinuezi că nu sunt suficient de bine pregătită? a spus Glisselda, înălţându-şi ameninţător bărbia.

— Nu. îmi fac doar datoria să vă reamintesc ca l-aţi numit pe Tertius un broscoi sifilitic şi aţi aruncat partiturile prin cameră.

Imediat, ambele fete au izbucnit în râs. Am adăugat, delicat, asemenea cuiva care păşeşte pe un pod instabil:

— Dacă exersaţi şi îmi ascultaţi sfatul în legătură cu digitaţia, ar trebui să vă descurcaţi suficient de bine.

„Suficient cât să nu vă faceţi de râs", aş mai fi adăugat, dar mi s-a părut imprudent s-o spun cu voce tare.

— Vreau să-i demonstrez lui Viridius că Tertius cântat prost este mai bun decât melodiile lui de nimic cântate corect, a spus ea, fluturând din deget. Pot atinge acest nivel de răzbunare meschină?

— Fără nicio îndoială, i-am spus apoi m-am întrebat dacă nu m-am grăbit prea tare cu răspunsul.

Ambele fete au început din nou să râdă, însă, aşa că am luat-o ca pe un semn că sunt în siguranţă.

Glisselda s-a aşezat pe banchetă, şi-a dezmorţit degetele elegante şi a atacat partitura lui Tertius. Viridius o declarase la un moment dat „la fel de muzicală precum o varză fiartă" - asta cu glas tare şi în faţa întregii curţi - însă eu o găseam sârguincioasă şi interesată, cu condiţia să fie

tratată cu respect. Ne-am opintit la arpegiile acelea mai

bine de un ceas. Avea mâinile foarte mici - nu avea să-i fie uşor - însă nici nu se plângea, nici nu trăgea de timp.

Stomacul meu a fost acela care a decis încheierea lecţiei, când a început să chiorăie. Mă puteam oricând baza pe propriul meu corp să fie extrem de nepoliticos!

— Ar trebui s-o lăsăm pe biata ta profesoară să meargă la masă, a spus Millie.

— Stomacul tău e cel care s-a auzit? a întrebat vesel prinţesa. Aş fi putut jura că e un dragon în încăpere. Sf. Ogdo să ne aibe în pază în caz că se hotărăşte să ne ronţăie oasele!

Mi-am trecut limba peste dinţi, trăgând de timp până când am simţit că pot vorbi fără să sune a reproş.

— Ştiu că luarea în râs a dragonilor este un soi de sport naţional pentru noi, goreddienii, însă Ardmagarul Como- not soseşte în curând şi nu cred că l-ar amuza să vă audă vorbind aşa.

Pe câinii Sfinţilor! Eram ţepoasă, chiar şi atunci când mă străduiam să nu fiu. Prinţesa nu exagerase deloc.

— Pe dragoni nu-i amuză niciodată nimic, a spus Glis- selda, ridicând din sprânceană.

— Dar are dreptate, a spus Millie. Grosolănia tot grosolănie rămâne, chiar şi atunci când trece neobservată.

Glisselda şi-a dat ochii peste cap.

— Ştii ce ar spune Lady Corongi. Trebuie să le demonstrăm superioritatea noastră şi să le arătăm care le e locul. Domină sau vei fi dominat. Dragonii nu cunosc altă cale.

Mie una, acesta îmi părea un mod extrem de periculos de a interacţiona cu dragonii. Am ezitat, nefiind sigură dacă se cuvenea să o corectez pe Lady Corongi, guvernanta Glis- seldei, care îmi era superioară în toate privinţele posibile.

— De ce crezi că s-au predat până la urmă? a întrebat Glisselda. Pentru că ne-au recunoscut superioritatea - militară, intelectuală, morală.

— Asta spune Lady Corongi? am întrebat eu, alarmată dar străduindu-mă să nu o arăt.

— Asta spun toţi, a pufnit Glisselda. Este evident. Dragonii ne invidiază; de asta ne iau forma ori de câte ori pot.

Am privit-o cu gura căscată. Pe Sf. Prue, Glisselda urma să ajungă regină într-o zi! Trebuia să înţeleagă adevărul.

— Nu i-am înfrânt, orice vi s-ar fi spus. Dragomachia noastră ne-a asigurat o egalitate aproximativă; nu puteau învinge fără să sufere pierderi inacceptabile. Nu a fost atât o capitulare, cât mai degrabă un armistiţiu.

Glisselda a strâmbat din nas.

— Insinuezi că nu i-am dominat câtuşi de puţin.

— Nu, din fericire! am spus, ridicându-mă în picioare şi încercând să-mi

maschez agitaţia rearanjând partiturile pe suportul lor. N-ar fi tolerat aşa ceva; ar fi aşteptat până când am fi lăsat garda jos.
Glisselda părea profund tulburată.
— Dar dacă suntem mai slabi decât ei...
M-am sprijinit de clavecin.
— Nu e vorba de putere sau de slăbiciune, Principesă. De ce vă imaginaţi că popoarele noastre s-au războit atâta timp?
Glisselda şi-a împreunat mâinile, ca şi cum s-ar fi pregătit să ţină o mică predică.
— Dragonii ne urăsc pentru că suntem drepţi şi iubiţi de sfinţi. Răul caută întotdeauna să distrugă binele care i se pune împotrivă.
— Nu!
Aproape că am izbit capacul clavecinului, însă m-am controlat la timp, încetinindu-mi mişcarea mâinii şi, în

schimb, ciocănind în el, de două ori. Chiar şi aşa, fetele mă priveau cu ochi mari aşteptând să-mi audă uimitoarele opinii. Am încercat să atenuez apăsarea care plutea în aer adoptând un ton blând.
— Dragonii voiau să recâştige aceste teritorii. Gored- dul, Ninys şi Samsam constituiau, pe vremuri, terenul lor de vânătoare. Aici trăia vânat mare - elani, bouri, cerbi lopătari - în turme care se întindeau până în zare, asta înainte ca neamul nostru să se mute aici şi să le facă una cu pământul.
— Asta a fost cu foarte mult timp în urmă. Nu se poate să le mai pară încă rău după ele, a spus Glisselda pe un ton răutăcios.
Nu era înţelept să faci presupuneri pe seama inteligenţei sale doar uitându-te la chipul ei de heruvim, am remarcat în sinea mea. Avea privirea la fel de ascuţită ca a vărului ei Lucian.
— Poporul nostru a migrat aici acum două mii de ani, am spus eu. Asta înseamnă zece generaţii la dragoni. Turmele au dispărut de aproape o mie de ani, însă dragonii încă le resimt, într-adevăr, pierderea. Sunt izolaţi în munţi, unde populaţia li se micşorează.
— Nu pot vâna în câmpiile nordice? a întrebat principesa.
— Ba pot şi o şi fac, însă câmpiile nordice reprezintă doar o treime din suprafaţa Ţinuturilor Sudice luate la un loc şi nu sunt nici nepopulate. Dragonii se luptă cu triburile barbare pentru turmele care se împuţinează.
— Nu pot să-i mănânce pe barbari? a întrebat Glisselda.
îmi displăcea tonul ei dispreţuitor, dar nu-i puteam spune asta. Am urmărit cu degetul conturul încrustaţiei de pe capacul instrumentului, canalizându-mi iritareâ asupra înfloriturilor, apoi am spus:

— Noi, oamenii, nu constituim o hrană adecvată - suntem prea cleioşi - şi nu suntem amuzant de vânat, pentru că ne strângem laolaltă şi ripostăm. Profesorul meu a auzit odată un dragon comparându-ne cu libărcile.
Millie a strâmbat din nas, însă Glisselda mă privea întrebător. Se pare că nici măcar nu văzuse vreodată o libarcă. Am lăsat-o pe Millie să-i

explice. Descrierea făcută de ea i-a smuls principesei un ţipăt, urmat de o întrebare:

— în ce privinţă ne asemănăm noi cu aceşti dăunători?

— Dacă priviţi lucrurile din punctul de vedere al unui dragon, suntem peste tot, ne putem ascunde cu uşurinţă, ne înmulţim destul de repede, le stricăm vânătoarea şi mirosim urât.

Fetele s-au încruntat.

— Noi nu mirosim urât! a protestat Millie.

— Din punctul lor de vedere, da.

Această analogie se dovedea foarte eficientă, aşa că nu-mi rămânea decât s-o duc la capăt.

— Imaginaţi-vă că aveţi de a face cu o infestare teribilă cu gândaci. Ce faceţi atunci?

— îi omorâm! au strigat ambele fete în cor.

— Dar dacă gândacii ar fi inteligenţi şi ar lucra împreună, folosind o dragomachie gândăcească împotriva noastră? Dacă ar avea şanse reale de câştig?

Glisselda s-a cutremurat de groază, însă Millie a răspuns:

— încheiem un armistiţiu cu ei. Le lăsăm lor nişte case, cu condiţia ca ei să plece din cele în care trăim noi.

— Nu am intenţiona să ne ţinem de cuvânt, însă, a spus principesa pe un ton înverşunat, bătând darabana pe capacul clavecinului. Ne-am preface că am căzut la pace, apoi le-am da foc caselor.

Am râs. Reuşise să mă surprindă.

— Amintiţi-mi să nu vă devin duşman, Principesă. Dar dacă gândacii ne-ar domina, n-am ceda? I-am păcăli?

— Absolut!

— Prea bine. Vă puteţi gândi la un lucru - oricare - pe care gândacii l-ar putea face să ne convingă să-i lăsăm în viaţă?

Fetele au schimbat priviri neîncrezătoare.

— Gândacii nu fac altceva decât să alerge peste tot şi să-ţi strice mâncarea, a spus Millie, încrucişându-şi braţele în jurul corpului. Vorbea din experienţă, după toate aparenţele.

Glisselda, însă, se gândea, iar vârful limbii îi ieşea din gură.

— Dacă ar ţine sfat sau ar construi catedrale sau ar scrie poezie?

— Atunci i-aţi lăsa în viaţă?

— S-ar putea. Dar nu-i aşa că în realitate sunt teribil de urâţi?

Am rânjit.

— Prea târziu! Aţi remarcat deja că sunt interesanţi. Ii înţelegeţi atunci când vorbesc. Dacă aţi putea deveni şi dumneavoastră unul, pentru scurte perioade de timp?

Fetele s-au cutremurat de râs. Simţeam că înţeleseseră deja, dar am subliniat concluzia:

— Supravieţuirea noastră depinde nu doar de superioritatea de care dăm dovadă, ci şi de cât de interesanţi suntem.

— Spune-mi, a zis Glisselda, împrumutând batista brodată a lui Millie pentru a-şi şterge ochii, cum se face că o biată profesoară de muzică ştie

atât de multe despre dragoni?

I-am înfruntat privirea, încercând să-mi ascund tremurai din glas.

— Tatăl meu este expertul legal al Coroanei în probleme ce ţin de Tratatul Comonot. Obişnuia să-mi citească din el în loc de poveste de noapte-bună.

Mi-am dat seama că asta nu explica pe de-a-ntregul cunoştinţele mele, însă fetele au găsit ideea într-atât de amuzantă, încât nu mi-au mai pus alte întrebări. Am zâmbit dimpreună cu ele, însă am simţit o strângere de inimă pentru bietul, tristul meu tată. Fusese atât de disperat să înţeleagă unde se situa, din punct de vedere legal, pentru că se căsătorise în necunoştinţă de cauză cu o saarantras.

Era, cum zice-o vorbă, afundat pân' la gât în scuipatul Sf. Vitt. Amândoi eram. Am executat semi-reverenţa şi m-am retras rapid, ca nu cumva fetele să apuce să remarce această salivă cerească. Propria mea supravieţuire îmi cerea să contrabalansez calitatea de a mă face interesantă cu aceea de a deveni invizibilă.

Cinci

A fost, ca de obicei, o uşurare să mă retrag în apartamentul meu în seara aceea. Trebuia să exersez, aveam o carte despre cântecul din sinusuri Zibou pe care ardeam de nerăbdare s-o citesc şi, bineînţeles, o mulţime de întrebări pentru unchiul meu. Mai întâi m-am aşezat la spinetă şi am produs un acord strident, semnalul prin care îi dădeam de ştire lui Orma că am nevoie să-i vorbesc.

— Bună seara, Phina! a tunat pisoiul.

— Liliacul de Fructe a început să rătăcească prin grădină. Sunt îngrijorată că...

— Opreşte-te! a spus Orma. Ieri te-ai supărat că nu te salut, însă azi tu eşti cea care sare direct la subiect. Vreau să mi se recunoască meritul de a fi dat bună seara.

Am râs.

— De acord. Dar ascultă, am o problemă.

— Sunt sigur că ai, a spus el, însă eu aştept să-mi vină un elev în cinci minute. Este o problemă de cinci minute?

— Mă îndoiesc. M-am oprit să mă gândesc. Pot să vin la tine la Sf. Ida? Oricum nu mă simt în largul meu vorbind despre asta prin intermediul spinetei.

— Cum doreşti, a spus el. Acordă-mi cel puţin o oră, însă. Elevul acesta este deosebit de incapabil.

In timp ce mă încotoşmăneam, mi-am dat seama că nu făcusem nimic în privinţa sângelui lui Basind de pe

pelerină. Sângele dragonului se uscase de mult dar strălucea la fel de tare ca la început. Am lovit stofa cu palma, stârnind un nor de fulgi argintii. Am scos cât am putut din pată aşa, apoi am măturat resturile şi le-am aruncat în cămin.

Am apucat-o pe Calea Regală, care cobora în curbe largi, graţioase.

Străzile erau întunecate şi liniştite, luminate doar de pătrarul lunii, de ferestre şi, ici-colo, de câte un felinar de Speculus ce fusese aprins mai devreme. Jos, lângă fluviu, aerul era încărcat de mirosul dulceag al fumului de lemne şi de cel al vreunei cine cu usturoi, ca apoi să se umple de duhoarea de la haznalele din fundul curţilor. Sau poate de mirosul de hoit. Mă aflam oare în apropierea unei măcelării?

O siluetă s-a desprins din umbră şi mi-a ieşit înainte pe stradă. Am îngheţat iar inima îmi bătea cu putere. îşi târ- şâia picioarele înspre mine iar mirosul sufocant se înteţea. Am început să tuşesc din pricina duhorii şi am dus mâna la cuţitaşul pe care îl ţineam ascuns în tivul pelerinei.

Silueta întunecată a întins braţul stâng înspre mine cu palma în sus, de parcă ar fi cerşit. A ridicat un al doilea braţ stâng şi a spus:

— Tlu-tlu-tluuu?

O flăcăruie albastră i s-a iţit în timp ce vorbea din gura ca un cioc, şi i-a iluminat trăsăturile preţ de o secundă: pielea lucioasă şi plină de solzi, creasta ţepoasă ca a unei iguane Zibou, orbitele conice şi protuberante care se roteau independent una de cealaltă.

Am expirat. Nu era decât un quigutl cerşetor.

Quigutlii erau o a doua specie de dragoni, mult mai mici decât saarii. Acesta era aproape cât mine, ceea ce însemna că era înalt pentru un quig. Quigutlii nu-şi puteau schimba forma. Trăiau dimpreună cu populaţia saar în munţi,

strecurându-se în crăpăturile şi în crevasele peşterilor dra- gonilor mai mari, hrănindu-se cu gunoi şi folosindu-se de cele patru mâini pentru a construi dispozitive complicate, miniaturale, precum cerceii pe care îi purtau toţi saaran- traii. Quigutlii fuseseră incluşi în Tratatul Comonot numai din politeţe; nimeni nu anticipase că vor veni în număr atât de mare în sud sau că vor găsi ungherele şi tainiţele - şi gunoiul - oraşului pe gustul lor în atare măsură.

Quigutlii nu puteau vorbi goreddiana, neavând buze şi având o limbă precum o tulpină de trestie goală, însă majoritatea o înţelegeau. In ceea ce mă privea, înţelegeam limba quigutl; era la fel ca mootya, doar că foarte sâsâită. Creatura spusese:

— Mirosss mărunţiss, domnisssă?

— N-ar trebui să ieşi la cerşit după căderea întunericului, l-am certat eu. Ce cauţi afară din Groapă? Nu eşti în siguranţă pe străzi. Unul dintre fraţii tăi saar a fost atacat ieri în plină zi.

— Da, am văsuţ toată tărăssenia de pe cornisssa unei magasssii, a spus el în vreme ce limba sa tubulară îi biciuia dinţii, împroşcându-i burta pestriţă cu scântei. Tu ai un mirosss prietenosss, dar nu eşti sssaaar. Sunt sssurprinsss că mă posssi înssselege.

— Am un talent pentru limbi străine, am răspuns.

Orma îmi spusese că solzii mei miroseau a saar, chiar
dacă nu foarte tare. Spusese că un saarantras trebuia să îşi lipească nasul de mine ca să-l poată simţi. Oare quigutlii aveau nasul mai sensibil?

S-a apropiat pieziş şi a amuşinat pata de sânge uscat de pe umărul meu.

Respiraţia quigului era atât de puturoasă încât nu-mi imaginam cum de putea simţi mirosuri mai subtile. Eu nu fusesem niciodată în stare să detectez mirosul de saar, nici

măcar la Orma. Când quigul s-a dat deoparte, am amuşinat eu însămi pata. Simţeam prezenţa unui miros în nări - o senzaţie mai degrabă tactilă decât olfactivă - dar nu eram capabilă să discern nimic altceva în legătură cu ea.

Am simţit o durere ascuţită în cap, de parcă mi-aş fi înfipt ţepuşe prin sinusuri.

— Tu ai două mirosssuri sssar, a spus creatura. Ai de asssemenea sssi un chimir cu cinci monede de argint sssi opt de cupru sssi un cusssit - osssel ieftin, cam neascusssit.

Chiar şi aceşti dragoni mici erau de o precizie pedantă.

— Poţi mirosi cât de ascuţit îmi este cuţitul? am întrebat eu, apăsându-mi tâmplele cu podul palmelor ca pentru a strivi durerea. Manevra nu fu de niciun folos.

— Ass putea mirosssi câte fire de păr ai în cap, dacă asss vrea, dar nu vreau.

— Minunat! Ei bine, nu pot să-ţi dau pur şi simplu nişte mărunţiş. Metalul îl dau la schimb pentru metal, am spus, aşa cum îl auzisem la rândul meu pe Orma răspunzând la milogeala quigutlilor.

Nu era răspunsul pe care l-ar fi dat în mod normal un goreddian şi nici ceva ce aş fi încercat cu alţii de faţă, însă Orma obţinuse câteva flecuşteţe pentru mine în acest mod. Păstram strania colecţie intr-un coşuleţ, departe de ochii lumii. Nu erau ilegale - erau doar nişte jucării - însă astfel de „dispozitive diavoleşti" le-ar fi putut speria pe slujnice.

Quigul a clipit şi şi-a lins buzele. Creaturile nu erau interesate de bani ca atare; ele voiau metal cu care să lucreze, şi toţi îl purtam în cantităţi convenabile, dinainte măsurate.

Jumătate de cvartal mai încolo, dinapoia quigului, nişte porţi s-au auzit cutremurându-se şi deschizându-se. Un băiat a ieşit cu două felinare pe care le-a atârnat de o parte şi de alta, în aşteptarea întoarcerii călăreţilor. Quigul a aruncat o privire peste umăr, însă băiatul se uita în altă parte.

Silueta ţepoasă a quigului se profila în contre-jour, creatura întinzându-şi şi trăgându-şi înăuntru conurile ochilor în timp ce analiza ce să ofere la schimb. A băgat mâna prin gât până în săculeţul extensibil al guşii şi de acolo a extras două obiecte.

— Nu am la mine decât nissste lucruri mici: un pessste din filigran de cupru sssi argint - peştele îi legăna între cele două degete mari de la una dintre mâinile drepte - sssi asssta, care e mai mult cosssitor, o ssopârlă cu cap de om.

Am mijit ochii în lumina slabă a grajdului. Şopârla cu chip de om era oribilă. Dintr-odată o voiam, de parcă ar fi fost un monstru abandonat care avea nevoie de un loc unde să trăiască.

— Ţi-o dau pentru doi bani de argint, a spus quigul, remarcând încotro

mă uitam. Poate ai impresssia că tinicheaua nu valorează atât, însssă are un mecanisssm complex.

Din spatele prietenului meu reptilian s-au auzit sunete de copite. Am înălţat privirea, temându-mă să nu fim văzuţi. Nişte quigutli fuseseră bătuţi în oraş pentru hărţuirea femeilor umane; nu voiam să îmi imaginez ce păţeau femeile care le arătau bunăvoinţă quigutlilor.

Călăreţii, însă, s-au oprit la grajduri fără a ne arunca măcar o privire. Pintenii le răsunau pe caldarâm la fiecare pas. Fiecare dintre ei purta un pumnal la cingătoare; oţelul sclipea în lumina lămpilor.

Am simţit nevoia să-l trimit pe quig acasă şi să pornesc eu însămi mai departe spre Orma. îmi imaginasem că mirosul sângelui de saar fusese cel care îmi provocase migrena subită, însă durerea nu se risipise încă de tot. Două dureri de cap în două zile consecutive nu puteau însemna decât necazuri.

Mi-am scos punga de bani din mânecă.

— Sunt de acord cu schimbul, dar trebuie să mă asiguri că „mecanism complex[1]' nu înseamnă „ilegal".

Anumite dispozitive quigutl - cele capabile să vadă, să audă sau să vorbească la mare distanţă - nu puteau fi deţinute decât de saarantrai. Altele, precum viermii de uşă sau orice obiect de natură să explodeze, nu puteau fi deţinute de nimeni.

Creatura s-a arătat şocată.

— Nimic ilegal! Eu ressspect legea...

— Mai puţin când vine vorba să stai în Groapă după căderea întunericului, l-am dojenit eu, înmânându-i argintul. Quigul a aruncat monedele pe gât. Eu am pus şopârla în pungă şi am strâns tare băierile de piele.

Când am înălţat din nou privirea, quigutl se făcuse nevăzut. Dispăruse fără niciun sunet. Cei doi călăreţi goneau către mine, cu pumnalele scoase.

— Sf. Daan pe divan! a ţipat unul dintre ei. Mâncătorul ăla de rahat a tulit-o în sus pe laterala casei!

— Te simţi bine, domniţă? a întrebat celălalt, cel mai scund dintre ei, apucându-mă de braţ. Respiraţia îi duhnea a tavernă.

— Vă mulţumesc că l-aţi alungat, am spus, extrăgându- mă din strânsoare. îmi bubuia capul. Cerşea. Ştiţi doar cât pot fi de insistenţi.

Scurtul a remarcat punga de bani din mâna mea.

— A, la naiba, sper că nu i-ai dat bani! Asta nu face decât să-i încurajeze pe dăunătorii ăştia.

— Viermi milogi! a mârâit tipul înalt, continuând să scruteze peretele clădirii, cu pumnalul pregătit.

Cu nasul acela lătăreţ identic, el şi Scurtul păreau fraţi. Mi-am închipuit că sunt negustori; costumele lor de lână bine croite dar trainice denotau avuţie amestecată cu simţ practic.

Păluga a scuipat.

— Nu poţi merge cinci străzi fără să fii acostat.

— Nu poţi intra în propria pivniţă fără să dai peste vreunul ghemuit în lada de ceapă, a spus scurtul, dând teatral din mâini. Sora noastră Louisa a găsit odată unul lipit pe sub masa din salon. Le-a împuţit toată cina de Speculus şi i-a transmis copilaşului boala căderii. Dar poate soţul ei să se apere împotriva intrusului în propria casă? Nu fără să ajungă la puşcărie!

Auzisem de cazul acela. Tatăl meu îl apărase pe quigu- tl, însă la intrarea în Groapă fuseseră montate porţi, iar locuitorii ei de altă origine decât cea umană erau încuiaţi pe durata nopţii, pentru propria lor siguranţă, desigur. Profesorii saarantrai de la Colegiul Sf. Bert se împotriviseră: tatăl meu îi reprezentase şi pe ei, fără niciun rezultat. Groapa s-a adâncit şi mai mult.

îmi doream să le pot spune acestor fraţi că quigutlii erau inofensivi, că aceste creaturi păreau incapabile să perceapă diferenţa dintre al meu şi al tău când venea vorba de spaţiu de locuit şi că porcii miroseau la fel de rău, însă nimeni nu-i bănuia că ar fi nutrit intenţii răuvoitoare sau că ar fi transmis boli. îmi dădeam seama că nu mi-ar fi mulţumit

pentru încercarea de a le deschide ochii.

Cei doi fraţi străluceau, o luminiscenţă violentă care răzbătea chiar imediat de sub piele, ca şi cum viscerele le-ar fi fost din plumb topit şi erau gata dintr-o clipă în alta să izbucnească în flăcări.

Vai, nu! Acela era nimbul, singurul semn prevestitor că o viziune avea să pună stăpânire pe mine. Acum nu mai puteam face nimic s-o opresc. M-am aşezat pe jos pe stradă şi mi-am îndesat capul între genunchi astfel încât să nu mă lovesc în cădere.

— Nu ti-e bine? m-a întrebat scurtul, iar vocea lui răz- bătea până la mine în valuri, ca şi cum mi-ar fi vorbit prin apă.

— Nu mă lăsa să-mi muşc limba, am reuşit să spun înainte să mă prăbuşesc şi întreaga simţire să-mi fie târâtă în vortexul viziunii.

*

Ochiul meu invizibil plutea la nivelul tavanului unei încăperi în care se găseau trei paturi masive şi o mulţime de bagaje nefacute. Eşarfe de mătase verzi, aurii şi trandafirii zăceau aruncate una peste alta într-un colţ, încurcate cu coliere de mărgele irizate, evantaie de pene şi şiraguri de monede mătuite. Era un han. în fiecare dintre paturi ar fi putut încăpea câte şase oameni.

în clipa aceea nu era decât o persoană în cameră. îl cunoşteam, deşi crescuse în anii care trecuseră de la ultima viziune, iar de data asta nu era cocoţat într-un copac.

O porfiriană a băgat capul pe uşă. Şuviţe împâslite groase cât pe deget, fiecare împodobită cu o mărgea din argint, îi încadrau chipul. Vorbea în porfiriană cu Liliacul de Fructe, care şedea pe patul din mijloc cu picioarele strânse şi privirea îndreptată către tavan. Acesta a tresărit de parcă i-ar fi întrerupt concentrarea. Ea a ridicat din sprâncene ca pentru a-şi cere scuze şi a mimat că mănâncă ceva. El a clătinat din cap, iar ea a închis uşa fără zgomot.

Băiatul s-a ridicat iar picioarele goale i s-au afundat în salteaua noduroasă de paie. Purta pantaloni specific porfi- rieni şi o tunică până la genunchi, o amuletă paedis prinsă cu un şnur în jurul gâtului şi nişte cercei mici din aur. îşi flutura mâinile încet prin aer, ca şi cum ar fi rupt pânzele de păianjen de deasupra. Salteaua de paie nu avea cine

ştie ce elasticitate, însă el sărea cât de sus putea, reuşind să atingă tavanul din a treia încercare.

Niciun personaj din viziunile mele nu fusese vreodată conştient de prezenţa mea până atunci. Cum ar fi putut să fie? Nici măcar nu eram acolo. Nu mi-ar fi putut atinge faţa, pentru că nu exista o faţă pe care s-o atingă, însă am simţit nevoia să mă refugiez din calea mâinii lui care căuta.

El s-a încruntat şi s-a scărpinat cu grijă în cap. Părul îi fusese aranjat în noduri răsucite pe toată suprafaţa scalpului, liniile de separaţie dintre secţiuni formând mici hexa- goane atent îngrijite. S-a aşezat din nou şi a continuat să fixeze tavanul, cu sprâncenele înălţate. Dacă acest lucru n-ar fi fost cu totul imposibil, aş fi zis că se uita drept la mine.

*

M-am trezit ţinând între dinţi o mănuşă din piele sălcie la gust. Primul lucru pe care l-am văzut când am deschis ochii a fost o femeie care îmi legăna capul şi trunchiul pe genunchi. într-o mână avea un şirag de mărgele de rugăciune pe care le mişca cu degetul mare în acelaşi ritm alert în care îşi mişca şi buzele; mă concentram cu greu, însă am auzit-o spunând:

— Sf. Faustian şi Sf. Branche, rugaţi-vă pentru ea! Sf. Ninnian şi Sf. Munn, vegheaţi asupra ei! Sf. Abaster şi Sf. Vitt, apăraţi-o...

M-am ridicat dintr-odată şi mi-am smuls mănuşa din gură, speriind-o pe femeie.

— îmi cer scuze, am bălmăjit înainte să-mi vărs stomacul pe caldarâm.

Ea mi-a susţinut fruntea, mi-a întins o batistă imaculată cu care să mă şterg la gură după ce am terminat, apoi a strigat:

— Fraţii mei! Si-a revenit!

9 9

Fraţii ei, Scurtul şi Păluga, au apărut din grajd conducând un atelaj şi o telegă pe laterala căreia scria cu negru „Fraţii Broadwick. Negustori de postavuri[1]'. Cei trei m-au înfăşurat într-o pătură din lână fină şi m-au îndesat în spate. Femeia, care am conchis că era sora de care pomenise Scurtul, şi-a aburcat persoana matriarhală împreună cu mine în spate şi m-a întrebat:

— Unde vrei să te ducem, domniţă?

— La Castelul Orison, am spus.

Nu aveam să mai ajung acasă la Orma în seara aceea. Cam cu întârziere, mi-am amintit să adaug:

— Vă rog!

Ea a râs afabil si le-a dat instrucţiuni fraţilor ei, care cu siguranţă mă

auziseră. Telega sălta şi se legăna. Femeia m-a prins de braţ şi m-a întrebat dacă îmi e frig. Nu-mi era. Restul drumului şi l-a petrecut învăţându-mă cum să scot petele de pe rochia pe care mi-o murdărisem aşezându-mă pe caldarâmul murdar.

A durat aproape întreaga călătorie până ce pulsul să-mi încetinească şi să nu-mi mai clănţăne dinţii. Nu-mi venea să cred ce noroc avusesem să leşin în faţa unor oameni dispuşi să mă ajute. Aş fi putut să zac într-un gang, tâlhărită şi pe jumătate moartă.

Louisa continua să sporovăiască, dar nu despre pete:

— ...îngrozitor lucru! Biata de tine! Trebuie să te fi speriat de moarte. Silas şi Thomas încearcă să găsească o modalitate de a le otrăvi pe drăcoveniile alea verzi, ceva pe care să-l poţi ascunde în gunoi, ca ei să nu-l observe. N-a fost uşor. Ăştia pot mânca aproape orice, nu-i aşa, Silas?

— Laptele le face rău, a spus fratele mai mic de statură, care tinea frâiele, însă nu într-atât încât să-i ucidă. Brânza o tolerează bine, aşa că mai rămâne doar zerul. Dacă reuşim să concentrăm zerul...

— N-o să-l mănânce, am spus eu, iar glasul mi-a răsunat spart din pricina vomitatului. Au mirosul atât de ascuţit încât vor reuşi să-l evite.

— De aia îl ascundem în gunoi, mi-a spus el ca unui nătăflet.

Mi-am ţinut gura. Orice fiinţă putea simţi cât de ascuţit îmi era pumnalul, putea detecta şi zerul, fie el şi ascuns în mijlocul unei grămezi de bălegar. Dar n-aveau decât să încerce. Aveau să încerce şi să dea greş, iar acesta avea să fie cel mai bun deznodământ pentru toţi cei implicaţi.

Am ajuns la turnul de pază, unde străjerul a oprit telega. Louisa m-a ajutat să mă dau jos.

— Ce faci aici? m-a întrebat, uluită.

Nu eram nobilă, asta era clar, dar chiar şi slujnica modestă a unei doamne avea o anumită distincţie.

— Sunt asistenta profesorului de muzică, am spus eu, făcând o scurtă semi-reverenţă. încă mă clătinam pe picioare.

— Jupâniţa Dombegh? Tu ai fost cea care a cântat la funeralii! a ţipat Silas. Thomas şi cu mine am fost mişcaţi până la lacrimi.

Am înclinat din cap cu graţie, însă în momentul acela am simţit ceva pleznindu-mi în cap ca un arc eliberat, iar durerea a revenit în spatele ochilor. După toate aparenţele, emoţiile serii nu se sfârşiseră încă. M-am răsucit pe călcâie şi am dat să intru.

O mână puternică m-a prins de braţ şi m-a oprit din drum. Era Thomas. în spatele lui, Silas şi Louisa sporovăiau cu străjile, cerându-le să-i pomenească Reginei de fraţii

Broadwick, neguţători de postavuri trainice. Thomas m-a tras un pic deoparte şi mi-a şoptit la ureche:

— Silas m-a pus să te păzesc cât s-a dus el s-o aducă pe Louisa. Ţi-am văzut idolul quig în punga cu bani.

Am simţit cum mi se urcă sângele în obraji. Mă simţeam ruşinată

împotriva oricărei raţiuni, de parcă eu aş fi fost cea vinovată şi nu persoana care cotrobăise prin lucrurile unei femei leşinate.

Degetele lui îmi săpau adânc în carne.

—Am mai întâlnit eu femei ca tine. Iubitoare de viermi. Nici nu ştii cât de aproape ai fost să te loveşti la cap în timpul crizei.

Nu se putea să fi vrut să spună ce mi s-a părut mie că aud. I-am înfruntat privirea; era îngheţată.

—Femeile ca tine dispar în oraşul ăsta, a rânjit el. Vârâte în saci şi azvârlite în apele fluviului. Nimeni nu cere să se facă dreptate, pentru că au primit ce meritau. Insă cumnatul meu n-are voie să ucidă un împuţit de quig în propria lui casă fără...

— Thomas! Plecăm! a strigat Louisa din spatele nostru.

—Sf. Ogdo îţi cere să te căieşti, jupâniţă Dombegh, a spus el, dându-mi brutal drumul la braţ. Roagă-te pentru smerenie şi roagă-te să nu ne mai întâlnim vreodată. Apoi a pornit cu pas lung în direcţia fraţilor lui.

Eu m-am clătinat, reuşind cu greu să nu cad din picioare.

Ii crezusem buni la inimă, în ciuda prejudecăţilor lor, însă Thomas fusese tentat să-mi zdrobească ţeasta de caldarâm pentru simplul fapt că purtam la mine o figurină quigutl. Acea statuetă nu avea vreo semnificaţie ascunsă, nu? Oare fără să-mi dau seama o alesesem întocmai pe aceea care indica faptul că mă dedam la o perversiune anume? Poate că Orma avea să ştie să-mi răspundă.

M-am împleticit dincolo de ghereta gărzii, croindu-mi drum către palat cât de bine puteam ţinând cont cu câtă violenţă îmi tremurau genunchii. Străjerii m-au întrebat dacă am nevoie de ajutor - trebuie să fi arătat îngrozitor - însă i-am concediat cu un gest. I-am mulţumit fiecărui sfânt care mi-a venit în minte şi m-am rugat ca lumina de pe turnurile castelului să provină de la făclii şi de la lună, iar nu de la o altă criză iminentă.

Sase

J

Cu toate că îmi era rău şi mă simţeam epuizată, nu puteam amâna întâlnirea cu Liliacul de Fructe. Mi-am azvârlit perna pe podea, m-am trântit de jos şi am încercat să intru în grădină. A durat câteva minute până când mi s-au descleş- tat dinţii şi m-am relaxat suficient cât să pot vizualiza locul.

Liliacul de Fructe era căţărat intr-un copac în crângul său. Am dat târcoale trunchiului, având grijă să nu mă împiedic de rădăcinile noduroase. Părea că doarme; părea tot de zece, unsprezece ani şi avea părul împletit în noduri, la fel ca în viziunea mea. După toate aparenţele, mintea îi actualizase înfăţişarea potrivit noilor informaţii.

M-am uitat în sus la chipul lui şi am simţit o strângere de inimă. Nu voiam să-l închid, dar nu aveam altă soluţie. Viziunile erau periculoase; puteam să mă lovesc la cap, să mă sufoc sau să mă dau de gol. Trebuia să mă apăr prin orice mijloace.

A deschis un ochi, apoi l-a închis repede la loc. Nu dormea, pramatia. Voia doar ca eu să cred că doarme.

— Liliacule de Fructe, am spus eu, încercând să par fermă şi să arăt că

nu mă tem. Coboară, te rog!

S-a dat jos, ferindu-şi ruşinat privirea. S-a aplecat, a cules o mână de curmale dintr-una dintre grămezile lui ordonate şi mi le-a întins. De data aceasta am acceptat darul, având grijă să nu-i ating mâna.

— Nu ştiu ce ai făcut, am spus eu rar. Nu sunt sigură dacă a fost cu intenţie, însă... cred că m-ai atras într-o viziune.

Mi-a înfruntat din nou privirea. Agerimea ochilor lui negri mă înspăimânta, dar nu era nicio urmă de răutate în ei. Mi-am luat inima în dinţi şi am spus:

— Orice ai fi făcut, te rog să încetezi. Atunci când mă cuprinde o viziune împotriva voinţei mele, îmi pierd cunoştinţa. Mă pune în pericol. Te rog să nu mai faci asta niciodată, sau voi fi nevoită să te închid.

A făcut ochii mari şi a scuturat violent din cap. Nădăjduiam că acesta era modul lui de a protesta împotriva ideii de a fi alungat din grădină şi nu refuzul de a se supune.

S-a căţărat la loc în smochin.

— Noapte bună! i-am urat, sperând că ştia că nu sunt supărată.

Şi-a înfăşurat braţele pe lângă corp şi a adormit instantaneu.

Aveam o grădină întreagă care mă aştepta să o îngrijesc. M-am uitat spre capătul opus, dar îmi simţeam sufletul obosit şi nu mă trăgea inima să mă apuc de lucru. Nu se putea să sar peste ceilalţi măcar de data asta? Totul în rest părea liniştit; frunzişul de un verde aprins era nespus de frumos, cu zăpada colorată căzând peste tot în jur.

Zăpadă colorată?

M-am uitat la cer. Norii se îngrămădeau deasupra mea, iar din ei se scuturau mii de fulgi ciudaţi, roz şi verzi şi galbeni, care aduceau mai degrabă cu confetti decât cu zăpada. Am întins mâinile să îi ating; se loveau de mine, licărind diafani. M-am învârtit încetişor, stârnind vârtejuri la picioare.

Am prins un fulg pe limbă. Mi-a explodat în gură precum o mică furtună electrică şi, preţ de o clipă doar, am ţipat spre cer şi am plonjat după un bour.

Fulgul s-a dizolvat complet, iar eu m-am trezit la loc în grădină simţind cum inima îmi bate mai să-mi spargă pieptul. în acea clipă scurtă, intensă, fusesem altcineva. Văzusem, în detalii minuţioase, întreaga lume întinzându- se dedesubtul meu: fiecare fir de iarbă de pe câmp şi fiecare ţep de pe botul bourului, temperatura pământului de sub copitele lui, înşişi curenţii aerului.

Am gustat un alt fulg şi, preţ de o clipă, am zăcut întinsă pe vârful unui munte în plin soare. Solzii îmi licăreau; în gură aveam un gust de cenuşă. Mi-am înălţat gâtul ca de şarpe.

Apoi m-am trezit din nou în crângul Liliacului de Fructe, clipind şi bâlbâindu-mă, uluită. Acestea erau amintiri rămase de la mama mea, la fel ca cea pe care o rememorasem atunci când l-am văzut prima dată pe Orma în starea sa naturală. Ştiam din acea amintire că mama încercase

să-mi lase şi altele. După toate aparenţele, reuşise.

De ce se întâmplau toate astea acum? Oare tensiunea ultimelor două zile declanşase o nouă serie de schimbări? Să fi reuşit Liliacul de Fructe să le disloce cumva?

Precipitaţiile s-au atenuat. Pe pământ, fulgii pluteau unul către celălalt, contopindu-se, precum picăturile de argint-viu. Se turteau formând fâşii de pergament care erau apoi purtate de vânt.

Nu puteam accepta ca amintirile mamei mele să mi se împrăştie peste tot prin cap. Dacă experienţa mă învăţase ceva, era că ciudăţeniile mele aveau tendinţa să mă încolţească pe neaşteptate. Am adunat bucăţile de pergament, călcând pe ele când zburau prin apropiere, fugărindu-le prin mlaştina lui Plăcintă cu Mere şi peste Cele Trei Dune.

Aveam nevoie de ceva în care să le pun; s-a ivit o cutie de tinichea. Am deschis-o, iar pergamentele - fără să spun eu nimic - mi-au zburat din mână ca la o etalare a cărţilor

de joc la numerele de magie şi au umplut cutia. Capacul s-a închis cu un zdrăngănit.

Totul fusese suspect de uşor. M-am uitat pe furiş în cutie; amintirile stăteau asemenea unor cartoline, fiecare etichetată deasupra cu un scris de mână ciudat, ascuţit care am presupus că era al mamei mele. Le-am frunzărit; păreau să se fi aşezat în ordine cronologică. Am extras una. Scria: „Toast în cinstea lui Orma cu ocazia celei de a cincizeci şi noua zile de la eclozare“ în partea de sus, însă restul paginii era gol. Titlul m-a intrigat, însă am pus-o la loc.

Câteva cartoline dinspre fundul cutiei erau viu colorate. Am extras una roz şi am fost uluită să constat că nu era goală; conţinea un cântec de-ale mamei, transcris cu scrisul ei mărunt. Cunoşteam cântecul deja - îi ştiam toate cântecele - dar m-a încercat o strângere de inimă plăcută să îl văd notat de mâna ei.

Cântecul se intitula „Credinţa să nu-mi vină uşor“. Nu m-am putut abţine; cu siguranţă aceasta era amintirea ei din momentul când scria acel cântec. Fulgii mi se topiseră pe limbă; mi-am închipuit că se aplica acelaşi principiu. Pagina mi-a pârâit şi mi-a scăpărat în gură, asemenea unei pături de lână într-o noapte de iarnă. In mod absurd, avea gust de căpşuni.

Mâinile îmi ţâşnesc pe coală, fiecare cu câte o pensulă subţire, una pentru puncte, alta pentru linii şi arcuri, răsucindu-le una pe lângă cealaltă ca şi cum aş croşeta macrameuri în loc să scriu muzică. Efectul este unul caligrafic şi cât se poate de mulţumitor. Dincolo de fereastra deschisă cântă o ciocârlie iar mâna mea stângă - întotdeauna a fost cea mai năzdrăvană dintre cele două - schiţează notele în contrapunct cu melodia principală (cu doar o mică modificare a ritmului). E o

întâmplare fericită. O mulţime de lucruri ar putea fi considerate astfel, dacă ne-am obosi să ne uităm.

îi cunosc călcătura ca pe propriul puls - mai bine, poate, căci pulsul

meu face lucruri de nepovestit în ultima vreme ca reacţie la auzul acelor paşi. Acum bate de şapte ori când al lui bate de trei. E prea rapid. Dr. Cara- mus nu s-a arătat îngrijorat când i-am explicat; nu m-a crezut când i-am spus că nu înţeleg cum vine asta.

Sunt în picioare, fără să ştiu cum, aproape înainte să se audă bătaia în uşă. Am mâinile pătate de cerneală şi glasul îmi tremură atunci când strig:

— Intră!

Claude deschide uşa. Chipul lui afişează aerul acela bosumflat pe care îl are atunci când se străduieşte să nu-şi facă speranţe prea mari. Apuc o cârpă cu care să mă şterg pe mâini în încercarea de a-mi masca deruta. E caraghios sau înspăimântător ? Habar nu am avut că cele două pot fi atât de aproape una de cealaltă.

— Am auzit că vrei să mă vezi, bălmăjeşte el.

— Da. îmi cer scuze. Ar... ar fi trebuit să-ţi răspund la scrisori. Trebuie să mă gândesc foarte atent la asta.

— Adică te gândeşti dacă să mă ajuţi să scriu aceste cântece ? spune el, iar glasul lui are în el ceva copilăresc. Arţăgos. Ceea ce este enervant pe de o parte şi înduioşător pe de alta. Este transparent de simplu tipul ăsta, şi totuşi neaşteptat de complicat. Şi strălucitor de frumos.

îi înmânez pagina şi văd cum trăsăturile i se îmblânzesc într-o expresie de uimire. Mâinile mi se duc direct la piept, ca şi cum ar vrea să-mi strângă inima şi să-i domolească bătăile. El îmi dă înapoi cântecul şi vocea îi tremură:

— Vrei, te rog, să-l cânţi ?

Aş prefera să i-l interpretez la flaut, însă în mod evident el vrea să audă cuvintele şi melodia împreună: Credinţa să nu-mi vină uşor Nu este Rai fără de suferinţă.

Zilele n-ar trebui să-mi treacă Neînsemnate, nici trecutul Fără de folos.

Să nu mă ţină întristarea Speranţa, lumina, Sfânta mea-i iubirea Şi-n ea, unica mea credinţă.

Mă priveşte fix în timpul ultimelor versuri şi mă tem că mă va lăsa vocea. Chiar şi aşa, de abia mai am suficientă suflare cât să cânt „credinţă[ee]. Trag aer în piept, însă acesta pare să se împotmolească pe drum, asemenea tremurului respiraţiei după o porţie de plâns.

Emoţia aceasta este înnebunitoare în complexitatea ei. Seamănă cu momentul în care detectezi o pradă dificilă pe sol după o zi lungă de vânat fără niciun rezultat - încântarea unei urmăriri captivante amestecată cu teama că la sfârşit s-ar putea să nu te alegi cu nimic, dar nu se pune niciodată problema să nu încerci, căci însăşi existenţa ta depinde de asta. îmi aminteşte şi de prima dată când am plonjat de pe o faleză, ţinându-mi aripile strânse până în ultima secundă, navigând apoi pe deasupra coamei valurilor, cât să nu mă ajungă cu degetele lor de spumă, râzând în faţa pericolului, înspăimântată de cât de aproape fusesem.

— Mă bucur atât de mult că ai venit! spun eu. îmi dau seama acum că te-am întristat foarte tare. Nu a fost nicicum intenţia mea.

Claude îşi masează ceafa şi strâmbă din nas, gata să-mi spună că n-a fost niciodată trist. Cred că asta se numeşte bravadă şi nu este specifică

numai avocaţilor

sau bărbaţilor,; deşi combinaţia respectivă o face aproape inevitabilă. In mod normal, asta ar trebui să mă lase indiferentă, însă astăzi am nevoie să fie sincer. Astăzi este începutul şi sfârşitul. Mă întind şi-l prind de mână.

Şocul pe care îl resimţim amândoi - căci văd cum îl loveşte şi pe el - este precum electricitatea, însă aceasta este o metaforă pe care nu i-o voi putea oferi niciodată, o noţiune ce nu poate fi explicată. Una din multele, din păcate, însă nădăjduiesc - nu, joc la risc, pariez pe însăşi viaţa mea! - că în cele din urmă nu va conta, că acest lucru dintre noi, acest mister, va fi de ajuns.

— Linn! a spus el gâtuit în vreme ce bărbia îi tremura puţin.

Şi el este înspăimântat. De ce să fie înspăimântătoare treaba asta? La ce ar folosi?

— Linn, reia el, când am fost convins că n-ai să vrei să mă mai vezi niciodată, m-am simţit de parcă aş fi păşit în gol de pe o stâncă: pământul se îndrepta către mine cu o viteză îngrijorătoare.

Metafora e stranie, însă emoţia, prin însăşi natura ei, nu îţi îngăduie o abordare mai accesibilă. Nu am ajuns să stăpânesc această artă, însă comparaţiile lui mă impresionează întotdeauna prin precizia lor. Aş vrea să strig „Evrika!“ însă mă mulţumesc să spun doar: „Şi eu m-am simţit la fel! Exact aşa!££

Cealaltă mână ar vrea să-i atingă chipul, iar eu o las. El se întinde către ea, ca o pisică.

Şi acesta este momentul în care ştiu că îl voi săruta, iar însuşi gândul acesta mă umple... Ei bine, e ca şi cum tocmai aş fi rezolvat ecuaţiile predictive ale lui Skivver sau, şi mai bine, ca şi cum aş fi intuit Marea Ecuaţie sau aş fi văzut numerele din spatele lunii şi al stelelor, al munţilor şi al istoriei, al artei şi morţii şi dorului, ca

şi cum puterea mea de înţelegere ar fi suficient de mare încât să cuprindă Universul, de la începutul la sfârşitul timpului.

Şi nu mă pot abţine să nu râd un pic de propria mea înfumurare, căci eu nu înţeleg nici prezentul, şi nu există nimic pe lume în afară de acest sărut.

Amintirea s-a sfârşit, azvârlindu-mă nu în grădină, ci în viaţa reală: podeaua rece, dură, cămaşa de noapte şifonată, un gust amar în gură! Singură. Eram tulburată, dezorientată şi... Ce scârbos! Cel pe care îl săruta era tatăl meu.

Mi-am sprijinit capul de pat, respirând încet, strădu- indu-mă să parez o emoţie atât de îngrozitoare încât nu aveam puterea s-o contemplu.

Vreme de cinci ani îmi înăbuşisem orice gând care o privea. Acelei Amaline Ducanahan a fanteziilor mele de copil îi luase locul un vid, un hău, o prăpastie prin care bătea vântul. Nu puteam umple golul acela cu Linn. Numele acela nu însemna nimic pentru mine! Era un surogat, un zero.

Cu această singură amintire îmi sporisem cunoştinţele despre ea de o mie de ori. Ştiam ce senzaţie îi dădea peniţa pe care o ţinea în mână, cât de tare îi bătea inima la vederea tatălui meu, cum sunetele frumoase o mişcau. Ştiam ce simţise; fusesem ea şi simţisem eu însămi lucrurile acelea.

Profunzimea acelei înţelegeri ar fi trebuit, cu siguranţă, să fie generatoare de empatie. Ar fi trebuit să simt un soi de legătură, vreo bucurie la gândul că o descoperisem, vreo dorinţă caldă, luminoasă, de pace sau ceva de genul ăsta. Ceva bun, măcar. Cu siguranţă nu conta ce fel de nuanţă de bine mă încerca, nu-i aşa?

Pentru numele Cerurilor, doar era propria mea mamă!

însă eu nu am simţit nimic de genul acesta. Am întrezărit emoţia de la depărtare, am văzut cât de rea avea să fie şi am strivit-o aşa încât să nu mai simt absolut nimic.

M-am ridicat cu greu şi m-am împleticit până în camera cealaltă.

Micul meu orologiu arăta două ceasuri după miezul nopţii, însă nu-mi păsa dacă îl trezeam pe Orma din somn. Şi-o meritase. Am cântat acordul nostru o dată şi apoi încă o dată, a doua oară mai nervos.

Vocea lui Orma a răzbătut, neaşteptat de tare:

— Chiar mă întrebam dacă ai să mă cauţi. De ce n-ai venit în oraş?

M-am străduit să-mi stăpânesc vocea.

— Bănuiesc că nu ţi-ai făcut griji.

— Griji în legătură cu ce, mai precis?

— Unul dintre groteştii mei se comporta ciudat. îmi propusesem să traversez oraşul pe întuneric, dar n-am mai apucat. Nu ţi-a trecut prin minte că s-ar fi putut întâmpla ceva?

A urmat o pauză cât a stat să se gândească.

— Nu. Presupun că o să-mi spui că s-a întâmplat ceva.

Mi-am şters ochii. Nu aveam vlagă să mă cert. I-am povestit tot ce se întâmplase: comportamentul straniu al Liliacului de Fructe, viziunea, amintirile materne. A rămas tăcut atât de multă vreme după ce am terminat eu de vorbit încât am ciocănit din nou în ochiul pisoiului.

— Sunt aici, a spus el. E un noroc că nu ţi s-a întâmplat ceva mai rău atunci când te-a cuprins viziunea.

— Ai vreo sugestie în legătură cu comportamentul Liliacului de Fructe? am întrebat eu.

— Pare să fie conştient de prezenţa ta, a spus Orma, însă nu înţeleg cum un astfel de lucru s-ar fi putut schimba în timp. Jannoula te-a văzut de la bun început.

— Şi a devenit atât de puternică şi de pătrunzătoare încât a fost greu să scap de ea, am spus eu. S-ar putea să fie mai sigur să îl izolez pe Liliac acum, cât încă mai pot.

— Nu! a spus Orma. Dacă se conformează cerinţelor tale, ar putea deveni o resursă mai degrabă decât o ameninţare. Sunt foarte multe

întrebări rămase fără răspuns. De ce îl vezi? Cum te vede el pe tine? Nu irosi această oportunitate. Poţi induce viziuni: du-te să-l cauţi.

Mi-am trecut degetele peste clapele spinetei. Acea ultimă sugestie era puţin exagerată, însă nici să-l izolez de tot pe Liliacul de Fructe nu părea o idee bună.

— Poate va găsi o modalitate de a-ţi vorbi, până la urmă, spunea Orma.

— Sau poate o să călătoresc până în Porfir cândva, o să dau de urma lui şi o să-i strâng mâna, am spus eu, zâmbind uşor. Dar nu înainte de vizita Ardmagarului Comonot, totuşi. O să fiu mult prea ocupată până atunci. Viridius este incapabil să supervizeze execuţia sarcinilor.

— Asta e o idee excelentă, a spus Orma, imaginându-şi că vorbisem serios. Aş putea veni cu tine. Se spune că Biblia- gathonul din Porfir merită văzut.

Am zâmbit la gândul obsesiei lui pentru biblioteci şi continuam să zâmbesc când m-am băgat în pat. N-am putut adormi; în mintea mea, mă şi vedeam călătorind cu unchiul meu, întâlnindu-mă cu Liliacul de Fructe şi obţinând, în sfârşit, nişte răspunsuri.

Şapte

Cum am stat trează până târziu în noapte şi apoi a trebuit să mă trezesc devreme pentru ritualul meu matinal, am dormit foarte puţin. M-am străduit să mă achit de îndatoriri, însă Viridius a văzut că mă chinui.

— îţi curăţ eu peniţele, a spus el, luându-mi condeiul din mână, fără ca eu să mă împotrivesc. Ai să te întinzi pe canapeaua mea şi ai să tragi un pui de somn de jumătate de ceas.

— Maestre, vă asigur că sunt...

Un căscat uriaş mi-a subminat protestul.

— Bineînţeles. însă trebuie să ne asigurăm că eşti în formă maximă pentru Salonul Albastru din această seară, şi nu sunt convins că ai ascultat cu suficientă atenţie ce ţi-am dictat.

A cercetat pergamentul pe care notasem ideile lui componistice în timp ce le fredona. Sprâncenele i-au coborât şi s-a albăstrit uşor la faţă.

— Ai notat-o în măsură ternară. Este o gavotă. Dansatorii o să se prăvălească unii peste alţii.

Am vrut să-i răspund, însă ajunsesem deja lângă canapea. M-am prăvălit pe ea, iar explicaţia mea s-a transformat într-un vis despre Sf. Polypous care dansa o gavotă în trei pătrimi cu o naturaleţe desăvârşită. Dar, la urma urmei, el avea trei picioare.

*

în seara aceea am ajuns devreme la Salonul Albastru, sperând să apuc să-mi prezint omagiile, să îl cunosc pe protejatul lui Viridius şi să plec înainte să sosească majoritatea invitaţilor. Mi-am dat seama pe dată de greşeală: Viridius nu ajunsese încă. Bineînţeles; era foarte probabil să întârzie, măscăriciul bătrân. Nu aveam să primesc puncte dacă o ştergeam înainte ca el să-şi facă apariţia. Nu reuşisem decât să-mi acord mai mult timp în care să mă simt stânjenită.

Nu mă simţisem niciodată în largul meu la petreceri, chiar dinainte de a

afla câte aveam de ascuns. Grupurile numeroase de oameni aproape necunoscuţi mă făceau să mă retrag automat în mine. M-am şi imaginat stând de una singură într-un colţ şi îndopându-mă cu tarte cu unt întreaga seară.

Nici măcar Glisselda nu ajunsese încă; într-atât de ridicol de devreme venisem. Servitorii aprindeau candelabrele şi netezeau feţele de masă, aruncându-mi priviri furişe. Am pornit către partea din spate a salonului, trecând pe lângă scaunele tapisate din zona de şedere, pe lângă coloanele aurite, ajungând într-un spaţiu deschis, cu podea din parchet special conceput pentru dans. Stative pentru partituri şi taburete erau îngrămădite la întâmplare într-un colţ; le-am pregătit pentru un cvartet, nădăjduind că ce făceam era util şi nu doar excentric.

Au sosit cinci muzicieni - Guntard, două viole, un cimpoi irlandez şi o darabană -, aşa că am pregătit un al cincilea stativ. Au părut încântaţi să mă vadă şi câtuşi de puţin surprinşi că asistenta profesorului de muzică era acolo, pregătind totul. Poate aş fi putut sta în colţul lor toată seara, întorcând pagina partiturilor şi aducându-le bere.

Vin, adică. Eram la palat, doar, nu la Maimuţa însorită.

Au început să intre curtenii, strălucitori în veşmintele lor din mătăsuri şi brocart. Eu mă îmbrăcasem cu cea mai bună rochie a mea, din calamanco albastru închis cu o broderie discretă pe la tivuri, însă ceea ce trecea drept lux în oraş părea sărăcăcios aici. îi ştiam pe unii dintre curteni. La palat se angajau muzicieni profesionişti precum Guntar şi trupa, însă mulţi nobili tineri cochetau cu muzica. Cel mai adesea se înscriau în cor, însă samsamezul acela cu părul blond de vizavi de mine cânta straşnic la viola da gamba.

Se numea Josef, Conte de Apsig. Mi-a surprins privirea şi şi-a trecut mâna prin părul de culoarea spicului, ca pentru a sublinia cât de frumos era. M-am uitat în altă parte.

Samsamezii erau recunoscuţi pentru austeritate, dar chiar şi ei mă eclipsau aici. Neguţătorii lor se îmbrăcau în nuanţe de maro în oraş; curtenii purtau haine negre scumpe, reuşind să pară în acelaşi timp somptuoşi şi sobri. Pentru eventualitatea în care noi, goreddienii, n-am fi recunoscut din prima un material scump, samsamezii purtau şi ditamai pompoanele din dantelă prinse de manşete şi volane albe scrobite la gât.

Prin comparaţie, curtenii Ninysh se străduiau să înglobeze toate culorile spectrului în ţinutele lor: broderie, panglici, pantaloni pestriţi, mătase strălucitoare care se iţea prin tăieturile mânecilor. Ţara lor se afla în inima sudului întunecat; puţine erau culorile ce se puteau vedea acolo, în afară de cele pe care le purtau pe ei.

Am aruncat o privire către tichia ţuguiată de un verde aprins purtată de o bătrână Ninysh. Avea ochelari cu lentile groase, care îi făceau ochii să pară răi şi bulbucaţi. Cutele adânci de pe lângă gura mare creau impresia unei broaşte-râioase enorme, dezaprobatoare.

Arăta precum Cusurgioaica, biata de ea.

Ba nu, aceea chiar era Cusurgioaica. Nu încăpea urmă de îndoială.

Privirea aceea nu putea fi decât a ei. Inima mi-a sărit din piept. Nu mai era nevoie să călătoresc până în Porfir; unul dintre groteşti stătea chiar în colţul opus al încăperii.

Cusurgioaica, care era minionă, a dispărut cu totul după un pâlc de doamne de onoare, însă a reapărut câteva clipe mai târziu lângă un curtean Ninysh cu păr roşcat. Am dat să traversez încăperea până la ea.

Nu am ajuns prea departe, însă, căci exact în clipa aceea au sosit Principesa Glisselda şi Principele Lucian, braţ la braţ. Mulţimea s-a tras în lături, creând un coridor larg pentru a-i lăsa să treacă şi n-am îndrăznit să-l traversez. Principesa strălucea în auriul şi albul brocartului bătut cu perle mărunte; a zâmbit radios către întreaga încăpere şi a îngăduit unui curtean Ninysh să o conducă până la locul ei. Principele Lucian, în vestonul stacojiu al Gărzii Reginei, nu s-a relaxat cât timp privirile adoratoare ale mulţimii au însoţit-o pe verişoara sa până în capătul opus al încăperii.

Principesa Glisselda a ocupat canapeaua albastru închis, unde nimeni altcineva nu îndrăznise să se aşeze, şi a început să sporovăiască cu toată lumea, fără excepţie. Lucian Kiggs nu s-a aşezat, ci a rămas în picioare, într-o parte, scrutând cu privirea întreaga încăpere; nu părea să-şi ia niciodată liber de la obligaţiile profesionale. în încăperea alăturată, muzicienii au început în sfârşit cu o sarabandă plăcută. Am căutat-o pe Cusurgioaică, dar se făcuse nevăzută.

— Alţii se pot îndoi că a fost un dragon. Nu şi eu, a spus cineva în spatele meu pe un ton egal, specific samsamez.

— O, cât de îngrozitor! a exclamat o tânără.

M-am întors şi l-am văzut pe Josef, Conte de Apsig, regalându-le pe trei doamne de onoare goreddiene cu o istorioară:

— Am participat la ultima lui partidă de vânătoare, gra- usleine. Tocmai intrasem în Pădurea Reginei, când copoii s-au împrăştiat în toate direcţiile, de parcă ar fi fost douăzeci de cerbi, nu doar unul. Ne-am despărţit, unii apucând- o către nord, alţii către apus, fiecare grup imaginându-şi că Principele Rufus era cu ceilalţi, însă atunci când ne-am reîntâlnit, nu era nicăieri. L-am căutat până seara, apoi am chemat Garda Reginei şi am căutat întreaga noapte. Chiar căţeaua lui - o minunată ogăriţă tigrată pe nume Una - a fost cea care l-a găsit zăcând fără cap şi întins pe burtă în smârcurile din apropiere.

Cele trei doamne au căscat gura de mirare. Bărbatul avea ochii de un albastru deschis; tenul lui nu avea nici măcar o pată sau vreun rid care să te ajute să-i ghiceşti vârsta. încerca, fără îndoială, să le impresioneze pe doamne, însă părea să spună adevărul.

— Sunteţi sigur că a fost omorât de un dragon? Erau indicii clare în mlaştină?

Josef şi-a aţintit întreaga forţă a frumuseţii lui asupra mea. Şi-a înălţat bărbia şi a zâmbit precum un Sfânt într-o biserică de la ţară, tot numai smerenie şi bunăvoinţă; de jur-împrejurul lui, doamnele de onoare bucălate ca nişte heruvimi mă fixau agitate în rochiile lor din mătase foşnitoare.

— Cine altcineva te gândeşti că l-ar fi putut ucide, jupâ- niţă profesoară?

Mi-am încrucişat braţele, imună la şarmul lui.

— Tâlhari care să-i fi furat capul pentru recompensă?

— Nu a existat nicio cerere de răscumpărare, a spus el, surâzând afectat.

Heruvimii lui au surâs dimpreună cu el.

— Fiii Sf. Ogdo, care doresc să aţâţe dragofobia înainte de sosirea Ardmagarului?

A dat capul pe spate şi a râs; avea dinţi foarte albi.

— Zău aşa, Seraphina, ai omis posibilitatea ca principele să fi zărit o frumoasă ciobăniţă după care să-şi fi pierdut pur şi simplu capul.

Ceata cerească i-a răsplătit comentariul cu o simfonie de chicote.

Eram gata să mă răsucesc pe călcâie - nu ştia nimic, asta era clar -, când un glas baritonal familiar a răsunat în spatele meu.

— Jupâniţa Dombegh are dreptate. Este foarte probabil ca Fiii să-l fi ucis.

M-am tras puţin în lături, îngăduindu-i Principelui Lucian să îl privească pe Josef drept în ochi.

Acestuia i-a pălit zâmbetul. Principele Lucian nu luase în seamă insinuarea lipsită de respect la adresa unchiului său Rufus, însă cu siguranţă că auzise fiecare cuvânt. Contele a făcut o plecăciune exagerată.

— îmi cer iertare, prinţe, dar de ce nu-i adunaţi pe Fii şi nu-i închideţi, dacă sunteţi atât de sigur că ei au facut-o?

— Nu vom aresta pe nimeni fără dovezi, a spus principele, aparent netulburat.

L-am văzut bătând rapid, de trei ori, din cizmă şi m-am întrebat dacă aveam şi eu astfel de ticuri de care nu eram conştientă. Principele a reluat, pe un ton la fel de degajat:

— Arestările fără temei le-ar da Fiilor apă la moară şi i-ar scoate şi pe alţii din bârlog. în plus, sunt greşite din principiu. „Cel ce caută dreptatea trebuie să fie el însuşi drept. “

în clipa aceea m-am uitat la el, căci am recunoscut citatul.

— Pontheus?

— întocmai, a spus Principele Lucian şi a dat aprobator din cap.

Josef a rânjit.

— Cu tot respectul, Regentul Samsamului nu ar îngădui niciodată unui filosof porfirian nebun să-i influenţeze deciziile şi nici nu le-ar permite dragonilor să efectueze o vizită de stat în Samsam - fără a vrea să o jignesc pe Regina voastră, desigur.

— Poate acesta este motivul pentru care nu Regentul Samsamului a fost arhitectul păcii, a spus principele pe un ton calm, continuând să bată din picior. Se pare că nu are niciun fel de scrupul în a profita de avantajele unui tratat inspirat de un porfirian nebun, fără ca el să fi suportat vreunul

dintre riscuri. Va fi şi el prezent pentru această vizită de stat, o bătaie de cap în plus pentru mine - şi o spun cu toată dragostea şi tot respectul din lume.

Oricât de fascinantă ar fi fost acea înfruntare între curteni, Cusurgioaica mi-a atras brusc privirea din încăperea alăturată. Tocmai accepta un pahar de porto roşiatic de la un paj. Nu puteam ajunge până la ea fără a mă strecura printre dansatorii care tocmai se lansaseră într-un levalto, ceea ce făcea ca prin aer să zboare o mulţime de membre. Am rămas locului, fără însă a-mi lua ochii de la ea.

Un sunet de trompetă a făcut ca exuberantul dans să se oprească abrupt; trupa a amuţit brusc şi pe ringul de dans s-au înregistrat câteva coliziuni. Nu mi-am dezlipit privirea de Cusurgioaică să văd care era sursa agitaţiei, ceea ce a făcut să rămân de una singură în mijlocul culoarului larg care se crease încă o dată.

Principele Lucian m-a apucat de braţ - cel drept - şi m-a tras din drum.

în prag stătea însăşi Regina Lavonda. Avea chipul încreţit de vârstă, însă spatele îi era perfect drept; avea o coloană

vertebrală de oţel, se spunea, iar ţinuta sa o confirma. încă era înveşmântată în alb în memoria fiului ei, de la papucii din mătase până la văl şi boneta brodată. Mânecile ample atingeau podeaua.

. Glisselda a ţâşnit de pe canapea şi a făcut o plecăciune până la pământ.

— Bunico! Ne onorezi cu prezenţa!

— N-am venit să stau, Selda, şi nu sunt aici pentru mine, a spus Regina. Avea aceeaşi voce cu a nepoatei, însă în glasul ei se distingeau vârsta şi tonul poruncitor. Ţi-am mai adus câţiva oaspeţi, a spus ea, introducând în salon un grup de patru saarantrai, printre care şi Eskar.

Aceştia stăteau drepţi, ca într-o formaţiune militară. Nu se osteniseră să se îmbrace de ocazie; clopoţeii lor nu erau suficient de strălucitori încât să poată fi luaţi drept bijuterii. Eskar purta şi de data asta pantaloni porfirieni. Toate privirile erau îndreptate asupra lor.

— O! a chităit Glisselda.

A făcut din nou o plecăciune, străduindu-se să-şi recapete stăpânirea de sine; când s-a ridicat, avea în continuare ochii mari de uimire.

— Cărui lucru datorăm această, ăă...

— Unui tratat semnat acum aproape patruzeci de ani, a spus Regina, care părea că se înalţă în timp ce se adresa întregii adunări. Am crezut, greşit, poate, că popoarele noastre au să se obişnuiască pur şi simplu unul cu celălalt, odată cu încetarea războiului. Suntem oare precum uleiul şi apa, de nu ne putem amesteca unii cu ceilalţi? Am greşit oare să cred că raţiunea şi bunacuviinţă au să învingă, în loc să-mi fi suflecat mânecile şi să le fi impus cu forţa?

Fiinţele umane din încăpere aveau un aer spăşit; dra- gonii, unul încurcat.

— Glisselda, vezi de oaspeţii tăi! s-a răstit Regina şi a părăsit salonul.

Glisselda tremura vizibil. Lângă mine, Principele Lucian s-a foit neliniştit, apoi a murmurat:

— Zău aşa, Selda!

Nu se putea să-l fi auzit, însă ea şi-a înălţat bărbia ca şi cum ar fi facut-o, străduindu-se să imite aerul autoritar al bunicii sale. A pornit cu paşi mari către Eskar şi a sărutat-o pe ambii obraji. Micuţa prinţesă a trebuit să se înalţe pe vârfuri pentru a ajunge la ea. Eskar s-a conformat cu graţie, înclinând capul, şi toată lumea a aplaudat.

Apoi serata s-a reluat cu saarantraii ai căror clopoţei răsunau tânguitor grupaţi într-o parte, asemenea unei turme speriate şi cu ceilalţi oaspeţi mişcându-se în cerc în jurul lor la mare distanţă.

Şi eu am păstrat distanţa. Eskar mă ştia, însă nu voiam să risc să mă miroasă ceilalţi. Nu eram sigură cum ar fi reacţionat. Aş fi putut fi luată drept un învăţat scutit de la a purta clopoţelul sau Eskar ar fi putut să discute cu glas tare originea mea, putând fi auzită de întreaga adunare.

Cu siguranţă n-ar fi făcut aşa ceva. Orma îmi spusese că încrucişarea speciilor încălca atât de grav ardul, încât niciunui dragon nu i-ar fi trecut măcar prin cap ideea că ar fi fost posibilă, darămite să o mai şi rostească cu glas tare.

— Te provoc să o inviţi la dans, a spus un gentleman din spatele meu, întrerupându-mi şirul gândurilor.

Preţ de o clipă, am crezut că se referea la mine.

— Pe care? a întrebat omniprezentul Conte de Apsig.

— Tu alegi, a râs prietenul său.

— Nu, am vrut să spun care dintre ei este o „ea“. Sunt atât de bărbătoase, femelele astea de dragon!

M-am enervat la auzul replicii lui, însă de ce am facut-o oare? La urma urmei, nu vorbeau despre mine, deşi, dacă

stăteam bine să mă gândesc, într-un fel tangenţial, vorbeau şi despre mine.

— Marea dificultate în ceea ce le priveşte pe aceste femei-vierme, a spus Josef, este dentiţia lor extrem de neconvenabilă.

— Dentiţie? a întrebat prietenul lui, care părea cam greu de cap.

Am simţit cum îmi iau foc obrajii.

— Dinţi, a spus Josef, explicându-i de-a dreptul. în toate locurile nepotrivite, dacă înţelegi ce vreau să zic.

— Dinţi în... O! Au!

— „Au“ este un fel blând de a pune problema. Nici masculii lor nu sunt mai prejos. Imaginează-ţi un harpon! Şi nu şi-ar dori nimic mai mult decât să ne străpungă femeile şi să le sfâşie...

N-am mai putut suporta; am fugit ocolind ringul de dans, până când am dat de o fereastră pe care am deschis-o cu mâinile tremurânde, disperată după aer. Cu ochii închişi, mi-am imaginat liniştea grădinii mele, până când stânjeneala mi-a fost înlocuită de tristeţe.

Nu fusese decât o glumă între gentlemeni, însă în ea am auzit toate glumele pe care le-ar fi făcut şi pe seama mea, dacă ar fi ştiut.

9

Naiba să-l ia pe Viridius! Nu mai puteam rămâne. Aveam să-i spun a doua zi că fusesem. Aveam martori. Sfântul protector al comediei a făcut, însă, să mă întâlnesc cu bătrânul în prag, în drum spre ieşire. Mi-a blocat calea cu bastonul.

— Nu se poate să pleci deja, Seraphina! a ţipat el. Nu e nici măcar zece!

— îmi cer scuze, domnule, eu... am bâiguit eu, cu glasul gâtuit, gesticulând disperat către adunare, în speranţa că bărbatul n-avea să-mi observe lacrimile din ochi.

— Nici Lars n-a vrut să vină. Este la fel de timid ca şi tine, a spus Viridius pe un ton necaracteristic de blând. Ţi-ai prezentat omagiile principesei şi principelui? Nu? Ei bine, trebuie să faci măcar atâta lucru.

M-a prins de braţul drept cu mâna bandajată, sprijinin- du-se în baston cu cealaltă. M-a îndrumat către canapeaua Principesei Glisselda, care strălucea asemenea unei stele pe fundalul albastru al tapiţeriei, în vreme ce curtenii orbitau în jurul ei precum planetele. Am aşteptat să ne vină rândul şi atunci Viridius m-a împins în faţă.

— Infantă, a spus acesta, făcând o plecăciune, această tânără fermecătoare are foarte mult de lucru - pentru mine - însă i-am explicat cât se poate de limpede că ar fi un gest de o impoliteţe impardonabilă să plece înainte de a-şi fi prezentat omagiile.

Glisselda mi-a zâmbit larg.

— Ai venit! Millie şi cu mine am pus pariu dacă ai să vii sau nu. Acum îi datorez o zi liberă în plus, dar mă bucur. L-ai cunoscut pe vărul meu Lucian?

Am deschis gura s-o asigur că îl cunoscusem, însă ea îl chema deja pe principe să i se alăture.

— Lucian! Te întrebai cum de am ajuns să nutresc brusc opinii atât de interesante despre dragoni. Ei bine, ea este sfetnicul meu în problematica dragonilor!

Principele părea încordat. Primul meu gând a fost că se simţise jignit, că fusesem nepoliticoasă fără ca măcar să-mi dau seama, însă în acel moment l-am văzut uitându-se la Eskar şi la micul ei grup, cum stăteau fără rost într-un colţ din apropiere. Poate că se simţea stânjenit de faptul că principesa discuta despre „problematica dragonilor[14] atât de tare, la o distanţă de la care putea fi auzită de dragonii adevăraţi, vii, pe care se prefăcea că nu-i vede.

Principesa Glisselda părea uluită de stânjeneala care plutea în aer, de parcă ar fi fost un miros pe care nu-l mai simţise niciodată. M-am uitat la Principele Lucian, însă acesta privea fix în altă direcţie. îndrăzneam eu să spun lucrurilor pe nume, când el n-o făcuse?

Aş fi putut vorbi de dragul lui Orma.

Am spus:

— Majestate, fie-mi iertată îndrăzneala. Am arătat cu privirea în direcţia

saarantrailor. S-ar potrivi firii binevoitoare a Domniei Voastre să-i invitaţi pe saarantrai să se aşeze lângă Domnia Voastră, sau, şi mai bine, să dansaţi o măsură cu unul dintre ei.

Glisselda a îngheţat. Discuţia teoretică despre neamul dragonilor era un lucru; să interacţioneze cu ei era cu totul altceva. I-a aruncat vărului ei o privire îngrozită.

— Are dreptate, Selda, a spus acesta. Curtea îţi urmează exemplul.

— Ştiu asta! s-a burzuluit prinţesa. Dar ce să... Cum să... Nu pot pur şi simplu să...

— Trebuie! a spus Principele Lucian pe un ton ferm. Ardmagarul Comonot soseşte peste opt zile şi atunci ce-o să facem? N-o putem face de râs pe bunica. A tras de tivul mânecilor de la veston, îndreptându-le. O să încep eu, dacă îţi este mai uşor.

* >

— O, da, îţi mulţumesc, Lucian! Bineînţeles că e mai uşor, a spus ea, uşurată. E mult mai bun la genul ăsta de lucruri decât mine, Phina. De aceea îmi va fi atât de util să mă mărit cu el; înţelege chestiunile practice şi oamenii de rând. La urma urmei, este un bastard.

La început am fost uimită că îi spunea propriului logodnic bastard pe un ton atât de degajat, fără ca el să fie deran-

jat, până când i-am văzut ochii. îl deranja. îl deranja foarte tare, însă poate că simţea că nu are dreptul să protesteze.

Ştiam cum era. Mi-am îngăduit cel mai mărunt dintre sentimentele mărunte. înţelegere. Da. Asta era.

Principele şi-a recuperat demnitatea, care era considerabilă; ca militar, ştia cum să se poarte. S-a apropiat de Eskar aşa cum un om cu capul pe umeri s-ar apropia de o bestie diabolică şuierătoare care scuipă flăcări: cu un calm precaut şi cu extrem de multă stăpânire de sine. în tot restul salonului, conversaţiile trenau sau erau întrerupte pe măsură ce capetele se întorceau către prinţ. Eu însămi mi-am dat seama că îmi ţin respiraţia; cu siguranţă nu eram singura.

A făcut o plecăciune elegantă.

— Doamnă Subsecretar, a spus el, în auzul întregii încăperi amuţite, aţi vrea să mă însoţiţi într-o galiardă?

Eskar a scrutat mulţimea, ca şi cum l-ar fi căutat pe autorul acelei farse, însă a spus:

— Cred că o voi face.

L-a luat de braţ. Caftanul ei Zibou fuchsia strălucea violent prin contrast cu stacojiul hainelor lui. Toată lumea a răsuflat cu zgomot.

Am mai rămas câteva minute să-i privesc cum dansează, zâmbind în sinea mea. Pacea aceasta era realizabilă. Nu era nevoie decât de disponibilitate. I-am mulţumit în gând Principelui Lucian pentru atitudinea hotărâtă. I-am surprins privirea lui Viridius, aflat în celălalt capăt al încăperii. A părut să înţeleagă şi mi-a făcut semn că pot pleca. M-am răsucit pe călcâie, fericită să fi contribuit la ceva pozitiv, dar mai cu seamă uşurată să las în urmă mulţimea şi flecăreala. îngrijorarea - sau, mai

degrabă, perspectiva de a scăpa în sfârşit de ea - m-a împins către uşă ca pe o

bulă de aer către suprafaţa unui lac. Holul promitea să-mi ofere spaţiu să respir.

M-am repezit pe coridor cu o viteză atât de mare, încât aproape că m-am ciocnit de Lady Corongi, guvernanta Principesei Glisselda.

r

Opt

Lady Corongi era o femeie mică de statură, bătrână şi demodată. Testemelul îi era foarte apretat, iar vălul cu trenă - ieşit din modă de un deceniu - era rigidizat cu atât de multă sârmă încât ar fi putut scoate ochii cuiva cu el. Mânecile îi acopereau complet mâinile, ceea ce făcea ca mâncatul şi scrisul să fie o provocare, însă femeia aparţinea unei şcoli străvechi pentru care ritualurile elaborate echivalau cu bunele maniere. îmbrăcămintea care stânjenea funcţionarea elementară aparent îi oferea şi mai multe ocazii pentru face nazuri.

M-a privit uluită. în spatele vălului, ochii îi ieşeau în orbite iar buzele pictate i se ţuguiaseră într-un boboc de trandafir afectat şi dezaprobator. Nu a rostit niciun cuvânt; eu trebuia să îmi cer scuze, de vreme ce în mod evident eu eram cea complet lipsită de maniere.

Am făcut o reverenţă aşa de adâncă încât aproape că mi-am pierdut echilibrul. Ea şi-a dat ochii peste cap, văzând cum mă clatin.

— îmi cer scuze, milady! am spus.

— Mă uimeşte să văd că o maimuţă împiedicată ca dumneata are voie să se perinde atât de liber pe coridoare, a pufnit ea. Nu ai un îngrijitor? Nu te ţine nimeni în lesă?

Nădăjduisem să vorbesc cu ea despre educaţia prinţesei. Faptul că o văzusem pe Glisselda atât de intimidată

de saarantraii adevăraţi nu făcuse decât să-mi stimuleze impulsul de a vorbi, însă în clipa aceea mă simţeam eu însămi intimidată.

Lady Corongi şi-a strâmbat buzele într-un rânjet şi a trecut pe lângă mine, împingându-mă din drum cu un cot în coaste. Nu a înaintat decât doi paşi înainte de a se întoarce brusc:

— Cum ziceai că te cheamă, fetiţă?

Am plonjat instantaneu într-o semi-reverenţă.

— Seraphina, milady. îi predau Principesei Glisselda...

— Lecţii de clavecin. Da, a pomenit de tine. A spus că eşti deşteaptă. S-a postat din nou în faţa mea, şi-a ridicat vălul pentru a vedea mai bine şi mi-a cercetat chipul cu ochii ei albaştri pătrunzători. De asta îi umpli capul cu prostii despre dragoni? Pentru că eşti atât de deşteaptă?

Lucrul despre care voisem să-i vorbesc fusese pus pe tapet, fără să fie nevoie să duc eu însămi discuţia în direcţia respectivă. M-am străduit s-o liniştesc:

— Nu ţine de deşteptăciune, milady, ci de expunere. Tatăl meu, după cum poate ştiţi, este expertul Coroanei în chestiunea Tratatului Comonot.

Eu însămi am avut mulţi ani un preceptor dragon. Am un soi de intuiţie…

— Că dragonii ne consideră nişte simple insecte? Asta este o intuiţie?

9

Stătea atât de aproape încât îi vedeam machiajul con- densându-se în încreţiturile feţei şi îi simţeam parfumul Ninysh greu.

— Eu mă străduiesc să-i dau celei de a doua moştenitoare încredere în sine, să o fac să fie mândră de poporul ei şi de victoria acestuia împotriva neamului dragonilor.

— Aceea nu este încredere. Este dispreţ, am spus, începând să-mi placă argumentaţia. Ar fi trebuit să-i fi văzut panica mai devreme doar la gândul de a fi nevoită

să vorbească cu saarantraii. Este dezgustată şi înspăimântată. într-o zi va ajunge regină; nu îşi poate permite să fie nici una, nici alta.

Lady Corongi şi-a împreunat degetul cel mare şi indexul într-un cerc şi şi le-a dus la inimă: semnul Sf. Ogdo.

— Când va ajunge regină, Cerul să ne ajute, vom încheia acest conflict aşa cum ar fi trebuit să-l încheiem, în loc să cădem la pace ca nişte laşi.

S-a răsucit pe călcâie şi a păşit mândră în Salonul Albastru.

*

întâlnirea cu Lady Corongi m-a lăsat extrem de agitată. M-am întors în apartamentul meu, am exersat la spinetă şi lăută pentru a mă calma şi m-am băgat în pat după multe ceasuri, fără să mă simt încă obosită.

Trebuia, desigur, să îmi îngrijesc grădina, însă nu puteam face acest lucru stând întinsă. Jumătate dintre groteşti dormeau deja când am ajuns la ei. Chiar şi Liliacul de Fructe hoinărea de colo-colo visător. L-am depăşit în vârful picioarelor şi l-am lăsat în pace.

Când am ajuns la Grădina de Trandafiri, am privit-o îndelung pe Cusurgioaica, ce trăgea în păduchii de plante cu o arbaletă minusculă. Eu uitasem complet că o văzusem la serată, însă o parte mai profundă a minţii mele îşi amintea. Era îmbrăcată cu rochia din catifea verde pe care o purtase în seara aceea. De fapt, întreaga ei persoană părea mai bine conturată şi mai prezentă, mai trupeşă şi mai robustă. Să fi fost aceea dovada că o văzusem cu adevărat sau doar semnul că aşa credeam?

Dacă aş fi prins-o de mâini chiar în clipa aceea, ce-aş fi văzut? Dacă s-ar fi aflat tot Salonul Albastru, l-aş fi

recunoscut imediat. Am simţit o mustrare de conştiinţă la gândul de a o spiona intenţionat, însă curiozitatea a învins. Trebuia să ştiu.

Cusurgioaica mi-a întins mâinile fără să se împotrivească. Am pătruns în viziune simţindu-mă de parcă aş fi fost trasă printr-o scurgere şi scuipată în lume.

încăperea prost luminată care se deschidea dinaintea ochiului meu din viziune nu era Salonul Albastru, lucru care m-a nedumerit preţ de o clipă. Trecuseră ceasuri întregi; poate că se dusese acasă. Priveam în interiorul unui budoar minuscul: mobilier greu sculptat într-un stil mai vechi, baldachin (gol), rafturi cu cărţi, o statuie stranie, toate luminate doar de

focul din cămin. Nu arăta ca o cameră din palat, dar poate că avea o casă în oraş.

Unde era, totuşi?

— Cine e acolo? a întrebat dintr-odată, cât pe ce să mă scoată cu totul din viziune de spaimă.

Forma pe care o luasem drept statuie s-a mişcat, se mişca, încetişor, cu un braţ ridicat, pipăind aerul din jur de parcă ar fi fost oarbă sau ca şi cum ar fi căutat ceva invizibil.

— Nu ştiu cine eşti, a mârâit bătrâna de dedesubt, dar ai două opţiuni: să te prezinţi sau să aştepţi să te găsesc eu. Crede-mă că nu o vrei pe a doua. Nu-mi pasă că e miezul nopţii. O să vin după tine şi o să te fac să-ţi pară rău.

Tot nu reuşeam s-o recunosc. M-am gândit că de vină era flacăra din cămin, dar nu era numai iluminatul slab. Arăta diferit.

Era dezbrăcată şi mult mai slabă decât părea cu rochia pe ea. De fapt, părea aproape băieţoasă. Să fi fost decolteul ei impunător alcătuit numai din vătuială? în mod evident, o surprinsesem în mijlocul pregătirilor de culcare şi, deşi mă simţeam complet stânjenită, nu eram în stare să-mi iau

ochii de la ea. Te-ai fi gândit că o doamnă atât de nobilă, fie ea şi cu sâni falşi, ar fi avut nişte servitori care s-o dezbrace.

Apoi am înţeles de ce nu avea, iar uluirea m-a azvârlit afară din viziune, făcându-mă să redevin eu însămi.

Mă simţeam de parcă aş fi căzut în propriul meu pat de la o înălţime considerabilă; eram ameţită şi dezorientată, iar gândul a ceea ce văzusem îmi dădea fiori.

Avea o coadă, una scurtă şi groasă, acoperită cu solzi din argint.

Solzi întocmai ca ai mei.

*

Mi-am tras aşternuturile până peste cap şi am zăcut aşa, tremurând, îngrozită de ceea ce văzusem, încă şi mai îngrozită de propria mea groază şi, în mod absurd, emoţionată la gândul implicaţiilor.

Era pe jumătate dragon. Cu siguranţă nu exista altă explicaţie pentru solzii aceia.

Nu eram singura de felul meu! Dacă Cusurgioaica era pe jumătate dragon, oare asta însemna că şi restul groteştilor erau? Brusc, toţi cornii şi barbişoanele şi aripile atavice din grădina mea au căpătat un sens. Eu scăpasem uşor, doar cu nişte viziuni, câţiva solzi şi, când şi când, cu câte un viscol de amintiri materne.

Eram tot trează un ceas mai târziu, când s-a auzit o bubuitură în uşă.

— Deschide deîndată uşa sau am să-l aduc pe intendent s-o deschidă!

Vocea Cusurgioaicei era perfect recognoscibilă, chiar şi prin uşă. M-am ridicat şi am traversat salonul, pregătin- du-mi explicaţia. Liliacul de Fructe îmi simţise prezenţa, însă nimeni altcineva dintr-o viziune n-o mai făcuse. Ce se

schimbase? Faptul că o văzusem în lumea reală? Că fuseserăm atât de

aproape una de alta? Dacă aş fi ştiut că mă poate identifica, nu aş fi spionat-o niciodată.
Nu îmi rămânea nimic altceva de făcut decât să-mi cer scuze. Am deschis uşa, pregătită să fac exact asta.
M-a lovit drept în faţă. Au urmat stele verzi şi un val de durere.
M-am tras un pas în spate, clătinându-mă, vag conştientă de sângele care îmi şiroia din nas. Cusurgioaica stătea în prag, fluturând ditamai ceaslovul - arma folosită - răsu- flând greu în vreme ce ochii îi scăpărau nebuneşte.
A pălit când m-a văzut sângerând, lucru pe care l-am interpretat greşit ca pe un semn de îndurare.
— Cum ai reuşit? a mârâit ea printre dinţii încleştaţi, apropiindu-se şi lovindu-mă cu piciorul în tibie.
A dat să mă lovească din nou în faţă, dar am reuşit să mă feresc. Mişcarea braţului ei a lăsat în urmă un val absurd de parfum de liliac.
— De ce mă spionezi?
— Ngblaaa! am îngăimat eu.
Nu era cea mai raţională explicaţie pe care o oferisem vreodată, însă nu eram obişnuită să vorbesc cu faţa plină de sânge.
A încetat să mă mai lovească şi a închis uşa. Preţ de o clipă, m-am temut că asta ar fi putut însemna că plănu- ieşte ceva şi mai rău, însă ea a udat o cârpă în lavoar şi mi-a întins-o, făcând semn către nasul meu. S-a aşezat pe bancheta spinetei cât timp mi-am tamponat faţa. Gura ei de broască se ridica şi cobora, oscilând între dezgust, iritare, amuzament şi înapoi. Acum era îmbrăcată, evident, iar silueta ei îşi recăpătase demnitatea solidă.
Cum reuşea să şadă pe coada aceea? Mi-am făcut de lucru cu sângele de pe cămaşa de noapte, doar ca să nu fiu tentată să mă holbez la ea.

— Iertaţi-mă, lady! am spus, ducându-mi din nou cârpa înroşită la nas. Nici măcar nu ştiu cine sunteţi.
A ridicat brusc din sprâncene într-o expresie de surpriză.
— Aşa carevasăzică! Ei bine, eu ştiu cine eşti dumneata, jupână Dombegh. L-am cunoscut pe tatăl dumitale. Este un avocat excelent, un bărbat bun şi omenos.
Expresia i-a redevenit severă.
— Nădăjduiesc că îi semeni în privinţa discreţiei. Să nu spui nimănui!
— Ce să nu spun nimănui? Că aţi venit în creierii nopţii să mă cotonogiţi?
A făcut abstracţie de replica mea; îmi cerceta chipul.
— Poate că nu ai înţeles ce ai văzut.
— Poate că nu am văzut nimic.
— Mincinoaso! Mi-am urmat stomacul până aici, iar stomacul meu nu se înşală niciodată.
Cuvântul „mincinoaso“ mi-a ars timpanul. M-am foit pe scaun.
— Cum aţi ştiut că sunteţi urmărită? Mă puteaţi vedea?
— Nu. Am simţit o prezenţă - nişte ochi aţintiţi asupra mea? Nu pot explica - n-am mai simţit niciodată aşa ceva. A fost vrăjitorie la mijloc? Nu

cred în treburi dintr-astea, dar, la urma urmei, îmi închipui că sunt şi oameni care nu cred în existenţa unora ca mine. Şi-a încrucişat braţele peste pieptul umflat artificial. Mi-am pierdut răbdarea. Ce ai făcut şi cum ai făcut-o?

Am netezit cârpa însângerată şi mi-am suflat nasul deznădăjduită. Interiorul nasului meu mirosea a fier. îi datoram o explicaţie, poate chiar adevărul. Era un metis, la fel ca mine; trebuie să se fi simţit absolut singură. Aş fi putut să-i demonstrez că nu era aşa doar suflecându-mi mâneca şi arătându-i solzii.

Visasem la momentul acela, însă atunci, când sosise, mă lăsase vocea. Greutatea însăşi a intenţiei îmi apăsa pieptul. Nu eram în stare. Ceva mă împiedica s-o fac. Cerurile aveau să se prăvălească peste mine. Aveam să-mi suflec mâneca şi să izbucnesc în flăcări. Manşeta cămăşii de noapte era dezlegată. Am ridicat mâna şi am lăsat mâneca să-mi alunece de pe încheietură, dezvelindu-mi braţul până la cot.

S-a blocat şi, preţ de o clipă, am avut senzaţia că timpul s-a oprit în loc.

Se holba cu ochii ieşiţi din orbite. Tăcea de atât de mult timp încât am început să mă îndoiesc că văzusem cu adevărat ceea ce văzusem. Poate fusese doar o iluzie optică sau eu eram atât de disperată să ştiu că mai există şi alţii ca mine, încât îmi inchipuisem totul. Am coborât braţul şi l-am acoperit la loc, ruşinată.

— Nu pot să cred! a spus ea în cele din urmă. Nu mai este nimeni aşa. Trebuie să fie vreun soi de şiretlic.

— Vă asigur că nu este. Eu sunt... ce sunteţi şi domnia voastră.

Ea evitase expresia „corcitură de dragon[1]'; eu m-am trezit absurd de stânjenită s-o rostesc.

— Te aştepţi să cred că ai o coadă? a spus ea, întinzîndu-şi gâtul ca să se poată uita la spatele meu.

— Nu, am răspuns, ruşinată de privirea ei iscoditoare. Doar nişte solzi pe braţ şi pe talie.

Gura i s-a strâmbat intr-un zâmbet dispreţuitor.

— îţi este îngrozitor de milă de tine, bănuiesc.

Am simtit că-mi ia foc fata.

9 9

— Poate nu este la fel de grav ca o coadă, dar eu...

— Da, da, biata de tine! Ţi-e greu să şezi şi ai nevoie de haine croite special încât să pară că ai un corp uman adevărat pe sub ele. Trebuie să fi trăit enorm de multă vre-

me convinsă că eşti singură pe lume. O, nu, îmi cer scuze, despre mine era vorba.

M-am simţit de parcă mi-ar fi dat o palmă. Oricare ar fi fost reacţia la care mă aşteptam, cu siguranţă nu era ostilitate.

Mi-a aruncat o căutătură încruntată.

— Tot nu m-ai făcut să înţeleg cum de poţi spiona lumea.

— Nu o fac intenţionat. Am viziuni. în mod normal, nimeni din viziunile

mele nu este conştient de prezenţa mea.

Nu i-am dat detalii. Nu avea nevoie să ştie că o puteam vedea ori de câte ori doream. Lasă să se creadă specială, capabilă să-mi răsară în minte nechemată, singura care mă putea percepe.

Nu aveam s-o mai spionez niciodată în mod intenţionat, îmi învăţasem lecţia.

O parte din încruntarea expresiei ei s-a rispit; după toate aparenţele, ciudăţeniile minţii mele nu erau la fel de enervante ca solzii mei.

— Am şi eu ceva asemănător, a spus ea. O capacitate de a prevedea lucruri pe termen foarte, foarte scurt. In esenţă, este o abilitate neomenească de a mă afla în locul potrivit la momentul potrivit.

— La asta vă refereaţi când vorbeaţi de stomacul dumneavoastră? am îndrăznit eu să întreb.

Şi-a pus o mână pe burta vătuită.

— Nu este magie. Seamănă mai degrabă cu indigestia, în mod normal, instrucţiunile pe care mi le dă sunt vagi sau simple - întoarce aici, evită stridiile -, dar am avut una destul de puternică ce-mi spunea că aveam să-l găsesc pe cel căruia îi aparţineau ochii aceia invizibili.

S-a aplecat către mine, iar cutele din colţurile gurii i s-au adâncit într-o expresie fioroasă.

— Să nu mai faci asta niciodată!

— Aveţi cuvântul meu! am chiţăit eu.

— Nu te pot lăsa să-mi tropăi prin minte.

M-am gândit la Liliacul de Fructe şi la Jannoula şi am simţit un soi de înţelegere.

— Dacă are vreo importanţă, eu văd oamenii doar de sus, cum i-ar vedea o vrabie. Nu pot citi gândurile - altfel as sti cum vă cheamă.

9 9

Expresia i s-a îndulcit uşor.

— Doamna Okra Carmine, a spus ea, înclinând capul. Eu sunt ambasadorul Ninysh în Goredd.

Toată mânia părea s-o fi părăsit-o în sfârşit. S-a ridicat să plece, dar s-a oprit cu mâna pe clanţă.

— Iartă-mă dacă am fost lipsită de diplomaţie, jupâniţă Dombegh. Reacţionez nefericit la surprize.

„Nefericit*[1] era un eufemism, însă i-am spus: „Desigur[1]* şi i-am înapoiat cartea, pe care o uitase pe bancheta spi- netei.

A pipăit absentă cotorul din piele, clătinând din cap.

— Trebuie să recunosc, este înspăimântător să afli că tatăl dumitale, care iubeşte legea mai presus de orice, a batjocorit-o atât de îngrozitor înhăitându-se cu mama dumitale.

— Nu a ştiut ce era ea până când a murit în chinurile facerii.

— A! a exclamat fixând cu privirea un punct din apropiere. Bietul de el!

Am închis uşa în urma ei şi m-am uitat la orologiul meu quigutl. Aş mai fi putut închide ochii puţin înainte de venirea zorilor, cu condiţia să mă bag imediat în pat. M-am foit şi m-am zvârcolit azvârlind păturile vreme de un ceas, tulburată şi incapabilă să-mi alung gândurile. Cum să mai fi

putut dormi vreodată?

Liliacul de Fructe care se cocoţa în copaci în Porfir era la fel ca mine. Fratele meu Băiatul Gălăgios cânta la cimpoi pe acoperişurile din Samsam. Nag şi Nagini alergau prin nisip pe undeva. Plăcintă cu Mere cel puternic lenevea în mlaştina lui. Temuta Miserere se lupta cu tâlharii, pizmaşa Jannoula complota, iar restul locatarilor grădinii băteau lumea în lung şi-n lat şi erau ai mei. împrăştiaţi peste tot şi ciudaţi - unii dintre noi sceptici şi furioşi - toţi eram un neam.

Iar eu mă găseam în centrul acestei roţi uriaşe. Puteam să-i aduc pe toţi laolaltă. într-un fel, o făcusem deja.

Nouă

Bineînţeles, nu puteam fugi în căutarea neamului meu. Aveam o slujbă. Viridius îmi cerea să stau până târziu în noapte şi să vin devreme dimineaţa. De abia dacă apucam să văd de grădină cum trebuie, să-i prind mâinile Liliacului de Fructe şi să aflu unde anume se găsea era în afara oricărei discuţii. Mi-am promis că aveam să-l caut mai târziu, odată trecut Ajunul Tratatului. Liliacul de Fructe s-a ţinut de partea lui de înţelegere şi nu mi-a făcut greutăţi, cu toate că ochii lui negri îmi cercetau chipul atunci când îl vizitam şi bănuiam că ce se auzea foşnind din tufăriş era el urmărindu-mă prin grădină.

Lipsa somnului şi nasul vânăt şi umflat mă transformaseră într-o profesoară de muzică ursuză, ceea ce făcea ca zilele să se scurgă greu. Muzicienii mei nu erau deranjaţi; erau obişnuiţi cu Viridius, a cărui irascibilitate nu cunoştea limite. însuşi maestrul mă găsea amuzantă. Cu cât mârâiam mai mult, cu atât se înveselea el mai tare, până când aproape că începea să chicotească. Chiar şi aşa, nu a insistat să mai particip şi la alte serate sau să stabilească o întâlnire între mine şi Lars, geniul megaharmoniumului mecanic. Umbla în vârful picioarelor pe lângă mine, iar eu îl lăsam s-o facă.

Tot mai aveam de finalizat programele pentru concertul de primire a Generalului Comonot şi reprezentaţiile pentru

Ajunul Tratatului. Comonot avea să sosească cu cinci zile înainte de aniversarea tratatului său. îşi dorea să experimenteze puţin din ceea ce noi goreddienii numim Săptămâna Aurită: o serie de sărbători care începea cu Speculus, cea mai lungă noapte a anului. Era anotimpul împăcării şi al strângerii laolaltă - pentru mari acte caritabile şi pentru festinuri şi mai mari; pentru a da ocol Casei de Aur şi a te ruga ca Sf. Eustace să-şi ţină mâinile unde trebuie şi anul următor; pentru a urmări Piesele Aurite şi a merge cu pantomima din uşă în uşă; pentru a face promisiuni grandioase pentru anul ce vine şi a cere Cerurilor favoruri, întâmplarea făcuse ca Regina Lavonda să cadă la pace cu Comonot în timpul Săptămânii Aurite, aşa încât se serba şi 'tratatul de Ajunul Tratatului, când stăteam treji întreaga noapte, şi Ziua Tratatului, când dormeam cu toţii ca să ne revenim. Aceste sărbători marcau noul an.

Umplusem jumătate din program cu studenţii lui Viridius la

recomandarea sa, privelişte nemaivăzută. Dragul lui Lars a primit o poziţie dintre cele mai bune, cu toate că bătrânul a bombănit: „Să-mi amintiţi să-i spun că trebuie să cânte!", ceea ce nu era întocmai încurajator. Era mult timp de umplut, cu precădere în Ajunul Tratatului, şi eu încă nu programasem suficiente audiţii. Mi-am petrecut câteva zile citind alte solicitări de la posibili interpreţi şi audiindu-i. Unii erau excelenţi; mulţi erau groaznici. Avea să fie greu să umplu o noapte întreagă, dacă nu mă hotărâm să repet nişte numere. Nădăjduisem la mai multă varietate.

O solicitare apărea iar şi iar în vârful stivei: o trupă de dansatori de pygegyria. Trebuia să fie aceeaşi cu cea pe care o refuzasem la funeralii, asta dacă nu cumva avea loc un festival de pygegyria în oraş. Nu aveam nici cea mai mică intenţie să-i audiez; nu avea niciun rost. Principesa Dionne şi Lady Corongi de abia dacă tolerau dansurile

noastre tradiţionale goreddiene, care le îngăduiau tinerelor să se amuze mai mult decât era cuviincios. (Ştiam asta de la Principesa Glisselda, care era ea însăşi deranjată de atitudinea mamei şi a guvernantei sale.) Nici nu voiam să-mi închipui ce ar fi înţeles dintr-un dans străin care avea reputaţia de a fi cam îndrăzneţ.

Am rupt cererea în bucăţi şi am aruncat-o în foc. Mi-am reamintit foarte clar gestul atunci când o solicitare pygegyria a apărut din nou în vârful grămezii a doua zi.

Uneori, Viridius mă lăsa să-mi iau câteva zile libere pentru lecţiile cu Orma. M-am gândit că merit o pauză cu trei zile înainte de sosirea lui Comonot şi s-a dezlănţuit haosul. M-am îmbrăcat gros, mi-am azvârlit lăuta pe umăr, mi-am vârât flautul în traistă şi am pornit-o către Conservatorul Sf. Ida la prima oră a dimineţii. Numai că nu săream într-un picior, atât de uşurată mă simţeam. Iarna nu-şi ascuţise colţii încă; gheaţa de pe acoperişuri se topea la primul sărut al soarelui. Mi-am cumpărat micul dejun pe chei, cremă de peşte şi un pahar cu ceai. Am făcut un ocol prin Piaţa Sf. Willibald, care era acoperită, aglomerată şi încălzită. Inima mi s-a înveselit la vederea panglicilor ninysh ţipătoare, am râs de giumbuşlucurile unui câine care fura tăieţei şi m-am minunat de bucăţile enorme de şuncă puse la sărat. Era bine să fiu un chip oarecare din mulţime, să-mi clătesc ochii cu strălucirea banalului.

Dar vai, nu mai eram la fel de anonimă ca pe vremuri. Un vânzător de mere mi-a strigat râzând când am trecut pe lângă el: „Cântă-ne ceva, drăguţo!“ Am presupus că îmi remarcase lăuta care atârna la vedere, dar el a mimat

cântatul la flaut. Flautul era înfăşurat şi îndesat în traistă şi n-ar fi avut cum să-l vadă. Mă recunoscuse de la funeralii.

în momentul acela, mulţimea s-a tras în lături dinaintea mea precum o cortină şi iată-mă în faţă la Fraţii Broa- dwick. Postăvari. Taraba lor era încărcată cu vârf cu stofe împăturite. însuşi Thomas Broadwick îşi înclina chipiul ţuguiat dinaintea unei matroane late în şolduri, fericita nouă

posesoare a câtorva metri de pânză.

Şi-a înălţat privirea şi ochii ni s-au înfruntat vreme îndelungată, de parcă timpul s-ar fi oprit.

Mi-a trecut prin minte să-l abordez, să merg drept la el şi să-i spun că văzusem lumina şi că mă dezisesem de apucăturile de iubitoare de quigutli. în aceeaşi clipă, însă, mi-am amintit că figurina sub formă de şopârlă era tot în punga mea; nu mă sinchisisem să o scot de acolo. Gândul acela m-a făcut să ezit prea mult.

A mijit ochii, de parcă vinovăţia mi s-ar fi citit clar pe faţă. Ratasem ocazia de a juca la cacealma.

M-am întors şi m-am afundat în cea mai densă parte a mulţimii, trăgându-mi lăuta în faţă ca s-o feresc de lovituri. Piaţa se întindea pe trei cvartale, ceea ce îmi oferea un spaţiu amplu în care să mă fac nevăzută. M-am pitit pe după taraba unui arămar şi m-am uitat în urmă printre ibricele strălucitoare.

Era acolo, mişcându-se încet şi calculat prin mulţime, de parcă ar fi înaintat prin apă adâncă. Slavă Tuturorsfinţilor că era înalt, iar chipiul ţuguiat îi mai adăuga cinci centimetri de-un verde aprins. Cu siguranţă avea să-mi fie mai uşor mie să-l văd pe el decât invers. Mi-am reluat drumul prin pasaj.

Schimbam întruna direcţia, însă el era acolo ori de câte ori mă întorceam, de fiecare dată puţin mai aproape. Avea să mă ajungă din urmă înainte ca eu să fi găsit ieşirea, asta

dacă nu o luam la fugă, ceea ce ar fi putut atrage atenţia întregii pieţe. Numai un hoţ fuge printr-o piaţă.

Am început să asud. Vocile negustorilor răsunau pe sub cupolele boltite, însă dincolo de zumzetul surd se mai distingea un sunet, unul mai ascuţit, pătrunzător.

Mie, una, îmi suna ca un mod binevenit de distragere a atenţiei.

9

Am dat colţul şi am văzut doi Fii ai Sf. Ogdo stând pe buza unei fântâni arteziene. Unul declama, în vreme ce al doilea stătea lângă el, cu o alură de dur şi ţinând de şase în cazul în care şi-ar fi făcut apariţia Garda. Am ocolit mulţimea şi m-am pitit în spatele unui cizmar gras - judecând după şorţul de piele şi după sule - de unde îl puteam pândi pe Thomas fără ca el să mă vadă. Aşa cum sperasem, Thomas s-a oprit în loc la vederea Fiului cu panaş negru care se foia ţanţoş pe buza fântânii. îl asculta cu gura căscată, laolaltă cu restul mulţimii.

— Fraţi şi surori sub Ceruri! a strigat apărătorul Sf. Ogdo cu pana tresăltându-i şi cu flăcări în privire. Vă închipuiţi că, odată ce pune piciorul în Goredd, marele monstru va mai avea vreun gând să plece?

— Nu! au răspuns nişte glasuri disparate. Alungaţi-i pe diavoli din ţară!

Fiul si-a ridicat mâinile ciolănoase cerând să se facă

9

linişte.

— Acest aşa-zis tratat - acest şomoiog de vase! - nu este decât un vicleşug. Ne adorm cu pacea. Ne păcălesc regina să-i scoată în afara legii

pe cavaleri, care au fost cândva mândria întregului Ţinut de Sud şi aşteaptă să devenim cu totul neajutoraţi. Ce s-a ales de măreaţa dragomachie, arta războiului? Nu mai există dragomachie azi. De ce să fie nevoiţi viermii să se lupte cu noi? Au trimis deja o nenorocită de avangardă quig să scormonească prin inima putrezită

a oraşului ăsta. Acum, patruzeci de ani mai târziu, vin la invitaţia reginei însăşi. Patruzeci de ani nu înseamnă nimic pentru nişte bestii atât de longevive! Aceştia sunt aceiaşi monştri cu care străbunicii noştri s-au luptat până la moarte - şi noi să ne încredem în ei?

Au izbucnit ţipete răguşite. Thomas striga entuziasmat împreună cu ceilalţi; îl priveam printr-o pădure de pumni care fluturau. Aceea era şansa mea de a mă face nevăzută. Mi-am făcut loc cu coatele prin mulţimea sufocantă şi am ieşit din piaţa întortocheată în lumina plăpândă a soarelui.

Aerul rece mi-a limpezit gândurile, fără însă a-mi domoli bătăile inimii. Ieşisem la nici un cvartal depărtare de Sf. Ida. Am pornit în grabă, temându-mă să nu mă urmărească în continuare.

Am urcat treptele de la Sf. Ida câte două odată, ajungând la biblioteca de muzică în câteva minute. Uşa biroului lui Orma astupa spaţiul dintre două rafturi cu cărţi; părea că fusese pur şi simplu proptită acolo, pentru că aşa şi era.

Biroul lui nu era propriu-zis o încăpere. Era alcătuit din cărţi sau, mai precis, din spaţiul dintre cărţi, unde trei ferestruici făcuseră ca rafturile să nu poată fi împinse până la perete. îmi petrecusem perioade lungi de timp acolo, citind, exersând, luând lecţii, ba chiar dormisem acolo în mai multe rânduri, când atmosfera de acasă era prea încordată.

Orma a dat la o parte un teanc de cărţi de pe un taburet pentru mine, în vreme ce el s-a aşezat pur şi simplu pe un alt teanc. Acel obicei al lui nu înceta să mă amuze. Dragonii nu mai strângeau aur; reformele lui Comonot scoseseră această practică în afara legii. Pentru Orma şi pentru cei din generaţia lui, comoara o reprezentau cunoştinţele. Aşa cum făcuseră dragonii de-a lungul secolelor, el le strângea şi apoi şedea pe ele.

Doar faptul că eram cu el în spaţiul acela era suficient să mă facă să mă simt din nou în siguranţă. Mi-am despachetat instrumentele în vreme ce neliniştea mă părăsea, transformându-se în flecăreală:

— Tocmai am fost fugărită prin Piaţa Sf. Willibad, şi ştii de ce? Pentru că am fost drăguţă cu un quig. Eu îmi ascund cu conştiinciozitate fiecare motiv întemeiat pe care oamenii l-ar avea să mă urască, şi apoi se vede treaba că n-au nevoie de motive întemeiate. Cerurile au inventat un cuţit din ironie cu care să mă înjunghie.

Nu mă aşteptam ca Orma să izbucnească în râs, însă era şi mai puţin receptiv ca de obicei. Fixa particulele de praf care dansau în lumina care răzbătea prin ferestrele minuscule. Reflexia din lentilele ochelarilor îi facea expresia imposibil de citit.

— Nu mă asculţi, am zis eu.

Nu a spus nimic; şi-a scos ochelarii şi s-a frecat la ochi cu degetul mare şi un arătător. îl supăra vederea? Nu se putuse niciodată obişnui cu ochii de om, care erau mult mai slabi decât cei ai dragonilor. în forma sa naturală, putea distinge un şoarece într-un câmp de grâu. Nicio pereche de ochelari, oricât ar fi fost ei de puternici, nu putea compensa diferenţa.

L-am privit stăruitor. Erau unele lucruri pe care ochii mei - şi mintea omenească din spatele lor - le puteau distinge, iar ai lui nu. Arăta îngrozitor: palid şi tras la faţă, cu cearcăne şi... Nici în gând nu puteam s-o rostesc.

Părea supărat. Niciun dragon n-ar fi remarcat asta.

— Eşti bolnav?

M-am aşezat dintr-un salt lângă el, fără să am curajul să-l ating.

S-a strâmbat şi s-a întins gânditor, semn că probabil ajunsese la vreo concluzie. Şi-a scos cerceii şi i-a băgat într-un sertar al biroului; orice avea de gând să-mi spună,

nu voia să-l audă şi Cenzorii. Din pliurile vestonului a scos un obiect pe care mi l-a pus în palmă. Era greu şi rece şi am ştiut fără să-mi spună că asta îi dăduse cerşetoarea după funeraliile Principelui Rufus.

Era o monedă de aur, extrem de veche. Am remarcat efigia Reginei, sau cel puţin simbolurile ei; Pau-Henoa, eroul scamator, se lăfăia pe revers.

— Datează de pe vremea lui Belondweg? am întrebat. Fusese cea dintâi regină a Goreddului, cu mai bine de un mileniu în urmă. De unde ai făcut rost de aşa ceva? Şi nu-mi spune că cerşetorii din oraş dădeau din astea la toată lumea, că eu n-am primit.

I-am dat-o înapoi. Orma frământa moneda între degete.

— Copilul era un mesager oarecare. Neimportant. Moneda vine de la tatăl meu.

Mi-a trecut un fior pe şira spinării. în efortul de a reprima orice gând referitor la mama mea - şi nu îndrăzneam să mă gândesc la Orma ca la un unchi, de teamă să nu mă scap şi să-i spun aşa - îmi făcusem un obicei din a înăbuşi din faşă orice gând despre familia mea extinsă de dragoni.

— De unde ştii?

A ridicat o sprânceană.

— Cunosc fiecare monedă din comoara tatălui meu.

— Credeam că strânsul comorilor este ilegal.

— Chiar şi eu sunt mai bătrân decât legea aia. îmi amintesc comoara lui de când eram copil, fiecare monedă şi fiecare pocal.

Se uita din nou în gol, lingându-şi buzele ca şi cum aurul ar fi fost un lucru de al cărui gust îi era dor. S-a scuturat din visare şi s-a strâmbat la mine.

—Tatăl meu a fost obligat să renunţe la ea, desigur, cu toate că s-a opus ani întregi. Ardmagarul s-a făcut că nu ştie, până când ruşinea mamei tale ne-a acoperit pe toţi.

Nu se întâmpla des să vorbească despre mama; m-am trezit că-mi ţin

respiraţia.

— Când Linn s-a înhăitat cu Claude şi a refuzat să se întoarcă acasă, Cenzorii ne-au recomandat pe toţi din familie pentru supravegherea sănătăţii mintale. Mama s-a sinucis de ruşine, confirmând un al doilea caz indiscutabil de nebunie în familie.

— îmi aduc aminte, am spus cu glas răguşit.

El a continuat:

— îţi aminteşti şi că tatăl meu a fost un general de seamă. Nu era întotdeauna de acord cu Ardmagarul Comonot, însă loialitatea şi cariera lui glorioasă erau ireproşabile. După ce Linn...

A lăsat fraza neterminată de parcă n-ar fi putut rosti „s-a îndrăgostit"; ideea era prea îngrozitoare.

— Dintr-odată, tatăl nostru era pus sub urmărire, fiecare acţiune îi era analizată, fiecare vorbă, disecată. Dintr-odată, nu mai erau dispuşi să închidă ochii la comoara lui sau la împotrivirile lui ocazionale.

— A fugit înainte de proces, nu-i aşa?

Orma a încuviinţat din cap, fixând moneda cu privirea.

— Comonot l-a exilat in absentia-, nimeni nu l-a mai văzut de atunci. încă mai este căutat pentru că ar fi stârnit disensiuni cu privire la reformele Ardmagarului.

Expresia lui neutră atent studiată îmi sfâşia inima, dar nu era nimic omeneşte posibil pe care să-l fi putut face pentru el.

— Deci, ce înseamnă moneda? l-am întrebat.

Orma m-a privit pe deasupra ochelarilor, de parcă ar fi fost cea mai inutilă întrebare rostită vreodată.

— Este în Goredd. Poţi fi sigură de asta.

— Comoara lui nu a fost înglobată în vistieria Marelui Ker?

A ridicat din umeri.

— Cine ştie ce a reuşit saarul viclean să ia cu el?

— N-ar fi putut fi trimisă de altcineva? De Comisia de Cenzori, să-ti testeze reacţia?

[7] 9 9

Orma şi-a ţuguiat buzele şi a scuturat puternic din cap.

— Nu. Acesta era semnalul nostru când eram copil. Chiar această monedă. Mă avertiza să mă port cum trebuie la şcoală. „Nu ne face de ruşine[1]', asta voia să însemne. „Adu-ţi aminte de familia ta".

— Ce ar putea însemna în contextul ăsta?

Chipul îi părea şi mai străveziu decât înainte; barba falsă îi stătea strâmb sau poate că nu se obosise s-o aranjeze cum trebuie.

— Cred că Imlann a fost la înmormîntare şi îşi închipuie că poate l-am remarcat, deşi adevărul este că nu l-am văzut. Mă avertizează să nu-i stau în cale, să mă prefac că nu-i recunosc saarantrasul dacă îl văd şi să-l las să facă ce-i cere onoarea.

Mi-am încrucişat braţele; în cameră părea brusc mult mai frig.

— Ce să facă? Şi mai important, cui? Bărbatului cu care s-a măritat fiica lui? Copilului lor?

Ochii căprui ai lui Orma s-au mărit în spatele ochelarilor.

— La asta nu mă gândisem. Nu. Nu te teme pentru persoana ta; el crede că Linn a murit fără urmaşi.

— Şi tata?

— N-a îngăduit niciodată ca numele tatălui tău să fie rostit în prezenţa lui. însăşi existenţa tatălui tău încalcă prevederile ard şi a fost negată cu străşnicie de toată lumea.

Orma îşi culegea scamele de pe genunchiul pantalonului de lână; purta desuuri de mătase, altfel s-ar fi scărpinat ca un câine plin de purici.

— Cine ştie ce pune la cale Imlann de şaisprezece ani încoace? a spus el. Nu are niciun motiv să respecte legea sau să-şi înăbuşe emoţiile omeneşti. Această formă îşi spune cuvântul chiar şi asupra mea, care sunt permanent supravegheat şi respect legea pe cât de mult pot. Pe vremuri, graniţele nebuniei erau mult mai bine semnalizate decât sunt acum.

— Dacă nu crezi că ne urmăreşte pe tata sau pe mine, atunci despre ce e vorba? Ce motiv are să fie aici?

— Atât de aproape de vizita lui Comonot?

M-a privit din nou pe deasupra ramelor ochelarilor.

— Un asasinat? Se lansa cu uşurinţă în tot soiul de supoziţii, sau mai degrabă eu făceam asta. Crezi că pune la cale un complot împotriva Ardmagarului?

— Cred că ar fi o prostie să închidem ochii şi să ne vedem de treabă ca si cum lucrurile n-ar sta asa.

— Ei bine, atunci, trebuie să le spui Principelui Lucian şi Gărzii despre asta.

— Ah, tocmai asta e. S-a lăsat pe spate şi şi-a ciocănit dinţii cu marginea monedei. Nu pot. Sunt prins - care e expresia voastră? - între ciocan şi nicovală. Sunt prea implicat. N-am încredere că pot lua o decizie deplin raţională.

I-am cercetat iarăşi chipul, cuta dintre sprâncene. Era limpede că în el se dădea o luptă.

— Nu vrei să-l denunţi pentru că este tatăl tău?

Orma şi-a întors privirea către mine. Albul ochilor îi scăpăra ca unui animal înspăimântat.

— Dimpotrivă. Vreau să pun Garda pe urmele lui, vreau să-l văd adus în faţa justiţiei, vreau să-l văd spânzurat. Şi nu pentru că este, în mod logic, un real pericol pentru Ardmagar - pentru că ai dreptate, s-ar putea să nu fie - ci pentru că, de fapt... îl urăsc.

în mod absurd, prima mea reacţie la auzul vorbelor lui a fost un puseu de gelozie, asemenea unui pumn în plex, la gândul nu doar că simţea ceva, ci că nutrea sentimente puternice în legătură cu altcineva decât cu mine. Mi-am reamintit că ce simţea era ură; nu se putea s-o fi preferat indiferenţei lui pline de bunăvoinţă, nu-i aşa? Am spus:

— Ura este un lucru serios. Eşti sigur?

A încuviinţat din cap, îngăduind în sfârşit ca totul să i se citească pe

chip preţ de o fracţiune de secundă. Arăta îngrozitor.

— De cât timp simţi asta? l-am întrebat.

A ridicat din umeri deznădăjduit.

— Linn nu a fost doar sora mea; mi-a fost şi dascăl.

Orma îmi spusese adesea că printre dragoni nu era
cuvânt de preţuire mai important decât „dascăl"; dascălii erau mai respectaţi decât părinţii, soţii, chiar şi decât Ardmagarul însuşi.

— Când ea a murit şi ruşinea s-a abătut asupra familiei noastre, a spus el, eu n-am putut să mă dezic de ea aşa cum a făcut-o tatăl meu, şi cum trebuia să facem toţi, spre satisfacţia Ardmagarului. Ne-am luptat; el m-a muşcat...

— Te-a muşcat?

— Suntem dragoni, Phina. Singura dată când m-ai văzut...

A făcut un gest vag din mână, ca şi cum n-ar fi vrut s-o spună cu glas tare, ca şi cum l-aş fi văzut gol - ceea ce cred că, tehnic, era adevărat.

— îmi ţineam aripile strânse, aşa că probabil n-ai remarcat leziunea de la stânga, acolo unde a fost cândva rupt osul.

Am clătinat din cap, îngrozită.

— Mai poţi zbura?

— O, da, a spus el absent. Dar trebuie să înţelegi: în cele din urmă m-am dezis deea, împotriva voinţei mele. Chiar şi aşa, mama tot s-a sinucis. Chiar şi aşa, tatăl meu tot a fost exilat. în cele din urmă...

Buzele îi tremurau.

— Nu ştiu ce rost a avut.

Mie îmi dăduseră lacrimile, dacă nu şi lui.

— Comisia de Cenzori te-ar fi condamnat la excizare dacă n-ai fi făcut-o.

— Da, este foarte probabil, a cugetat el, recăpătându-şi tonul neutru studiat de mai înainte.

Cenzorii ar fi excizat-o şi pe mama, i-ar fi cotrobăit prin minte şi i-ar fi furat toate amintirile dragi cu tata. în capul meu, cutia de cositor cu amintiri a tresăltat dureros.

— Faptul că m-am dezis de ea nu m-a scutit nici pe mine de supravegherea Cenzorilor, a spus Orma. Nu-mi cunosc adevăratele probleme, dar pot presupune că am unele, dat fiind istoricul familiei mele. Evident, suspectează că ţin la tine mai mult decât este îngăduit.

— Asta trebuia să testeze Zeyd, am spus eu, încercând să-mi ascund amărăciunea din voce.

S-a foit neliniştit, într-un mod imperceptibil pentru oricine altcineva. Nu afişase niciodată nici cea mai vagă urmă de remuşcare pentru faptul că mă pusese în pericol de moarte când eram mică. Această tulburare trecătoare era tot ce puteam aştepta de la el.

— Nu vreau să-i las să-mi bănuiască adevărata problemă, a spus, înmânându-mi moneda. Fă ce vrei cu ea.

— O să i-o predau Principelui Lucian Kiggs, cu toate că nu ştiu cum îl poate ajuta premoniţia ta vagă. Ai vreun sfat legat de modul în care poate fi recunoscut saarantrasul lui Imlann?

— Eu aş şti să-l recunosc, asta dacă nu ar fi deghizat. L-aş recunoaşte după miros, a spus Orma. Saarantrasul tatălui meu era slab, însă se poate să-şi fi petrecut ultimii şaisprezece ani antrenându-se sau îndopându-se cu cremă de ou. Nu am cum să ştiu. Avea ochi albaştri, lucru neobişnuit la un saar, dar nu şi la un locuitor din Sud. Părul blond este uşor de vopsit.

— Imlann poate trece drept om la fel de uşor ca Linn? am întrebat eu. Era versat în purtarea curtenească sau avea talent muzical la fel ca odraslele lui? Unde ar putea încerca să se integreze?

— Cel mai uşor ar trece drept soldat, cred, sau ascuns pe undeva pe la curte, dar ştie că m-aş aştepta la aşa ceva. Ar trebui să fie undeva unde nu se aşteaptă nimeni.

— Dacă a fost la înmormântare si te-a văzut fără ca tu să-l vezi pe el, este posibil să fi stat...

Pe câinii Sfinţilor! Orma fusese în centrul tuturor lucrurilor. Eu îl văzusem din spatele paravanului corului. Ar fi putut fi văzut din orice unghi.

Orma s-a încordat.

— Să nu te-apuci să-l cauţi pe Imlann. Te-ar putea ucide.

— Nu ştie că exist.

— Nu are nevoie să ştie că tu eşti „tu“ ca să te ucidă, a spus Orma. E suficient să creadă că încerci să-l împiedici să facă ce a venit să facă, oricare ar fi acel lucru.

— înţeleg, am spus, pe jumătate râzând. Mai bine să-l omoare pe Principele Lucian Kiggs decât pe mine, bănuiesc.

— Da!

Vehemenţa acelui „da“ m-a făcut să mă trag un pas în spate. Nu i-am putut răspunde; o emoţie îmi paralizase corzile vocale.

Cineva ciocănea în uşa înclinată. Am dat-o la o parte, aşteptându-mă să dau peste unul dintre călugării bibliotecari.

în prag, strâmb şi mai să se prăvălească, stătea Basind, pielea-nouă, respirând zgomotos pe gură. Ochii lui se uitau în două direcţii diferite. M-am tras înapoi, ţinând uşa dinaintea mea ca pe un scut. M-a împins şi a trecut mai departe, zornăind precum o cunună de Ziua Tuturorsfinţilor, holbân- du-se prin încăpere şi împiedicându-se de un teanc de cărţi. Orma s-a ridicat imediat în picioare.

— Saar Basind! a spus el. Ce te aduce la Sf. Ida?

Basind s-a căutat prin cămaşă, apoi în pantaloni, dând în cele din urmă de o scrisoare împăturită adresată lui Orma. Orma a citit-o iute şi mi-a întins-o. Am pus uşa la locul ei, am apucat scrisoarea cu două degete şi am citit:

Orma,

Iţi aminteşti de Saar Basind. Nu-i găsim niciun rost la Ambasadă. Se pare că Ardmagarul îi datorează mamei lui Basind un favor pentru că şi-a denunţat soţul pentru strâns de comori. Altfel lui Basind nu ar fi trebuit să i se îngăduie niciodată să vină în Sud. Are nevoie de lecţii corective de

comportament uman. Având în vedere istoricul familiei tale şi propria ta abilitate de a trece drept om, mă gândesc că tu ai putea fi profesorul ideal.

Acordă acestei însărcinări tot timpul de care dispui, amintindu-ţi că nu eşti în niciun fel în postura de a o refuza. In mod special, convinge-l să-şi ţină hainele pe el în public. Atât de gravă este situaţia.

Totul în ard,
Eskar

Orma nu a scos niciun strigăt de groază. Am exclamat eu în locul lui:

— Sf. Daan pe divan!

— în mod evident se grăbesc să scape de grija lui cât timp se pregătesc pentru sosirea Ardmagarului, a spus Orma neutru. Nu e de neînţeles.

— Dar ce treabă ai tu cu el? am întrebat pe un ton scăzut, căci dincolo de rafturile cu cărţi putea fi oricine. Tu încerci să treci printre studenţii de la muzică; cum îţi explici că te-au încălţat cu un piele-nouă?

— O să mă gândesc eu la ceva.

A luat încetişor o carte din mâinile lui Basind şi a pus-o pe un raft înalt.

— în perioada asta a anului aş putea fi ţintuit la domiciliu din pricina unei pneumonii.

Nu voiam să plec până când nu eram sigură că este bine şi, mai ales, nu voiam să îl las singur cu piele-nouă, însă Orma a fost de neînduplecat.

— Ai o mulţime de alte lucruri de făcut, a spus el, deschi- zându-mi uşa. Ai o întâlnire cu Principele Lucian Kriggs, dacă îmi aduc bine aminte.

— Sperasem să primesc o lecţie de muzică, m-am plâns eu.

— Pot să-ţi dau o temă pentru acasă, a spus el, făcând, în mod cât se poate de enervant, abstracţie de disperarea mea. Opreşte-te pe la Sf. Gobnait şi uită-te la noul mega- harmonium. Tocmai ce l-au terminat şi înţeleg că pune în aplicare nişte principii acustice foarte interesante, nemai- testate până acum la o scară atât de largă.

S-a străduit să zâmbească, ca să-mi arate că e bine. Apoi mi-a trântit uşa în nas.

Zece

Am parcurs alene drumul până la catedrală, aşa cum îmi sugerase Orma, neavând niciun chef să mă întorc încă la palat. Cerul întinsese un văl subţire şi alb peste soare şi începuse să bată vântul. Poate că avea să ningă în curând. Mai erau cinci zile până la Speculus, cea mai lungă noapte din an. Cum se zice: ziua prinde-a se lungi, frigu’ începe-a se-nteti.

Orologiul cu Numărătoare Inversă se vedea tocmai de dincolo de piaţa Catedralei. După câte se părea, cifrele se schimbau la mijlocul dimineţii, cam la ora la care Como- not era aşteptat să sosească. Am admirat genul acesta de pedanterie şi m-am oprit să mă uit la figurinele mecanice care ieşeau de după uşiţele din cadran. Un dragon verde aprins şi o regină îmbrăcată în violet au făcut un pas în faţă, au executat o reverenţă, s-au fugărit pe rând unul pe celălalt apoi au înălţat între ei o bucată de pânză, care bănuiesc că reprezenta tratatul. S-au auzit un hârşâit şi un cloncănit

şi limba uriaşă a ceasului a arătat ora trei.

Trei zile. Mă întrebam dacă Fiii Sf. Ogdo se simţeau presaţi de timp. Era dificil să organizezi revolte? Aveau suficiente torţe şi pene negre? Suficienţi oratori turbaţi?

M-am întors către Catedrala Sf. Gognait, simţind cum mă încearcă un soi de curiozitate legată de protejatul lui Viridius. Cu siguranţă făcuse un ceas interesant.

Am perceput megaharmoniumul înainte de a-l fi auzit, prin tălpi, prin caldarâm, nu ca pe un un sunet ci sub formă de vibraţie şi ca pe o apăsare extraordinară a aerului. Mai aproape de catedrală, am înţeles că exista şi un sunet, dar mi-ar fi fost greu să-l identific. M-am oprit în porticul transeptului nordic, cu mâna pe un stâlp şi am simţit megaharmoniumul până în măduva oaselor.

Era zgomotos. încă nu mă simţeam calificată să ofer o opinie mai nuanţată.

Am deschis uşa care dădea înspre transeptul nordic. Muzica aproape că m-a azvârlit înapoi afară. întreaga catedrală era plină de sunet, până la ultima nişă, de parcă sunetul ar fi fost o masă solidă, care nu mai lăsa loc pentru vreun pic de aer, pentru vreun mediu prin care să circule. Nu am putut intra până când nu mi s-a obişnuit auzul, ceea ce s-a întâmplat surprinzător de repede.

Odată ce am încetat să mai fiu îngrozită, am fost uluită. Flautul meu amărât făcuse să răsune întreaga clădire, însă sunetul acela plăpând se înălţase precum fumul de lumânare; asta era o conflagraţie.

Mi-am croit drum până la Casa Aurită de la marea trecere, păşind anevoie prin sunet, apoi am continuat de-a lungul transeptului sudic. Am văzut că instrumentul avea patru claviaturi manuale care străluceau asemenea unor şiraguri de dinţi şi una mai mare pentru picioare. Deasupra, dedesubtul şi în spatele lui, tuburile fuseseră dispuse în rânduri ordonate, alcătuind o palisadă de fluiere; semăna cu progenitura nenaturală rezultată din împerecherea unui cimpoi cu un... dragon.

Un bărbat masiv îmbrăcat în negru domina bancheta. Picioarele îi dansau o gigă pe basul de pe podea, în vreme ce umerii laţi îi îngăduiau o deschidere a braţelor demnă de o maimuţă de stâncă Zibou. Nu eram scundă, însă nu

aş fi putut ajunge în atât de multe direcţii în acelaşi timp fără să-mi rup ceva.

Nu era nicio partitură pe stativ; cu siguranţă încă nu fusese compusă nicio piesă pentru monstruozitatea aceea. Oare cacofonia aia de sunete era propria lui compoziţie? Aşa îmi închipuiam. Era strălucită, ca o furtună electrică peste mlaştini sau ca un torent furios, în măsura în care se poate spune despre o forţă a naturii că posedă geniu.

Mă pripeam. Pe măsură ce ascultam, începeam să disting o construcţie muzicală. Volumul şi intensitatea îmi distrăseseră atenţia de la melodia

însăşi, un lucru fragil, timid aproape. Zgomotul din jur nu era decât o cacealma.

A eliberat ultimul acord ca pe un bolovan dintr-o catapultă. Un stol de călugări care se asundeau în capelele din apropiere au ieşit în fugă şi l-au abordat pe interpret, şuşotind:

— Foarte frumos! Ne bucurăm că funcţionează. Ajunge cu testarea; trebuie să începem slujba.

— Aş putea cânta în timpul slujbei, da? a întrebat bărbatul masiv cu un puternic accent samsamez.

Capul, cu păr scurt şi blond, i s-a bălăbănit supus.

— Nu! Nu! Nu! Refuzul a răsunat în tot transeptul.

Umerii bărbatului s-au prăbuşit brusc; chiar şi de la
spate părea îndurerat. Un fior de milă m-a luat prin surprindere.

în mod clar, el era băiatul de aur al lui Viridius, Lars. Proiectase o maşinărie impresionantă, ce ocupa o capelă întreagă cu fluierele şi tuburile şi foalele sale. Mă întrebam ce Sfânt fusese evacuat ca să-i facă loc.

Trebuia să-l salut. Simţeam că-i întrezărisem umanitatea, o parte din sufletul lui în interpretarea aceea. Eram prieteni; doar că n-o ştia încă. M-am apropiat şi mi-am dres încetişor glasul. S-a întors către mine.

Bărbia dublă, obrajii rotunzi şi ochii cenuşii m-au lăsat fără grai. Era Băiatul Gălăgios, cel care cânta la cimpoi şi chiuia şi care construia pergole în grădina minţii mele.

*

— Bună! am spus eu calm, în vreme ce pulsul îmi gonea nebuneşte din pricina emoţiei şi a groazei pure.

Oare toţi groteştii mei, întreaga diasporă ciudată de corcituri de dragon aveau să intre în viaţa mea, unul câte unul? Aveam s-o zăresc pe Gargoyella dansând la un colţ de stradă sau pe Finch în bucătăriile palatului, întorcând frigăruile? Poate că n-avea să mai fie nevoie să plec în căutarea lor.

Băiatului Gălăgios a executat reverenţa cu o simplitate tipic samsameză şi a spus:

— Nu am fost prezenthaţi, grausleine.

I-am scuturat mâna enormă.

— Eu sunt Seraphina, noua asistentă a lui Viridius.

A dat entuziasmat din cap.

— Ştiu. Pe mine mă cheamă Lhars.

»

Lars. Vorbea goreddiana de parcă ar fi avut pietre în gură.

S-a ridicat de pe banchetă. Era mai înalt decât Orma şi lat cât doi Orma şi jumătate, pe puţin. Părea în acelaşi timp dur şi moale, de parcă se alesese cu o mulţime de muşchi cumva din întâmplare şi nu ţinea morţiş să-i păstreze. Avea un nas precum un ac de busolă; indica o direcţie anume. L-a îndreptat înspre balconul corului, unde călugării înălţau imnuri vesele către Sf. Gognait şi albinele ei binecuvântate.

— Ţhin slujba. Phoate am putea...

A arătat cu mâna dincolo de Casa Aurită, înspre transeptul nordic. L-am urmat afară din catedrală, păşind în lumina tulbure a după-amiezii.

Am mers până la Podul Ţipătu-Lupului. Deasupra noastră plutea o tăcere stânjenită.
— Vrei să iei prânzul? l-am întrebat, arătând către cărucioarele cu mâncare îngrămădite laolaltă.
Nu a răspuns, însă a făcut un pas în faţă, nerăbdător. Am cumpărat plăcinte şi bere pentru amândoi şi le-am dus pe balustrada podului.
Lars s-a tras în sus cu o graţie neaşteptată şi s-a aşezat pe balustradă în aşa fel încât picioarele i se bălăngăneau deasupra apei. Ca orice samsamez cuviincios, se îmbrăca sobru: pieptar, veston şi pantaloni pe picior negre. Nu tu volane sau dantele, pantaloni cu tăieturi sau bufanţi. Cizmele arătau de parcă le avea de mult şi nu se îndura să renunţe la ele.
A luat o gură de plăcintă şi a oftat:
— Threbuie shă vorbesc cu dumneata, grausleine. The-am auzit la înmormântare şi am ştiut că tu eşti...
Vorba i-a rămas în aer; am aşteptat, plină de curiozitate şi de groază.
Pescăruşii dădeau roată, aşteptând să ne scape o firimitură cât de mică. Lars arunca bucăţi de crustă de plăcintă în apa râului; pescăruşii plonjau să le prindă din aer.
— O ihau de la capăt, a spus el. Hai observhat, phoate, chă un instrument phoate fi ca o voce? Că poţi să-ţi dai seama cine cântă, doar asculthând, fără să îl şi vhezi?
— Dacă îl cunosc foarte bine pe interpret, da, am spus eu precaut, neştiind sigur încotro bătea.
Şi-a umflat obrajii şi şi-a înălţat privirea către cer.
— Să nu mă crezi nebun, grausleine. The-am mai auzit cântând şi înainte, în vhisare, în... A arătat cu mâna către cap. Nu şhtiam ce haud, a spus el, dar chredeam în asta. Era ca firimiturile pe chărarea din pădure: m-am ţhinut după ele. Ele mi-au arhătat unde îmi pot chonstrui maşinăria

şi unde nu sunt atât de, ei, vilishparaiah... Scuze, gorshya mea nu bun.
Goreddiana lui era mai bună decât samsameza mea, însă vilishparaiah suna asemănător. Partea cu „paria", cel puţin. Nu am îndrăznit să-l întreb dacă era pe jumătate dragon; pe cât de mult nădăjduisem că exista o legătură între toţi groteştii mei şi mine, nu aveam încă nicio dovadă. I-am spus:
— Ai luat urma muzicii...
— Muzica tha!
— ... ca să scapi de persecuţie?
îi vorbeam pe un ton blând, străduindu-mă să transmit compasiune şi să-i dau de înţeles că îmi erau cunoscute toate greutăţile cu care se confrunta un metis.
A dat din cap cu putere.
— Eu sunt daanit.

— O! am exclamat.

Era o informaţie neaşteptată şi m-am trezit reevaluând tot ce-mi spusese Viridius despre protejatul lui şi felul în care îi sclipeau ochii.

Lars fixa rămăşiţele prânzului. Valul de timiditate îl copleşise din nou. Speram că nu luase tăcerea mea drept dezaprobare. Am încercat să-l ademenesc să se deschidă din nou fată de mine:

9

— Viridius este foarte mândru de megaharmoniumul tău.

A zâmbit, dar n-a înălţat privirea.

— Cum ai calculat acustica pentru invenţia aia?

Şi-a ridicat brusc ochii cenuşii către mine.

— Achustica? E simplu. Dar am nhevoie de ceva cu care să scriu.

Am scos un mic creion cu cărbune - o invenţie dragoni- că, rară în Goredd, dar foarte utilă - din buzunarul man- toului. Buzele i s-au destins într-un zâmbet şi a început să

mâzgălească o ecuaţie pe balustradă lângă el. Rămânea fără spaţiu pe măsură ce notaţia i se apropia de fund - avea un scris sinistru - aşa încât s-a ridicat în picioare pe balustradă, balansându-se ca o pisică şi a continuat să scrie aplecat. A schiţat pârghii şi foaie, a ilustrat rezonanţa diverselor soiuri de lemn şi şi-a demonstrat teoria conform căreia se puteau imita sunetele altor instrumente prin manipularea proprietăţilor undelor sonore.

Toată lumea s-a întors să-l vadă pe acel bărbat uriaş şi neaşteptat de agil făcând echilibristică pe balustradă, scriind aplecat şi bolborosind despre megaharmoniumul lui într-o samsameză intermitentă.

I-am zâmbit larg, minunându-mă să văd că cineva putea nutri o pasiune atât de obsesivă pentru o maşinărie.

Un grup de curteni s-a apropiat de pod călare, însă le-a fost greu să-l traverseze cu toţi neguţătorii şi localnicii care se strânseseră să urmărească acrobaţiile lui Lars. Nobilii au creat o învălmăşeală cu caii; oamenii se fereau din calea lor, ca să nu fie călcaţi în picioare. Unul dintre curteni, îmbrăcat în veşminte negre bogate, îi lovea cu biciul de călărie pe gură-cască opriţi în drum.

Era Josef, Conte de Apsig. Nu m-a văzut; îl fixa pe Lars.

Lars a înălţat privirea, a întâlnit-o pe aceea cruntă a contelui şi a pălit.

Goreddienii susţin că samsameza în general sună ca o înjurătură, însă tonul şi gesticulaţia lui Josef nu lăsau nicio urmă de îndoială. Şi-a mânat calul ţintă către Lars, gesticulând şi ţipând. Cunoşteam cuvintele „corcitură*[1] şi „bastard[1]* şi ghiceam ici şi colo câte o jumătate de cuvânt din cele compuse. M-am uitat la Lars, îngrozită pentru el, însă el suporta cu stoicism ocara.

Josef şi-a mânat calul până lângă balustradă, făcând ca lui Lars să-i fie greu să-şi menţină echilibrul. Contele a

coborât tonul până când nu s-au mai auzit decât nişte şoapte furioase. Lars era suficient de puternic încât să-l trântească pe sfrijitul de Josef de

pe cal, însă el nu se clintea.

M-am uitat în jur, sperând că cineva avea să-i sară în ajutor lui Lars, însă nimeni de pe podul aglomerat nu a schiţat vreun gest. Lars era prietenul meu, chiar dacă îl cunoşteam abia de două ceasuri; îl ştiam pe Băiatul Gălăgios de cinci ani şi întotdeauna fusese unul dintre preferaţii mei. M-am apropiat de cal şi l-am bătut pe Contele de Apsig pe genunchi, încetişor la început, apoi mai tare când am văzut că nu mă bagă în seamă.

— Hei! am spus, de parcă m-aş fi putut adresa unui conte în felul acela. Lasă-l în pace!

— Treaba asta nu te priveşte, grausleine, a rânjit Josef pe deasupra jaboului apretat.

Părul decolorat îi intra în ochi.

Şi-a întors calul pe loc, forţându-mă să mă trag înapoi. Fără intenţie - poate - calul a ridicat picioarele din spate, împingându-l pe Lars în apa îngheţată.

Toată lumea a luat-o la fugă în clipa aceea, unii către mal, alţii hotărâţi să lase tot tărăboiul cât mai mult în urmă. Eu am coborât în fugă treptele care dădeau spre chei. Oamenii fluviului înaintau deja în bărci cu vâsle şi în luntrii pescăreşti întinzând prăjini peste apa agitată şi strigând instrucţiuni către silueta care se zbătea. Lars ştia să înoate, se părea, însă mişcările îi erau îngreunate de îmbrăcăminte şi de frig. Buzele i se albăstriseră. Nu reuşea să apuce prăjinile care i se întindeau.

Cineva a reuşit să-l agaţe în cele din urmă, trăgându-l către mal, acolo unde bătrânele locului târâseră teancuri de pături din bărcile lor. Un barcagiu a scos un coş pentru jar şi a făcut un foc mare, care a adăugat o undă de fum la mirosul de peşte care plutea în aer. Am simţit cum mi

se împăienjenesc ochii, mişcată fiind să văd oameni care muncesc laolaltă ca să ajute un străin. Amărăciunea care mă însoţise de dimineaţă, de la incidentul de la Piaţa Sf. Williband, s-a topit. Oamenii se temeau de necunoscut, era evident, însă tot mai nutreau o uriaşă disponibilitate pentru bunătate atunci când unul de-ai lor...

Doar că Lars nu era unul de-ai lor. Arăta normal, cu excepţia înălţimii şi a circumferinţei taliei, dar ce se ascundea pe sub vesta neagră? Solzi? Ceva mai rău? Şi iată-i pe orăşenii bineintenţionaţi şi uşor de înspăimântat pe punctul de a-l dezbrăca de hainele ude. Chiar în clipa aceea se ferea cu timiditate de mâinile unei bătrâne care încerca să-l ajute.

— Haide, băiete, a râs ea, n-ai de ce a te ruşina de mine. Ce n-am văzut eu, la cei cincizeci de ani ai mei?

Lars tremura, se cutremura din tot trupul lui masiv. Avea nevoie să se usuce. Nu-mi venea decât un singur lucru în minte şi acela era uşor nebunesc.

Am sărit pe una dintre grămezile de pe ponton, am strigat: „Cine vrea un cântec?" şi m-am avântat într-o interpretare însufleţită a cântecului „Piersici şi unt“.

Soarele vagabond face cu ochiul printre copaci,

Astimp liliacul, precum amintirile, flutură-n vânt Prietene, m-am născut pentru zilele blânde de-aici, Parfum să respir Şi noaptea s-o-nfrunt,

Şi să mă-nfrupt ca un rege cu piersici şi unt!
Oi tot bate lumea în lat şi în lung Locului nu pot sta, zici că-s bolund.
Singurul of când pe mări mă avânt:
Că las în urmă,
Deşi sper să găsesc,
Un oraş al meu plin cu piersici şi unt!

Oamenii râdeau şi băteau din palme, majoritatea uitân- du-se la mine. I-a luat lui Lars un minut până să priceapă că nu avea să se ivească o ocazie mai bună decât aceea. S-a întors ruşinat cu faţa la dig, cu o pătură înfăşurată pe după umeri, şi a început să-şi dea jos hainele.

Trebuia să se grăbească; cântecul nu mai avea decât cinci versuri. Mi-am amintit de lăută, am tras-o în faţă şi m-am lansat într-un interludiu improvizat. Oamenii ovaţionau. Lars mă fixa din nou, spre enervarea mea. Nici el nu crezuse că sunt în stare să cânt? „Merci pentru că mi-ai cântat osanalele, Viridius!“

După aceea, însă, a venit rândul meu să mă uit fix la Lars, căci nu părea să fie nimic ciudat la corpul lui. Nu am zărit nicio urmă de argint pe picioare, însă şi le-a acoperit iute cu nişte pantaloni de împrumut. Şi-a ţinut pătura pe umeri cât de bine a putut, până când i-a alunecat. M-am holbat la bustul lui. Nimic.

Ba nu, stai, uite acolo, pe bicepsul drept: o fâşie îngustă de solzi care înconjura braţul. De la distanţă semăna cu o brăţară porfiriană; găsise chiar şi un mod de a o presăra cu strasuri colorate. Ar fi putut fi luată cu uşurinţă drept o bijuterie de oricine nu s-ar fi aşteptat să dea de solzi.

Brusc, am înţeles enervarea Doamnei Okra. Cât de uşoară trebuie să fie viaţa ta dacă acea fâşie îngustă este singura ta manifestare fizică! Şi eu care mă ridicasem în faţa tuturor şi riscasem să fiu dată de gol, când el de abia dacă avea ceva de ascuns.
Iubita o să mi-o-ntreb şi sper da să aud.
Cum să refuze când stau în genunchi ?
Dragă Jill, c-ai să vrei zi-mi
Când vremea să mâncăm o veni.
Dulciuri pentru dulcea-mi.
Iubito, răspunde-mi cu piersici şi unt!

Am terminat cu un pasaj ornamentat. Lars era cuviincios, îmbrăcat cu nişte haine de pescar desperecheate, doar cu o idee prea mici. Mulţimea striga să le mai cânt, însă eu terminasem, odată consumat valul de energie pricinuit de panică. Nu-mi mai rămânea decât să-mi dau seama cum să cobor de unde mă cocoţasem. Uindu-mă în jos, nu eram sigură cum ajunsesem acolo. Disperarea îţi dă o alonjă mai mare, se pare.

O mână s-a întins să mă ajute; când m-am uitat în jos, am dat de buclele întunecate şi de ochii veseli ai Principelui Lucian Kiggs.

Zâmbea la vederea absurdului situaţiei în care mă găseam, şi eu nu m-am putut abţine să nu-i întorc zâmbetul.

Am sărit jos, fără cine ştie ce agilitate.

— Eram în drum spre Castelul Orison împreună cu patrula de seară, a spus prinţul. Ne-am gândit să ne oprim şi să vedem ce e cu tărăboiul ăsta - şi cu muzica. Ai cântat frumos.

Mulţi se făcuseră nevăzuţi la apariţia micului grup de străjeri; cei rămaşi relatau păţania noastră însufleţiţi, de parcă ar fi putut să înlocuiască epopeea noastră naţională, Belondweg. Crudul Conte de Apsig, care dă şi numele lucrării, chinuie un biet prostănac pe parapetul podului! O frumoasă domniţă încearcă să-l salveze, orăşenii curajoşi îl pescuiesc din apă şi apoi - muzică triumfală!

Principele Lucian părea să savureze istorioara. Eu mă bucuram că nu trebuia să explic ce încercasem să fac de fapt; tuturor li se păruse perfect logic. Lars stătea tăcut, ignorând un ofiţer care încerca să-l chestioneze. Ofiţerul frustrat i-a dat raportul prinţului:

— Nu doreşte să depună plângere pentru acest incident, domnule Căpitan.

— Găseşte-l pe Contele Josef! O să vorbesc cu el despre treaba asta. Nu se poate să împingă oamenii în apă şi apoi să îşi vadă de drum! a spus Principele Lucian, făcându-le semn locotenenţilor să plece, ceea ce şi făcură.

Soarele începea să apună, iar vântul de pe mal se înteţise. Principele stătea cu faţa către prietenul meu care tremura. Lars era mai în vârstă şi cu un cap mai înalt, însă Principele Lucian afişa o postură demnă de Căpitanul Gărzii Reginei, în vreme ce Lars arăta ca un băieţel care voia să intre în pământ. Eram uluită de cât de bine îi reuşea treaba asta.

9

Principele a vorbit, pe un ton neaşteptat de blând:

— Tu eşti protejatul lui Viridius.

— Da, a spus Lars, mormăind ca un bărbat pe jumătate afundat în pământ.

— L-ai provocat pe conte în vreun fel?

Lars a ridicat din umeri şi a spus:

— Ham creschut pe domeniul lui.

— Asta nu constituie neapărat o provocare, nu-i aşa? a întrebat Principele Lucian. Eşti sclavul lui?

Lars a şovăit.

— Ham pethrecut mai bine de un an şi o zi departe de phământurile lui. Sunt liber după lege.

O întrebare mi-a încolţit în minte: dacă Lars crescuse pe domeniul lui, era posibil ca Josef să ştie că Lars e pe jumătate dragon? Părea plauzibil, iar ostilitatea lui Josef căpăta sens având în vedere atitudinea lui faţă de neamul dragonilor. Din păcate, nu-l puteam întreba de faţă cu Lucian Kiggs.

Principele Lucian părea dezgustat.

— Poate în Samsam e voie să-ţi hărţuieşti foştii sclavi, dar noi nu ne purtăm aşa aici. O să vorbesc cu el.

— Aş prefhera să n-o fhaceţi, a spus Lars.

Principele Lucian a dat să protesteze, însă Lars l-a întrerupt:
— Pot pleca, da?
Principele i-a făcut semn că da. Lars mi-a înapoiat creionul, care era uşor umed, şi m-a privit în ochi preţ de o clipă înainte de a se îndepărta. îmi doream să-l pot strânge în braţe, însă m-a încercat o stânjeneală ciudată să fac asta de faţă cu prinţul. Eu şi Lars împărtăşeam un secret, chiar dacă Lars n-o ştia încă.
A urcat treptele care duceau la Podul Ţipătu-Lupului fără niciun cuvânt. Cu umerii plecaţi, de parcă ar fi dus în spate greutatea unor lumi întregi pe care noi nu le puteam vedea.
Unsprezece
— Dar bineînţeles că aş putea spune orice, căci tu eşti cu gândurile foarte departe în momentul ăsta, a spus Principele Lucian, care se părea că îmi vorbea de o vreme.
A
— îmi cer scuze!
Mi-am dezlipit privirea de Lars şi am făcut o reverenţă completă dinaintea prinţului.
— Putem renunţa la o parte din formalităţi, a spus el când m-am ridicat.
Sprâncenele îi erau arcuite într-o expresie vizibil amuzată. Şi-a dus mâna la inimă, peste pieptarul stacojiu şi a spus cu sinceritate:
— în acest moment sunt doar Căpitanul Gărzii. O semi- reverenţă este suficientă şi poţi să-mi spui Căpitane Kiggs, sau pur şi simplu Kiggs, dacă doreşti. Toată lumea îmi zice aşa.
— Principesa Glisselda vă spune Lucian, am spus pe un ton îndrăzneţ, mascându-mi stânjeneala.
A râs scurt.
— Selda e o excepţie din toate punctele de vedere, după cum probabil ai observat. Propria mea bunică îmi spune Kiggs. Te pui cu Regina?
— N-aş cuteza, am spus, încercând să-i răspund cu aceeaşi degajare. Nu când vine vorba de ceva atât de important.

— Aşa zic şi eu, a spus, făcând un gest larg către treptele care duceau pe pod. Dacă nu ai nimic împotrivă, hai să vorbim în timp ce mergem; trebuie să mă întorc la Castelul Orison.
L-am urmat, neştiind despre ce avea să-mi vorbească, însă amintindu-mi că Orma îmi trasase o sarcină. Mi-am dus mâna la punga de bani de la cingătoare, însă micuţa figurină sub formă de şopârlă m-a făcut să mă neliniştesc, ca şi cum ar fi putut scoate capul fără permisiune.
Cum ar fi reacţionat prinţul la vederea ei? Poate i-aş fi putut spune toată povestea.
Un breslaş din sentinela oraşului stătea în picioare pe balustradă, la fel ca Lars mai devreme, aprinzând felinarele în aşteptarea apusului; neguţătorii râdeau în timp ce îşi demontau tarabele. Principele - Kiggs - se plimba prin mulţimea care se împuţina, părând atât de în largul lui printre oamenii din piaţă încât parcă nu ar fi fost decât un orăşean oarecare. Am

apucat-o pe Calea Regală care urca încetişor, însă el mi-a făcut semn către o stradă îngustă, drumul mai scurt. Strada, care oricum nu era largă, se îngusta şi mai mult deasupra capetelor noastre; caturile superioare se revărsau peste stradă, ca şi cum casele s-ar fi aplecat laolaltă să bârfească. O femeie de pe o parte a străzii ar fi putut împrumuta un calup de unt de la vecina ei de vizavi fără să fie nevoită să iasă din casă. Clădirile ameninţătoare făceau ca din cer să nu se mai zărească decât o fâşie care se întuneca cu iuţeală.

Când zgomotul pieţei s-a stins şi singurul sunet care se mai auzea era cel al cizmelor pe caldarâm, Lucian Kiggs a zis:

— Voiam să-ţi mulţumesc pentru că ai intervenit alal- tăseară în chestiunea cu saarantraii.

Mi-a luat o clipă să-mi aduc aminte despre ce vorbea. Momentul în care Doamna Okra mă pocnise cu cartea

eclipsase cumva celelalte evenimente din ziua respectivă. El a reluat:

— Nimeni altcineva n-a îndrăznit să-i vorbească atât de deschis Seldei - nici măcar eu. Şi eu mă simţeam paralizat la fel ca ea, de parcă problema s-ar fi rezolvat de la sine dacă refuzam cu toţii să-i acceptăm existenţa. Dar Selda spune că ştii o mulţime de lucruri despre dragoni. Se pare că a avut dreptate.

— Sunteţi foarte amabil, am spus eu pe un ton neutru, nelăsând să se ghicească faptul că vorbele lui făcuseră să mi se strângă inima de nelinişte.

Nu-mi plăcea că mă asocia cu dragonii. Era prea perspicace.

— Asta ridică nişte întrebări, desigur, a spus el de parcă îmi citise gândurile. Selda spunea că toate cunoştinţele tale se datorează faptului că citeai tratatul împreună cu tatăl tău. Poate, o parte dintre ele, dar cu siguranţă nu toate. Degajarea ta în preajma saarantrailor - capacitatea de a le vorbi fără să te treacă fiorii — aşa ceva nu se poate învăţa studiind tratatul. Am citit şi eu tratatul; te face să te temi de ei, mai degrabă, pentru că este plin de găuri ca o bucată de brânză de Ducana.

Inima mi s-a strâns şi mai tare. Mi-am amintit că brânza din provincia Ducana era celebră pentru că era plină de găuri; el făcuse o simplă analogie, nu o aluzie ascunsă la Amaline Ducanahan, mama mea fictivă de origine umană.

Kiggs şi-a înălţat privirea către cerul roşiatic. îţi ţinea mâinile încrucişate la spate la fel ca unii dintre institutorii mei bătrâni şi pedanţi.

— Bănuiala mea e că treaba asta are de-a face cu profesorul tău dragon. Orma parcă îl cheamă, nu?

M-am mai relaxat puţin.

— Aşa este. îl cunosc de când mă ştiu. Este un membru al familiei, practic.

— Pare logic. Te-ai obişnuit cu el.

— M-a învăţat o mulţime de lucruri despre dragoni, am plusat eu. îi pun

tot timpul întrebări; sunt curioasă din fire.

Era plăcut să-i pot spune acestui prinţ ceva adevărat.

Strada era atât de abruptă în locul în care ne aflam încât construiseră trepte; l-am privit cum le sare în fugă, asemenea unei oi de munte. în cartierul acela de case erau atârnate felinarele de Speculus; cioburile de oglindă din spatele lumânărilor proiectau stropi de lumină orbitoare pe caldarâm şi pe ziduri. Alături atârnau clopoţei de Speculus, pe care Kiggs i-a făcut să răsune. Am rostit în şoaptă cuvintele tradiţionale sub cacofonia luminoasă: „împrăştie-te, întuneric, împrăştie-te, tăcere! “

Părea un moment potrivit să aduc în discuţie îngrijorarea lui Orma, dacă tot vorbiserăm despre el. Am deschis gura, dar m-am oprit.

— Cine este sfântul tău după psaltire? m-a întrebat prinţul dintr-odată.

Tocmai plănuiam ce ar fi trebuit să spun despre Orma, aşa încât, preţ de o clipă, n-am fost în stare să-i răspund.

Şi-a întors privirea către mine. Ochii negri îi sclipeau în lumina descompusă a felinarelor.

— Ai zis că eşti curioasă. Noi, ăştia curioşi din fire, suntem de obicei copiii unuia dintre trei sfinţi. Uite. A băgat mâna în pieptar, de unde a scos un medalion de argint pe un lanţ; sclipea în lumină. Eu sunt a Sf. Claire, ocrotitoarea perspicacităţii. Tu, însă, nu pari obsedată de mister, şi nici suficient de sociabilă încât să fii una de-a Sf. Williband. Eu zic că e Sf. Capiti - viaţa minţii!

Am clipit uluită. într-adevăr, psaltirea mea se deschisese în cădere în dreptul Sf. Yirtrudis, eretica, însă Sf. Capiti fusese sfânta mea surogat. Fusese suficient de aproape.

— Cum aţi...?

— Este în firea mea să observ lucruri, a spus el. Şi eu şi Selda ţi-am remarcat inteligenţa.

Brusc, îmi era şi cald de la efortul urcării scărilor şi frig din pricina acelei reiterări a perspicacităţii lui. Trebuia să am grijă. în ciuda modului prietenos de a se purta, principele şi cu mine nu puteam fi prieteni. Eu aveam foarte multe de ascuns iar el era învăţat să cerceteze.

îmi strecurasem stânga cât de adânc putusem pe sub legătura mânecii şi îmi pipăiam încheietura solzoasă. Acela era exact genul de gest inconştient pe care l-ar fi putut remarca; m-am forţat să încetez.

Kiggs m-a întrebat de tata; i-am dat un răspuns evaziv. Mi-a cerut opinia despre metodele pedagogice ale lui Lady Corongi; mi-am exprimat o mică îngrijorare. El şi-a expus părerea în termeni direcţi şi deloc măgulitori; eu n-am zis nimic.

Strada s-a nivelat şi curând am trecut prin turnul de pază al Castelului Orison. Gărzile i-au dat onorul; Kiggs a înclinat din cap la rândul lui. Am început să mă destind; aproape că ajunseserăm acasă, ceea ce însemna că interogatoriul se încheiase. Călcam pe prundişul Curţii de Piatră, fără să spunem nimic. Kiggs s-a oprit în dreptul treptelor şi s-a întors către mine, zâmbind:

— Mama ta trebuie să fi fost foarte talentată la muzică.

Cutia cu amintirile mamei a zvâcnit dureros în minte,

ca şi cum i-ar fi plăcut să-i răspundă. Am încercat să mă îndepărtez fără să spun nimic, făcând doar plecăciunea. Nu mi-a reuşit: aveam braţele atât de strânse în jurul taliei încât de abia m-am putut apleca.

— O chema Amaline Ducanahan, nu-i aşa? a întrebat, cercetându-mi chipul. Am căutat informaţii despre ea când eram tânăr, intrigat fiind de misteriosul prim mariaj al tatălui tău, cel despre care nu auzise nimeni până când nu ai apărut tu ca un cuc în timpul celui de-al doilea. Eram acolo. Te-am auzit cântând.

îngheţase şi ultima părticică din mine, mai puţin inima care-mi bubuia şi cutia cu amintiri, care se cabra ca un mânz în interiorul minţii mele.

— A fost prima enigmă rezolvată: cine era fata aceea care cânta şi de ce era Consilierul Dombegh atât de stânjenit când a apărut, a spus el, cu privirea înceţoşată de amintiri.

Râsul lui tăcut plutea asemenea unui nor de aburi în aer. A clătinat din cap, minunându-se de obsesia sa din tinereţe.

— Nu mă puteam opri până când nu aveam să descopăr adevărul. Se poate să fi sperat ca şi tu să fii ilegitimă, ca şi mine, dar nu, totul era în ordine. Felicitări!

într-adevăr, totul trebuie să fi fost în perfectă ordine; paranoia tatălui meu nu îngăduise să-i scape niciun detaliu - contractul nupţial, certificatele de naştere şi de deces, scrisori, chitanţe...

— Ai mai fost vreodată în provincia Ducana? a întrebat Kiggs din senin.

— De ce?

Nu-l mai urmăream. Mă simţeam asemenea unei arbalete armate: tot ce spunea răsucea mecanismul de întindere a corzii un pic mai tare.

— Să-i vizitezi mormântul. Tatăl tău a comandat o piatră funerară frumoasă. Nu m-am dus în persoană, s-a grăbit să adauge. Aveam nouă ani la vremea aceea. Unul dintre oamenii unchiului Rufus avea rude în Trowebridge,

aşa că l-am rugat pe el. A copiat desenul cu grafit. S-ar putea să-l mai am pe undeva, dacă îl vrei.

Nu aveam ce răspuns să-i dau. Eram atât de îngrozită să aflu că îmi cercetase trecutul familiei încât mă temeam de ce i-aş fi putut spune. Cât de aproape ajunsese? Aveam nervii întinşi la maximum; în acel moment constituiam un pericol. Am fluturat ultima flamură albă pe care o mai aveam:

— Nu doresc să vorbesc despre mama. Vă rog să mă scuzaţi.

Fruntea i s-a încreţit de îngrijorare; îşi dădea seama că sunt supărată, dar nu şi de ce. A ghicit exact pe dos:

— E greu că te-a părăsit aşa de tânără. Şi a mea a murit când eram mic. Dar nu a trăit degeaba. Ce moştenire minunată ţi-a lăsat!

Moştenire? Pe tot braţul, de jur împrejurul taliei şi împrăştiată peste tot prin cap? Cutia de amintiri care se hurducăia şi care mă temeam că o să se spargă din clipă în clipă?

— Ţi-a transmis capacitatea de a atinge sufletele oamenilor, a spus el

blând. Cum e să ai un asemenea talent?

— Cum e să fii bastard? am izbucnit eu.

Mi-am dus mâna la gură, îngrozită. Simţisem că lovitura stătea să vină; nu-mi dădusem seama că arcul era încărcat chiar cu acea săgeată, perfect calibrată să-l lovească unde îl durea cel mai tare. Care parte din mine îl studiase, acumulând informaţii pe post de muniţie?

Expresia lui deschisă s-a întunecat brusc; dintr-odată, arăta ca un necunoscut iar privirea îi era străină şi rece. A adoptat o postură defensivă. Eu m-am tras un pas înapoi, împleticindu-mă de parcă m-ar fi împins.

— Cum este? Aşa este, a spus el, arătând furios către spaţiul dintre noi. Aproape tot timpul.

Apoi s-a făcut nevăzut, de parcă l-ar fi luat vântul. Am rămas singură în curte, dându-mi seama că nu apucasem să-i vorbesc despre Orma. Iritarea pricinuită de asta pălea în faţa tuturor celorlalte sentimente care îmi urlau să le conştientizez, aşa că m-am agăţat de ea, ca de un lemn plutind pe o mare agitată. Cumva, picioarele care mă dureau m-au purtat înăuntru.

Doisprezece

în seara aceea mi-am căutat linştea în normalitatea şi ordinea grădinii mele. Am adăstat vreme îndelungată la marginea văioagei Băiatului Gălăgios, privindu-l cum înalţă un cort din stuf şi uitându-mă la Plăcintă cu Mere, care îşi lepăda pielea. Băiatului Gălăgios, la fel ca şi Cusurgioaica, arăta mai bine conturat şi mai detaliat decât atunci când îl văzusem în viaţa reală; degetele îi erau lungi şi agile, conturul umerilor trist.

Liliacul de Fructe continua să fie singurul grotesc care îmi întorcea privirea. Deşi îl rugasem să stea în crângul lui, a venit şi s-a aşezat lângă mine pe marginea defileului. Picioarele subţiri şi cafenii îi atârnau peste marginea râpei. Mi-am dat seama că nu mă deranja. M-am gândit să-i iau mâinile intr-ale mele, dar până şi ideea de a o face mă copleşea. Aveam suficiente motive de îngrijorare în momentul acela, iar băiatul nu pleca nicăieri.

— în plus, i-am spus de parcă am fi purtat o conversaţie, la cum merg lucrurile, nu trebuie decât să aştept să treci pe la mine.

Nu a spus nimic, dar ochii i-au sclipit.

A doua zi de dimineaţă, m-am moşmondit cu spălatul şi unsul solzilor. îmi era groază la gândul că aveam s-o întâlnesc pe Principesa Glisselda pentru lecţia de muzică; cu siguranţă Kiggs îi va fi vorbit despre mine. însă când am

ajuns în cele din urmă în salonul de studiu, ea nu era acolo. M-am aşezat la clavecin şi am cântat ca să mă liniştesc; sunetul acestui instrument este, pentru mine, echivalentul muzical al unei băi fierbinţi.

în ziua aceea apa era rece.

Un sol a sosit cu un mesaj de la prinţesă, care anula lecţia fără nicio explicaţie. M-am uitat vreme îndelungată la biletul acela, de parcă scrisul

mi-ar fi putut da un indiciu despre dispoziţia ei sufletească, dar nu eram nici măcar sigură că-l scrisese ea însăşi.

Mă pedepsea pentru că-i insultasem vărul? Aşa s-ar fi părut şi o meritam, desigur. Mi-am petrecut restul zilei încercând să nu mă gândesc la asta. Mi-am văzut (încruntată) de îndatoririle faţă de Viridius, exersând instrumentele pe imnurile de stat (îmbufnate), supraveghind construcţia scenei (ursuze) din sala cea mare, finalizând dispunerea pentru ceremonia de primire (cea demnă de milă) de care ne mai despărţeau doar două zile. M-am afundat (neliniştită) în muncă, ca să ţin la distanţă sentimentul (jalnic) care mă copleşea ori de câte ori mă opream.

S-a înserat. Am pornit către turnul nordic, unde urma să iau cina. Cel mai scurt drum de la apartamentul lui Viridius ducea pe lângă încăperile de stat: biroul Reginei, sala tronului, camera de consiliu. întotdeauna treceam pe lângă ele în grabă; acela era unul dintre locurile bântuite de tatăl meu. în seara aceea, ca şi cum m-ar fi auzit gândindu-mă la el, tata a ieşit din camera de consiliu şi mi s-a ivit în cale, absorbit de conversaţia cu Regina însăşi.

M-a văzut - tata şi cu mine suntem capabili să simţim în aer prezenţa celuilalt - însă s-a prefăcut că nu mă observă. Nu eram în dispoziţia de a îndura umilinţa ca Regina să-i atragă atenţia asupra prezenţei mele, crezând că el nu mă zărise, aşa că m-am pitit pe un coridor lăturalnic

şi am aşteptat pe după o statuie a Reginei Belondweg. Nu stăteam chiar ascunsă, dar eram suficient de retrasă încât să nu pot fi remarcată de nimeni dintre cei care nu ştiau că sunt acolo. Alţi demnitari ieşeau din camera de consiliu; Doamna Okra Carmine, Lady Corongi şi Principele Kiggs au trecut cu toţii prin dreptul coridorului meu fără să se uite înăuntru.

O voce veselă s-a auzit din spatele meu.

— Pe cine spionăm?

Am tresărit. Principesa Glisselda îmi zâmbea larg.

— E o usă secretă care dă afară din camera de consiliu.

O evit pe zbârcitura aia de Lady Corongi. A trecut pe aici?

Am dat din cap, uluită să constat că Principesa Glisselda afişa aerul ei indiferent şi prietenos dintotdeauna. Aproape că dansa de încântare, iar buclele aurii îi tresăltau pe lângă chip.

— îmi pare rău că a trebuit să amân lecţia de astăzi, Phina, dar am fost îngrozitor de ocupaţi. Tocmai am ţinut cea mai interesantă şedinţă de consiliu de când mă ştiu şi eu am părut foarte deşteaptă, în mare măsură datorită ţie.

— Asta e... minunat. Ce s-a întâmplat?

— Astăzi au venit doi cavaleri la castel!

De abia se putea stăpâni; mâinile îi fluturau pe lângă corp ca două păsărele agitate. Mi-a dat peste braţul stâng, însă am reuşit să nu mă feresc vizibil.

— Susţin că au văzut un dragon solitar care zboară pe la ţară în forma sa naturală! Nu e îngrozitor?

Era suficient de îngrozitor cât s-o facă să râdă cu gura până la urechi. Era o micuţă prinţesă tare ciudată.

M-am trezit că-mi pipăi încheietura plină de solzi; mi-am încrucişat în grabă braţele.

— Capul Principelui Rufus lipseşte, aproape că am şoptit, gândind cu glas tare.

— Ca şi cum ar fi fost muşcat şi smuls, intr-adevăr, a spus Principesa Glisselda, dând din cap cu însufleţire.

— Consiliul suspectează că ar exista o legătură între acest dragon şi moartea lui?

— Bunicii nu-i place ideea, însă pare de neevitat, nu-i aşa? a spus ea, sărind pe călcâie. Acum facem o pauză pentru cină, însă tot restul serii o să discutăm ce e de făcut în continuare.

îmi pipăiam iarăşi încheietura. Mi-am îndesat mâna dreaptă la subsuoară. „încetează, mână! Eşti proscrisă."

— Dar nu ţi-am spus partea cea mai frumoasă, a reluat Glisselda, ducându-şi mâna la piept de parcă ar fi fost pe punctul de a ţine un discurs. Eu însămi m-am adresat consiliului spunându-le că dragonii ne văd pe noi ca pe nişte libărci foarte interesante şi că poate că unii dintre ei au gândit tratatul ca pe o capcană! Poate plănuiesc în secret să ardă casa libărcilor până la temelie!

Am simţit că îmi cade faţa. Poate de asta guvernanta ei nu i-a spus nimic: dă-i o idee şi face din ea ditamai basmul.

— Ş-şi... Ce-au avut de spus?

— Toată lumea a fost uluită. Lady Corongi a bălmăjit o prostie cum că dragonii ar fi înfrânţi şi demoralizaţi, dar n-a reuşit decât să dea impresia că e o ignorantă. Cred că celorlaţi le-am dat noi suficiente motive de gândire!

— Noi?

Pe piatra Sf. Masha! Toată lumea avea să creadă că eu i-am băgat idei nebuneşti în cap prinţesei. Făcusem analogia cu libărcile, într-adevăr, însă casa cu gândacii în flăcări - ca să nu mai zic de ideea că pacea ar fi fost o capcană - fusese propria ei extrapolare.

— Ei bine, nu ţi-am recunoscut meritele, dacă asta sperai, a pufnit ea dispreţuitor.

— Nu, nu, e în regulă, m-am grăbit eu să spun. Niciodată nu e nevoie să-mi recunoaşteţi mie meritele!

Chipul prinţesei a căpătat dintr-odată o expresie severă.

— N-aş spune niciodată. Eşti deşteaptă. Asta e o chestie utilă. Sunt oameni care apreciază această calitate. De fapt, a spus ea, aplecându-se către mine, sunt oameni care chiar apreciază asta, iar tu nu-ţi faci niciun bine îndepărtându-i.

M-am holbat la ea. Se referea la Kiggs, nu încăpea urmă de îndoială. Am făcut o reverenţă completă şi ea a zâmbit din nou; chipul ei de spiriduş nu era făcut pentru seriozitate. A dispărut, lăsându-mă singură cu

gândurile şi cu regretele mele.
*

Am rumegat veştile pe drumul către masa de seară. Un dragon solitar la ţară era ceva nemaiîntâlnit. A cui era responsabilitatea? Cunoşteam bine tratatul, însă la această întrebare anume nu se răspundea nicăieri. în ceea ce ne privea pe noi, goreddienii, aveam, fără îndoială, să-i obligăm pe dragoni să rezolve problema - şi totuşi, cum ar fi putut-o face, fără a trimite dragoni în forma lor naturală să-l prindă pe cel solitar. Iar asta era inacceptabil. Atunci cum altfel?

Ne bazam în foarte mare măsură pe cooperarea dragoni- lor când venea vorba de implementarea tratatului. Chiar şi dacă puţini dintre ei refuzau să-l mai accepte, ce altă soluţie aveam decât ajutorul altor dragoni? Asta nu însemna efectiv că erau liberi să se bată unii cu alţii în văzduhul nostru?

Paşii mi-au încetinit. Nu era un singur dragon solitar. Propriul meu bunic, generalul exilat Imlann, participase la înmormântae şi îi trimisese moneda aceea lui Orma. Oare peste tot umblau dragoni ilegali, neînregistraţi, care se sustrăgeau de la purtarea clopoţelului şi se amestecau în mulţime?

Sau nu era, totuşi, decât acela singur? Oare Imlann era cel pe care îl văzuseră cavalerii?

Oare propriul meu bunic era asasinul Principelui Rufus?

Gândul mă făcea să mi se strângă stomacul; am fost pe punctul de a renunţa la cină, însă am tras adânc aer în piept şi mi-am impus să înaintez. Flecăreala din sala de mese era un bun prilej de a afla mai multe despre dragonul solitar, asta dacă cumva se ştiau şi alte lucruri.

Am traversat refectoriul până am ajuns la masa muzicienilor şi m-am înghesuit pe o banchetă. Băieţii erau deja absorbiţi de conversaţie; abia dacă au remarcat că eram acolo.

— Douăzeci de ani sub pământ - ticăloşii bătrâni mai sunt măcar întregi la minte? a spus Guntard cu gura plină de blamanjele. Probabil au văzut un bâtlan în bătaia soarelui şi l-au confundat cu un dragon!

— Vor să împiedice venirea lui Comonot creând tensiuni, la fel ca Fiii, a spus un toboşar, culegând stafidele din tocană. Nu poţi să-i învinovăţeşti. Nu ţi se ridică părul pe ceafă să te gândeşti că dragonii umblă printre noi ca şi când ar fi oameni?

Toată lumea s-a întors în acelaşi timp să se uite către masa saarantrailor, acolo unde cinau laolaltă cei mai mărunţi subordonaţi ai ambasadei. în seara aceea erau opt la număr. Şedeau de parcă ar fi avut un băţ pe post de şira spinării, fără să-şi vorbească. Servitorii ocoleau colţul acela; un saarantras se ducea cu holurile la bucătărie dacă aveau nevoie să le fie reumplute. Mâncau pâine şi rădăcinoase şi nu beau decât zeamă de orz, ca nişte călugări cumpătaţi sau ca anumiţi samsamezi economi.

Un trombonist sfrijit s-a tras mai aproape.

— De unde ştim că toţi poartă clopoţelul? Unul ar putea sta printre noi,

chiar la masa asta şi noi nici n-am bănui!

Muzicienii mei s-au uitat unii la alţii cu suspiciune. Le- am urmat conştiincios exemplul, însă curiozitatea pusese stăpânire pe mine. Am întrebat:

— Ce s-a întâmplat cu cavalerii până la urmă? Li s-a dat drumul înapoi în sălbăticie?

— Unor proscrişi şi scandalagii? a spus Guntard dispreţuitor. Sunt încuiaţi în subsolul din aripa estică, donjonul adevărat fiind plin cu butoaie de vin în perspectiva unei importante vizite de stat care se apropie.

— Dulce Sf. Siucre, despre ce vizită să fie vorba oare? a întrebat cineva râzând.

— Cea în care maică-ta se culcă cu un saar şi face un ou. Omletă pentru toată lumea!

Am râs mecanic în cor cu ceilalţi.

Conversaţia s-a mutat către programul de concerte şi, brusc, toate întrebările îmi erau adresate. îmi venise o idee, însă, şi eram prea absorbită de ea ca să mă pot concentra să le răspund. I-am îndrumat pe toţi către orarul afişat pe uşa sălii de repetiţii, le-am oferit tava mea căţeilor de sub masă şi m-am ridicat să plec.

— Seraphina, aşteaptă! a strigat Guntard. Atenţie, toată lumea - cum aveam noi de gând să-i mulţumim Maestrei Seraphina pentru toată munca ei?

A suflat în signal în vreme ce tovarăşii lui au înghiţit în grabă ultimele îmbucături, apoi le-au dat pe gât cu vinul rămas.

Spre marele amuzament al tuturor celorlalţi meseni, cu excepţia saarantrailor, au început să cânte:

O, Maestra Seraphina Vrei să te măriţi cu ?
Din clipa-n care te-am văzut Că-mi eşti sortită am ştiut!

îmi placi că-ţi porţi nasul pe sus,
Eşti deşteaptă şi ai mersul făşneţ Dar mai ales că îl împungi pe Viridius în ochişorii de mistreţ!

— Ura! au strigat în cor toţi muzicienii.

— Are curaj să se ia de Viridius ca să nu trebuiască să avem noi de-a face cu el! a strigat un isteţ izolat.

Toată lumea a izbucnit în râs. Eu am zâmbit în timp ce fluturam din mână în semn de la revedere - un zâmbet autentic - şi am continuat să surâd tot drumul spre aripa estică. îmi venise ideea că aceşti cavaleri l-ar putea descrie pe dragon suficient de detaliat încât Orma să-l poată identifica drept Imlann. Atunci aş fi avut o dovadă reală, concretă să-i ofer lui Lucian Kiggs, nu doar o monedă, îngrijorarea unui dragon şi cea mai vagă descriere cu putinţă.

Atunci poate că aş fi reuşit să-mi fac curaj să-i vorbesc din nou. îi datoram cel puţin nişte scuze.

Un singur străjer stătea de pază în capul treptelor care dădeau către subsol. Mi-am îndreptat ţinuta şi mi-am şters rânjetul rămas întipărit pe

chip; aveam nevoie de toată concentrarea de care eram capabilă dacă voiam să o scot la capăt. Am încercat să-mi fac paşii să răsune hotărât pe măsură ce mă apropiam.

— Scuzaţi-mă, am spus. Căpitanul Kiggs a sosit deja?

Tipul s-a tras de mustaţă.

— Io nu l-am văz't, da' tocmai c-am intrat în tură. S-ar putea să fie jos.

Speram să nu aibă dreptate, dar aveam să mă ocup de asta, dacă trebuia.

— Cine e de pază jos? John?

John era un nume bun, comun. Pupilele i s-au mărit un pic.

— John Corn de Şa, da. Şi Mikey Peştele.

Am dat din cap de parcă i-aş fi ştiut pe amândoi.

— Păi nu mă deranjează să mă duc să-i întreb chiar eu. Dacă apare Căpitanul Kiggs, vrei, te rog, să-i spui că am coborât deja?

— Stai aşa! a spus el. Despre ce e vorba? Cine eşti?

I-am aruncat o privire uşor uluită.

— Seraphina Dombegh, fiica eminentului avocat Claude Dombegh, expertul Coroanei în problemele Tratatului Comonot. Căpitanul Kiggs dorea să-l asist la interogarea cavalerilor. N-am ajuns unde trebuie? înţelesesem că sunt ţinuţi aici.

Străjerul s-a scărpinat pe sub coif, vizibil încurcat. Bănuiam că nu primise instrucţiuni clare să nu lase pe nimeni la subsol, însă nu credea că e o idee bună.

— Hai cu mine, dacă vrei, am plusat eu. Am să le pun câteva întrebări despre dragonul pe care l-au văzut. Sper că-l vom putea identifica.

A ezitat, însă a acceptat să mă însoţească la subsol. Doi străjeri stăteau dinaintea unei uşi din lemn solid, jucând o partidă de macrou pe un butoi răsturnat; când ne-au văzut, au pus cărţile jos, derutaţi. Străjerul care mă însoţea pe mine a făcut un semn cu degetul mare arătând către în sus.

— Mikey, mergi tu sus! Când soseşte căpitanul, spune-i că jupâniţa Dombegh este deja aici.

— Despre ce-i vorba? a întrebat cel pe nume John, în timp ce însoţitorul meu descuia uşa.

— A venit să-i interogheze pe prizonieri. Eu o să intru cu ea; tu stai aici.

Nu voiam să vină cu mine, însă nu mă puteam gândi la un mod de a împiedica acest lucru.

— Vii cu mine pentru protecţia mea? Sunt foarte periculoşi?

El a râs.

— Domniţă, sunt oameni bătrâni. Va trebui să vorbeşti tare.

Cei doi cavaleri s-au ridicat de pe saltelele de paie, clipind des din pricina luminii. Nu erau atât de decrepiţi pe cât mi se spusese. Erau cărunţi şi ciolănoşi, însă afişau o anumită duritate plină de vână. Dacă strălucirea din ochii lor constituia un indiciu, jucau cartea cu „bătrânii neaju- toraţi" până la epuizare.

— Ce ne-ai adus, băiete? a întrebat cel mai solid dintre ei, care era chel si avea mustată. Le aduceţi deţinuţilor si femei mai nou sau ăsta e un alt mod de-a ne face să vorbim?

îmi punea la îndoială virtutea. Ar fi trebuit să mă simt jignită, însă, cumva, ideea mi-a plăcut. Aceea avea să fie noua mea carieră: instrument de tortură! Aveam să-i seduc pe deţinuţi ca mai apoi să le arăt solzii! Aveau să mărturisească totul de groază.

Străjerul s-a înroşit la faţă.

— Fii respectuos! a zbierat prin mustaţă. E aici din partea Căpitanului Kiggs şi a Consilierului Dombegh. Ai să-i răspunzi cum trebuie la întrebări, altfel o să-ţi găsim o locuinţă mai puţin plăcută, tataie!

— E în regulă, am spus. Te superi dacă te rog să ne laşi singuri?

— Jupâniţă Dombegh, ai auzit ce-a spus. N-ar fi cuviincios.

— O să fie absolut în ordine, l-am asigurat eu pe un ton liniştitor. Căpitanul Kiggs trebuie să coboare din clipă-n clipă.

A înfipt fălcia în suport şi a plecat, bombănind. încăperea, ce servea drept depozit în majoritatea timpului, conţinea nişte butoiaşe; am tras unul mai aproape, m-am aşezat şi le-am zâmbit cald bătrânilor.

— Care e unul şi care e celălalt? am întrebat, dându-mi seama că ar fi trebuit să le ştiu deja numele dacă aş fi fost aici în calitate oficială.

Spre stânjeneala mea, l-am recunoscut pe cel mai slab dintre ei, cel care nu rostise încă niciun cuvânt. îl alungase pe Orma de lângă mine în timpul procesiunii aceleia dezastruoase a dragonilor din urmă cu cinci ani şi îl ajutase pe Maurizio să mă care acasă. Eu crescusem mult de atunci, iar el îmbătrânise. Poate nu-şi amintea de mine.

— Sir Karal Halfholder, a spus el, îndreptându-se de spate.

Era îmbrăcat ca un ţăran, cu tunică, saboţi, murdărie şi tot tacâmul, însă purtarea era cea a unui bărbat binecrescut.

— Fratele meu de arme, Sir Cuthberte Pettybone, a adăugat el.

Sir Cuthberte era cel care mă luase drept femeie uşoară. S-a înclinat, spunând:

— îmi cer iertare, jupâniţă Dombegh! N-ar fi trebuit să fiu atât de necioplit.

Sir Karal a încercat să-mi anticipeze următoarea întrebare:

— N-o să-ţi spunem niciodată unde se ascund fraţii noştri!

— Ar trebui să ne seduci mai întâi, a spus Sir Cuthberte, răsucindu-şi mustaţa.

Sir Karal i-a aruncat o privire furioasă, iar Cuthberte a strigat:

— Uită-te la ea că zâmbeşte! Ştie că glumesc.

Aşa era. Dintr-un motiv sau altul, gluma continua să mi se pară amuzantă. Nişte bătrâni, ascunşi zeci de ani doar în compania altor bărbaţi, găseau că merită să flirteze cu mine. Asta era ceva.

— Coroana ştie unde se ascunde ordinul vostru, am spus, imaginându-mi că era, probabil, adevărat. Nu mă interesează asta; vreau să ştiu unde aţi văzut dragonul.

— A venit până la tabăra noastră! a spus Sir Karal. Am mai spus asta!

Hait! Aş fi ştiut asta dacă n-aş fi minţit. Am încercat să par nerăbdătoare:

— Din ce unghi? Dinspre nord? Dinspre sat? Dinspre pădure?

Sfinţi din Ceruri, faceţi să fie un sat şi o pădure prin apropiere! în Goredd, amândouă erau foarte probabile, dar nu garantate.

îi pusesem, însă, pe gânduri, aşa că n-au remarcat ignoranta mea.

9

— Era întuneric, a spus Sir Karal, scărpinându-şi barba ţepoasă de pe gâtul subţire ca de pui. Dar ai dreptate, bestia ar fi putut să stea în sat ca saarantras. Nu ne-am gândit la asta; noi căutam prin peşterile de calcar din sud.

M-am dezumflat. Dacă era întuneric, nu văzuseră mare lucru.

— Sunteţi siguri că era un dragon?

M-au privit plini de dispreţ.

— Domniţă, a spus Sir Karal, am luptat în războaie. Eu am fost pumnaş stâng într-un detaşament de dragomachie. Zburam prin văzduh, atârnând de harponul meu agăţat de flancul unui dragon, în vreme ce pyria în flăcări zbârnâiau pe lângă mine, cercetând cu disperare terenul în căutarea unui loc moale unde să aterizez atunci când bestia a luat în sfârşit foc.

— Toţi am trecut prin asta, a spus Sir Cuthberte încetişor, apuncându-şi tovarăşul pe după umeri.

— N-ai cum să-i uiţi pe dragoni, a rânjit Sir Karal. Când să fiu orb şi surd, senil şi lovit de apoplexie, tot o să ştiu când mă aflu în prezenţa unui dragon.

Sir Cuthberte a zâmbit stins.

— Emană căldură şi miros a pucioasă.

— Emană nenorocire! Sufletul meu o să ştie, chiar dacă trupul şi mintea n-o să mai funcţioneze.

Ura lui mă rănea mai mult decât ar fi avut dreptul s-o facă. Mi-am înghiţit nodul din gât şi am încercat să păstrez un ton plăcut.

— Aţi apucat să vă uitaţi bine la dragonul despre care vorbim? Bănuim că ştim cine este, însă ne-ar fi de folos orice detaliu care i-ar putea confirma identitatea. Un corn distinctiv sau vreun defect al aripii, de exemplu, sau coloritul...

— Era întuneric, a spus Sir Karal sec.

— Avea o gaură în aripa stângă, a răspuns Sir Cuthberte. în membrana cea mai apropiată de trup. în formă de... Nu ştiu. Şobolan, zău de nu! Cum stau ei cocoşaţi când mănâncă.

Mi-a arătat, şi-a dat seama cât de caraghios era apoi a izbucnit în râs.

Am râs la rândul meu şi mi-am scos creionul de grafit.

— Desenează-l pe zid, te rog!

Ambii cavaleri s-au holbat la creion, iar pe chip li se citea groaza. Sf. Masha şi Sf. Daan! Era o invenţie dragonică.

Din fericire, n-au dat vina pe mine, ci pe tratatul de pace.

— Au pătruns peste tot viermii ăştia! a strigat Sir Karal. Le-au făcut pe

femeile noastre să poarte la ele instrumentele lor blestemate cu aceeaşi degajare cu care ar mirosi uleiuri!

Chiar si asa, Sir Cuthberte l-a luat si a desenat o siluetă pe tencuiala cenuşie. Sir Karal a corectat forma. S-au dondănit un pic, dar în cele din urmă s-au hotărât la ceva care arăta, într-adevăr, ca un rozător care mănâncă porumb.

—Acesta era singurul lui semn distinctiv? am întrebat eu.

— Era întuneric, a spus Sir Cuthberte. Am avut noroc să vedem şi atâta lucru.

— Sper că e suficient.

Experienţa îndelungată cu Orma îmi spunea că şansele nu erau prea mari.

— Cine bănuiţi că este? a întrebat Sir Karal, tinându-si pumnii încleştaţi în poală.

— Un dragon pe nume Imlann.

— Generalul Imlann, cel care a fost surghiunit? a întrebat Sir Cuthberte, părând neaşteptat de încântat. Ambii cavaleri au fluierat, lung şi încetişor, producând un interludiu de o disonanţă destul de bine sincronizată.

— îl ştiţi?

— El a condus Al Cincilea Ard, nu-i aşa? şi-a întrebat Sir Cuthberte tovarăşul.

9

Sir Karal a încuviinţat solemn.

9

— Noi ne-am luptat de două ori cu Batalionul al Cincilea, dar eu unul nu m-am întâlnit niciodată faţă în faţă cu generalul. Sir James Peascod, de la noi din tabără, e specialist în identificări. El ar fi cea mai bună şansă a ta. Nu cred că l-ai întrebat pe Sir James dacă-l cunoaşte pe dragonul ăsta, nu-i aşa, Cuthberte?

— Nu mi-a trecut prin cap.

— Păcat! a pufnit Sir Karal. Chiar şi aşa, dacă-i afli numele, cu ce vă va ajuta asta să-l prindeţi?

Acum că mă întreba, nu ştiam, însă am încercat să dau un răspuns logic:

— Nu-l putem prinde fără ajutorul ambasadei, iar ei nu ne vor ajuta dacă nu ne cred. S-ar putea simţi motivaţi dacă am avea dovezi că e Imlann.

Sir Karal s-a făcut periculos de roşu la faţă; îi vedeam vena pulsându-i pe sub tâmplă.

— Viermele ăla mâncător de copii încălca în mod flagrant tratatul. Te-ai gândi că asta ar trebui să le fie de ajuns, dacă ar avea o fărâmă de onoare! Să se consemneze că noi ne-am ţinut partea din învoiala aia blestemată. Nu l-am atacat, deşi am fi putut-o face!

Sir Cuthberte a pufnit dispreţuitor:

— Cine s-o fi făcut? Pender şi Foughfaugh? Lupta s-ar (i terminat în

câteva secunde.

Sir Karal îi arunca priviri înveninate lui Sir Cuthberte.

— M-am săturat! Unde e Căpitanul Kiggs?

— Bună întrebare! am răspuns, ridicându-mă şi scu- turându-mi fustele de praf. Merg să-l caut. Vă mulţumesc pentru timpul acordat, buni cavaleri!

Sir Karal s-a ridicat în picioare şi a făcut o plecăciune.

Sir Cuthberte a spus:

— Cum? Niciun sărut?

I-am făcut o bezea, râzând, apoi am plecat.

Afară, străjerii au părut surprinşi să mă vadă.

— Căpitanul Kiggs tot n-a sosit, jupâniţă Dombegh, a spus John, împingându-şi coiful în sus pe frunte.

Am zâmbit, uşurată că se terminase totul şi că eu scă- pasem basma curată. Aveam să mă întorc în apartamentul meu, să-l contactez pe Orma prin intermediul spinetei cu pisici şi să văd dacă putea să-şi identifice tatăl după perforaţia din aripă.

— Probabil că a fost reţinut. N-are importanţă, eu am terminat aici. Mă duc să văd dacă nu dau de el.

— N-ai mult de mers, a spus o voce de undeva de la jumătatea scărilor.

Principele Lucian a coborât scările, iar inima mi-a coborât în stomac.

N-am îndrăznit să-mi las pupilele să se mărească de groază, ca nu cumva să se prindă gărzile; ca să trag de timp, am făcut o plecăciune până în pământ, numărând încet până la trei.

Principele, atunci când am îndrăznit în cele din urmă să mă uit la el, părea amuzat. A schiţat un gest larg.

— Ai terminat aici, sper.

— Da, mulţumesc, am spus, reuşind să-mi stăpânesc orice urmă de tremur din glas. Dacă doriţi să-i interogaţi şi dumneavoastră pe cavaleri, poate ne-am putea întâlni aici mâine dimineaţă...

— O, nu! a spus el pe un ton degajat, zâmbind şi mai larg. Cred c-o să ne întâlnim chiar acum. Aşteaptă-mă în capul scărilor, dacă eşti amabilă!

Nu-mi rămânea altceva de făcut decât să urc scările. în urma mea, l-am auzit spunând:

— Cine-şi aminteşte cum arată însemnul meu? Bun. Şi jupâniţa Dombegh purta însemnul meu?

— Dar, domnule, nu trebuia să implementăm protocolul respectiv înainte de sosirea lui Comonot!

— începem din seara asta. Numai cineva care îmi poartă însemnul vorbeşte în numele meu.

— Am greşit când am lăsat-o să coboare aici, domnule Căpitan? a întrebat John.

Lucian Kiggs a ezitat o clipă înainte de a răspunde.

— Nu. V-aţi urmat instinctele în privinţa ei, şi ele nu v-au înşelat. Dar e vremea să sporim măsurile de siguranţă, nu-i aşa? în curând palatul va fi

plin de străini.

A pornit în sus pe trepte; m-am grăbit să ajung în capul scării înaintea lui. Privirea pe care mi-a adresat-o când m-a ajuns din urmă nu mai era la fel de amuzată. I-a răspuns lui Mikey Peştele la salut, m-a apucat de cotul stâng şi m-a condus de-a lungul coridorului.

— Pentru cine lucrezi? m-a întrebat când ne-am îndepărtat suficient încât să nu mai putem fi auziţi.

Era o întrebare capcană?

— Viridius.

S-a oprit cu faţa la mine. Sprâncenele i se împreunaseră ameninţător.

— Asta este şansa ta de a spune adevărul. Nu-mi plac jocurile de-a şoarecele şi pisica. Te-am prins! Nu te juca cu mine!

Cămin al Cerurilor, credea că sunt un soi de agent pentru un guvern străin, poate, sau pentru cineva anume! Un dragon, să zicem. Poate că nu se înşela.

— Am putea vorbi undeva în altă parte decât pe hol, vă rog?

A măsurat coridorul din priviri, încruntându-se. Aripa estică era plină de servitori şi de cămări, bucătării şi ateliere. M-a condus pe un hol scurt şi a descuiat uşa grea de la capătul lui cu o cheie. A aprins un felinar de la făclia de pe hol, m-a împins înăuntru şi a închis uşa în urma noastră. Ne aflam la baza unei scări în spirală care se pierdea în întuneric. în loc să urcăm, însă, s-a aşezat cu cinci trepte mai sus şi a pus felinarul alături.

— Unde suntem? am întrebat eu, întinzându-mi gâtul să văd ce era sus.

— în „turnul meu afurisit", după cum îl numeşte Glis- selda.

Nu părea dispus să continue discuţia. Felinarul proiecta o lumină stranie, îngreunându-mi încercarea de a-i interpreta expresia feţei; în orice caz, nu zâmbea.

— Ar fi fost foarte uşor să îi interoghezi pe cavalerii aceia având binecuvântarea mea. Nu trebuia decât să-mi ceri. Nu-mi place să-mi invoci numele sub false pretexte.

— N-nu... trebuia s-o fac! îmi pare rău! m-am bâlbâit eu.

De ce mi se păruse o idee bună? De ce eram mai dispusă să joc la cacealma cu nişte străini decât să vorbesc cinstit cu acest prinţ? Mi-am deschis precaut punga de bani, având grijă să nu las să se zărească figurina quig, apoi i-am înmânat principelui moneda de aur.

— Şi profesorul meu, Orma, este îngrijorat de existenţa unui dragon solitar. I-am promis că am să vă vorbesc.

Lucian Kiggs a examinat în tăcere moneda la lumina felinarului. înainte fusese foarte vorbăreţ; tăcerea lui de acum mă speria. Dar era firesc să aibă dubii atunci când susţineam că vorbesc în numele altcuiva. Pe toţi câinii Sfinţilor, ideea de a-i păcăli străjile nu fusese una foarte bună!

— Un mesager i-a dat moneda după înmormântarea unchiului dumneavoastră, am continuat eu. Orma susţine că a aparţinut tatălui său.

— Atunci aşa trebuie să fi fost, a spus el, examinându-i reversul. Dragonii îşi cunosc bine monedele.

— Tatăl lui este Generalul Imlann, căzut în dizgraţie şi exilat pentru strângere de comori.

— Strângerea de comori nu se pedepseşte de obicei cu exilarea, a spus principele.

Chiar şi umbra lui ameninţătoare părea sceptică.

— Imlann a mai comis şi alte infracţiuni, cred. Orma nu mi le-a descris în detaliu.

Iată-mă minţind deja. Nu se sfârşea niciodată.

— El crede că Imlann este aici, în Goredd, şi că ar putea plănui să-i facă rău Ardmagarului sau să saboteze festivităţile sau... Nu ştie nici el ce altceva. Din păcate, nu sunt decât nişte vagi supoziţii.

Lucian Kiggs îşi muta privirea de la mine la reversul monedei şi invers.

— Nu eşti sigură dacă are dreptate să-şi facă griji.

— Aşa e. Speram ca, vorbind cu cavalerii, să pot obţine nişte detalii pe baza cărora Orma să-şi poată da seama dacă dragonul solitar pe care l-au văzut ei este Imlann. Nu voiam să vă irosesc timpul cu presupuneri.

S-a aplecat către mine intenţionat.

— Este posibil ca Imlann să fi dorit să-i facă rău unchiului meu?

îi captasem atenţia; asta era o imensă uşurare.

— Nu ştiu. Consiliul a conchis că dragonul solitar a avut vreo legătură cu moartea Principelui Lucian?

— Consiliul nu a ajuns la cine ştie ce concluzie. Jumătate dintre cei prezenţi îi bănuiau pe cavaleri că ar fi înscenat întreaga tărăşenie ca să aţâţe spiritele şi să împiedice venirea lui Comonot.

— Dumneavoastră ce credeţi? am insistat eu.

— Cred că veneam să vorbesc eu însumi cu cavaleri, când am aflat că cineva vorbea deja cu ei în numele meu. A fluturat din deget înspre mine, dar se făcea doar că mă ceartă. Tu ce părere ţi-ai făcut? Au văzut cu adevărat un dragon?

— Da.

A ridicat o sprânceană.

— Ce te face să fii atât de sigură?

— Presupun că are de-a face cu genul de detalii pe care au fost capabili să mi le furnizeze. Aş vrea să pot spune că a fost mai mult decât o simplă intuiţie.

îmi mai doream şi să pot spune că, fiind eu însămi o mincinoasă, aveam o înţelegere superioară a genului ăstuia de lucruri.

— Nu respinge ideea de intuiţie atât de uşor! Eu îmi sfătuiesc oamenii să îşi asculte instinctele. Bineînţeles, în privinţa ta s-au înşelat. Mi-a aruncat o privire iritată, apoi a părut să se gândească mai bine la ce spusese. Nu, dă-mi voie să rectific. S-au înşelat crezând că eu îţi dădusem permisiunea de a vorbi cu prizonierii, însă în privinţa ta nu s-au înşelat.

9

Cum de mai putea nutri gânduri bune faţă de mine, după ce mă purtasem atât de îngrozitor cu el? M-a copleşit un val cald de vinovăţie.

A 9

— îmi pare rău...

— Nu s-a întâmplat nimic.

Mi-a respins confesiunea cu un gest al mâinii.

— De fapt, lucrurile au ieşit cum nu se poate mai bine. Noi doi părem să avem un scop comun. Acum că ştim asta, ne putem ajuta unul pe celălalt.

Credea că mă scuzam pentru minciună; făcusem deja asta.

— îmi pare rău şi pentru ce v-am spus. Ieri.

— A! a zâmbit în cele din urmă, iar nodul de nelinişte din pieptul meu a cedat. Ăsta era celălalt motiv pentru ezitarea ta. Uită de asta! Eu am făcut-o deja.

— Dar am fost nepoliticoasă!

— Iar eu am fost jignit. Toată treaba a fost ca la carte. Dar să trecem peste asta, Seraphina. Suntem în aceeaşi echipă.

Nu mă convingea iertarea asta acordată aşa, cu una, cu două; mi-a remarcat dubiile şi a adăugat:

— Selda şi cu mine am vorbit mult despre tine. A vorbit foarte însufleţit în apărarea ta.

— Nu v-a spus că sunt ţepoasă?

— O, ba cum să nu! Şi aşa şi este. Părea vag amuzat de expresia întipărită pe chipul meu. Nu te mai încrunta! Nu e nimic greşit în a le da de înţeles oamenilor atunci când te-au călcat pe coadă. întrebarea pe care trebuie să ne-o punem când muşti este de ce o faci.

Muşcătură. Coadă. Mi-am încrucişat mâinile pe piept.

— Selda a remarcat că-ţi displac întrebările personale şi cu siguranţă eu atinsesem o coardă sensibilă. Aşa că te rog să mă ierţi.

M-am uitat în jos la picioarele mele, stânjenită.

A continuat:

— în acest caz anume, nu cred c-a fost vorba doar despre asta. Mi-ai răspuns cu sinceritate la întrebare, a spus, lăsându-se pe spate mulţumit de sine, de parcă rezolvase o ghicitoare dificilă. Am întrebat cum e să fii atât de talentat, iar tu mi-ai oferit un termen de comparaţie cât se poate de direct: la fel cu a fi un bastard! Şi, acum că am stat să mă gândesc mai atent, am înţeles: toată lumea se zgâieşte la tine pentru ceva pe care nu-l poţi controla şi pe care n-ai făcut nimic să-l meriţi. însăşi prezenţa ta îi face pe alţii să se simtă prost. Ieşi în evidenţă atunci când ai prefera să nu se întâmple asta.

Preţ de o clipă, am simţit că nu pot respira. Ceva din mine vibra, asemenea unei coarde de lăută atinse de vorbele lui şi, dacă respiram, s-ar fi oprit.

Nu-mi ştia adevărul, însă intuise ceva adevărat despre mine pe care nimeni altcineva nu îl remarcase vreodată, în ciuda acestui lucru - sau poate tocmai datorită lui -, mă credea bună, credea că merit să fiu luată în serios, iar încrederea lui m-a făcut, pentru o clipă ameţitoare, să îmi doresc să fiu mai bună decât eram.

Era o neghiobie să-mi îngădui să simt astfel. Eram un monstru, iar asta nu avea să se schimbe niciodată.

Aproape că m-am repezit la el, aproape că am jucat de-a- devăratelea rolul monstrului aşa cum numai eu o puteam face, însă ceva m-a oprit. Nu era un dragon care mă observa indiferent. îmi oferea la schimb ceva adevărat despre el, ceva ce strălucea precum un diamant. Ăsta nu era un lucru oarecare; era o dovadă de generozitate. Dacă îi dădeam peste mână atunci când se pregătea să mi-l ofere, n-aveam să mai primesc niciodată un altul. Am tras aer în piept şi i-am spus:

— Vă mulţumesc dar... Nu, „dar“. Vă mulţumesc!

A zâmbit.

— Eşti mai complicată decât laşi să se vadă. Am remarcat asta în mai multe rânduri. Care dintre filosofii porfirieni îţi place cel mai mult?

Era o concluzie atât de îndepărtată de premise, încât aproape că am izbucnit în râs, însă el a continuat să vorbească, simţindu-se în sfârşit din nou în largul lui în preajma mea.

— Ai recunoscut citatul acela alaltăseară şi mi-am spus: „în fine, încă cineva care l-a citit pe Pontheus!“

— Mă tem că nu prea l-am citit. Tata avea Analectele lui...

— Dar ai citit alţi filosofi. Recunoaşte! S-a aplecat către mine nerăbdător, sprijinindu-şi coatele pe genunchi. îmi imaginez că-ţi place... Archiboros. Era atât de preocupat de viaţa minţii, încât nu şi-a bătut niciodată capul să stabilească dacă teoriile lui erau valabile în lumea reală.

— Archiboros era un fanfaron, am spus eu. îmi plăcea mai mult Necans.

— Morocănosul ăla bătrân! a strigat Kiggs, plesnindu-se peste genunchi. Duce lucrurile prea departe. Dacă ar fi după el, n-am fi nimic altceva decât nişte minţi fără trup, efemere, plutind complet detaşate de materia acestei lumi.

— Ar fi chiar aşa de îngrozitor dacă ar fi aşa? am întrebat eu, cu vocea sugrumată. Iar atinsese un subiect personal sau eram eu atât de vulnerabilă încât orice mă putea răni, chiar şi cea mai inofensivă remarcă.

— Mi-am imaginat că eşti genul care îl preferă pe Pon- thius, asta e tot, a spus el, examinând un punct invizibil de pe mâneca vestonului, acordându-mi puţin spaţiu pentru a-mi reveni.

— Un filosof specializat în jurisprudenţă?

— în mod evident nu i-ai citit decât lucrările de tinereţe. Tot geniul său rezidă în scrierile de mai târziu.

— Nu a înnebunit?

Intenţia mea fusese să sune dispreţuitor, însă expresia de pe chipul lui îmi spunea că ratasem efectul, reuşind să par de-a dreptul amuzantă.

— Dacă a fost nebunie, Phina, a fost genul acela de nebunie la care tu sau eu putem doar visa! O să caut ultima lui carte pentru tine.

M-a privit din nou, iar ochii i-au sclipit în lumina lămpii sau din pricina luminii interioare şi a aşteptării pline de încântare.

Entuziasmul îl făcea frumos. Mă holbam la el. Mi-am privit mâinile.

El a tuşit şi s-a ridicat, băgând moneda în buzunarul vestonului.

— Bun! Asa, deci. Mâine dimineaţă o să-i arăt lui Eskar moneda de la

Orma şi o să văd ce zice. La ce noroc am, o să tragă concluzia că adăpostim infractori. Nu cred că m-a iertat că am îngăduit ca piele-nouă acela să fie rănit, sau că am dansat cu ea, dacă stau bine să mă gândesc. Vorbeşte cu profesorul tău despre detaliile pe care le-ai aflat de la cavaleri; ţi-aş fi recunoscător. Dacă l-am putea identifica pe dragonul solitar, ambasada ar putea vedea că facem un

efort de bună credinţă în vederea... Voiam să spun „menţinerii ordinii“, dar e puţin cam târziu pentru asta, nu-i aşa?

— Pe mâine, atunci! am spus eu. Evident, el era cel îndreptăţit să-mi dea de înţeles că trebuie să plec, nu invers. M-am făcut mică.

Nu părea să fi remarcat încălcarea codului bunelor maniere. Am făcut o plecăciune pentru a mă revanşa. El a zâmbit şi mi-a deschis uşa de la turn. Creierul îmi clocotea, chinuindu-se să găsească încă ceva să-i spună înainte de a pleca, dar n-a reuşit.

— Noapte bună, Seraphina! a spus el închizând uşa.

I-am auzit sunetul paşilor pierzându-se în sus pe treptele turnului. Ce făcea acolo? Nu era treaba mea, desigur, însă am rămas vreme îndelungată cu mâna pe uşa de stejar. Am stat aşa, nemişcată, atât de mult timp încât aproape că am murit de groază atunci când s-a auzit o voce:

— Maestra? Vă este rău?

Am întors capul. în spatele meu stătea unul dintre muzicienii mei, trombonistul cel sfrijit al cărui nume nu mi-l puteam aminti niciodată, care părea să fi trecut prin apropiere când m-a zărit arătând aproape catatonică. S-a apropiat de mine şovăielnic.

— Aveţi nevoie de ceva?

— Nu, am bolborosit eu, cu glasul aspru de parcă aş fi încălcat un jurământ de tăcere de ani de zile. îţi mulţumesc! am adăugat.

Am înclinat din cap, l-am ocolit ruşinată şi am apucat-o înapoi pe coridor înspre apartamentul meu.

Paisprezece

A doua zi era ultima înainte de sosirea lui Comonot, iar Viridius îşi propusese să ne pună să repetăm până când aveam să cădem laţi. M-am trezit extrem de devreme; trebuia să iau legătura cu Orma la prima oră, aşa încât să-i pot spune lui Kiggs ce mi-a zis. Am cântat acordul ştiut la spinetă şi am aşteptat, opărindu-mi limba cu ceai şi între- l)ându-mă unde l-aş fi putut găsi pe Kiggs la ora aia. Avea un birou lângă camera gărzilor, ştiam asta, însă îşi petrecea o mulţime de timp şi în oraş.

Când pisoiul de pe spinetă a vorbit în cele din urmă, m-a speriat atât de tare încât aproape mi-a scăpat ceaşca din mână.

— Nu pot vorbi, a huruit vocea lui Orma. Fac pe bona pentru Basind.

Uitasem complet de piele-nouă.

— Când ai să poţi vorbi?

— La cină? La Ciocanul şi chefalul? La şase?

— Bine, dar să fie la şapte. Viridius are de gând să ne biciuiască până ne dă sângele astăzi.

— Ne vedem atunci. Nu mânca aia!

M-am uitat la ceaşca de ceai şi înapoi.

— Ce să nu mănânc?

— Nu tu, Basind. Pisoiul a pârâit şi vocea a dispărut.

Am oftat, am împins instrumentul la loc şi am auzit ceasul cel mare de deasupra curţii principale bătând ora exactă. îmi mai rămânea o mulţime de timp pentru ritualul matinal şi pentru micul dejun. Aveam să ajung prea devreme, dar nu conta. Viridius nu avea să-mi poată reproşa nimic în ziua aceea.

Am ajuns în sala cea mare a Castelului Orison devreme şi plină de energie. Tâmplarii se înghesuiau peste tot pe scenă, ceea ce nu putea fi un semn bun şi nu se zărea nici urmă de bătrân cu păr cânepiu şi bolnav de podagră. Muzicienii mişunau peste tot, ca furnicile, dar Viridius nu era printre ei.

în fine, Marius, servitorul lui flegmatic, s-a apropiat cu un mesaj pentru mine:

— Stăpânul nu e aici.

— Cum adică nu e aici? Asta e repetiţia cu costume.

Marius şi-a dres neliniştit glasul:

— Ca să-l citez întocmai: „Spune-i Seraphinei că las totul în mâinile ei cât se poate de capabile. Nu uita să repetaţi intrările şi ieşirile line!"

Mi-am înfrânat primul gând care mi-a venit în minte, la fel şi pe al doilea.

— Deci unde e?

Omul şi-a ferit capul încărunţit; după toate aparenţele, tonul meu fusese unul brutal.

— La catedrală. Protejatul lui avea nişte probleme...

— Lars? am întrebat. Cineva cu auzul ascuţit s-a oprit în loc în spatele meu. Am coborât tonul. Ce fel de problemă, mai precis?

Omul lui Viridius a ridicat din umeri:

— Stăpânul n-a vrut să-mi zică.

— Cele obişnuite, fără îndoială! a pufnit Contele Josef din spatele meu. Se bate pe stradă, îşi aduce acele

red-grauser jegoase în catedrală, se îmbată şi îşi distruge propria maşinărie.

Am înţeles „femei-roşii“.

— Ale noastre poartă dungi negre şi galbene, am spus eu încercând să-mi maschez agitaţia cu o glumă. Dar îmi închipui că ştiţi asta din proprie experienţă.

Contele şi-a supt dinţii perfecţi şi s-a tras de manşetele de dantelă.

— în mod normal nu mi-aş bate capul, dar dumneata îmi placi, grausleine. Ţine-te departe de Lars. Este un daanit şi un mincinos şi nu-ţi poate aduce decât necazuri. De-abia dacă are ceva de om în el.

— Viridius are încredere în el, am spus eu.

— Maestrul Viridius s-a apropiat periculos de mult de el, a spus contele.

Niciunul dintre voi nu înţelege ce e el. Mă rog zilnic ca Sf. Ogdo să-l distrugă.

Voiam din răsputeri să-i spun că ştiam întocmai ce era Lars şi că nu-i purtam pică pentru asta, însă n-am reuşit decât să îngaim:

— Nu-mi pasă ce spuneţi! Este prietenul meu. Nu vreau să mai aud că îl ponegriţi!

Şi-a încolăcit braţul pe după mijlocul meu; am încercat să mă desprind din îmbrăţişare, însă avea strânsoarea unui homar.

— Eşti cea mai drăguţă şi cea mai inocentă dintre gra- usleiner, a şoptit el. însă sunt nişte oameni pe lumea asta care comit acte îngrozitoare şi nenaturale ce depăşesc orice ţi-ai putea imagina în naivitatea ta. El este cel mai îngrozitor coşmar al tău. Ascultă-mi sfatul şi ţine-te departe de el! Altfel mă tem pentru binele tău.

S-a aplecat şi mi-a sărutat urechea, ca pentru a consemna faptul că înţelesesem să mă supun, însă s-a tras brusc în spate.

— Ce este parfumul acela ciudat pe care îl porţi?

— Dă-mi drumul! am spus printre dinţii încleştaţi.

Josef a pufnit dispreţuitor şi mi-a dat drumul, îndepărtându-se fără ca măcar să-mi mai arunce vreo privire.

Mi-am reprimat un puseu de panică. Mă mirosise. Recunoscuse mirosul ca fiind de saar?

Mi-am adunat restul de demnitate rămasă după ce fusesem atinsă într-un mod atât de neplăcut şi m-am apropiat de turma de instrumentişti, gata să le aplic tratamentul Viridius până la capăt. La urma urmei, nu se aşteptau la altceva.

Scena era frumoasă, dar s-a dovedit nesigură deasupra trapei din centru, după cum am constatat cu uimire atunci când cinci başi au dispărut simultan. Am strigat la tâmplari şi am repetat cu coriştii în cealaltă parte a sălii cât timp au făcut ei modificările. Apoi mecanismul cortinei s-a stricat, omului pe picioroange i-a căzut costumul în mijlocul numărului - asta ar fi fost amuzant, în alte împrejurări - iar soloul de violă al lui Josef suna fals.

Nu mă bucura câtuşi de puţin acest din urmă lucru; de fapt, bănuiam că era un tertip pentru a mă face să mă uit la el. Am continuat să privesc încruntat în altă parte.

Pentru o repetiţie generală, toate neregulile astea nu însemnau mare lucru, însă erau mai mult decât puteam suporta, dată fiind dispoziţia în care mă găseam. Urlam ca o apucată la toţi, fie că o meritau sau nu. Artiştii itineranţi păreau alarmaţi, însă muzicienii mei de la palat mă găseau amuzantă; chiar şi atunci când eram cel mai indispusă, nu mă ridicam la înălţimea ştachetei impuse de Viridius. Pasaje din imnul pe care mi-l închinaseră răsunau în spatele meu atunci când treceam ca o furtună pe lângă ei, ceea ce făcea să-mi fie greu să stau încruntată.

în sfârşit, s-a făcut seară iar muzicienii mei au decis că e timpul să refuze să mai lucreze. Asta, desigur, a însemnat că au organizat un amplu

concert de dansuri scoţiene şi de gigi în sala cea mare, doar de amuzament. Muzica înseamnă muncă doar atunci când te pune altcineva să cânţi. Mi-ar fi plăcut şi mie să mă alătur lor - simţeam că îmi câştigasem dreptul acesta cu vârf şi îndesat -, însă mă aştepta Orma. M-am înfofolit şi am coborât colina până în oraş.

Căldura din interiorul cârciumii Ciocanul şi chefalul era binevenită, deşi nu mă simţeam niciodată în largul meu în prezenţa străinilor, a fumului, a larmei şi a flecărelii. Focul şi lămpile dădeau prea puţină lumină. Am cercetat chipurile de la mese vreme îndelungată înainte de a-mi da seama că Orma nu sosise încă. Am ocupat un loc lângă cămin, mi-am comandat o zeamă de orz, spre amuzamentul dispreţuitor al chelneriţei de la bar, şi m-am pus pe aşteptat.

Lui Orma nu îi stătea în fire să întârzie. Sorbeam din băutură fără să mă uit în jur, până când agitaţia de la uşă a devenit prea zgomotoasă ca s-o mai pot ignora.

— Nu poţi intra cu din ăştia aici! a strigat cârciumarul care ieşise de după bar târându-l după el pe un bucătar musculos pe post de ariergardă. M-am întors să mă uit! Orma stătea în hol, desfacându-şi catarama de la pelerină. Basind se iţea din spatele lui. Clopoţelul îi răsuna tânguitor. Clienţii de lângă uşă îşi făceau semnul Sf. Ogdo sau îşi duceau săculeţi parfumaţi la nas, ca şi cum ar fi vrut să preîntâmpine o boală.

Cârciumarul şi-a încrucişat braţele peste şorţul murdar.

— Ăsta este un local respectabil. I-am avut oaspeţi pe Baronetul Meadoburn şi pe Contesa du Paraday.

— Recent? a întrebat Orma, făcând ochii mari.

Cârciumarul a luat-o ca pe un semn de lipsă de respect şi şi-a umflat pieptul; bucătarul îşi pipăia lama satârului.

Eu eram deja în picioare. Am azvârlit o monedă pe masă.

— Ieşiţi de unde aţi venit!

Când am ajuns afară, aerul nopţii a venit ca o uşurare, chiar dacă nu puteam spune acelaşi lucru şi despre silueta cocoşată a lui Basind.

— De ce l-ai adus şi pe el? l-am întrebat supărată când am ieşit în strada goală. Ar fi trebuit să ştii că n-o să vrea să-l servească.

Orma a deschis gura, însă Basind a vorbit primul:

— Unde merge profesorul meu, acolo merg şi eu.

Orma a ridicat din umeri.

— Mai sunt locuri unde putem mânca.

Se poate, dar numai într-o singură parte a oraşului.

*

In mod oficial, Groapa cu Quig era închisă după apusul soarelui. Numai două străzi duceau către ceea ce fusese cândva îngrăditura Sf. Jobertus; fiecare dintre ele fusese prevăzută cu o poartă înaltă din fier forjat pe care Garda Reginei o încuia cu lacătul în fiecare seară, în cadrul unui adevărat ceremonial. Desigur, clădirile care dădeau înspre piaţă aveau uşi în spate, aşa încât nu trebuia decât să intri într-o prăvălie, o tavernă sau o casă pline de quig ca să intri şi să ieşi din Groapă - şi mai erau şi tunelurile de pe dedesubt. Saarantraii nemulţumiţi vedeau în Groapa cu Quig o

temniţă; dacă era aşa, era una poroasă.

Vechea Sf. Jobertus fusese cândva o biserică. Atunci când parohia a devenit prea mare pentru clădirea respectivă, se construise Noua Sf. Jobertus pe malul opus al râului, unde era mai mult loc. După încheierea Tratatului Comonot,

câţiva dragoni speraseră să înfiinţeze un mic colegiu în vederea schimbului de cunoştinţe între specii propovăduit de Comonot. Vechea Sf. Jobertus a fost cea mai mare clădire nefolosită pe care au putut-o găsi. în vreme ce studenţii dragoni scutiţi de la purtarea clopoţelului, cum era Orma, se strecurau încoace şi încolo studiindu-ne căile misterioase, alţi învăţaţi, absolvenţi dotaţi cu clopot şi tot tacâmul, veneau la Sf. Bert (cum i se spunea acum) ca să le predea ştiinţele lor oamenilor înapoiaţi.

Aveau puţini studenţi, şi încă şi mai puţini dispuşi să recunoască că sunt studenţi. Sf. Bert pregătea cei mai buni medici, însă puţini oameni îşi doreau un doctor care să practice medicina supranaturală a saarantrailor pe ei. Recentul scandal legat de disecţia cadavrelor umane nu ajutase deloc. Revoltele de pe tot cuprinsul oraşului aproape că degeneraseră într-o vărsare de sânge; oamenii cereau răzbunare împotriva saarantrailor - şi a studenţilor lor - care îndrăzneau să pună laba pe rămăşiţele umane. Avusese loc un proces, iar tatăl meu fusese, ca de obicei, în mijlocul evenimentelor. Disecţiile au fost interzise şi câţiva dragoni au fost trimişi înapoi în Tanamoot, însă medicii au continuat să se pregătească în taină.

Mai fusesem în Groapa cu Quig o singură dată, atunci când Orma mă luase cu el să cumpărăm unguentul pentru mâncărimi. Nu era bine să fii văzută pe aici dacă erai o tânără respectabilă, iar tatăl meu era foarte ferm în a-mi impune să evit cartierul respectiv. Oricâte obiecţii de-ale lui aş fi răstălmăcit sau încălcat, mă conformasem de bunăvoie acesteia.

Orma a luat-o înainte pe o alee, s-a aplecat peste o poartă pentru a o descuia şi ne-a condus în grădina din spate plină de noroi a cuiva. într-un ţarc grohăia un purcel; o altă împrejmuire era plină de legume putrezite. Mi-era teamă

că proprietarul casei avea să vină după noi cu o furcă din clipă în clipă, însă Orma s-a dus ţintă la uşă şi a ciocănit de trei ori. Nu a răspuns nimeni. A mai bătut de trei ori, apoi a zgândărit vopseaua cojită cu unghiile. S-a deschis o ferestruică.

— Cine este? a întrebat un glas aspru.

— Sunt dihorul, a spus Orma. Am venit să jumulesc nurca.

Ne-a deschis o bătrână cu un rânjet ştirb cât toată faţa. L-am urmat pe Orma în jos pe scări într-un semiîntuneric fetid. Am ajuns într-o pivniţă umedă şi urât mirositoare luminată de o vatră întinsă, de nişte lămpi micuţe şi de un candelabru în forma unei sirene cu coarne ce îşi dezvelea pieptul oricui s-ar fi întâmplat să treacă pe acolo, fluturând două lumânări ca pe nişte săbii. Se holba la mine cu ochii ieşiţi din orbite, de parcă ar fi fost uluită să vadă o soră monstru.

Ochii mi s-au obişnuit cu lumina slabă. Ne aflam într-un soi de tavernă subterană. înăuntru erau mese şubrede şi tot soiul de clienţi - oameni, saarantrai şi quigutli. Aici, oamenii şi saarantraii stăteau la aceeaşi masă: studenţi angajaţi în discuţii profunde cu profesorii lor. Un saar demonstra principiile tensiunii suprafeţelor - aşa cum Zeyd îmi predase mie înainte cursul ei special de gravitaţie - ţinând un pahar cu apă răsturnat în aşa fel încât singurul lucru care îi despărţea pe studenţii lui fascinaţi de un duş rece era o bucăţică de pergament. într-un alt colţ avea loc disecţia improvizată a unui mic mamifer, sau a cinei, sau şi una şi alta.

Nimeni nu venea în Groapa cu Quig dacă nu era nevoit; aveam mai mult de-a face cu saarantraii decât majoritatea oamenilor şi nici eu nu fusesem acolo decât o singură dată.

Nu-mi văzusem niciodată ambele... popoare laolaltă astfel. M-am simţit uşor copleşită.

Studenţii umani nu prea interacţionau cu cei quig, dar tot era remarcabil cât de puţin caz făceau de prezenţa creaturilor respective. Nimeni nu refuza mâncarea pe care o atinseseră quigutlii - existau chelneri quig! - şi nimeni nu ţipa când descoperea vreunul sub masă. Quigutlii se lipiseră de căpriori şi de ziduri; unii se înghesuiau în jurul meselor alături de saarantrai. Duhoarea care umplea aerul provenea fără îndoială de la respiraţia quigutlilor, însă mirosul este un simţ uşor de adormit. Când am găsit în sfârşit o masă, de abia dacă mai simţeam ceva.

Orma a plecat să ne comande de mâncare, lăsându-mă cu Basind. Masa noastră era plină de ecuaţii scrise cu creta. M-am prefăcut că le studiez, în timp ce îl cercetam pieziş pe piele-nouă. El se uita plictisit la o masă vecină plină de quigutli.

Nu puteam vorbi cu Orma de faţă cu Basind, dar nu vedeam cum aş fi putut evita acest lucru.

I-am urmărit privirea lui Basind până la masa învecinată şi am rămas cu gura căscată. Quigutlii din jurul ei aveau limbile scoase şi peste tot zburau scântei. Era greu să vezi prin întuneric, însă păreau să modifice forma unei butelci, topind sticla cu căldura concentrată a limbilor lor şi trăgând de ea ca de o caramea. Degetele lungi de la braţele dorsale - membrele abile, ca nişte rămurele pe care le aveau în loc de aripi - păreau insensibile la căldură. Cu ele, întindeau sticla în fire subţiri ca de aţă, o încălzeau din nou şi o răsuceau în structuri dantelate.

Orma s-a întors cu băuturile noastre. Mi-a urmărit privirea până la quigutlii care torceau sticlă. Făcuseră un ou mare cât un coş, gol pe dinăuntru, din fire de sticlă verde.

— De ce nu-i angajează sticlarii? am întrebat eu.

— De ce nu-i angajează aurarii? a spus Orma, oferin- du-i lui Basind un pahar cu zeamă de orz. Nu urmează de bunăvoie instrucţiunile, una la mână.

— Cum se face că voi saarantraii nu înţelegeţi arta? am întrebat eu, minunându-mă de opera lor. Quigutlii fac artă.

— Aia nu e artă, a spus Orma sec.
— De parcă ai şti!
S-a încruntat.
— Ei n-o valorizează aşa cum fac oamenii. Pentru ei nu are nicio însemnătate.
Unul dintre quigutli se suise pe masă şi încerca să se aşeze pe oul de sticlă. Acesta s-a spart în mii de cioburi.
— Vezi? a spus Orma.
M-am gândit la şopârla cu chip de om din punguţa mea de bani; nu eram sigură că avea dreptate. Figurina aceea îmi transmitea ceva.
Cârciumarul s-a repezit la quigutli, fluturând o mătură şi ţipând. Quigutlii s-au împrăştiat, unii pe sub masă, alţii pe pereţi.
— Curăţaţi cioburile! a strigat bărbatul. Nu puteţi veni aici dacă aveţi de gând să săriţi încoace şi-ncolo ca nişte maimuţe!
Quigutlii au sâsâit tot soiul de insulte la adresa cârciu- marului, însă s-au întors şi au curăţat masa, folosindu-se de degetele lipicioase ale mâinilor ventrale pentru a culege aşchiile de sticlă. Le strângeau pe toate în gură, le mestecau şi apoi scuipau şuierând, într-un pahar de bere, biluţe de sticlă topite.
Şi pe masa noastră era un pahar de bere ce-i aparţinea lui Orma. Basind se dusese drept la el, iar acum se apleca peste buza recipientului, amuşinând. Când s-a ridicat, pe vârful nasului i se prelingea un strop de lichid.
—Aceea e o substanţă intoxicantă. Ar trebui să te raportez.

— Adu-ţi aminte clauza numărul nouă din documentele de exceptare, a spus Orma pe un ton egal.
— „Un profesor care lucrează incognito poate încălca Protocoalele Standard numărul 22 şi 27, precum şi orice alte protocoale consideră necesar pentru reuşita deghizării sale“?
— întocmai.
Basind a continuat:
— Clauza 9a: „Respectivul profesor va completa Formularul 89XQ pentru fiecare dintre abaterile comise şi i se poate cere să se supună unei examinări psihologice şi/ sau să-şi susţină necesitatea acţiunilor dinaintea Comisiei de Cenzori."
— Ajunge, Basind! a spus Orma.
Vrerea sfinţilor protectori ai comediei a făcut, însă, ca exact în acea clipă, un quigutl să ne aducă mâncarea: stufat de miel pentru mine, supă de praz şi nap pentru Basind, iar pentru unchiul meu, ditamai cârnatul fiert.
— Spune-mi, trebuie să depui un formular separat pentru fiecare element în parte sau poţi trece laolaltă cârnatul şi berea consumate în cadrul aceleiaşi mese? a întrebat Basind cu o agerime surprinzătoare.
— Formulare separate atunci când am depăşit termenul la care trebuia să mă prezint pentru audit, a răspuns Orma sorbind din băutură. Mă poţi ajuta să le completez mai târziu.
— Eskar spune că regulile au scopul lor, l-a şfîchiuit Basind. Eu trebuie

să port haine ca să nu sperii oamenii. Nu trebuie să mă ung cu unt pe piele atunci când mă mănâncă ca să n-o supăr pe proprietăreasa mea. La fel, nu avem voie să mâncăm came de animal pentru că ne deschide apetitul pentru carnea care abundă în jurul mesei noastre.

Basind m-a săgetat cu privirea lui tâmpă.

— Asta e ideea, într-adevăr, a spus Orma. Dar mie nu mi s-a întâmplat niciodată, cu atât mai puţin când vine vorba de cârnaţi, la care carnea abia dacă aduce a carne.

Basind şi-a plimbat privirea prin semiîntunericul pivniţei, uitându-se la ceilalţi saarantrai şi a bolborosit:

— Ar trebui să le fac raport tuturor celor din încăpere.

Orma i-a ignorat replica. A extras un pumn de monede din ascunzişurile pieptarului, şi-a coborât mâna în poală şi le-a făcut să zornăie. Dintr-odată, pe podea în jurul nostru s-au strâns o mulţime de quigutli, târându-se pe sub masă, înfăşurându-ni-se pe după glezne ca nişte şerpi. Era prea mult, chiar şi pentru mine.

Orma a azvârlit monedele în mijlocul viermuielii de pe podea, ca şi cum ar fi dat de mâncare la găini; quigutlii s-au repezit după monede, s-au potolit o clipă, apoi l-au încercuit pe Basind.

— Nu am, a spus Basind încurcat. Lăsaţi-mă în pace!

Mă uitam cu gura căscată la Basind, fără să recunosc ocazia pe care Orma o crease până când unchiul meu m-a prins de braţ şi m-a tras de la masă, şoptindu-mi:

— Cunosc limbajul quigutl al semnelor. Le-am spus că Basind are o comoară acasă. Dacă ai vreo veste, acum e momentul să vorbeşti.

— I-am arătat lui Kiggs moneda şi i-am împărtăşit temerile tale.

-Şi?

— In zona rurală a fost zărit un dragon solitar. Doi cavaleri au venit să raporteze. I-am interogat. Spun că dragonul are o gaură în formă de şobolan în aripa stângă. Tatăl tău avea o astfel de...

— Pe vremuri şi-a rănit aripa într-un ciob de gheaţă, dar i s-a vindecat. Pe de altă parte, în şaisprezece ani ar fi avut suficient timp să capete alte răni.

— Cu alte cuvinte, se poate să fie Imlann sau nu. Am suspinat, frustrată. Deci ce-mi poţi spune despre forma lui naturală? Cum l-ar putea recunoaşte Kiggs?

Orma descrisese saarantrasul tatălui său în termeni atât de vagi, că nu mă aşteptasem la abundenţa de detalii pe care mi-o oferea atunci: luciul pielii lui Imlann (diferit în bătaia lunii), cât de ascuţite îi erau de obicei ghearele, forma exactă şi culoarea ochilor (care se schimba atunci când închidea cea de-a treia pleoapă), curbura cornului şi angulaţia aripilor (descrise cu precizie matematică), iuţeala răsuflării lui de sulf, tendinţa de a executa o fandare la stânga şi de a lovi în dreapta, lăţimea tendoanelor de la călcâie.

Orma îşi amintea forma de dragon a tatălui său de parcă ar fi fost o comoară. Mă simţeam de parcă l-aş fi auzit descriindu-mi o grămadă de monede de aur, pe care era de aşteptat să o pot distinge de alte grămezi numai în baza acelei descrieri. Nu avea niciun rost să cer alte detalii. Oare şi dragonii găseau descrierile fiinţelor umane ambigue? Aveau nevoie de timp şi de experienţă ca să ne poată deosebi între noi?

— îmi dau seama că n-ai să poţi reţine nimic din ce ţi-am spus, a spus Orma. Ai aceeaşi expresie goală pe care o aveai la lecţiile de istorie. L-ai putea căuta pe Imlann...

— Dar mi-ai spus să nu-l caut!

— Lasă-mă să termin! L-ai putea căuta pe Imlann în propria ta minte, printre amintirile tale materne. Linn trebuie să-ţi fi lăsat vreo imagine de-a tatălui nostru.

Am deschis gura şi am închis-o la loc. Nu aveam niciun chef să răscolesc iar prin cutia aceea, nu dacă puteam evita acest lucru.

Cavalerii pomeniseră de un anume Sir James ca fiind specialistul lor în materie de identificat dragoni. Cu el trebuia să vorbesc - cu el trebuia să vorbească Kiggs, adică.

între timp, nădăjduiam că Kiggs nu amânase să vorbească cu Eskar în speranţa că eu aveam să obţin nişte informaţii utile.

Cu ajutorul cârciumarului şi al măturii acestuia, Basind reuşise să alunge aproape toţi quigutlii. Nu ne mai rămânea prea mult timp.

— întoarce-te cu spatele la Basind, a şoptit Orma. Nu vreau să mă vadă când îţi dau asta.

Era cam târziu să înceapă să pozeze într-un saar care se supune legii.

— Ce să-mi dai?

Fără să-şi dezlipească ochii de la piele-nouă, Orma s-a prefăcut că se scarpină în cap. A coborât apoi braţul şi mi-a strecurat în palmă o bucată de metal rece. Era unul dintre cerceii lui. Am simţit că mi se taie respiraţia. Am încercat să i-l înapoiez. Orma a spus:

— Cenzorii nu ne urmăresc. Am rugat un quig să mi-i modifice.

— Cenzorii n-o să remarce că nu te mai pot monitoriza?

— Sunt sigur că au făcut-o deja. O să se asigure că primesc o pereche nouă. S-a mai întâmplat şi altă dată. Por- neşte-l dacă eşti la ananghie şi o să vin cât pot de repede.

— Am promis că n-o să plec în căutarea lui Imlann.

— S-ar putea să te găsească necazurile pe tine, a spus el. Am un interes personal în această chestiune.

Eu am ascuns cercelul în corset şi amândoi ne-am întors la masă. Tunica lui Basind era plină de urme soioase de mâini; mâncarea lui dispăruse, dar nu era clar dacă o mâncase el. Avea un aer uluit ca şi cum i se topise puţin faţa.

— Trebuie să ne întoarcem la Sf. Ida, a spus Orma, întinzându-mi o mână pentru a-i arăta lui Basind cum se procedează. Am dat noroc, străduindu-mă să-mi ascund amuzamentul. Noi nu dădeam niciodată mâna.

A încercat apoi şi Basind, însă nu voia să-mi dea drumul la mână. Atunci când am reuşit în cele din urmă să

mi-o desprind dintr-a lui, mi-a aruncat o privire pe care nu reuşeam s-o descifrez.

—Atinge-mă din nou! a şuierat el, iar eu am simţit cum stomacul mi se strânge ghem.

—Acasă! a spus Orma. Ai de făcut meditaţii şi exerciţii de împărţire.

Basind a scâncit, frecându-şi palma cu furie, ca şi cum ar fi sperat să recupereze ceva din atingerea mea, însă l-a urmat pe unchiul meu în sus pe treptele tavernei, docil ca un miel.

M-am asigurat că Orma îi achitase cina cârciumarului; nu puteai fi niciodată sigur că are să-şi amintească un lucru ca ăsta. Am aruncat o ultimă privire către acea felie de coexistenţă inter-specii stranie şi urât mirositoare, visul nebun al tratatului materializat brutal, apoi m-am îndreptat la rândul meu către trepte.

— Jupâniţă? am auzit un glas nesigur în urma mea.

Când m-am întors, am văzut un student tânăr cu praf
de cretă în păr. Intr-o mână ţinea un pai foarte scurt; în spatele lui, o masă plină de tineri se prefăceau că nu se uită în direcţia noastră.

—Te grăbeşti? Nu glasul, ci mâinile agitate şi clipitul des îi trădau nervozitatea. Nu vrei să ni te alături? Suntem cu toţii oameni la masa aceea - mă rog, cu excepţia lui Jim - şi nu suntem o companie neplăcută. N-ar trebui să discutăm despre matematică. Doar că... n-am mai văzut o fată umană în Groapa cu Quig de când s-a scos disecţia în afara legii!

Aproape toţi cei de la masă au izbucnit în râs; saaran- trasul a urmărit consternat reacţia celorlalţi, spunând:

— Dar se înşală, nu-i aşa?

Nu m-am putut abţine să nu râd şi eu împreună cu ei; de fapt, m-am simţit mult mai atrasă de invitaţia lor decât de cea a lui Guntard la Maimuţa însorită. Tipii ăştia plini de praf de cretă, care se certau şi rezolvau exerciţii de trigonometrie pe tăblia mesei, îmi dădeau un sentiment de familiaritate, ca şi cum Colegiul Sf. Bart ar fi atras toate fiinţele umane care aduceau cel mai mult cu saarantraii. L-am bătut pe umăr într-un fel camaraderesc şi i-am spus:

— Sincer, mi-aş dori să pot sta. Ca informaţie de viitor: nu subestima puterea de seducţie a matematicii. Dacă mai vin pe aici, o să vreau să scrijelesc pe mese împreună cu voi.

Odată întors la masă, prietenii lui l-au întâmpinat strigând şi închinând toasturi în cinstea curajului său. Am zâmbit în sinea mea. Mai întâi cavalerii aceia bătrâni, si acum asta. Hotărât lucru, eram drăguţa întregului Goredd. Asta m-a făcut să râd, iar râsul mi-a dat curajul să mă afund în întunericul nopţii, departe de căldura acelei adunări.

Cincisprezece
Când am ajuns la Castelul Orison era suficient de târziu încât să nu mai fiu sigură unde l-aş fi putut găsi pe Lucian Kiggs. Mi-a trecut prin minte să-l caut în Salonul Albastru, unde mai mult ca sigur că Principesa Glisselda îţi întreţinea micul anturaj, însă mă temeam că miroseam a tavernă - sau, mai rău, a quigutl - şi cu siguranţă, până când m-aş fi schimbat şi m-aş fi spălat, s-ar fi făcut prea târziu şi toată lumea ar fi plecat la culcare.

Ştiam că nu acela era motivul; pur şi simplu nu voiam să merg.

M-am dus în apartamentul meu şi i-am scris un bilet lui Kiggs:

înălţimea Voastră,

Am vorbit cu Orma dar, din păcate, nu a putut identifica dragonul după descrierea făcută de cavaleri. Pe de altă parte, am uitat să vă spun că unul dintre cavaleri susţinea că un tovarăş de-al lor, Sir James Peascod, s-a specializat în recunoaşterea dragonilor în timpul războiului. Sir James era de faţă în seara vizitei dragonului solitar şi se poate să-l fi recunoscut. Cred că ar merita să-l interogaţi în această problemă.

Nădăjduiesc că nu aţi amânat să vorbiţi cu Eskar, în speranţa că eu aveam să obţin nişte informaţii utile. îmi cer scuze pentru lipsa de precizie a lui Orma.

Nu reuşeam să mă hotărăsc cum să semnez. Toate variantele păreau fie prea familiare, fie ridicol de preţioase. Am decis să merg pe soluţia din urmă, având în vedere cum începusem scrisoarea. Am găsit un paj pe coridor şi i-am înmânat-o. Le-am urat groteştilor mei noapte bună şi m-am culcat devreme; a doua zi avea să fie cea mai lungă zi dintre toate.

*

Soarele se înălţa pe cerul pestriţ, rozaliu şi cenuşiu precum burta de păstrăv. Servitoarele băteau în uşa încuiată înainte să fi apucat să-mi termin toaleta; sala de mese zumzăia de nerăbdare. Drapelul verde cu violet al lui Belondweg, prima regină a Goreddului, flutura pe toate turnurile şi drapa toate faţadele caselor din oraş. Şirul de trăsuri ţinea tocmai de la Curtea de Piatră până la poalele Dealului Castelului: erau demnitarii care soseau din toate Ţinuturile Sudice. Nimeni nu îndrăznea să rateze această rară ocazie de a se întâlni cu Ardmagarul Comonot în forma lui umană.

Am urmărit procesiunea lentă a Ardmagarului din vârful turnului de pază, alături de majoritatea muzicienilor mei. Comonot zburase până la Poarta Sudică înainte de răsăritul soarelui, astfel încât să reducă la minimum spaima pricinuită de apariţia sa solzoasă, însă toată lumea din oraş ştia că vine, iar acolo se strânsese o mulţime încă din noaptea precedentă. Reprezentanţii Coroanei fuseseră prezenţi să-l întâmpine pe Ardmagar şi să-i ofere lui şi

anturajului său haine pentru când aveau să se transforme. Comonot avusese parte de un mic dejun tihnit; trecuse de prima jumătate a dimineţii când a pornit către palat însoţit de alaiul său. A refuzat să călărească, insistând să traverseze oraşul pe jos, salutând el însuşi

mulţimea - care ovaţiona sau din contră - aliniată de-a lungul străzilor.

După toate aparenţele, a ajuns în piaţa catedralei tocmai când Ceasul cu Numărătoare Inversă bătea pentru ultima dată. Lumea zicea că ceasul a redat o melodie stranie, de flaşnetă mecanică, şi că Regina şi dragonul au dansat împreună o gigă. Cei care l-au văzut susţineau că nu era reprezentaţia unei maşinării, ci un spectacol de marionete. Nicio maşinărie n-ar fi putut susţine un astfel de spectacol.

Aş fi pus pariu că o maşinărie construită de Lars ar fi putut să o facă, dar, din păcate, n-o văzusem cu ochii mei.

Deşi Ardmagarul purta albastru aprins, era greu de distins printre milioanele de oameni şi de steaguri fluturânde. Saarantrasul lui nu era un bărbat înalt. Noi, cei care tremuram în vârful turnului de pază, nu eram foarte impresionaţi.

— Ce mic e! a gângurit trombonistul cel sfrijit. L-aş putea strivi cu tocul cizmei!

— Cine e gândacul acum, Ard-furisitule? a ţipat unul dintre toboşarii mei, suficient de tare.

M-am făcut mică, sperând că nu-l auzise nimeni dintre cei care contau. Cum de mergea vorba atât de iute la curte? Am spus:

— Să nu mai aud niciun cuvânt nepoliticos de la vreunul dintre voi, dacă nu vreţi să ajungeţi să vă câştigaţi pâinea cântând la colţ de stradă!

Mi-au aruncat tot soiul de priviri neîncrezătoare.

— Viridius mi-a dat mână liberă în privinţa asta, i-am asigurat eu. Forţaţi-mi mâna, dacă vă închipuiţi că nu vorbesc serios!

Au plecat privirea. I-am mulţumit Sf. Loola, protectoarea copiilor şi a nebunilor, pentru faptul că niciunul nu părea dispus să mă dea de gol.

Aceia dintre noi responsabili cu fanfara am pornit către sala de banchete, pe care am găsit-o plină ochi cu toată nobilimea Ţinuturilor Sudice strânsă la un loc. Din cornişa mea de la balcon, am văzut că Regentul Samsamului şi Contele Pesavolta din Ninys colonizaseră fiecare câte un sfert din încăpere, cel dintâi încrâncenat şi sever, cel de-al doilea extravagant şi zgomotos. Am zărit-o pe Doamna Okra printre ninyşi; era mai discretă decât mulţi alţii, dar asta şi pentru că trăise o bună bucată de vreme în Goredd.

Când a intrat Ardmagarul, întreaga încăpere a amuţit. Era la fel de solid şi de fălcos ca Viridius. Părul lui negru arăta de parcă ar fi fost udat şi pieptănat extrem de strâns; şuviţe rebele ameninţau să i se desprindă pe măsură ce i se usca. Chiar şi aşa, nasul de vultur şi privirea pătrunzătoare îi confereau un aer impunător. Emana încordare, de parcă ar fi fost animat de un foc interior pe care cu greu îl putea zăgăzui; însuşi aerul din jurul lui părea să sclipească, asemenea căldurii degajate de străzile oraşului vara. îşi purta clopoţelul ca pe o medalie, agăţat de un lanţ din aur masiv petrecut pe după gâtul gros. A ridicat un braţ în semn de salut; toată încăperea şi-a ţinut respiraţia. Regina s-a ridicat; Principesa Dionne s-a ridicat la rândul ei, cu o expresie uluită pe chip. Glisselda şi Kiggs, aflaţi unul lângă celălalt în stânga, nu erau decât nişte umbre care se jucau la periferia istoriei.

Noi, şobolanii din galerie, ar fi trebuit să atacăm marşul exact în clipa aceea, însă eram cu toţii paralizaţi de uimire. Probabil că muzicienii mei îl găseau pe Comonot puţin mai impresionant de aproape.

Pe mine, pe de altă parte, am simţit că mă trec toate sudorile. Tremuram din toate încheieturile, în vreme ce simţeam cum mă încearcă tot soiul de emoţii negative: teamă, furie, dezgust. Ghiveciul de emoţii nu-mi aparţinea, însă.

Am închis ochii si am văzut cutia de tinichea într-o baltă. Din ea se scurgea ceva. Stropi denşi de condens se prelingeau pe laterale. Nu-mi puteam face treaba fără ca sentimentele mamei legate de Comonot să nu pătrundă în fluxul conştiinţei mele. M-am uitat peste tot prin mintea mea după un... prosop. A apărut unul când m-am gândit la el. Am şters pe sub cutie, după care am înfaşurat-o în el.

Harababura de emoţii s-a împrăştiat, iar eu am deschis ochii. Comonot nu înaintase pe covor către estradă. Braţul şi-l ţinea în continuare ridicat; semăna cu o statuie de ipsos a propriei persoane.

— Trezirea, mocofanilor! le-am şuierat muzicienilor mei.

Au tresărit ca treziţi din vrajă, şi-au aranjat instrumentele în poziţie şi au început să cânte la semnalul meu.

La auzul marşului său întârziat, generalul şi-a început lungul drum către estradă, lăsând o dâră de strălucire în urma sa pe măsură ce înainta, făcând cu mâna şi zâmbind. Părea să ne zâmbească fiecăruia în parte.

S-a urcat pe estradă, i-a sărutat Reginei mâna plină de bijuterii şi s-a adresat mulţimii cu un glas baritonal:

— Regină Lavonda, principeselor, înalţi oaspeţi! Am venit să cinstesc patruzeci de ani de pace între popoarele noastre.

A aşteptat până când s-au domolit aplauzele, afişând o expresie la fel de mulţumită de sine ca a unei pisici.

— Ştiţi de ce au învăţat dragonii să ia forma umană? Ne transformăm ca să putem vorbi cu voi. în forma noastră naturală, gâtlejurile ne sunt atât de aspre din pricina fumului, încât nu putem articula cuvintele voastre. Pe de

altă parte, voi refuzaţi să acceptaţi mootya noastră ca limbaj. înţeleptul dragon Golya, sau Golymos, după cum este cunoscut în Porfir, a fost cel care a descoperit cum să pună în aplicare această schimbare acum aproape o mie de ani. El dorea să vorbească cu filosofii porfirieni şi a găsit o universitate foarte bună pentru poporul nostru. A fost prima dată când dragonii s-au îndreptat către oameni pentru ceva bun şi folositor, dar nu şi ultima. Golya a rămas în istorie ca una dintre marile noastre personalităţi - şi la fel se va întâmpla şi cu mine.

Din nou, aplauzele au zguduit sala. Comonot a aşteptat să se termine, îndesându-şi mâna stângă în crăpătura dintre nasturii vestonului de satin, de parcă ar fi vrut să se scarpine pe burtă pe ascuns.

— Ideea păcii mi-a venit într-un vis, pe când eram student la universitatea lui Golya, Danlo Mootseye. Noi, dragonii, nu visăm. Am

asistat la un curs despre vise: dormeam în saarantrai şi în fiecare zi prezentam minunile pe care le văzuserăm. Intr-o noapte, am văzut o comoară. Strălucea ca un soare. M-am apropiat, dorind să-mi trec degetele prin ea, dar nu era aur, era cunoaştere! Şi atunci mi-am dat seama că aceea putea fi comoara noastră, că erau lucruri pe care omenirea le ştia, iar noi nu, că misiunea noastră de căutare nu trebuia să implice jaful şi uciderea, ci că putea consta în învingerea, împreună, a ignoranţei şi a neîncrederii.

A început să măsoare estrada cu pasul, gesticulând la intervale ciudat de exacte, de parcă ar fi văzut un om făcând asta înainte şi ar fi conchis că era un dans ritualic pe care îl putea stăpâni. A reluat:

— Mi-am povestit visul la curs şi ceilalţi au râs de mine. „Cum arată cunoaşterea? Ce ar putea valora cunoaşterea din ceea ce noi nu putem descoperi pe cont propriu?" însă eu ştiam că era adevărat, o credeam până în adâncul inimii

mele arzânde, iar din ziua aceea am acţionat animat doar de acea viziune. Am devenit puternic de dragul ei. Am elaborat o pace de oţel. M-am chinuit să aflu cum se pot deprinde cel mai bine artele voastre, diplomaţia voastră, capacitatea voastră de a vieţui laolaltă, asta în vreme ce continuam să ne păstrăm trăsăturile noastre esenţiale de dragoni. Nu a fost uşor. Dragonii se schimbă greu; fiecare vrem să zburăm într-o altă direcţie. Singurul mod de a conduce este să-i târăşti pe ceilalţi, dând din aripi şi fumegând, către ceea ce este bine. Am negociat cu Regina Lavonda în secret, ştiind că ar fi de preferat să-i impun un tratat poporului meu decât să îndur un secol de dezbateri pe marginea lui în Ker. Am avut dreptate. Tratatul a fost şi continuă să fie un succes, mulţumită reformelor dinspre partea noastră şi a neîntreruptei bune credinţe dinspre a voastră. în cinstea altor patruzeci de ani sau - dacă îmi permiteţi să extrapolez - a altor o sută! Co-semnatara mea va fi murit demult până atunci, iar eu mă voi adresa nepoţilor voştri, însă intenţionez ca pacea aceasta să dureze până la sfârşitul zilelor mele şi după aceea.

Nobilimea adunată a ezitat, luată prin surprindere de referinţa neglijentă la durata noastră de viaţă mai mică, însă, în cele din urmă, au aplaudat cu toţii. Regina l-a condus pe Comonot la scaunul care îi fusese pregătit, aflat între al ei şi al Principesei Dionne, după care s-a dat startul lungului şi plictisitorului ritual de prezentare a omagiilor. Toată lumea din sala aceea, de la Regentul Samsamului la Micul Lord Nimeni de Ţărănoaia, aştepta ocazia de a face cunoştinţă cu Ardmagarul Comonot şi de a-i săruta inelele de pe degetele groase. L-am văzut pe Contele de Apsig aşteptând în rând cu toţi ceilalţi şi m-a încercat o satisfacţie sumbră.

Nesfârşita ceremonie de recepţie necesita, desigur, un acompaniament muzical. Eu cântam la lăută, însă îmi uitasem plectronul; înainte de prânz aveam deja degetele pline de bătături.

Mai aveam şi o durere de cap. începuse odată cu scurgerea din cutia de tinichea şi creştea în intensitate de la un ceas la altul.

— Vă simţiţi bine, Maestra? a întrebat o voce din... Nu-mi dădeam seama cu precizie de unde se auzea.

M-am uitat vizavi, la muzicienii mei, care păreau ciudat de departe. Chipurile li se clătinau. Am clipit.

— Ce s-a albit la faţă! s-a auzit un glas înăbuşit, un sunet precum mierea neagră strecurată printr-o sită.

M-am întrebat dacă aveam să ratez prânzul, când m-a încolţit amintirea mamei.

O sută şaizeci şi unu de dragoni cocoţaţi în Cuibul înalt. Dedesubtul nostru, munţi. Deasupra, nori nimbus care plutesc pe direcţia sud-sud-est la extremitatea 0,0034.

în noul semestru, Ardmagarul ţine un curs dinaintea studenţilor şi a profesorilor de la Danlo Mootseye intitulat „Boala insidioasă“.

Ştiu la ce se referă. Nu pot dormi, gândindu-mă la asta. Sunt foarte probabil infectată.

Îmi scot blocnotes-ul şi îi dau drumul. A fost meşterit de unul dintre quigutlii tatălui meu. Mă ajută să-mi amintesc, dar nimic nu mă poate face să uit.

— Omenirea poate fi profesorul nostru! strigă Ardmagarul. Scopul păcii îl reprezintă schimbul de cunoştinţe. Reformele mele - interzicerea vendetei şi a strânsului de comori - au la bază filosofiile umane. în măsura în care aceste filozofii sunt logice, etice şi cuantificabile, ni le putem însuşi. Dar îngăduiţi-mi să vă previn, pe toţi, de

la piele-nouă pe punctul de a porni în prima sa călătorie în sud, la profesorul bătrân care a zburat de-a dreptul în norul lipsei de precauţie: umanitatea ascunde pericole. Nu cădeţi pradă creierului umed! Tentaţi fiind de intoxicaţia chimică a emoţiei, dragonii uită ce sunt.

Ardmagarul se înşală în privinţa asta. Eu nu am uitat niciodată, până la trei cifre semnificative, nici măcar atunci când mi-am dorit s-o fi făcut. Şi iată-mă stând cocoţată aici, fără să-l fi uitat pe Claude.

— Emoţiile dau dependenţă! strigă Ardmagarul. Ele nu au nicio însemnătate: sunt opusul raţiunii. Ele conduc către o etică ilogică, non-dragonică.

— Ele conduc către artă, bombăn eu.

îmi aude ecoul vocii; acustica Cuibului înalt a fost desăvârşită de-a lungul unui mileniu, aşa încât oricine să poată fi auzit.

— Cine a vorbit în afara ard-ului ?

îmi înalţ capul la un unghi de 40 de grade, abandonând postura supusă. Toţi ochii sunt aţintiţi asupra mea.

— Am spus, Ardmagare, că emoţiile sunt cele care îi conduc pe oameni către artă.

— Artă.

Mă fixează cu o privire de prădător care îmi măsoară viteza şi mecanismele de apărare.

— Arta sclipeşte dinaintea noastră, a tuturor, precum o comoară

neatinsă. înţeleg asta, puiule. însă noi studiem arta. Zburăm pe deasupra ei din toate direcţiile, de la o distanţă rezonabilă, sigură. Cândva, îi vom înţelege puterea. O vom pune în ard. Vom învăţa să o clocim şi vom înţelege de ce merită s-o facem. Dar să nu vă lăsaţi ademeniţi pe traiectoria de zbor a oamenilor. Valorează oare o clipă de artă cât o viaţă întreagă în care să fiţi subjugaţi de agitaţia fetidă a creierului de ?

Mi-am plecat capul, înfrănându-mi pornirile. Pentru un om, aceasta trebuie să fie furia; am mai simţit-o. In creierul de dragon, ea se manifestă ca „flacără sau fugă“. De ce am vorbit?îmi va măsura vorbele şi în urma calculului va rezulta că sunt pestilenţială. Noaptea vor veni Cenzorii; o să mă trimită la excizare. îmi vor scoate necuantificabilul cu totul. Asta o să-mi pună neuronii la loc în ard. Mi-am dorit să uit; de asta am venit acasă. Mi-o doresc şi nu.

Nu se poate zbura în două direcţii diferite în acelaşi timp. Nu pot sta pe creastă alături de cei care cred că sunt stricată.

Recitesc textul înscris pe blocnotes. La el adaug: „Dragostea nu este o boală. “

Am deschis ochii, închizându-i la loc în clipa în care l-am zărit pe Kiggs aplecat deasupra mea, cu un aer îngrijorat şi cu mâna pe fruntea mea. Pe câinii Tuturorsfinţilor, am leşinat copleşită de amintirea aceea! De ce nu m-am aruncat cu capul înainte peste parapet, scutindu-mă de umilinţa de a mă trezi înconjurată de toată lumea care se holbează la mine?

— îşi revine, a spus el. Phina, mă auzi?

— Este foarte cald aici, a spus cel mai bun trâmbiţaş al nostru. Cântăm de trei ceasuri. Sigur se simte bine?

— E numai vina corciturii ăleia de Viridius. O lasă să facă totul de una singură!

Asta nu putea fi decât Guntard.

Mâna de pe fruntea mea s-a încordat la auzul cuvântului „corcitură". Am deschis ochii la timp pentru a surprinde iritarea de pe chipul lui Kiggs; ea s-a atenuat când a văzut că m-am trezit.

M-a ajutat să mă ridic. M-am clătinat ameţită - pământul era atât de departe! - până când mi-am dat seama că

f

eram tot la balcon, privind în jos la sala aproape goală. Ultimii demnitari se retrăgeau unul câte unul, prefacându-se că nu se holbează la mine.

— Ce s-a întâmplat? am murmurat eu, simţindu-mi gâtlejul uscat ca pergamentul.

— Ai leşinat, m-a lămurit Guntard. Ne-am gândit că te-ai încins prea tare, dar n-am ştiut cum să facem să te răcoreşti. Ţi-am scos încălţările - te rugăm să ne ierţi! - şi tocmai ne pregăteam să-ţi suflecăm mânecile...

Mi-am ferit privirea, încleştându-mi palmele de balustradă ca să nu tremure.

— ... însă Principele Lucian a sugerat să-ţi facem vânt. Lăuta e neatinsă.

— îţi mulţumesc, Guntard! am spus, evitându-i privirea şi întinzându-mă după încălţări.

Muzicienii mei se foiau de colo-colo plini de solicitudine, ca şi cum n-ar fi fost siguri de ce aş fi putut avea nevoie. Le-am făcut semn să plece; aproape că s-au călcat în picioare în zorul de ajunge la masă. Kiggs ceruse un scaun, îl întorsese cu spătarul în faţă şi acum şedea cu bărbia sprijinită în mâini, uitându-se la mine. în ziua aceea purta un veston stacojiu mai elegant, cu fireturi de aur încrucişate pe piept; brasarda albă, simplă, părea şi mai tristă prin comparaţie.

— N-ar trebui să fiţi undeva, în calitate oficială? am întrebat pe un ton degajat în timp ce-mi încheiam cataramele de la pantofi, străduindu-mă să fiu amuzantă dar temându-mă că el are să sesizeze irascibilitatea din glasul meu.

A ridicat din sprâncene.

— Ca să fiu sincer, da. Dar sunt responsabil şi cu siguranţa şi s-a produs o agitaţie destul de mare aici când ai căzut din picioare. Selda mi-a promis că o să-mi păzească farfuria. Te însoţesc până acolo, dacă doreşti.

— Nu prea îmi vine să mănânc.

Nu-mi venea nici să vomit, slavă Tuturorsfinţilor!

M-am aşezat şi m-am frecat la ochi; în spatele lor, capul continua să-mi pulseze.

— Aţi primit biletul meu? l-am întrebat.

Şi-a îndreptat spatele.

— Da. Mulţumesc. Se pare că eforturile tale de ieri au fost la fel de lipsite de rezultat ca ale mele. N-am reuşit să vorbesc cu Eskar; plecase către Avanpostul lui Dewcomb împreună cu restul personalului ambasadei, ca să aştepte sosirea Ardmagarului.

— Ambasada este la curent cu relatarea cavalerilor? am întrebat eu.

A răsuflat, umflându-şi obrajii.

— Bunica s-a întâlnit cu Ambasadorul Fulda înainte ca el să plece, şi i-a transmis „zvonul“.

— „Zvonul[11]? am întrebat eu, uluită. Ea nu crede că Sir Karal a văzut un dragon?

Kiggs a clătinat din cap enervat.

— Cu tristeţe trebuie să spun că bunica mea nu doreşte să creadă că dragonii i-ar putea încălca tratatul. Şi-a bazat întreaga domnie pe ideea că putem avea încredere în dragoni şi refuză să ia în calcul posibilitatea ca un dragon neautorizat să zboare liber prin provincie - ca să nu mai vorbim de ideea ca tot el să-l fi ucis pe unchiul Rufus - fără o mulţime de dovezi de netăgăduit.

— Moneda lui Orma! am dat eu să intervin.

— N-a convins-o câtuşi de puţin, a spus el bătând darabana pe spătarul scaunului.

Avea unghiile scurte ca şi cum şi le-ar fi ros, un obicei neaşteptat la Căpitanul Gărzii. Ochii i s-au îngustat gânditor.

— Bănuiesc că profesorul tău nu ţi-a descris saarantra- sul lui Imlann.

— Ochi albaştri, păr deschis la culoare, am spus eu. Două treimi dintre curtenii ninys corespund acestei descrieri.

— Toţi locuitorii ninys corespund descrierii, dacă-i socotim şi pe roşcaţi, la fel şi jumătate dintre samsamezii din Ţinuturile Muntoase, a spus prinţul. Dar, cu siguranţă, nu avem niciun motiv să credem că este la palat, nu-i aşa? Unde a spus Orma că ar putea fi?

— Orma nu are nici cea mai vagă idee, desigur. Ştie doar că Imlann a fost la înmormântare.

Kiggs mi-a făcut semn dezaprobator cu degetul.

— Selda şi cu mine am stat de vorbă despre asta. Credem că ideea ta de a merge să te întâlneşti cu Sir James şi cavalerii...

Un zgomot de voci care venea de jos l-a făcut să se întrerupă. în sală intraseră câţiva soldaţi din garda palatului; au luat poziţie de drepţi când l-au zărit pe Kiggs la balcon.

— Căpitane! Regina este cât se poate de nemulţumită că desconsideraţi normele de politeţe faţă de...

— Plec numaidecât într-acolo! a spus Kiggs, ridicân- du-se în picioare.

S-a întors către mine, lăsând impresia că vrea să se scuze:

— Nu am terminat de vorbit. Rezervă-mi al patrulea dans la bal.

Am trecut mental în revistă ordinea dansurilor:

— Pavana?

— Perfect! O să discutăm mai mult atunci.

A ridicat braţul ca şi cum ar fi vrut să-mi dea o palmă camaraderească peste umăr, însă, cu abilitate, a înlocuit gestul cu o reverenţă politicoasă, plecând apoi să ia masa cu Ardmagarul.

Am zăbovit o vreme, străduindu-mă să-mi limpezesc gândurile. Acceptasem o invitaţie la dans. Nu ştiam cu

niciun chip să dansez. în plus, n-aveam ce căuta să dansez cu un prinţ, fie el şi unul care părea să fi uitat diferenţele dintre poziţiile noastre sociale şi care părea, în mod inexplicabil, să găsească în mine un confident de încredere.

Mi-am sprijinit capul de balustrada rece de piatră. El mă credea normală, şi asta mă făcea şi pe mine să mă simt normală, iar asta era pur şi simplu un act de cruzime. I-aş fi putut spulbera iluziile într-o clipită, suflecându-mi mâneca. De ce să trăiesc cu teama că într-o zi avea să mă găsească dezgustătoare când puteam face să se întâmple asta pe loc? Mi-am strecurat palma dreaptă pe sub legăturile de la mâneca stângă, pipăindu-mi solzii reci, marginile zimţate, toate grozăviile trupului meu şi simţind cum mi se întoarce stomacul pe dos.

Cum de mă încolţise atât de pe neaşteptate amintirea aceea? Era o altă „perlă a minţii" asemenea celei pe care o declanşase Orma înfaţişându-mi-se în forma lui naturală? Mai erau şi altele? Aveam capul plin de iască, gata să se aprindă la prima scânteie?

M-am ridicat clătinându-mă, iar vorbele mamei mi-au venit din nou în minte: Nu pot sta pe creastă alături de cei care cred că sunt stricată. M-au iritat trufia ei şi norocul pe care îl avusese.

— Ideea e, mamă, că tu nu erai stricată, am murmurat, de parcă ar fi stat chiar lângă mine. Eu sunt. Şi tu eşti cea care m-a făcut să fiu astfel.

Cutia a zvâcnit în capul meu ca ceva însufleţit.

M-am întors în camera mea să trag un pui de somn, asi- gurându-mă că mă trezesc suficient de devreme cât să am timp să mă schimb în mantoul de ocazie. Era maro cu broderie neagră; am adăugat o eşarfa albă, în semn de respect pentru Principele Rufus. Am încercat să-mi pieptăn părul frumos, căci remarcile Glisseldei mă făcuseră să mă simt nesigură pe mine. Mi-am refăcut coafura de nenumărate ori, fără a ajunge la vreun rezultat mulţumitor. Până la urmă, plină de frustrare, l-am lăsat despletit şi mi-am pus o pereche de cercei frumoşi în semn de scuze pentru cei cărora le-ar fi păsat. Nu deţineam alte bijuterii, în afară de cercelul de la Orma. M-am gândit să mi-l prind în păr - ar fi constituit o podoabă frumoasă şi niciun om nu l-ar fi recunoscut - însă un saarantras şi-ar fi dat seama că era făcut de un quigutl. L-am lăsat în cameră.

Pregătiserăm concertul de bun venit timp de mai bine de o lună, însă amploarea însăşi a spectacolului încă mă uluia. Poate totul pare mai impresionant în lumina câtorva sute de lumânări, sau un public recunoscător îi conferă unei reprezentaţii o doză de strălucire, însă o anumită vrajă care plutea în aer a făcut ca totul să decurgă cum trebuie. Nimeni nu a întârziat sau a fost indisciplinat; nimeni nu a căzut de pe scenă; dacă cineva a cântat o notă fals, a cântat-o cu atât de multă convingere, încât ea a sunat bine.

Acesta este secretul performanţei: convingerea. Nota corectă interpretată ezitant îşi va rata ţinta, în vreme ce, de cânţi cu nerv, nimeni nu te va lua la întrebări. Dacă - asemenea mie - crezi că există adevăr în artă, atunci este tulburător să constaţi cât de mult se aseamănă arta interpretativă cu minciuna. Poate minciuna este ea însăşi o formă de artă. Mă gândesc la asta mai mult decât ar trebui.

Ardmagarul asista la reprezentaţiile de pe scenă aşezat în centrul rândului din faţă, cu privirea strălucitoare şi atentă. L-am urmărit din spatele cortinei în timpul solou- lui de oboi susţinut de Guntard, străduindu-mă să împac expresia de pe chipul lui Comonot cu discursul lui din Cuibul înalt. Pentru cineva atât de convins de toxicitatea emoţiilor omeneşti, părea să se simtă foarte bine.

Glisselda era aşezată lângă Comonot, asumându-şi rolul decorativ; mama ei ocupa celălalt scaun de lângă el. I-am văzut pe regină, pe Doamna Okra şi pe Viridius, dar nu şi pe Kiggs până când nu m-am uitat mai atent. Mărşăluia prin spatele sălii, discutând cu gărzile, cu un ochi la spectacol şi cu celălalt la asigurarea pazei. Era o slujbă solicitantă, dacă judecai după expresia de pe chipul lui.

Nu mă trecusem şi pe mine în program. îmi petreceam timpul amintindu-le artiştilor să se pregătească când se apropia momentul să urce pe scenă şi ascultând din culise.

în timpul cvartetului de trombon am remarcat că nimeni nu aştepta să

intre în scenă. M-am uitat pe program: urma Lars. Trebuia să cânte la biniou, un soi de cimpoi mai temperat. Am simţit cum mi se strânge inima. Nici măcar nu-l zărisem pe Lars în ziua aceea. Am străbătut coridorul, băgându-mi nasul pe după draperiile debaralelor pe care le rechiziţionasem pe post de vestiare.

Sinceră să fiu, sperasem ca încăperile să fie folosite pentru repetiţiile dinaintea spectacolului şi nu chiar pentru

schimbatul hainelor. L-am făcut pe unul dintre cântăreţii la lăută să ţipe de parcă ar fi găsit un quigutl în pat.

Mergând mai departe pe coridor, am auzit glasuri încordate de după ultima draperie. M-am apropiat cu grijă, nedorind să mai dau buzna peste cineva, şi am recunoscut una dintre voci ca aparţinându-i lui Lars. Am întins o mână către perdea, dar am ezitat. Lars părea furios şi vorbea în samsameză. M-am apropiat şi mai mult, ascultând foarte atent şi încercând să mă obişnuiesc cu sunetul limbii. Samsameza mea era cam ruginită şi n-o vorbisem niciodată perfect fluent.

Deloc surprinzător, cealaltă voce era a Contelui de Apsig. Am înţeles „Vii cu mine!", dar nu şi restul.

Lars refuza cu încăpăţânare: „Niciodată!" Apoi „Sunt aici...“, (ceva neinteligibil) „...pentru maşină şi concertul de flaut." A, corect. Mă auzise de departe.

Josef a înjurat mult, apoi a zis ceva de un „flaut al nebuniei" ceea ce mi-a părut o sintagmă amuzantă. Cizmele lui Josef bocăneau pe pardoseală încoace şi încolo. Tonul i-a devenit rugător.

— Nimeni nu trebuie să afle ce eşti!

— Şi tu? a întrebat Lars. Ce-o să te faci dacă află ce eşti tu?

Josef a răcnit ceva ce n-am înţeles, apoi s-au auzit o bufnitură şi un trosnet. Am tras perdeaua în lături. Contele stătea întors cu spatele la mine; Lars zăcea întins cu mâinile şi picioarele desfăcute pe podea, printre cutiile de instrumente. La auzul perdelei trase, Contele Josef s-a răsucit şi m-a izbit de perete. O vreme am stat aşa, nemişcaţi: Josef care mă ţinea lipită de zid, răsuflând greu, în vreme ce eu mă străduiam să-mi recapăt suflul în urma loviturii. Mi-a dat drumul brusc şi a început să se tragă de manşetele de dantelă, căutând să se scuze:

— Ţi-am spus să nu te înhăitezi cu el! Ce trebuie să se întâmple ca să înţelegi că este periculos?

— Tu eşti cel periculos!

A încremenit.

— Maestra, eu voiam doar...

— Să-mi pocneşti cimpoierul? Să mă izbeşti de perete? Am clătinat din cap. Te-am scos din program. Ia-ţi viola şi pleacă!

Şi-a trecut mâna tremurândă prin părul decolorat.

— Nu se poate să vorbeşti serios!

— O să-l aduc pe Lucian Kiggs, dacă doreşti, şi poţi să-i explici lui

comportamentul dumitale.
Contele Josef m-a depăşit în grabă, înghiontindu-mă în stomac şi trăgând cu furie draperia în urma lui. îşi uitase viola; n-aveam de gând să-l strig să şi-o ia.
M-am întors către Lars, care tocmai se ridica în picioare, îmi evita privirea, simţindu-se, cu siguranţă, la fel de îngrozit ca şi Josef la gândul că auzisem ce n-ar fi trebuit. Eram gata să-i spun totul, când l-am auzit pe Guntard pe coridor:
— Maestră Seraphina! Concertul tău se duce pe apa Sâmbetei!
Am tras draperia în lături.
— Ce-ai spus?
— Mă rog, nu încă, a spus Guntard bătând în retragere în timp ce se juca cu unul dintre butonii vestonului, însă concertul de trombon e pe sfârşite, nu e nimeni care să le ia locul pe scenă, iar tu nu erai de găsit.
Lars şi-a înşfăcat instrumentul şi a trecut în goană pe lângă mine, urcând treptele până în culisele scenei.
Guntard rânjea.
— Sper că te-a ajutat să te simţi mai bine, a spus el, făcându-mi cu ochiul. Credea că eu şi cu Lars făceam ceva

acolo, cu draperiile trase. Că ne acordam lăutele unul altuia, cum s-ar zice. Exersam polifonia. Cântam la oboe d’amore.
— La fel flirtezi şi cu Viridius? l-am întrebat. Ieşi de-aici! A pornit de-a lungul coridorului, râzând. S-a întors să-mi
mai zică ceva, dar chiar în clipa aceea s-a auzit o explozie. Forţa ei m-a împins un pas în spate.
Era Lars. Nu cânta la biniou.
Preţ de o clipă, mi-am imaginat că reuşise să aducă megaharmoniumul cu el, însă în realitate cânta la cimpoiul de război samsamez, cel mai mare şi mai de temut membru al familiei cimpoaielor. Muntenii samsamezi inventaseră instrumentul ca pe o modalitate de a-şi ameninţa duşmanii; suna de parcă muntele le-ar fi arătat pumnul ticăloşilor de peste vale. Cimpoiul nu era conceput pentru a fi folosit în interior. Sunetul umplea fiecare nişă a sălii. Mi-am înălţat privirea şi m-am făcut mică, aşteptând să văd cum începe să cadă tencuiala de pe tavan.
Mă simţeam de parcă mi-ar fi bătut cineva un cui în cap. Am alergat în culise, enervată. Fără să mă gândesc - fără ca măcar să închid ochii sau să pătrund în grădină - am apucat mâna imaginară a Băiatului Gălăgios.
— Trebuia să cânţi la biniou. Asta e prea zgomotos! Lars s-a oprit brusc. Tăcerea s-a aşternut grea, urmată
de o undă de şoc de uşurare, însă el nu terminase de cântat. Se oprise doar cât să strige: „Ihmi place thare!“
încăierarea de sunete a revenit, însă de data asta însoţită de câteva râsete şi aplauze, de parcă afirmaţia lui împrumutase interpretării o doză de umor sau cel puţin o noimă. „Matahalei îi place tare, ha ha! Asta e clar!“
Nu puteam rămâne unde eram, însă, şi asta nu pentru că simţeam din nou cum cuiul îmi străpunge timpanul. Am luat-o la fugă de-a lungul

coridorului, intrând la loc în vestiarul de unde venisem.

Din fericire, nu era nimeni înăuntru. M-am trântit pe podea, ţinându-mi mâna la gură.

Lars îmi răspunsese. îi vorbisem doar în gând - fără grădină, fără meditaţie, fără avatar. Să-mi întâlnesc groteştii în persoană era şi aşa suficient de bizar, dar asta era cu mult mai înspăimântător. Sau mai interesant. Nu-mi puteam da seama bine.

De la distanţa aceea, interpretarea lui suna bine; aprecierea mea creştea cu pătratul distanţei care ne despărţea - cu alte cuvinte, direct proporţional cu descreşterea volumului. Mi-am sprijinit capul de perete şi am ascultat până când a terminat de cântat, bătând cu degetele pe ritmul melodiilor „Iubitul nepriceput" şi „Domniţa îndoită". Aplauzele răzbăteau în surdină, ca şi cum publicul ar fi ezitat să întrerupă tăcerea dulce bătând din palme.

A început următorul solo. Nu mai rămâneau decât trei înainte de marele final - corul castelului interpretând prelucrarea pătimaşă a lui Viridius după Imnul Oglinzii. Am făcut un efort să mă ridic în picioare. Coriştii ăia puturoşi aveau nevoie să fie avertizaţi cu ceasuri întregi înainte de a urca pe scenă. Am tras în lături draperiile şi m-am izbit de un zid.

Zidul era Lars.

— Una esthe să aud muzică în chap, a spus el cu glas tremurat.

A făcut un pas în faţă, împingându-mă înapoi în cămăruţă.

9

— Dar aceea... aceea era vhocea tha!

— Ştiu, am spus. N-am vrut.

— De ce se inthâmplă astha?

Părul scurt i se ridicase pe cap ca o perie din peri de bour, iar nările îi fremătau. Şi-a încrucişat mâinile pe piept,

de parcă n-ar fi avut de gând să se clintească din loc până când nu aveam să mă explic suficient. I-am spus:

— Am ceva să... să-ţi arăt.

Speram ca în încăpere să nu fie prea întuneric, ca el să-mi poată distinge monstruozitatea.

M-am oprit. Când i-am arătat Doamnei Okra, lucrurile nu ieşiseră aşa cum m-aş fi aşteptat. Habar n-aveam cum ar fi putut reacţiona Lars. Iar camera aceea n-avea nici măcar o uşă ca lumea. Guntard ar fi putut băga capul prin draperie. Oricine ar fi putut s-o facă.

Lars se încrunta temător, de parcă s-ar fi aşteptat la o mustruluială sau la o confidentă amoroasă. Da, asta era: îşi închipuia că aveam să-i fac o declaraţie. Avea o expresie preocupată, ca şi cum ar fi repetat în minte un discurs, un mod de a mă refuza blând după ce îmi voi fi dat jos toate hainele. „îmi phare rău, Seraphina, nhu-mi plac grauslei- ner care îşi baghă vocea în chapul meu.“

Sau poate: „Nhu-mi plac deloc fhetele. îmi place de Viri- dius.“

Nu era atât de amuzant, însă mi-a dat suficient curaj cât să îmi dezleg

mâneca şi să mi-o suflec.
A îngheţat preţ de trei bătăi de inimă, apoi mi-a atins antebraţul încetişor, aproape reverenţios, legănându-l în palmele lui mari, trecându-şi degetul peste porţiunea curbată de solzi.
— A! a suspinat el. Acum thotul se lheagă.
îmi doream să îi împărtăşesc convingerea. Mi-o doream atât de tare, încât am simţit cum mi se preling lacrimi pe obraji. Chipul i s-a întunecat din nou. Am crezut că e furios, însă am înţeles că nu era furie, ci nevoia de a mă proteja atunci când m-a strâns în braţe mai-mai să mă frângă. Am rămas îmbrăţişaţi aşa vreme îndelungată. Slavă Domnului

că n-a intrat nimeni! Am fi fost ţinta bârfelor de la palat luni întregi.
Un trecător nu l-ar fi putut auzi pe bărbatul acela uriaş îmbrăcat în negru şoptindu-mi în ureche: „Sesterleine!“ Surioară.

Şaptesprezece

Imnul Oglinzii a decurs bine. în spatele meu, publicul s-a ridicat în picioare, iar unii cântau. Am reuşit să menţin un tempo rezonabil, cu toate că nu eram atât de prezentă pe cât ar fi trebuit. Continuam să revăd în minte momentele petrecute cu Lars: cel în care îmi spusese „surioară" şi apoi conversaţia care i-a urmat.
— Ce reprezintă Josef pentru tine? îl întrebasem. Vreau să ştiu ce se întâmplă şi dacă te pot ajuta în vreun fel.
— Nhu înţelheg ce vrei să spui, spusese el, iar privirea îi îngheţase brusc. Nhu am sphus nimic de rău de Josef.
— Ei bine, nu, nu mie, insistasem eu. Dar nu poţi nega...
— Ba phot. Şi o fac. Shă nu-mi mai vhorbeşti niciodată de el, grausleinel
Spunând asta, ieşise ca o furtună din încăpere.
Simţeam cum mă învăluie muzica în timp ce dirijam, cum mă face să-mi simt inima uşoară şi să mă regăsesc. Corul a intonat ultimele două versuri: „Nedemni fiind, ni s-a arătat clemenţă. Suntem oglinda pe care Cerul dinainte şi-o înalţă." Le-am zâmbit cald muzicienilor mei, iar ei mi-au întors înzecit zâmbetul de peste tot în jurul meu.
Corul a părăsit scena, iar locul i-a fost luat de orchestră, îmi terminasem treaba şi puteam dansa cât pofteam, adică exact o dată. Kiggs fusese amabil să aleagă o pavană, care

consta în a te plimba maiestuos în cerc. Chiar şi eu puteam face asta.
Servitorii alergau de colo-colo, trăgând scaunele şi banchetele la perete, redistribuind sfeşnicele, servind băuturi. Iar eu simţeam că mor de sete. Timpul petrecut pe scenă te stoarce de tot. M-am îndreptat către masa cu băuturi din colţul opus, şi m-am trezit în spatele Ardmagarului. îi vorbea grandilocvent unui servitor:
— într-adevăr, învăţaţii şi diplomaţii noştri nu consumă băuturi alcoolice, dar nu este atât o regulă cât, mai degrabă, o recomandare, o concesie făcută neamului vostru, care tinde să devină paranoic la gândul că dragonii şi-ar putea pierde stăpânirea de sine. Ca şi voi, dragonii au

grade diferite de toleranţă. Cineva scrupulos ca mine poate bea puţin vin fără să se întâmple nimic rău.

Ochii îi sclipeau în clipa în care a întins mâna după paharul oferit; s-a uitat de jur împrejurul încăperii de parcă ar fi fost de aur. Alţi oaspeţi, veseli ca nişte cintezoi, se strângeau perechi-perechi în aşteptarea dansului. Orchestra şi-a terminat programul umplând sala cu un ultim acord cald.

— Nu am mai luat forma omenească de patruzeci de ani, a spus Ardmagarul. Am tresărit dându-mi seama că mi se adresa. Răsucea cupa între degetele groase, arun- cându-mi priviri viclene, piezişe. Am uitat cum e, cum până şi simţurile voastre diferă de ale noastre. Văzul şi mirosul sunt frustrant de neascuţite, însă compensaţi prin intensitatea celorlalte.

Am executat o reverenţă, nedorind să mă angajez într-o conversaţie cu el. Alte amintiri de-ale mamei s-ar fi putut năpusti asupra mea. Pe moment, cutia de tinichea era liniştită.

El a insistat:

— Pentru noi, totul are gust de cenuşă, iar din pricina solzilor, suntem foarte puţin sensibili la atingere. Auzim bine, însă nervul vostru auditiv este legat la un centru emoţional. Toate simţurile voastre duc, în mod absurd, către emoţie, însă acela mai mult decât oricare... De asta faceţi muzică, nu-i aşa? Ca să vă stimulaţi acea parte a creierului?

Puteam tolera genul acela de obtuzitate de la Orma, însă saarul ăla bătrân şi arogant mă enerva.

— Motivele noastre sunt mai complicate de-atât.

A fluturat din mână şi şi-a umflat buzele în semn că nu-l interesa.

— Am studiat arta din toate perspectivele posibile. Nu are nimic raţional în ea. La urma urmei, nu este decât o altă formă de autosatisfacere.

A dat pe gât vinul şi s-a întors să se uite la dansatori. Era ca un copil care se uită cu gura căscată la spectacol, uluit de vastul banchet al simţurilor care i se înfăţişează dinainte: parfumul dulce şi vinul piperat, tropăitul pantofilor de bal, scârţâitul arcuşurilor pe coarde. S-a întins să atingă rochia din mătase verde a unei contese în clipa în care aceasta a trecut pe lângă el. Din fericire, ea n-a remarcat.

Cuplurile au ocupat ringul de dans pentru un cinque pas. Comonot îi privea tandru, de parcă ar fi fost nişte flori de cireş - nu era genul de expresie tipică pentru un saarantras - şi m-am întrebat câte pahare de vin băuse. Mă deranja faptul că el putea sta acolo facând-o pe senzualistul, în vreme ce Orma nici măcar nu-mi putea vorbi fără a-şi lua măsuri de precauţie împotriva Cenzorilor.

— Dansul acesta e dificil? m-a întrebat, apropiindu-se.

M-am îndepărtat. Era puţin probabil să-mi poată mirosi solzii ameţit fiind, dar nu avea niciun rost să-mi asum riscuri inutile.

— Ăsta mă intrigă, a spus el. Vreau să încerc totul. S-ar putea să mai

treacă patruzeci de ani înainte să iau din nou forma umană.
Mă invita la dans? Nu, îmi cerea mie să-l invit. Nu mă puteam hotărî dacă să mă simt măgulită sau enervată. Am răspuns pe un ton neutru:
— Nu am mai dansat niciodată un cinque pas. Dacă îi urmăreşti pe dansatori cu atenţie şi analizezi paşii, ar trebui să identifici secvenţe care se repetă, care bănuiesc că se sincronizează cu repetiţiile din cadrul melodiei.
M-a privit mirat; ochii uşor bulbucaţi îmi aminteau în mod neplăcut de cei ai lui Basind. Şi-a lins buzele şi a spus:
— Exact aşa ar aborda un dragon problema. Vezi, popoarele noastre nu sunt atât de diferite, dacă stai să te gândeşti.
9
înainte ca el să mai apuce să spună ceva, o prezenţă regală s-a ivit în spatele nostru şi s-a auzit o voce severă de femeie:
— Ardmagare, ai vrea să încerci un dans de-al nostru din Goredd?
Era mama Glisseldei, Principesa Dionne, îmbrăcată în mătase galbenă sclipitoare. Purta o diademă simplă şi un văl uşor, iar părul îi era strâns în cocuri de o parte şi de alta a capului. Strălucea precum păsările phoenix aurii din Ziziba; prin comparaţie cu ea, eu, în mantoul meu maron, eram o păuniţă ştearsă. M-am retras, uşurată să văd că îi captase atenţia Ardmagarului, însă Comonot, vulpoiul bătrân, i-a făcut semn cu mâna către mine:
— Tocmai discutam despre dansuri cu această tânără interesantă.
Principesa m-a privit rece pe deasupra nasului ei elegant.

— Aceasta este asistenta profesorului nostru de muzică. Ea l-a ajutat pe Viridius să organizeze acompaniamentul muzical din această seară.
După toate aparenţele, nu aveam un nume; lucrul ăsta nu mă deranja. Am făcut o reverenţă, îndepărtându-mă cât de repede am putut.
Ceva roz din satin m-a lovit peste cap. Am ridicat privirea, speriată, la timp cât să văd cum colţul mânecii Glis- seldei mă plesneşte din nou în plin peste faţă. Ea a râs şi s-a îndepărtat în paşi de dans; partenerul ei, Contele de Apsig, era agil. Inima mi s-a strâns la vederea lui, însă el nici măcar nu se putea forţa să se uite la mine. Era un dansator bun şi un tânăr chipeş, asta când nu ameninţa pe nimeni. Hainele lui de un negru sobru contrastau cu rochia ei trandafirie; împreună atrăgeau toate privirile din încăpere. A răsucit-o cu spatele către mine. M-am pregătit pentru o nouă mânecă peste ochi, însă ea mi-a strigat:
— A vorbit Lucian cu tine? Nu v-am văzut dansând!
Kiggs îmi spusese că vorbise cu ea despre Imlann. Speram că prinţesa nu îi împărtăşise prosteşte totul contelui.
— Aşteptăm pavana, i-am spus, când a trecut din nou pe lângă mine.
— Laşilor! A fost ideea mea să danseze cu tine, ştii? O să fie mai greu să vă audă ci...
Josef a luat-o pe sus şi împreună s-au pierdut pe ringul de dans.
Pierdusem sfârşitul cuvântului, dar prinsesem ideea.
S-a încheiat si cel de-al doilea dans; muzicienii au atacat aproape

imediat o sarabandă. Mă uitam la cuplurile care se perindau prin faţa mea. Comonot nu era singurul vrăjit de tot fastul acela. Glisselda continua să danseze cu Josef, ceea ce i-a atras o privire ascuţită din partea maică-sii. Contele de Apsig nu era un nimeni, după toate probabilităţile, însă

a doua moştenitoare la tron nu putea dansa doar de plăcere; pe ringul de dans se tranşau mişcări politice serioase.

Kiggs dansase cinque pas cu Amerta, fiica Contelui Pesavolta din Ninys, se prinsese într-o gavotă cu Regina Samsamului, iar acum executa sarabanda în paşi de chasse alături de o ducesă pe care n-o recunoşteam. Dansa corect, chiar dacă nu la fel de extravagant ca Josef, şi părea să se simtă bine. Ii zâmbea ducesei, un zâmbet larg, nereţinut şi nici timid şi, preţ de o clipă, mi s-a părut transparent: am simţit că îi văd până în inimă. Mi-am dat seama cu o tresărire că mai avusesem senzaţia aceea şi la înmormântare. Nu-şi purta inima la vedere, dar şi-o ţinea undeva unde eu o puteam vedea.

Sarabanda s-a domolit. Jumătate din orchestră s-a ridicat; după fiecare al treilea dans, jumătate dintre muzicieni luau o „pauză de plăcintă[11], în vreme ce restul cântau în buclă o piesă de umplutură până când se întorcea toată lumea. Era un sistem bun, în sensul în care dansatorii luau o pauză iar vârstnicii - printre care şi Regina însăşi - îşi puteau reface forţele.

Lângă mine stăteau Principesa Dionne şi Lady Corongi, care mâncau plăcintă. „Pauza de plăcintă" era, desigur, un eufemism. Mă amuza să văd că acele doamne de vază chiar se îndopau cu plăcintă.

— Trebuie să mă declar şocată de purtarea Ardmagaru- lui, a spus Lady Corongi, tamponându-şi uşor colţurile gurii cu batista, ca să nu îşi păteze buzele vopsite în roşu aprins.

— Nu a fost vina lui, a spus principesa. Este scund; s-a împiedicat. Decolteul meu era chiar în faţa lui.

Am încercat să vizualizez ce trebuie să se fi întâmplat şi am regretat instantaneu.

— E un neghiob! a spus Lady Corongi, ţuguindu-şi buzele de parcă Ardmagarul ar fi fost la fel de acru pe cât era şi ea.

Ochii i-au aruncat o sclipire vicleană, însă, iar ea a continuat:

— Cum o fi oare să te culci cu unul dintre ei?

— Clarissa! Râsetul Principesei Dionne mi-a amintit de cel al Glisseldei. Acum sunt eu şocată, obrăznicătură mică! Tu urăşti dragonii!

Lady Corongi a zâmbit răutăcios.

— N-am zis să-l iei de bărbat. Dar se zice...

Nu aveam nici cea mai vagă intenţie să zăbovesc ca să aud ce se zicea. Am pornit în direcţia mesei cu băuturi, dar acolo se afla Josef care protesta vehement.

— Noi, samsamezii - aceia dintre noi care îşi respectă credinţa - nu bem din băutura diavolului, l-a repezit el pe servitorul ghinionist. Sf. Abaster n-a pus picătură pe limbă. Ar trebui eu să-i fac de ruşine sfântul exemplu?

Mi-am dat ochii peste cap. Nici eu nu eram mare amatoare de vin, dar erau moduri mai amabile de a cere să ţi se aducă un ceai. M-am avântat din nou în mijlocul mulţimii, strecurându-mă prin pădurea de văluri de borangic şi de mantouri tivite cu hermină, până când am ajuns la jumătatea sălii de bal. Intermezzoul s-a încheiat, iar orchestra a atacat primele măsuri din pavană. Am păşit pe ringul de dans, dar n-am văzut nicăieri vreun veston roşu.

— Arăţi bine! mi-a şotit Kiggs în ureche, făcându-mă să sar în sus.

Clipeam prosteşte. Exista un lucru pe care oamenii îl spuneau drept răspuns atunci când primeau complimente, o replică pe care oamenii normali o dădeau instinctiv, însă inima îmi bubuia în urechi iar eu nu-mi găseam cuvintele. Am spus:

— Nu-i adevărat!

El a surâs, probabil pentru că eram caraghioasă. Mi-a oferit braţul şi m-a condus pe ringul de dans chiar în inima

pavanei. Nu ştiam unde să stau. M-a tras lângă el. Ne ţineam palmele faţă în faţă la nivelul umerilor, poziţia de deschidere.

— Cimpoierul tău a fost absolut remarcabil, a spus el în clipa în care a început promenada.

— Nu este cimpoierul meu, am răspuns pe un ton mai înţepat decât ar fi trebuit, din pricina insinuării lui Gun- tard de mai devreme. Este cimpoierul lui Viridius.

Am executat o trecere pe sub mâna stângă, apoi una pe sub dreapta. Kiggs a spus:

— Ştiu precis ce reprezintă el pentru Viridius. Spune-i conştiinţei tale vinovate să se calmeze. în mod clar, tu iubeşti pe altcineva.

Am tresărit.

— Ce vreţi să spuneţi?

Şi-a ciocănit încetişor tâmpla cu mâna rămasă liberă:

— Am pus totul cap la cap. Nu te speria. Nu te judec.

Nu mă judeca? De cine îşi închipuia că sunt îndrăgostită? Voiam să ştiu, dar nu atât de tare încât să menţin cu bună ştiinţă conversaţia concentrată asupra mea. Am schimbat subiectul:

— De când îl cunoaşteţi pe Contele de Apsig?

Kiggs a ridicat din sprâncene în timp ce executam un ocol lent la dreapta.

— E aici de vreo doi ani a spus cercetându-mi chipul. De ce întrebi?

Am arătat către ceilalţi dansatori din cercul nostru. Vestonul negru al lui Josef ieşea în evidenţă, la doar două locuri depărtare de noi în cerc.

— îi face viaţa un chin cimpoierului lui Viridius. L-am prins bătându-l măr pe bietul om în spate, la vestiare.

— Am verificat trecutul lui Josef când a sosit la palat, a spus Kiggs, trecându-mă în cealaltă mână într-un pas de

Segosh, în clipa în care cercul a schimbat sensul de mers. Este primul Apsig care a coborât din munţi de trei generaţii încoace. Casa aceea era

considerată apusă, aşa că bineînţeles că eram curios.
? A
—Domnia voastră, curios? am spus eu. îmi vine greu să cred!
Mi-a răsplătit insolenţa cu un zâmbet răutăcios.
—După toate aparenţele, bunica lui era ultima din linie iar el a reînviat numele. în Samsam se zvoneşte că ar avea şi un frate vitreg nelegitim. Lars s-ar putea să nu fie doar un sclav, la urma urmei.
M-am încruntat. Dacă Lars nu era doar un metis de dragon oarecare, ci însăşi întruparea ruşinii abătute asupra familiei, asta ar explica animozitatea lui Josef. Chiar şi aşa, nu mă puteam abţine să nu simt că lucrurile erau mai complicate de atât.
Kiggs continua să vorbească; mi-am îndreptat din nou atenţia asupra lui.
—Cei din Samsam au o atitudine foarte dură faţă de copiii din flori. La noi este neplăcut mai ales pentru bietul bastard; la ei, ruşinea pătează onoarea întregii familii. Samsamezii îl venerează pe Sf. Vitt.
— „Păcatele tale arde-vor înapoi de-a pururi?" m-am aventurat eu.
— „Şi înainte până la ultima ta spiţă." întocmai. Ai retinut bine!
>
M-a învârtit din nou; ochii îi sclipeau, amintindu-mi de cei ai Principelui Rufus. Kiggs s-a aplecat şi mi-a spus pe un ton sincer:
—Văd că ai demarat o cercetare pe tema asta, dar nu te-aş sfătui să-l întrebi pe Lars cum este să fii copil ilegitim.
L-am privit în ochi, uluită. Râdea înfundat. Apoi am început amândoi să râdem. Şi atunci, ceva s-a schimbat.

Era ca şi când până atunci aş fi privit lumea printr-o coală de pergament unsuros sau prin sticlă afumată, care mi-ar fi fost îndepărtată brusc din faţa ochilor. Totul a devenit foarte limpede şi luminos. Muzica răsuna grandios, noi stăteam neclintiţi în vreme ce încăperea se învârtea în jurul nostru, şi acolo, în mijlocul a toate, stătea Kiggs, râzând.
—Va... trebui să mă mulţumesc să vă întreb doar pe dumneavoastră, m-am bâlbâit eu, tulburată.
A gesticulat larg către întreaga încăpere.
—Asta este. Chintesenţa caracterului ilegitim. Niciun pic de odihnă pentru păcătoşi. Dans după dans până când au să-ţi cadă picioarele.
Cercul şi-a schimbat direcţia pentru ultima oară, rea- mintindu-ne amândurora de ce ne aflam acolo.
—La treabă! a spus el. Se poate ca bunică-mea să nu creadă că a mai rămas ceva de descoperit la ţară, dar eu şi Selda credem că se înşală. S-a aplecat şi mai tare. Ar trebui să faci cum ţi-ai propus. Am discutat despre asta, însă, şi nu te putem lăsa să pleci singură.
M-am tras în spate, surprinsă.
— Unde nu mă puteţi lăsa să plec singură?
— în căutarea lui Sir James Peascod. Nu este sigur, a insistat el, iar fruntea i s-a încreţit de îngrijorare. Nici măcar nu sunt convins că ştii încotro mergi. Cu siguranţă juca la cacealma atunci când le-ai spus

domnilor acelora bătrâni că ştii unde locuiesc.

Am deschis gura, însă creierul meu amorţit nu formase încă niciun cuvânt pe care să-l articuleze. Când îi scrisesem că se impunea o vizită la cavaleri, voiam să spun că Kiggs ar trebui să meargă până acolo, nu eu!

Kiggs mi-a pus o mână pe talie pentru promenada finală. Răsuflarea lui îmi încălzea urechea.

— O să te însoţesc. Punct! Mâine n-o să ne simtă nimeni lipsa: nu avem niciun program muzical, iar oamenii cei mai importanţi vor fi prinşi în şedinţe toată ziua - inclusiv Selda, spre marea ei disperare. Sugerez să pornim în zori, să ne întâlnim cu cavalerii şi apoi, în funcţie de cât de târziu terminăm...

N-am mai auzit nimic după aceea. Urechile îmi vâjâiau.

Cum îşi putea închipui cineva că mi-aş fi propus să mă aventurez călare pe drumuri de ţară, fie că eram sau nu singură? Nu era decât vina mea că minţisem ca să ajung la cavaleri. Nu ieşise nimic bun din asta. Acum toată lumea îşi făcuse o impresie greşită despre mine. Toţi mă credeau curajoasă şi necugetată.

Uitându-mă în ochii lui Kiggs, însă, m-am simţit puţin necugetată.

Ba nu, am simţit că mi se taie respiraţia.

— Eziţi, a spus el. Bănuiesc că ştiu motivul.

Eu bănuiam că nu-l ştia.

A zâmbit, şi întreaga încăpere părea să strălucească în jurul lui.

— Te temi că nu este cuviincios să călărim doar noi, neînsoţiţi. Nu văd unde este problema. Un grup mai numeros i-ar face pe cavaleri să bată în retragere chiar înainte să ajungem acolo, cât despre decenţă, ei bine, logodnica mea nu este îngrijorată, bunica n-o să se supere, Lady Corongi o să fie plecată să-şi viziteze verişoara bolnavă vreo două zile, şi nu văd ce altă persoană importantă ar putea să ne judece.

îi era uşor să vorbească; el era prinţ. Pe mine puteau şi aveau să mă judece. Lady Corongi avea să dea tonul bârfelor; faptul că era plecată nu constituia un impediment pentru ea.

Ne-am dat ocol unul altuia în ultimul pas de Segosh. Kiggs a spus:

— Iubitul tău nu pare a fi genul gelos. Avem toate şansele să nu reuşim să scandalizăm pe nimeni.

Nu părea genul gelos? Cine? Din păcate, gura mea n-a reuşit nici de data aceea să articuleze întrebările necesare, iar apoi a fost prea târziu. Pavana se terminase; oamenii aplaudau.

— în zori, mi-a şoptit el. Ne întâlnim în cabinetul Reginei. O să ieşim pe poarta din spate.

Mi-a dat drumul. Mi-am simţit talia rece în locul unde fusese căldura braţului lui.

Optsprezece

Am părăsit sala de bal la scurtă vreme după aceea, retră- gându-mă în sanctuarul apartamentului meu. Trebuia să-mi îngrijesc grădina şi aveam nevoie să dorm dacă voiam să mă trezesc devreme. Erau, cu siguranţă,

două motive bune să plec.

Dar nu acelea erau motivele mele. Nu i-am vizitat pe groteşti şi nici nu m-am culcat.

Membrele îmi tremurau de agitaţie. M-am dezbrăcat, împăturindu-mi mantoul şi rochia cu o grijă obsesivă, netezind cutele cu pumnii de parcă pliurile m-ar fi putut ajuta să mă calmez. De obicei rămâneam îmbrăcată cu cămaşa - îmi uram trupul gol - însă de data aceasta am dat-o jos, am împăturit-o o dată şi încă o dată, am aruncat-o peste paravan, am luat-o de acolo apoi am azvârlit-o din nou.

Măsurăm încăperea cu pasul, masându-mi solzii de pe burtă - netezi ca oglinda într-un sens, ca o mie de dinţi ascuţiţi în celălalt. Asta eram eu. Chestia asta de aici. Asta.

9 9

M-am forţat să mă uit la aglomerarea de semilune argintii, la porţiunea oribilă de unde ţâşneau din carne ca nişte dinţi care sparg gingia.

Eram monstruoasă. Erau pe lumea asta lucruri pe care nu le puteam avea.

M-am băgat în pat, m-am ghemuit şi am plâns, cu ochii strâns lipiţi. Am văzut stele în spatele pleoapelor. Nu am

pătruns în grădină; nu ştiam cum se numea locul în care mă aflam. O uşă s-a deschis brusc în ceaţa densă a minţii mele. M-a înspăimântat gândul că poate apărea aşa, de nicăieri, dar a reuşit să mă scoată din starea de autocom- pătimire.

Uşa s-a deschis. Mi-am ţinut respiraţia.

De după toc, trăgea cu ochiul Liliacul de Fructe. M-am făcut mică de teamă. Fusese atât de cuminte de când i-o cerusem, încât aproape că uitasem că existase vreo problemă. Să-l văd afară din grădină m-a speriat, totuşi. Nu mă puteam abţine să nu mă gândesc la Jannoula, cu toată curiozitatea şi spionatul ei şi la felul în care se instalase, practic, la mine în cap.

Liliacul de Fructe s-a luminat la faţă când m-a văzut. Nu părea să-l intereseze ce se petrecea în adâncul minţii mele; mă căuta pur şi simplu mine. Spre groaza mea, în propria-mi minte eram goală; am schimbat asta cu un gând.

— M-ai găsit! am spus, netezindu-mi rochia imaginară, sau asigurându-mă că era la locul ei. Ştiu, n-am venit în grădină în seara asta. N-am putut. Am obosit să tot trebuiască s-o îngrijesc. Am obosit să... să fiu asta.

Şi-a întins braţele subţiri şi cafenii.

M-am gândit la oferta lui, dar nu eram în stare să induc o viziune.

— îmi pare rău, am spus. Totul mi se pare atât de apăsător în clipa asta şi...

N-am putut continua.

Trebuia să-l încui pe dinafară. Nu vedeam cu ce puteri aş fi putut să o fac.

M-a îmbrăţişat! Era scund. Nu-mi ajungea nici până la umăr. L-am strâns în braţe, mi-am lipit obrazul de buclele lui moi şi negre şi am plâns. Apoi, cumva, nu ştiu cum, am adormit.

*

Kiggs era dureros de vesel pentru un bărbat care n-avea cum să fi prins mai mult de patru ceasuri de somn. Eu îmi executasem ritualul matinal pe îndelete, presupunând că aveam să ne pornim greu, însă el ajunsese în cabinetul Reginei înaintea mea, îmbrăcat în culori pământii, la fel ca un ţăran. De aproape, însă, nu l-ar fi putut lua nimeni drept ţăran: tăietura vestei era prea fină, tricoturile prea moi, zâmbetul prea larg.

Lângă el se afla un tip mătăhălos. Am tresărit când mi-am dat seama că era Lars.

— întreba de tine aseară după ce ai dispărut, a spus Kiggs când m-am apropiat. I-am spus că te poate prinde azi de dimineaţă, înainte să plecăm.

Lars a băgat mâna pe sub jiletca neagră şi a scos un pergament mare, împăturit.

— L-ham proiectat asheară şi vreau să ţi-l dhau ţie, Maestră Dombegh, pentru chă nu ştiu un alt mhod mai bun de... să-ţi mulţumesc.

Mi l-a înmânat cu o mică reverenţă după care, surprinzător de iute pentru un bărbat de talia lui, s-a făcut nevăzut pe coridor.

— Ce este? a întrebat Kiggs.

Pergamentul flutura în timp ce-l despătuream. Arăta ca un proiect pentru un soi de maşinărie, cu toate că nu pricepeam ce ar fi putut fi. Kiggs avea o idee mai clară:

— O balistă?

Citea peste umărul meu. Respiraţia îi mirosea a anason.

Am întrebat:

— Ce este o balistă?

— E ca o catapultă, doar că trage cu ţepuşe. însă asta trage cu... Ce este aia?

Semăna cu un harpon cu o băşică plină de ceva nedefinit.

— Nu cred că vreau să ştiu, am spus.

Arăta ca un clistir uriaş ce ar fi putut fi folosit să-i administrezi unui dragon o clismă, dar nu voiam să spun asta cu voce tare dinaintea unui prinţ, fie el şi bastard.

— Bag-o aici! mi-a spus el, întinzându-mi o desagă de atârnat la oblânc care părea să conţină şi prânzul nostru. Eşti îmbrăcată suficient de gros ca să călăreşti?

Aşa nădăjduiam. Nu mai călărisem niciodată, orăşeancă fiind, însă făcusem rost de o pereche de pantaloni porfirieni şi mă înfofolisem ca de obicei într-o mulţime de straturi de haine.

Purtam cercelul de la Orma legat cu un şnur pe după gât. îi simţeam atingerea rece dacă îmi duceam mâna la inimă.

Am traversat palatul, de-a lungul coridoarelor, printr-o uşă ascunsă în spatele unei tapiserii şi mai departe printr-o serie de pasaje pe care nu le mai văzusem niciodată. Scările ne-au condus în jos până la nivelul

pivniţelor, printr-un tunel abrupt. Am trecut de trei uşi încuiate pe care Kiggs le-a zăvorât la loc în urma noastră cu atenţie, în timp ce eu ţineam felinarul. Conform busolei mele interne, mergeam spre vest. După o pereche de uşi din piatră masivă, tunelul dădea într-un sistem de peşteri naturale. Kiggs evita ramificaţiile mai înguste, apucând-o pe cele mai largi, alegând de fiecare dată drumul cel mai lin, până când am ajuns la gura unei peşteri săpate în buza dealului de sub zidul vestic al castelului.

Dinaintea noastră se întindea lunca întinsă a fluviului Mews, învăluită în negura dimineţii. Nori denşi ascundeau chipul cerului. Kiggs s-a oprit cu mâinile în şolduri, admirând priveliştea.

— Pe timp de război, aceasta era o ieşire în caz de asediu, imposibil de observat de jos. Ne-am scutit de un drum prin oraş, vezi? La poalele dealului e un grajd; acolo ne aşteaptă caii.

Podeaua prăfuită a peşterii fusese călcată de curând.

— Cine mai foloseşte peşterile acestea acum?

— Unchiul Rufus, odihnească-se printre Sfinţi, alegea traseul acesta când pleca la vânătoare. M-am gândit că nu strică să-i călcăm pe urme. Nimeni altcineva nu mai vine pe aici, din câte ştiu eu.

S-a uitat la mine; i-am făcut semn către nişte haine aruncate după un bolovan.

— Hm! Păstori care s-au refugiat din calea furtunii?

A cules de jos un articol de îmbrăcăminte, o rochie bine croită, dar simplă. Toate femeile de la palat aveau cel puţin două asemenea; eu una aveam.

— Servitoare care s-au întâlnit cu iubiţii? Dar cum puteau trece de trei uşi încuiate şi de ce şi-ar fi lăsat hainele aici?

— Este ciudat.

A zâmbit ironic.

— Dacă acesta este cel mai mare mister cu care vom avea de a face astăzi, atunci ne vom putea considera norocoşi. A împăturit la loc rochia şi a pus-o înapoi după bolovan. Ai spirit de observaţie. Ar fi bine să păstrezi talentul acesta la îndemână: panta este abruptă şi este posibil să fie udă.

Apucând-o la vale, mi-am dat seama că respiram mai lesne. Aerul era curat şi uşor; prin comparaţie, atmosfera din oraş şi din palat părea sufocantă, încărcată cu necazuri şi griji. Eram numai noi doi acolo, sub cerul uşor, infinit, şi am răsuflat uşurată, remarcând pentru prima oară cât de claustrofobă fusesem.

Caii ne aşteptau, într-adevăr. După toate aparenţele, Kiggs trimisese vorbă că are să călătorească alături de o femeie, căci calul meu era echipat cu un mic coş pentru şezut dispus oblic faţă de şa, prevăzut şi cu un suport pentru picioare. Mi s-a părut un aranjament mult mai raţional decât cele obişnuite. Pe Kiggs, însă, nu-l mulţumea.

— John! a strigat el. Nu e bine aşa! Ne trebuie harna- sament adevărat!

9

Bătrânul grăjdar s-a încruntat.

— Sharpey mi-a spus că o să mergeţi cu prinţesa.

— Nu, Sharpey nu ţi-a spus aşa ceva! Asta ai presupus dumneata! Jupâniţa Dombegh se aşteaptă să-şi poată controla singură calul, nu să fie condusă de colo-colo călare pe un ponei!

A dat să-mi ceară scuze, dar ceva din privirea mea l-a făcut să se răzgândească.

— Tu vrei să călăreşti, nu-i asa?

— O, desigur! am spus eu, resemnată de-acum.

Mi-am suflecat poalele fustelor ca să-i arăt că mă echipasem special cu pantaloni porfirieni şi tot restul. S-a uitat la mine cu ochi mari şi mi-am dat seama că gestul meu nu fusese câtuşi de puţin unul demn de o doamnă - dar nu era el cel care îmi aranjase să călăresc într-o manieră cât se poate de nepotrivită pentru o doamnă? Nu păream în stare să mă port cum trebuie, oricât m-aş fi străduit.

Poate că asta însemna că puteam în sfârşit să nu-mi mai bat atât de tare capul cu asta.

Mi-au adus calul echipat din nou; mi-am suflecat fustele şi am încălecat dintr-o singură încercare, nedorind să mă prindă careva de după talie ca să mă ajute. Calul s-a învârtit în cerc. Nu mai făcusem asta niciodată, însă cunoşteam teoria şi nu a durat mult până să reuşesc s-o fac să se mişte în linie dreaptă, aproape în direcţia corectă.

Kiggs m-a prins din urmă.

— Nerăbdătoare să porneşti la drum? Ai plecat fără desagi.

Am reuşit să opresc iapa şi s-o ţin aproape nemişcată cât timp mi-a legat coburii, apoi am plecat. Calul meu avea o idee foarte clară legată de direcţia în care ar fi trebuit să mergem; îi plăcea cum arătau luncile din faţă şi era de părere că ar trebui să ajungem acolo mai repede. Am încercat s-o înfrânez şi să-l las pe Kiggs să conducă, dar ea era foarte hotărâtă.

— Ce se află dincolo de canalul acela? i-am strigat, ca şi cum aş fi avut habar încotro mergeam.

— Mlaştinile unde l-au găsit pe unchiul Rufus, a spus el, întinzând gâtul să vadă mai bine. Putem opri acolo, deşi mă îndoiesc că Garda a ratat ceva.

Calul meu a încetinit când ne-am apropiat de micul canal; ea voia lunca inundată, nu mlaştina plină de buruieni. I-am făcut semn prinţului să o ia înainte, ca şi cum aş fi încetinit înadins. Iapa mea a dat să se întoarcă din faţa podului.

— Nu vrei asta, i-am şoptit. De ce să te ia lumea de fricoasă? Cântăreşti mai mult ca noi.

Kiggs înainta la trap, iar pelerina cenuşie îi flutura în urmă. Stătea bine în şa, iar calul lui părea să-i citească gândurile; la el nu vedeai smucitul acela îngrozitor de frâie la care eram eu forţată să recurg. Ne-a scos de pe drumul principal aproape imediat ce am trecut de canal. Mlaştina era aproape uscată în perioada aceea a anului; ce apă mai rămăsese îngheţase formând o pojghiţă sticloasă care scârţâia sub copitele cailor, însă eu tot am reuşit să găsesc o porţiune de noroi în care potcoavele calului meu s-au afundat.

— Mân-o spre păşune! m-a sfătuit Kiggs, însă iapa mea, mai deşteaptă decât mine, o pornise deja într-acolo.
Kiggs s-a oprit lângă un tufăriş desfrunzit şi a gesticulat către dealurile care se înălţau la nord de noi, întunecate din pricina copacilor goi.
— Vânau în Codrii Reginei, acolo. Curtenii lui susţin că ogarii s-au împrăştiat...
— Şi vânătorii s-au împrăştiat după ei?
— Nu, nu aşa merg lucrurile! Ogarii trebuie să investigheze toate pistele; sunt învăţaţi să fie independenţi. Ţin urma până la capăt, şi dacă nu-i duce nicăieri folositor, se întorc la haită. De asta se folosesc câini, ca vânătorii să nu fie nevoiţi să bată toate fundăturile prin pădure.
— Dar Contele de Apsig spunea că Pricipele Rufus îşi urmase ogarii.
Kiggs m-a privit mirat.
— L-ai interogat în legătură cu ziua aceea?
Nu fusese nevoie să-l interoghez; se dăduse mare faţă de doamnele de onoare în Salonul Albastru. De fapt, Kiggs nimerise în mjilocul conversaţiei respective, dar probabil că ratase discuţia despre ogari. Chiar şi aşa, se părea că aveam de apărat o reputaţie de anchetator abil, aşa că am spus:
— Bineînţeles!
Kiggs a clătinat din cap a uimire, iar eu m-am simţit imediat vinovată.
— Ei presupun că unchiul meu a plecat după căţeaua lui cea mai valoroasă, Una, pentru că s-a despărţit de grup şi nimeni nu a văzut încotro s-a dus. Dar nu avea niciun motiv să facă asta. Animalul ăla ştie ce face.
— Atunci de ce a părăsit grupul?
— S-ar putea să nu aflăm niciodată, a spus Kiggs, dând pinteni calului, care a înaintat puţin. Aici l-au găsit - cu ajutorul Unei - a doua zi dimineaţa, lângă pârâiaşul ăsta.

Nu era mare lucru de văzut, nicio urmă de sânge sau de luptă. Până şi urmele de copite ale cailor Gărzii fuseseră şterse de ploaie şi umplute cu apă inflitrată din mlaştină. Se vedea un crater destul de adânc plin cu apă şi m-am întrebat dacă acolo zăcuse Principele Rufus. Nu avea forma trupului lui.
Kiggs a descălecat şi a băgat mâna în punga de la cingătoare, de unde a extras efigia unui sfânt, ştearsă de la atâta folosire. Nebăgând în seamă noroiul, a îngenuncheat lângă apă şi şi-a dus respectuos medalionul la buze, murmurând ca şi cum ar fi vrut să-l încarce cu rugăciuni. A închis ochii, rugându-se fierbinte dar şi străduindu-se să-şi stăpânească lacrimile. Mă înduioşa să-l văd aşa; şi eu îmi iubeam unchiul. Ce m-aş fi făcut dacă murea? Nu eram un credincios adevărat, însă chiar şi aşa, am înălţat o rugăciune către oricare Sfânt s-ar fi întâmplat s-o audă: „Primeşte-l pe Rufus în braţele tale! Veghează peste toţi unchii din lume! Binecuvântează-l pe prinţul acesta. “
Kiggs s-a ridicat de jos, ştergându-se la ochi pe furiş, şi a azvârlit medalionul în baltă. Vântul rece îi răvăşea părul în direcţia greşită; undele

stârnite de medalion au fost înghiţite de valurile agitate.

Brusc, mi-a venit ideea să gândesc ca un dragon. Un dragon ar fi putut sta acolo în plină zi şi să fi ucis un om fără să-l vadă nimeni? Cu siguranţă nu. în depărtare vedeam drumul şi oraşul. Nimic nu obtura priveliştea aceea.

M-am întors către Kiggs, care mă privea deja, şi i-am spus:

— Dacă un dragon este ucigaşul, unchiul domniei voastre trebuie să fi fost ucis în altă parte şi mutat până aici.

— Exact aşa mă gândesc şi eu.

A ridicat ochii către cer, care deja scuipa o burniţă rece în direcţia noastră.

— Trebuie să o luăm din loc, dacă nu vrem să ne facă ciuciulete.

A încălecat şi ne-a scos din zona mlăştinoasă, condu- cându-se înapoi pe drumul uscat. A apucat-o către nord, în direcţia dealurilor din Codrii Reginei; nu am traversat decât colţul sudic al acelei păduri întinse. Se spunea că era întunecată, însă noi am văzut lumina zilei tot drumul. Crengile negre împărţeau cerul cenuşiu în ochiuri distincte, asemenea firelor de plumb din vitralii. A început să burniţeze mai tare şi mai rece.

După cea de-a treia coamă de deal, pădurea se transforma în crâng, dealurile în doline şi defileuri. Kiggs şi-a încetinit calul.

— Asta pare o zonă mult mai probabilă în care un dragon să ucidă pe cineva. Crângul este mai puţin des decât pădurea, aşa încât s-a putea mişca suficient, chiar dacă nu tocmai în voie. S-ar putea ascunde într-o groapă şi nu l-ar vedea nimeni, decât dacă ar ajunge exact pe marginea ei.

— Credeţi că Principele Rufus a dat din întâmplare peste dragonul solitar?

Kiggs a ridicat din umeri.

— Dacă a fost într-adevăr ucis de un dragon, pare probabil. Orice dragon care şi-ar fi propus să-l ucidă pe Principele Rufus ar fi avut la dispoziţie o sută de alte modalităţi de a o face fără să dea naştere la suspiciuni împotriva dragoni- lor. în locul lui, m-aş infiltra la palat, aş câştiga încrederea principelui, l-aş ademeni în pădure şi i-aş trage o săgeată în cap. Aş zice că a fost un accident de vânătoare - sau aş spăla putina. Fără toată mizeria aia cu muşcatul capului.

Kiggs a oftat.

— înainte să vină cavalerii la noi, eram convins că Fiii Sf. Ogdo l-au omorât. Acum nu ştiu ce să mai cred.

De la o vreme, un zgomot asemenea zumzetului lăcustelor vara începuse să se intensifice la periferia câmpului meu auditiv. Acum devenise suficient de puternic încât să-l remarc.

— Ce se aude?

Kiggs s-a oprit să asculte.

— Ciori, presupun. Intr-o râpă la nord de aici este o colonie imensă. Păsările sunt atât de numeroase, încât se vede mereu câte un stol

înălţându-se, chiar şi de la câteva mile distanţă. Haide, o să-ţi arăt!

Şi-a mânat calul pe lângă potecă, prin crâng, până pe coama dealului; l-am urmat. Din vârf am văzut, la o jumătate de milă mai încolo, un nor leneş de păsări negre care pluteau strânse una într-alta. Trebuie să fi fost mii, dacă le puteam auzi ţipetele de la depărtarea aceea.

— De ce se adună acolo?

— De ce fac păsările tot ce fac? Nu cred că s-a obosit vreodată cineva să afle.

Mi-am muşcat buzele, ştiind ceva ce el nu ştia şi încercând să găsesc cea mai bună cale de a i-o spune.

— Dar dacă dragonul a fost acolo? Poate că a lăsat ceva în urmă, un hoit, am spus, înfiorându-mă de propria-mi slăbiciune.

Sigur, ciorilor le plăceau stârvurile; ăsta nu era singurul lucru pe care un dragon îl lăsase vreodată în urma sa.

— Phina, colonia aceea de ciori e acolo de ani de zile! a spus el.

— Imlann e exilat de şaisprezece.

Kiggs părea neîncrezător.

— Doar nu crezi că ar fi putut trage în acelaşi loc vreme de şaisprezece ani! Este un crâng. Tăietorii de lemne văd de el. Cineva l-ar fi observat până la urmă.

Ptiu! Trebuia să încerc altă abordare.

— Aţi citit Belondweg?

— Nu m-aş putea numi învăţat dacă n-aş fi citit-o, a spus el.

Era adorabil şi mă făcea să zâmbesc, dar nu-i puteam îngădui să vadă asta.

— Vă amintiţi cum Iepurilă cel Nebun, Pau-Henoa, i-a păcălit pe Mordondey să creadă că armata lui Belondweg era mai puternică decât în realitate?

— A creat un câmp de luptă fals. Mordondey au crezut că au dat peste scena unui măcel teribil.

De ce trebuia să explic de fiecare dată totul cuvânt cu cuvânt? Zău aşa! Era la fel de greu de cap ca unchiu-meu.

— Şi cum a simulat Pau-Henoa acel carnagiu?

— A împrăştiat balegă de dragon pe un câmp, atrăgând milioane de ciori si...!

A întors privirea către stolul de păsări.

— Doar nu crezi...

— Acolo ar putea fi haznaua unui dragon, da. Nu-şi lasă murdăria împrăştiată la vedere; sunt delicaţi. în munţi sunt „văi cu vulturi". La fel e şi aici.

L-am privit pe furiş, stânjenită de faptul că purtam acea discuţie şi încă şi mai jenată la gândul că Orma mă învăţase lucrurile acelea - ca răspuns la întrebările mele, bineînţeles. Am încercat să-mi dau seama cât de oripilat era prinţul. Mă privea cu ochi mari, fără să pară dezgustat sau să râdă, ci arătând realmente intrigat.

— Prea bine, a spus el. Hai să aruncăm o privire!

— Ne abatem mult prea tare de la drum, Kiggs! Nu e decât o intuiţie...
9
— Iar eu am o intuiţie în legătură cu intuiţiile tale, a spus el, dând uşor pinteni calului. Nu durează mult.

Croncănitul răguşit creştea în intensitate pe măsură ce ne apropiam. Când străbătuserăm jumătate din distanţă,

Kiggs a ridicat o mână înmănuşată şi mi-a făcut semn să mă opresc.

— Nu vreau să dau peste tipul ăsta din greşeală. Dacă asta a păţit unchiul Rufus...

— Dragonul nu este aici, am spus eu. Ciorile ar fi alarmate sau tăcute. Mie una, îmi par netulburate.

Chipul i s-a iluminat ca şi când i-ar fi venit o idee.

— Poate că asta l-a atras pe unchiul Rufus aici: păsările se comportau ciudat.

Ne-am apropiat, încetişor, prin crâng. înaintea noastră se căsca o dolină adâncă. Am oprit caii pe buza ei şi ne-am uitat înăuntru. Fundul era stâncos acolo unde se prăbuşise o peşteră subterană. Cei câţiva copaci existenţi erau înalţi, fusiformi şi negri de la atâtea păsări gureşe. Un dragon ar fi avut suficient loc să se mişte şi erau dovezi de netăgăduit că asta se şi întâmplase.

— Dragonii sunt sulfuroşi de la un capăt la altul? a bombănit Kiggs trăgându-şi marginea pelerinei peste faţă.

Am făcut şi eu la fel. Suportam duhoarea de canalizare - eram orăşeni, la urma urmei - dar mirosul ăla de ouă stricate îţi întorcea stomacul pe dos.

— Prea bine! a spus el. Luminează-ne cu mintea aia ascuţită a ta, te rog! Aia de colo pare destul de proaspătă, nu crezi?

— Ba da.

— Este singura pe care o văd.

— N-ar avea nevoie să vină aici mai des de o dată pe lună. Dragonii digeră încet, şi dacă se transformă în saa- rantras în mod regulat, înţeleg că asta îi face să fie...

Nu. Nu aveam să intru în detalii.

— Poate că ciorile au terminat tot ce era mai vechi, am zis eu stins.

Numai ochii i se zăreau pe deasupra pelerinei, însă i s-au încreţit de râs văzându-mă atât de încurcată.

— Sau ploaia ar fi putut topi totul, mă gândesc. Tot ce se poate. Dar nu putem fi siguri că ciorile trăiesc aici pentru că un dragon foloseşte locul ăsta în mod regulat.

— Nu e nevoie. Un dragon a fost aici recent, nu încape nicio îndoială.

Kiggs a mijit ochii, gânditor.

— Să zicem că ciorile se comportau straniu. Unchiul meu a venit să vadă ce se întâmplă. A dat peste un dragon. L-a ucis şi i-a cărat trupul decapitat înapoi în mlaştină, la adăpostul întunericului.

— De ce să fi mutat trupul? am gândit eu cu glas tare. De ce n-a

mâncat toate dovezile?
— Garda ar fi continuat să colinde pădurea în căutarea trupului unchiului Rufus. Asta ne-ar fi condus aici, în cele din urmă, la dovada de netăgăduit a existenţei unui dragon. Kiggs mi-a aruncat o privire. Dar, în cazul ăsta, de ce i-a mâncat capul?
— Unui dragon îi este greu să facă să pară că te-a ucis altceva. Chestia asta cu muşcatul capului este destul de ambiguă. Şi poate că ştia că oamenii vor da vina pe Fiii Sf. Ogdo, am spus eu. Şi Domnia Voastră aţi crezut la fel, nu?
A clătinat din cap, nepărând tocmai dispus să recunoască.
— Atunci de ce li s-a înfăţişat cavalerilor? Cu siguranţă şi-a închipuit că aveam să punem cele două lucruri cap la cap.
— Poate că nu se aştepta din partea cavalerilor să rişte închisoarea mergând să-i dea raportul Reginei. Sau poate a presupus că Regina n-avea să le creadă în veci povestea - lucru care s-a şi întâmplat, nu-i aşa?
Am şovăit, căci simţeam că îi încredinţez ceva personal, însă în cele din urmă am adăugat:

— Uneori, adevărul nu reuşeşte să treacă de zidurile convingerilor noastre. O minciună, îmbrăcată în hainele potrivite, trece mult mai uşor.
El, însă, nu asculta; se uita lung la un al doilea obiect aflat pe fundul gropii, care capta interesul ciorilor.
— Ce e aia?
— O vacă moartă? am întrebat eu, dându-mă înapoi.
— Ţine-mi calul!
Mi-a înmânat frâiele, a descălecat şi cobora deja de-a buşilea în groapa calcaroasă înainte ca eu să apuc să mă mir. Ciorile s-au speriat, explodând zgomotos în aer şi împiedicându-mă să văd ce făcea. Dacă ar fi fost îmbrăcat în uniformă, aş fi putut distinge stacojiul prin tot negrul acela dar, după câte reuşeam să văd, putea fi la fel de bine doar o stâncă acoperită cu muşchi.
Ciorile s-au rotit şi au plonjat la unison, apoi s-au împrăştiat prin copaci. Kiggs, care îşi acoperea capul cu mâinile, aproape că ajunsese pe fund.
Iapa mea s-a mişcat în loc neliniştită. Calul lui Kiggs trăgea de frâie şi necheza. Ciorile aproape că dispăruseră cu totul, lăsând crângul şi groapa straniu de tăcute. Nu-mi plăcea câtuşi de puţin senzaţia aceea. M-am gândit să strig la Kiggs, însă calul lui s-a smucit violent şi a trebuit să-mi concentrez întreaga atenţie să nu cad de pe animalul meu.
Burniţa rece continuase să cadă, iar acum vedeam, la nord de noi, un nor de vapori înălţându-se din crâng. Poate că era ceaţă; lanţului muntos dinspre nord i se zicea Mama Negurilor. însă acela îmi părea mult mai bine delimitat. Semăna cu aburii care se ridică atunci când burniţa rece cade pe ceva cald.
Mi-am dus mâna la inimă, unde era cercelul de la Orma, dar nu l-am scos încă. Orma ar fi avut atât de mult de pătimit dacă s-ar fi transformat şi mi-ar fi venit în ajutor,

încât nu-mi permiteam să-l chem dacă nu eram cât se poate de sigură.

Negura se întindea sau sursa ei se mişca. Cât de sigură voiam să mai fiu? Orma avea nevoie de timp să ajungă la noi; n-avea să poată zbura minute bune după transformare, şi noi eram la mile întregi distanţă. Fuioarele de ceaţă au plutit către vest, apoi s-au răsucit către dolină. în crâng nu se auzea niciun sunet. Ascultam cu atenţie, aşteptându-mă să disting hârşâitul specific al crengilor pe piele, sunet de paşi, gâfâitul fierbinte, însă n-am auzit nimic.

— Să mergem! a spus Kiggs de lângă mine şi aproape că am căzut de pe cal.

S-a azvârlit în şa. I-am dat frâiele, remarcând o sclipire de argint în mâna lui. Nu-l puteam întreba ce era chiar atunci. Inima îmi bătea nebuneşte. Negura se apropia, iar acum noi făceam zgomot. Fie că era conştient de pericol sau nu, Kiggs a dat pinteni calului în linişte şi împreună am pornit grăbiţi către drumul principal.

A aşteptat până când am lăsat în urmă crângul şi am ieşit intr-un câmp întins înainte de a-mi arăta ce găsise: două medalii pentru cai.

— Acesta era protectorul unchiului Rufus, Sf. Brandoll, ospitalierul, prietenos cu străinii, a spus Kiggs, străduindu-se în zadar să zâmbească.

Nu mi-a spus ce reprezenta cealaltă medalie; părea să fi rămas fără cuvinte. A ridicat-o, însă, şi am văzut că purta blazonul familiei regale: Belondweg şi Pau-Henoa, coroana goreddiană, sabia şi inelul Sf. Ogdo.

— O chema Hilde, a spus când şi-a recăpătat glasul, un sfert de milă mai încolo. A fost un cal bun.

Nouăsprezece

Am mânat mai tare după aceea, aparent ca să recuperăm timpul pierdut. O nelinişte nerostită plutea deasupra noastră la gândul că am fi putut fi atât de aproape. Am trecut pe lângă ogoare iernatice lăsate necultivate şi peste păşuni cafenii. Ziduri joase de piatră împânzeau dealurile în toate direcţiile. Am trecut prin sate - Grozama, Drumbun, Moara împiedicată, Remy, unele prea mici ca să aibă măcar nume. Conacele lor se înălţau severe în apropiere. Când am ajuns la Heleşteul înfundat, am desfăcut desaga şi am prânzit din mers: ouă fierte, brânză, o pâine dulce şi densă, împărţite în doi.

— Ascultă! a zis Kiggs muşcând din pâine. Ştiu că nu e treaba mea şi mai ştiu şi că am zis că nu te judec pentru asta, dar nu pot rămâne tăcut, nu după tot ceea ce tocmai am văzut în râpa aceea. Ştiu că eşti majoră şi că poţi hotărî pentru tine - „o fiinţă autonomă, neîngrădită şi liberă, grăbindu-te către primul conflict al inimii tale...“

Acum îmi cita din tragedii, ceea ce nu-mi mirosea a bine.

— Parcă era „încăpăţânată, neîngrădită şi liberă“ , nu-i aşa? am spus eu, încercând să-mi ascund groaza în spatele pedanteriei.

El a râs.

— Tipic mie să omit cuvântul cel mai important! Trebuia să mă fi gândit mai bine înainte de a mă apuca să-ţi citez ţie din Necans. Chipul i-a redevenit serios, iar privirea,

dureros de sinceră. Iartă-mă, Phina, dar mă simt obligat să-ţi spun, ca prieten...

Ca prieten? M-am apucat strâns cu mâna de şa, ca să nu cad.

— .. .că e o idee proastă să te îndrăgosteşti de un dragon.

Mă bucuram că mă ţinusem bine.

— Albăstruie Sf. Prue! am strigat. La cine vă referiţi?

Şi-a făcut de lucru cu frâiele.

— „Profesorul tău“, nu? Dragonul Orma?

N-am spus nimic. Eram de-a dreptul şocată.

— Nu mi-a părut că ţi-ar fi doar dascăl, a spus el, sco- ţându-şi o mănuşă şi lovind absent greabănul calului cu ea. Il cunoşti prea bine, una la mână. Ştii prea multe lucruri despre dragoni, în general.

— Asta n-a fost o problemă atât de mare în crâng, am spus, străduindu-mă din răsputeri să-i vorbesc pe un ton calm.

— Nu, nu! N-a fost niciodată o problemă, a spus el făcând ochii mari. A întins mâna către mine dar s-a abţinut să mă atingă pe umăr. N-am vrut să sune aşa! Acum avem dovezi concrete care îl leagă pe unchiul meu de un dragon, şi asta numai mulţumită ţie. însă te dai peste cap pentru acest Orma. Eşti ataşată de el, îl protejezi...

— Ataşamentul şi nevoia de a proteja înseamnă că eşti îndrăgostit?

Nu ştiam sigur dacă să râd sau să plâng.

— Ai dus mâna la inimă! a spus el.

Nu zâmbea.

Fără să-mi dau seama, dusesem mâna la cercelul de la Orma. Am lăsat mâna jos.

— Am agenţi, ştii?

Acum suna de parcă ar fi vrut să se scuze.

— V-au văzut împreună alaltăseară. Te-au văzut mergând în Groapa cu Quig.

— Mă spionaţi?

S-a înroşit la faţă într-un fel aproape fermecător.

— Nu pe tine! Pe el. Susţine că tatăl lui reprezintă o ameninţare la adresa Ardmagarului. A părut un lucru prudent să încercăm aflăm mai multe despre el şi despre familia lui.

Simţeam că mă ia ameţeala; linia orizontului a început să se clatine puţin.

— Şi ce aţi aflat?

S-a luminat la faţă; discuţia se întorsese la soluţionarea unei enigme.

— Un nor de suspiciune pare să plutească peste întreaga lui familie, dar nimeni nu spune clar de ce infracţiune se fac vinovaţi. Pare să nu fie vorba doar de tatăl lui, totuşi. Dacă ar trebui să ghicesc, având în vedere tăcerea încremenită de la ambasadă, aş zice...

— Aţi întrebat la ambasadă?

— Tu unde ai fi întrebat? In orice caz, eu zic că e vorba de nebunie. Ai fi uluită să afli câte lucruri normale dragonii le consideră ca fiind nebunie. Poate că tatăl lui a început să spună bancuri sau maică-sa a descoperit

religia sau...

Nu m-am putut abţine.

— Sau sora lui s-a îndrăgostit de un om?

Kiggs a zâmbit amar.

— Oricât de grotesc ar suna, da. Dar înţelegi unde vreau să ajung cu asta. Tipul tău este monitorizat. Dacă te-ar iubi - şi nu spun că e aşa - ar fi dus acasă şi excizat cu forţa. I-ar îndepărta toate amintirile legate de tine şi...

— Ştiu în ce constă excizarea! l-am repezit eu. Pe oasele Sfinţilor! Nu simte nimic pentru mine! Nu trebuie să vă faceţi griji din pricina asta.

— A! a spus el, privind în depărtare. Ei bine, e un idiot!

Mă holbam la el, încercând să pricep ce voia să spună.

El a zâmbit şi a încercat să se explice:

— Pentru că te-a rănit, asta e limpede.

Nu, nu era limpede, dar i-am făcut jocul.

— Poate că eu sunt idioata, pentru că-l iubesc pe el.

Nu ştia ce răspuns să-mi dea la asta, deşi nu puteam lua tăcerea lui drept încuviinţare, judecând după felul în care a privit în gol şi s-a încruntat.

*

Am luat-o către sud şi am dat peste ceva care aducea mai degrabă a potecă de oi decât a drum. Durata călătoriei începea să mă îngrijoreze. Era ziua de Speculus, cea mai scurtă zi din an; când aveam să ajungem la cavaleri, urma să fim nevoiţi să plecăm înapoi aproape imediat, ca să ne întoarcem pe lumină. Nu se putea ca Kiggs să-şi fi propus să parcurgem drumul către casă pe întuneric. Poate pentru un călăreţ experimentat, asta nu reprezenta o problemă, dar eu abia mă descurcam şi pe timp de zi.

Am ajuns la un hambar vechi şi sumbru care arsese de curând. Partea din spate a acoperişului stătea să se prăbuşească, peretele din fund era înnegrit de fum şi ars şi toată zona mirosea a fum. Cineva îl stinsese sau fusese prea umed ca să ardă. Kiggs l-a cercetat îndelung, apoi a ieşit brusc de pe drumul principal, apucând-o în direcţia unui tufăriş. Am ocolit tufărişul, care s-a dovedit a fi un mic petec de pădure; ceea ce păreau a fi tufe de pe movila de deasupra s-au dovedit a fi copaci de îndată ce am ajuns în capătul cel mai puţin adânc al vâlcelei. Pătrunzând din colţul opus, am înaintat prin mijlocul râuşorului până când am ajuns la izvorul lui, gura unei peşteri săpate sub deal.

Kiggs a sărit jos de pe cal, şi-a apucat desaga şi a pornit înspre peşteră pe jos. Eu nu eram atât de pricepută la descălecat. Nu reuşeam să conving calul să stea locului. Din fericire, Kiggs nu se uita la mine. Se oprise în apropiere de gura peşterii cu mâinile la cap într-un gest de capitulare, strigând:

— în numele lui Belondweg şi al lui Orison, venim cu gânduri de pace!

— Nu te preface că ţi-e frică de mine!

Un bărbat nu tocmai tânăr, pletos şi cu încheieturi osoase şi-a făcut apariţia din umbră ducând o arbaletă pe umăr. Purta o cămaşă ţărănească de lucru, brodată absurd cu fructe, şi saboţi de lemn peste cizme.
— Maurizio! a spus Kiggs, râzând. Te-am confundat cu Sir Henri.
Tipul a rânjit ca un nebun şi a spus:
— Henri ar fi fost gata să te ameninţe un pic. Eu nu aş fi putut trage în tine. Arcul nu e nici măcar încărcat.
El şi Kiggs şi-au strâns mâinile. în mod clar, se ştiau. Mi-am privit mâinile, copleşită de o timiditate bruscă, întrebându-mă dacă Maurizio avea s-o recunoască în mine pe fetiţa pe care o dusese acasă în braţe în urmă cu cinci ani. Aveam sentimentul supărător că vomitasem la un moment dat pe parcursul călătoriei; speram din tot sufletul că nu pe el.
— Ce mi-ai adus? a întrebat Maurizio, înălţându-şi bărbia ascuţită şi privind, nu la desagă, ci la mine, care eram jumătate pe cal, jumătate pe jos.
— Ei, tricoturi, a spus Kiggs urmărind privirea lui Maurizio şi uitându-se apoi la mine cu surprindere.
Am făcut calm cu mâna. Kiggs a apucat-o înapoi în direcţia mea.
— Aţi mâncat? a întrebat Maurizio, apucându-mi calul de căpăstru împreună cu Kiggs. Şi-a întors ochii albaştri

şi ageri către mine. Păsatul este bun astăzi. Nici măcar nu e mucegăit.
Picioarele mele au atins pământul tocmai când un bătrân într-o tunică jerpelită ieşea din peşteră clipind des. Avea pete de ficat pe scalp şi se folosea de o lance fioroasă pe post de toiag.
— Băiete! Cine e ăsta?
— Tocmai am împlinit treizeci de ani, a spus Maurizio încetişor, aşa încât să nu-l audă bătrânul cavaler, dar tot „băiete“ îmi zice. Timpul s-a oprit în loc prin locurile astea.
— Eşti liber să pleci, i-a spus Kiggs. Nu erai decât un scutier când ei au fost scoşi în afara legii; tehnic, tu nu ai fost niciodată exilat.
Maurizio a clătinat trist din capul pletos şi mi-a oferit braţul subţire.
9 9
— Sir James! a spus el cu glas tare, ca şi cum i s-ar fi adresat unuia tare de urechi. Uite ce-a târât în casă dragonul!
*
Erau şaisprezece cavaleri de toţi, plus doi scutieri, ascunşi în peştera aceea. Trăiau acolo de douăzeci de ani, săpându-şi încăperi noi care erau mai curate şi mai uscate decât grota principală a peşterii. îşi construiseră mobilă robustă din resturile găsite prin gunoaie. La un capăt al sălii principale se găseau douăzeci şi cinci de armuri neinflamabile speciale pentru dragomachie, negre şi vătuite. Nu ştiam cum se numesc armele expuse pe zid - cârlige şi harpoane şi ceea ce părea a fi o spatulă turtită la capătul unei prăjini - dar am presupus că deserveau un scop specific în cadrul dragomachiei.
Ne-au invitat să ne aşezăm lângă foc şi ne-au oferit cidru cald în nişte halbe grele din ceramică.

— Nu trebuia să veniţi astăzi, a strigat Sir James, care era surd de o ureche, cel puţin. Stă să ningă.

— Nu am avut de ales, a spus Kiggs. Trebuie să-l identificăm pe dragonul ăsta pe care l-aţi văzut. Ar putea reprezenta un pericol pentru Ardmagar. Sir Karal şi Sir Cuthberte ne-au spus că, pe vremuri, îi ştiai bine pe generali.

Sir James s-a îndreptat de spate şi şi-a înălţat bărbia sură.

— în zilele mele de glorie, ştiam să-l deosebesc pe Generalul Gann de Generalul Gonn.

— Şi asta în mijlocul măcelului! a ciripit Maurizio în halbă.

Sir James l-a şfichiuit cu privirea.

— Erau vremuri îngrozitoare. Trebuia să ştim care cine era ca să ne facem o idee legată de ce-ar putea face. Drago- nii nu lucrează bine împreună; preferă atacul de conjunctură, asemenea crocodilului Zibou, şi au un ochi al naibii de ager pentru sesizat ocazii. Dacă ştii cu cine ai de a face, ştii care ar putea fi următoarea lui mişcare şi îl poţi ademeni creând o falsă conjunctură - nu de fiecare dată, dar, la urma urmei, e suficient ca tactica să funcţioneze o dată.

— L-ai recunoscut pe cel care s-a apropiat de tabăra voastră? a întrebat Kiggs, privind înjur. Şi ce a făcut? Şi-a vârât capul prin gura peşterii?

— A dat foc la hambar. A treia noastră ieşire în caz de asediu dă în hambarul acela; fumul a ajuns până tocmai aici în sala mare.

— Doi scutieri au dănţuit vreme de o săptămână cu cârpe înmuiate în oţet ca să iasă mirosul de ars, a spus Maurizio sec.

— Sir Henri s-a dus să vadă ce luase foc. S-a întors şi ne-a spus că un dragon se ghemuia lângă hambar şi bineînţeles că toţi am râs de el. Amintirea îl smulse un rânjet;

îi lipseau câţiva molari. Fumul se înteţea: hambarul ardea prost, căci era umed şi mucegăit. Ne-am despărţit. A trecut o vreme de la ultima instrucţie, dar nu uiţi niciodată abordarea de bază.

— Trimiţi scutierii la înaintare, pe post de momeală, a spus Maurizio.

Sir James nu l-a auzit sau nu l-a băgat în seamă.

— Eu mă aflam în direcţia de bătaie a vântului, aşa că eu trebuia să vorbesc. Am spus: „Stai, vierme! Ai încălcat Tratatul lui Comonot - asta dacă nu ai documente care să ateste contrariul!"

— Neîndurător! a spus Kiggs.

Sir James a fluturat din mâna noduroasă.

— Nu sunt altceva decât nişte conţopişti sălbatici, dra- gonii ăştia. Obişnuiau să-şi aranjeze alfabetic monedele din comoară. In orice caz, ăsta nici nu vorbea, nici nu se clintea. A încercat să ghicească câţi eram, dar noi am aplicat cacealmaua standard cu numerele.

— Care e asta?

Sir James s-a uitat la Kiggs ca la un nebun.

— îţi ascunzi numărul real de oameni - e mai greu decât ţi-ai

închipui. Dragonii pot distinge indivizii după miros, aşa că pui oameni în contra direcţiei vântului şi o duhoare care să-i distragă atenţia în direcţia în care bate vântul. Am adus torţe ca să-l atragă în cursă şi doi saci de verze calde şi am făcut un pic de tărăboi. Nu rânji la mine, ticălos mic ce eşti! Nu trebuie să laşi niciodată un dragon să ştie câţi sunteţi sau unde vă ascundeţi cu toţii.

— Cel pe care îl faci tu ticălos este un prinţ, a spus Maurizio.

— O să-i spun cum vreau! Sunt deja exilat!

— Sunt uimit că aveaţi verze calde la îndemână, a spus Kiggs.

— întotdeauna. Suntem mereu pregătiţi pentru orice.

— Şi ce a făcut dragonul atunci? am întrebat eu.

Sir James s-a uitat la mine, iar în ochii apoşi i-a lucit un licăr de tandreţe.

— A vorbit. Mootya mea nu mai este ce era, şi n-a fost niciodată cine ştie ce, dar aş zice că încerca să ne întărâte. Bineînţeles, noi n-am pus botul. Noi respectăm legea, chiar dacă monştrii n-o fac.

Asta suna amuzant venind din partea unui proscris care nu fusese exilat foarte departe. Kiggs mi-a căutat privirea; împreună am savurat în tăcere umorul situaţiei, până când el s-a simţit obligat să-l readucă pe Sir James la subiect.

— Pe dragonul ăsta îl ştia cineva?

Sir James şi-a scărpinat căpăţâna cheală.

— Eu eram atât de şocat, că nu mi-a trecut prin minte. îmi amintea de unul cu care mă mai întâlnisem, dar unde? Pârâul Alb? Uscătoriile de hamei din Mackingale? Să mă gândesc. Ne pierduserăm omul cu smoala şi furca; ne împleticeam înapoi la Fortul Inimacurată, când am dat peste... corect! Uscătoriile de hamei din Mackingale şi Ardul al Cincilea.

Un fior mi-a trecut pe şira spinării. Despre acela era vorba.

— Un dragon din Ardul al Cincilea? l-a întărâtat Kiggs, aplecându-se plin de interes. Care?

— Generalul. Ştiu că toţi îşi zic generali - dragonii nu sunt ogari de haită; nu răspund bine la ordine - dar tipul ăsta chiar era ceea ce noi am numi un general. Ştia ce face şi îi ţinea pe ceilalţi „în ard“, cum zic ei. S-a frecat la ochi cu degetul mare de la mână. Numele lui, însă... O să mi-l amintesc imediat după ce veţi fi plecat, îmi închipui.

Voiam foarte tare să-i rostesc numele, însă Kiggs mi-a aruncat o privire de avertizare. Am înţeles mesajul; tatăl meu era avocat. Martorii pot fi foarte impresionabili.

— Scutiere Foughfaugh! a strigat bătrânul, referindu-se la Maurizio, după toate aparenţele. Adu-mi vechiul registru cu arduri din cufăr. Nu ştiu de ce încerc să-mi storc creierii când am totul scris.

Maurizio a adus catastiful. Filele se fărâmau şi se crăpau în clipa în care Sir James le întorcea, însă numele încă se mai putea citi:

— Generalul Imlann. Da, acum îmi aduc aminte.

Ştiusem că momentul acela avea să vină, dar tot m-a apucat tremuratul.

— Eşti sigur că el a fost? a întrebat Kiggs.

— Nu. Dar asta e cea mai bună presupunere la care pot să ajung, acum, la o săptămână după. E tot ce vă pot oferi.

Era şi nu era suficient. Bătuserăm atâta drum până acolo pentru a căpăta acea confirmare şi acum că ştiam, nu însemna că aveam vreo idee în plus ce să facem în continuare.

Cavalerii au pus de ceai şi am stat de vorbă. S-au interesat de tovarăşii lor arestaţi şi de ce se mai întâmpla prin oraş. Maurizio glumea întruna - ăsta părea să fie unul dintre rolurile lui principale în calitate de scutier - însă Kiggs, dus pe gânduri, nu reacţiona la tachinările lui aşa că tăceam şi eu, străduindu-mă să mă lămuresc care avea să fie următoarea noastră mişcare.

Niciun plan de acţiune nu mi se părea bun. Să cutreierăm crângul în căutarea lui? Să umblăm prin sate după saarantrasul lui? Kiggs n-ar fi putut aduna atâţia oameni aici fără a-i deturna de la paza lui Comonot. Să-i spunem lui Eskar? De ce nu chiar Ardmagarului şi Reginei? Să-i punem pe autorii tratatului, cei mai interesaţi de păstrarea păcii, să lămurească lucrurile.

— Plecăm? i-am şoptit lui Kiggs când conversaţia s-a stins. Majoritatea gazdelor noastre plecaseră să tragă un

pui de somn; alţii se uitau toropiţi la foc. Maurizio şi Pender, celălalt scutier, dispăruseră. Nu îmi surâde să călăresc pe întuneric.

Şi-a trecut palma peste cap şi arăta de parcă se chinuia să nu râdă.

— Ai mai călărit vreodată până astăzi?

— Ce? Bineînţeles...

Privirea pe care mi-a aruncat-o m-a făcut să-mi înghit vorbele.

— Atât de prost mă descurc?

— Ai voie să ceri ajutor atunci când ai nevoie.

— Nu am vrut să întârziem din cauza mea.

— N-a fost cazul, până când a devenit limpede că nu ştii să descaleci. îşi scobea o unghie, iar râsul tăcut i se mai citea încă în ochi. încă o dată, însă, mă uimeşti. Nu te temi de nimic?

L-am privit nedumerită.

— De... de ce aţi crede aşa ceva?

A început să numere pe degete:

— îmi păcăleşti străjerii şi te hotărăşti să porneşti într-aici de una singură. Te sui pe un cal ca şi când ai şti ce faci, închipuindu-ţi că o să te prinzi din mers.

S-a tras mai aproape:

— îi înfrunţi pe Viridius şi pe Contele de Apsig. Inviţi cimpoieri nebuni la palat. Te îndrăgosteşti de dragoni...

Dacă te luai după descrierea lui, păream, într-adevăr, destul de nebună; numai eu ştiam cât îmi fusese de frică. Să stau acolo atât de aproape de el era poate cel mai înfricoşător lucru dintre toate, căci

blândeţea de pe chipul lui mă făcea să mă simt în siguranţă şi ştiam că asta era o iluzie. Preţ de o fracţiune de secundă, m-am închipuit spunându-i că totul mă speria, că bravura mea era o mască. Apoi mi-aş fi suflecat mâneca, spunându-i: „Uite de ce.

Iată-mă. Uită-te la mine!“ Şi, printr-o minune, el n-ar fi fost dezgustat.

Bun. Dacă tot îmi foloseam imaginaţia revoltătoare, poate ar fi trebuit să-mi imaginez şi că nu era logodit. Poate avea să mă sărute.

Nu aveam voie să-mi doresc aşa ceva.

M-am ridicat.

— Preastimaţi domni, am spus eu, adresându-mă gazdelor noastre, care aţipiseră pe băncuţele lor. Vă mulţumim pentru ospitalitatea voastră, dar chiar trebuie să...

— Eu am zis că rămâneţi să vedeţi demonstraţia, a strigat Maurizio, iţindu-se dintr-o încăpere alăturată. Acum purta un coif pe cap.

Kiggs şi cu mine ne-am uitat unul la celălalt. După toate aparenţele, fuseserăm atât de absorbiţi, încât consimţise- răm la ceva fără să ne dăm seama.

— Dacă nu durează prea mult, a spus Kiggs. O să se întunece în curând şi ne aşteaptă un drum lung.

— Ne ducem pe islaz, a spus Maurizio cu veselia lui stranie, disperată. Venim noi cu caii. Puteţi pleca de acolo.

Peştera a părut că se însufleţeşte în clipa în care bătrânii şi-au dat seama că cei tineri se pregăteau să prezinte ultimele vestigii ale mândriei lor străvechi. Dragomachia fusese cândva o artă marţială formidabilă; Pender şi Fou- ghfaugh se putea să fi fost ultimii practicanţi în putere din Goredd.

I-am urmat pe bătrânii cavaleri în josul râuşorului până când am ieşit într-o mirişte şi am dat ocol unei căpiţe. Se făcuse simţitor mai frig cât timp pierduserăm vremea prin peşteră; burniţa se transformase într-o zăpadă uşoară care se agăţa de paie, conturând vrejurile frânte cu alb, iar vântul se înteţise. Mi-am tras pelerina pe lângă corp şi am sperat că treaba asta n-avea să dureze mult.

Pender şi Foughfaugh cărau nişte halebarde prevăzute cu un cârlig ciudat la capăt, înclinat în aşa fel încât să nu-i împiedice să se folosească de prăjină pentru a sări peste obstacole. S-au smucit şi s-au dat peste cap, au sărit şi s-au răsucit, au schimbat halebardele între ei în aer şi au atacat cu furie căpiţa cu cârligele lor.

Sir James a luat asupră-i educaţia noastră.

— Cârligelor ăstora noi le zicem „tăietorul". Acum o să vă arătăm perforatorul. Scutieri! Harpoanele!

Scutierii au renunţat la cârlige pentru o armă care aducea mai mult cu o suliţă, demonstrându-i modul de întrebuinţare pe biata căpiţă chinuită.

— Dragonii sunt inflamabili, a spus Sir James. Şi-au dezvoltat flacăra pentru a o folosi unii împotriva altora. La urma urmei, nu-şi perpelesc carnea cu ea. Nu se tem de niciun alt animal - sau nu se temeau, până să

învăţăm noi să luptăm. Au pielea groasă dar arde, dacă o încălzeşti suficient de tare pentru suficient de mult timp; măruntaiele lor sunt volatile, ăsta fiind motivul pentru care scot flăcări.

— Cheia dragomachiei este să-i dai foc monstrului. Avem pyria - focul Sf. Ogdo - care li se agaţă de corp şi nu este uşor de stins. O înţepătură bună şi sângele le iese şuierând ca aburul. Dacă-i dai foc, sunt terminaţi.

— Câţi cavaleri făceau parte dintr-o unitate? a întrebat Kiggs.

— Depindea. Doi tăietori, două perforatoare, furcă, pirostrie, vârtelniţă. Asta înseamnă şapte cavaleri, dar aveam oameni cu smoală care aruncau pyria şi scutieri care cărau armele... Paisprezece oameni alcătuiau o formaţiune completă, cu toate că am doborât un dragon şi numai în trei.

Lui Kiggs îi sclipiră ochii.

— O, ce n-aş da s-o fi văzut în acţiune, măcar o dată!

— Nu fără armură, băiete! Căldura era insuportabilă - şi la fel şi duhoarea!

Scutierii se cocoţau unul pe umerii celuilalt, răsucindu- se şi sărind peste vârful căpiţei. Găseam precizia şi puterea lor însufleţitoare. Surghiuniţi şi fără să aibă mare lucru de făcut, era limpede că petrecuseră o mulţime de timp exersând. Toţi ar trebui să fim atât de dedicaţi meşteşugului nostru.

— Dulce Sf. Siucre! am exclamat eu.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Kiggs, alarmat când a văzut că mă duc glonţ la cai.

Am scotocit prin coburul de la şaua iepei mele până când am găsit schiţa pe care mi-o dăduse Lars. Kiggs mi-a ghicit imediat intenţia şi m-a ajutat să despăturesc pergamentul pe crupa calului. Ne-am uitat atent la balista cu tub de clistir, apoi unul la celălalt.

— Băşicile trebuie să fie pentru pyria, am spus.

— Dar cum i-ai da foc? a şuierat o voce întretăiată din spatele nostru, care s-a dovedit a fi a Scutierului Foughfaugh.

— Ar trebui să se aprindă singură, Maurizio. Priveşte! a spus Kiggs, arătând către un mecanism cu fitil pe care nu-l înţelesesem.

— Isteţ, a spus Maurizio. Şi scutierii ar fi putut s-o manevreze - oricine ar fi putut s-o facă. Aproape că le-ar fi luat cavalerilor pâinea de la gură.

Sir James a venit să vadă ce era cu agitaţia aceea.

— Prostii! Maşinăriile limitează mobilitatea. Vânătoarea de dragoni nu ţine de forţă brută, altfel i-am doborî de pe cer cu maşini de aruncat pietre. Este o artă; necesită fineţe.

Maurizio a ridicat din umeri.

— N-ar fi stricat să fi avut una din astea de partea noastră.

Sir James a pufnit dispreţuitor.

— Am fi putut s-o folosim pe post de momeală. Nimic nu atrage dragonii mai tare ca o scornitură dintr-astea.

Ninsoarea se înteţise; ar fi trebuit să fi plecat deja. Ne-am luat rămas-

bun. Maurizio a insistat să mă ajute să încalec. M-am ferit, temându-mă în subconştient că avea să-mi distingă solzii.

—Este o uşurare după atâţia ani să aflu că ţi-ai revenit de pe urma sperieturii, a spus el pe un ton scăzut, strân- gându-mă uşor de mână, şi că te-ai făcut atât de drăguţă!

— Erai îngrijorat? am întrebat, mişcată.

—Da. Câţi ani să fi avut atunci, unsprezece? Doisprezece? La vârsta aia suntem toţi nătângi, iar rezultatul este tot timpul sub semnul întrebării.

Mi-a făcut cu ochiul, mi-a plesnit calul peste crupă şi ne-a făcut cu mâna până când ne-a pierdut din vedere.

Kiggs ne-a condus înapoi până la drumul pentru oi, iar eu mi-am îndemnat calul să ţină pasul.

—Nu pari să ai mănuşi, a spus Kiggs când am ajuns lângă el.

—N-o să păţesc nimic. Mânecile îmi acoperă aproape toată mâna, vedeţi?

Nu a spus nimic, însă şi-a scos propriile mănuşi şi mi le-a întins cu o privire care m-a avertizat să nu îndrăznesc să refuz. Erau deja încălzite; nu mi-am dat seama cât de îngheţate îmi erau degetele până când nu le-am pus pe mână.

—De acord. Sunt un idiot! a spus Kiggs după ce călărisem în tăcere preţ de câteva mile. Avusesem intenţia să râd de teama ta de a călări după căderea întunericului, însă dacă mai ninge aşa, n-o să desluşim drumul.

Eu gândeam exact invers: acum drumul ieşea în evidenţă, două linii albe paralele acolo unde zăpada umplea

urmele lăsate de roţile căruţelor. Era aproape întuneric, însă. Era cea mai lungă noapte a anului, iar stratul dens de nori o făcea şi mai lungă.

—Era un han în Drumulbun, am spus eu. Celelalte sate erau prea mici.

—Ai vorbit întocmai ca cineva care nu este obişnuit să călătorească alături de un prinţ, a râs el. Putem rechiziţiona orice conac de pe drum. întrebarea este, pe care? Nu Remy, asta dacă nu vrei să-ţi petreci seara cu Lady Corongi şi cu vara ei, ducesa singuratică. Dacă reuşim să ajungem până la Parcul Pondmere, am avea mai puţin de mers dimineaţa. Mâine am treburi.

Am încuviinţat din cap de parcă aş fi avut şi eu. Cu siguranţă aveam, dar nu-mi puteam aminti nici măcar una singură.

—Am vrut să-ţi spun ceva toată ziua, a zis Kiggs. Mi-au mai venit nişte idei legate de statutul de copil ilegitim, dacă ai vrea să le auzi.

Nu m-am putut abţine să nu râd.

— Serios? Prea bine, atunci!

Şi-a strunit calul să ajungă în rând cu al meu. Nu-şi pusese gluga de la pelerină pe cap şi avea zăpadă în păr.

— Ai să mă crezi ciudat, poate, dar nu m-am putut abţine să mă gândesc la asta. Nimeni nu întreabă aşa ceva. Tatăl meu era amiral samsamez. Mama mea, Principesa Laurel, era mezina Reginei Lavonda şi, merge vorba, puţin cam încăpăţânată şi răsfăţată. Au fugit împreună când ea avea cincisprezece ani. Scandalul a fost la fel de mare în Samsam ca şi

aici. El a fost retrogradat la căpitan de vas. Eu m-am născut pe uscat, dar am fost adesea pe mare când eram mic. Nu m-au luat cu ei în ultima lor călătorie. Cu o zi înainte să ridice ancora din portul ninys Asado s-au

întâlnit cu Doamna Okra Carmine, care i-a convins să o lase să mă ducă în Goredd să-mi cunosc bunica.

îi considerasem talentul de a face previziuni pe termen scurt puţin ridicol; mă înşelasem.

S-a uitat în sus la nori.

— Au pierit într-o furtună teribilă. Eu aveam cinci ani, mă simţeam norocos că trăiesc, dar şi că pluteam în derivă. Nici măcar nu vorbeam goreddiana. Bunica mea nu m-a îndrăgit imediat. Mătuşa Dionne m-a urât din prima clipă.

— Pe copilul propriei surori? am strigat eu.

El a ridicat din umeri; pelerina îi flutura în bătaia vântului.

— însăşi existenţa mea îi stânjenea pe toţi. Ce aveau să se facă cu un copil din flori, cu maniere îngrozitoare - chiar şi pentru un samsamez - şi cu un nume de familie etnic înspăimântător?

— Kiggs este un nume de familie samsamez?

El a zâmbit trist.

— Nici măcar nu mă cheamă Kiggs ci Kiggenstane. „Piatră de şlefuit". Se pare că undeva mai sus în arborele meu genealogic a existat un pietrar. însă totul s-a rezolvat, până la urmă. Ei s-au obişnuit cu mine. Le-am arătat că eram şi eu bun la câte ceva. Unchiul Rufus, care petrecuse ani buni la curtea Samsamului, mi-a netezit calea.

— Păreaţi atât de trist azi-dimineaţă când vă rugaţi pentru el! m-am scăpat eu.

Ochii i-au licărit în lumina amurgului; scotea aburi pe gură din pricina frigului.

— A lăsat un gol imens pe lume, aşa este. Numai la moartea mamei am mai simţit aşa ceva. Dar, vezi tu, aici voiam să ajung. E un lucru pe care mi-am tot închipuit că ţi l-aş putea spune, pentru că simt că tu ai să mă înţelegi.

Mi-am ţinut răsuflarea. Zăpada se aşternea tăcut peste tot în jurul nostru.

— Am nişte sentimente contradictorii în ceea ce o priveşte. Vreau să zic, am iubit-o, era mama mea, dar... uneori sunt furios pe ea.

— De ce? am întrebat eu, însă ştiam răspunsul.

Şi eu simţeam exact acelaşi lucru. îmi venea greu să cred că era pe punctul de a o spune cu glas tare.

— Sunt furios pe ea că m-a părăsit când eram atât de mic - se poate să fi simţit şi tu asta, legat de mama ta - dar, spre groaza mea, sunt furios şi că s-a îndrăgostit fără să ţină seama de nimic.

— Ştiu, am şoptit în aerul îngheţat, sperând şi temân- du-mă că avea să mă audă.

— Ce fel de ticălos îi poartă pică propriei mame pentru iubirea vieţii ei?

9

A râs de propria purtare, însă ochii îi erau plini de tristeţe.

9

Aş fi putut întinde mâna să-l ating. Am vrut s-o fac. Am strâns frâiele mai tare şi m-am uitat fix la drumul care se deschidea în fată.

9

— Nu sunteţi un ticălos, am spus eu. Sau, dacă sunteţi, atunci suntem doi.

— Hm! Eu cred că sunt, a spus el pe un ton degajat apoi a tăcut.

Preţ de câteva clipe s-a auzit doar trosnetul potcoavelor pe zăpadă şi scârţâitul pieii îngheţate a şeilor. M-am uitat la el. Gerul îi îmbujorase obrajii; sufla în mâini să şi le încălzească. Mi-a întors privirea; avea ochii întunecaţi şi trişti.

— Nu înţelegeam, a spus el încetişor. Am judecat-o, dar nu înţelegeam.

Şi-a ferit privirea şi a încercat să zâmbească pentru a întrerupe momentul de stânjeneală.

— N-o să mă las pradă aceleiaşi impulsivităţi distructive, desigur. Mă feresc de ea.

— Şi, oricum, sunteţi logodit, am adăugat eu, străduin- du-mă să par obraznică, pentru că mă temeam că are să-mi audă inima, aşa de tare bătea.

— Da, asta este o pavăză bună împotriva neprevăzutului, a spus el, iar glasul părea încă să-i tremure din pricina unui soi de emoţie. Asta, şi credinţa. Sf. Claire mă ajută să ţin calea dreaptă.

Bineînţeles că îl ajuta: Ce să spun, mulţumesc, Claire!

Călăream în tăcere. Am închis ochii. Ninsoarea îmi şfi- chiuia obrajii. Preţ de o clipă, mi-am îngăduit să-mi imaginez că nu aveam solzi de dragon şi că el nu era încătuşat de promisiuni făcute deja. Acolo, în noaptea îngheţată, sub cerul infinit, ar fi putut fi adevărat. Nimeni nu ne-ar fi putut vedea; am fi putut fi oricine.

Se vede treaba că cineva ne-a văzut, totuşi, cineva cu capacitatea de a vedea obiecte calde pe întuneric.

Am simţit un suflu fierbinte pe piele, miros de pucioasă şi, când am deschis ochii, l-am văzut pe bunicul meu în oribila lui imensitate reptiliană aterizând pe drumul acoperit cu zăpadă din faţă.

Douăzeci

Iapa s-a cabrat şi m-am trezit întinsă pe spate în zăpadă, cu răsuflarea întretăiată.

Kiggs a coborât de pe cal în secunda următoare, cu sabia scoasă din teacă, facându-se zid între mine şi întunecimea de pucioasă. Aripile musculoase se proiectau deschise pe cer. A întins braţul stâng în spate ca să mă ajute, pipăind aerul. M-am chinuit să mă ridic de la pământ, mi-am pus mâna într-a lui, am tras adânc aer în piept. El m-a tras după el până când am stat pe picioarele mele. Stăteam acolo, mână în mână, înfruntând îngrozitoarea arătare, pe bunicul meu.

Spre uluirea mea deplină, l-am recunoscut pe Imlann, cu toate că

întunericul se aşternea cu repeziciune. Nu era din pricina descrierii absurde făcute de Orma; îl ştiam de la mama, din cutia cu amintiri care a scos un fuior de fum în mintea mea. Ii cunoşteam contururile capului plin de ţepi; arcuirea gâtului de şarpe semăna cu a lui Orma...

Orma. Gât. Corect. Mi-am pipăit gâtul cu mâna stângă, căci Kiggs încă-mi mai ţinea dreapta într-a lui, căutând şnurul de care era prins cercelul lui Orma. Kiggs a făcut un pas înainte, punându-se din nou scut dinaintea mea, şi a spus:

— Ai încălcat Tratatul Comonot - dacă nu ai documente care să ateste contrariul!

M-am strâmbat. Era uşor să-ţi spui că dragonii nu sunt decât nişte conţopişti sălbatici cât timp un specimen enorm şi coleric nu-ţi sufla pucioasă în nas. Am găsit cercelul, i-am deschis mica încuietoare şi l-am ascuns la loc pe sub haine.

Orma avea să mă ucidă; speram doar că avea să mă ajute mai întâi.

Dragonul a ţipat:

— Mirosi a saar!

Se referea la mine. M-am strâns în mine. Kiggs, care nu înţelegea Mootya, a strigat:

— Retrage-te! Reia imediat forma de saarantras!

Imlann nu l-a băgat în seamă, continuând să mă fixeze cu ochii mici şi negri.

— Cine eşti? De partea cui eşti? M-ai spionat?

N-am răspuns; nu ştiam ce să fac. Imlann credea că sunt un saarantras. Oare Kiggs avea să-şi închipuie acelaşi lucru dacă afla că vorbesc mootya? Am continuat să fixez zăpada.

Kiggs şi-a fluturat sabia. Ca şi cum asta ne-ar fi putut ajuta cu ceva!

— Mimezi surzenia! a ţipat bunicul. Ce să fac ca să mă auzi? Să-l ucid pe prinţişorul ăsta enervant?

M-am cutremurat, iar saarul a râs, sau ce ar fi fost echivalentul râsului la oameni. Semăna mai degrabă cu un strigăt oribil de victorie.

— Am muşcat un nerv sensibil! Nu se poate să fii atât de ataşată de o biată fiinţă umană! Poate că n-am să te ucid, totuşi. încă mai am un prieten în Comisia de Cenzori; poate că o să-l las pe el să te descoasă.

Trebuia să fac ceva; nu mă puteam gândi decât la un singur lucru pe care să-l încerc. Am făcut un pas în faţă şi am spus:

— Pe tine ar trebui să te caute Cenzorii!

Imlann s-a dat îndărăt, îndoindu-şi gâtul ca de şarpe într-o parte şi scoţând un văl de fum înecăcios pe nări. Kiggs m-a tras de braţ şi a strigat:

— Ce faci?

Nu-l puteam linişti. Un saarantras n-ar fi făcut-o, iar eu asta trebuia să par dacă voiam să-l păcălesc pe Imlann suficient cât să mă creadă până sosea Orma.

Asta dacă Orma era măcar pe drum. Cât de departe eram? Cât de

repede putea zbura?
— Am contactat ambasada! am ţipat eu. Eskar e pe drum, cu o comisie.
— De ce nu te transformi şi o să rezolvăm treaba asta cum se cuvine?
Era o întrebare înspăimântător de firească.
— Eu respect legea, chiar dacă tu nu o faci.
— Ce mă împiedică să te omor chiar în clipa asta?
Am ridicat din umeri.
— Se pare că nu ştii de dispozitivul pe care îl am implantat în cap.
Dragonul şi-a înclinat capul într-o parte, umflându-şi nările, părând că stă să se gândească; speram că avea să ajungă la o concluzie care să-mi îngăduie să mai trăiesc puţin. Am adăugat:
— Este în măsea. Dă-mi foc sau loveşte-mă cu percuţie şi va exploda, distrugându-te şi pe tine. Dacă-mi smulgi capul cu dinţii şi îl înghiţi, măseaua mea va continua să emită din interiorul stomacului tău. Ambasada îţi va lua urma, Generale Imlann!
Părea uluit; nu mai auzise niciodată de existenţa unor astfel de dispozitive - n-avea cum; inventam toată povestea aceea - dar, la urma urmei, lipsise din Tanamoot vreme de şaisprezece ani. Mi-am înălţat bărbia cu trufie, cu toate că tremuram, şi i-am spus:

— Jocul s-a terminat. Predă-te acum şi spune-ne tot! Unde ai stat ascuns?
Asta a făcut ca vraja să se spulbere. Pe chip i s-a aşternut mulţumirea de sine. Ştiam s-o recunosc doar din amintirile materne; tot ce vedeau ochii mei de om era că ţepii de la baza craniului şi-au schimbat unghiul. A spus:
— Dacă nu ştii asta, nu ştii nimic din ce merită ştiut. O să te las cu pasiunea ta dezgustătoare. Planurile sunt în desfăşurare, toate la timpul lor; iar eu să le las să-şi urmeze cursul. O să ne mai întâlnim noi, şi asta mai devreme decât te-ai aştepta!
S-a răsucit cu o unduire şerpească, şfichiuindu-ne cu coada ţepoasă, a început să alerge şi şi-a luat zborul. A executat un cerc larg, jos pe cer, probabil ca să se uite după dragonii ambasadei, apoi a apucat-o brusc către sud, dispărând printre nori.
Genunchii îmi tremurau şi tâmplele îmi zvâcneau, însă jubilam. Nu îmi venea să cred că păcăleala ţinuse. M-am întors către Kiggs; trebuie să fi avut ochii mari de uşurare.
S-a dat îndărăt. Avea o expresie concentrată.
— Ce eşti?
Sf. Masha şi Sf. Daan! Ne salvasem pe amândoi, însă acum trebuia să plătesc pentru asta. Am ridicat braţele ca pentru a mă preda.
— Sunt ce am fost dintotdeauna.
— Eşti dragon.
— Ba nu! Pe vatra Cerului, jur că nu sunt!
— Vorbeşti mootya.
— O înţeleg.
— Cum este posibil aşa ceva?

— Sunt foarte, foarte deşteaptă.

Nu părea să pună la îndoială vorbele mele; eu aş fi facut-o, în locul lui.

— Ai în posesie un dispozitiv dragonic. Fiinţelor omeneşti li se interzice să deţinî un instrument de comunicaţie construit de quigutl...

— Nu! Nu am nimic de genul ăsta! A fost un bluf.

Răsufla din greu, acum că panica instalată cu întârziere îl ajunsese în sfârşit din urmă.

— L-ai păcălit? Două tone de foc şi pucioasă, cu colţii ca nişte săbii, gheare ca... ca nişte săbii! Şi tu... ai jucat la cacealma?

Ţipa. Am încercat să n-o iau personal. Mi-am încrucişat braţele pe piept.

— Da.

Şi-a trecut palmele prin păr. S-a îndoit de mijloc ca şi cum ar fi vrut să vomite, a cules nişte zăpadă şi s-a frecat cu ea pe faţă.

— Dulce Cămin Ceresc, Seraphina! Te-ai gândit vreo clipă ce-am fi putut păţi dacă nu ţinea cacealmaua?

— Nu s-a conturat un alt plan mai bun.

Cerule, sunasem la fel de rece ca un dragon!

La un moment dat, lăsase să-i cadă sabia. A cules-o din zăpadă, şi-a şters-o de pelerină şi a vârât-o la loc în teacă. Avea încă ochii mari de uimire.

— Nu se poate să... Vreau să zic, să fii curajos e un lucru. Asta a fost nebunie!

— Voia să vă omoare, am spus eu, cu bărbia tremurândă. Trebuia să fac ceva.

La naiba cu bunacuviintă! Iartă-mă, Sf. Claire!

Am făcut un pas în faţă şi l-am luat în braţe. Era exact de înălţimea mea, lucru care m-a surprins; admiraţia pe care i-o purtam îl făcuse să pară mai înalt. A scos un scâncet de împotrivire, sau poate de surpriză, însă m-a cuprins cu braţele şi şi-a îngropat faţa în părul meu, pe jumătate plângând, pe jumătate certându-mă.

— Viaţa este atât de scurtă! am spus eu, neştiind sigur de ce o spuneam, nefiind nici măcar sigură că era adevărat în cazul cuiva ca mine.

Stăteam tot acolo, îmbrăţişaţi, cu picioarele îngheţate în zăpadă, când Orma a aterizat pe colina cea mai apropiată, urmat îndeaproape de Basind. Kiggs a ridicat capul şi s-a uitat la ei cu ochi mari. Am simţit cum mi se strânge inima.

îi spusesem că nu posed niciun fel de dispozitiv. îl min- ţisem în faţă pe prinţ, şi iată dovada: dragonul pe care îl chemasem şi acolitul lui cel nătâng.

f

Douăzeci si unu

»

Pentru noi, goreddienii, Speculus e o sărbătoare care ar trebui petrecută analizându-ne păcatele şi defectele. Este cea mai lungă noapte a anului, reprezentând întunericul etern al morţii pentru sufletul care refuză lumina Cerurilor.

Era, în mod clar, cea mai lungă noapte pe care o trăisem vreodată.

Kiggs îşi scosese, bineînţeles, din nou sabia din teacă, însă aceasta îi atârna fără noimă în prelungirea mâinii. Se dovedise inutilă împotriva unui dragon; cu doi dragoni, etalarea ei nu putea fi decât simbolică.

— Nu suntem în pericol, i-am spus, încercând să-l liniştesc dar temându-mă că bunele mele intenţii erau la fel de inutile ca şi sabia lui. Este Orma, şi în urma lui e Basind. Nu l-am chemat pe Basind.

— Dar l-ai chemat pe Orma? Cu dispozitivul acela pe care nu-l ai?

— Nu-l am pe cel de care i-am spus lui Imlann - pe acela l-am inventat pe moment - şi încercam să vă liniştesc şi... am uitat.

— înţeleg. Deci Orma ţi-a dat dispozitivul ăsta şi a venit imediat ce l-ai chemat ca un căţeluş, pentru că - cum ai spus? - nu simte nimic pentru tine?

— Noi nu suntem... Nu! Nu e cum credeţi.

— Atunci cum e? a strigat el, furios pe mine. Eşti agentul lui? Este sclavul tău? E ceva între voi, dincolo de faţada asta cu profesorul şi eleva, dincolo de relaţia pe care ar trebui s-o aibă vreodată dragonii cu fiinţele umane. Nu este ceva normal şi nu-mi pot da seama ce este. Şi m-am săturat să-mi dau cu presupusul!

— Kiggs...

Nu ştiam ce altceva să spun.

— Principe Lucian, dacă eşti amabilă! a spus el. Zi-le să se micşoreze.

Orma s-a apropiat cu capul plecat într-o atitudine supusă. După toate aparenţele, îi spusese lui Basind să se turtească în zăpadă, căci Basind imita foarte bine o şopârlă călcată de car - o şopârlă uriaşă şi o un car neînchipuit de mare.

— Sunteţi cu toţii arestaţi! a spus Kiggs, tare şi răspicat. Voi doi, pentru transformare neautorizată. Jupâniţă Dombegh, pentru că e clar că eşti în cârdăşie cu doi dragoni neautorizaţi...

—Asocierea cu dragonii nu este o infracţiune, am spus eu.

— Deţinerea unui dispozitiv de transmisie construit de quigutl este. Complicitatea şi instigarea dragonilor în vederea comiterii de infracţiuni este. Aş putea continua.

S-a întors către dragoni spunând:

— O să vă micşoraţi în clipa asta!

Orma a ţipat:

— Seraphina, dacă m-am transformat degeaba, o să am probleme uriaşe! Dă-mi un motiv să nu-ţi smulg capul cu dinţii. Mai rău de-atâta n-ar avea cum să-mi fie.

Am tradus vorbele lui drept: „O să te urmăm în linişte, Principe, şi ne vom conforma oricărei solicitări rezonabile, dar nu putem să ne micşorăm pentru că nu avem haine la noi şi am îngheţa."

— Eşti îndrăgostită de Principele Lucian? a zbierat unchiul meu. Ce făceaţi când am ajuns eu? Nu aveaţi de gând să vă împreunaţi chiar acolo, în zăpadă, nu-i aşa?
Mi-am acordat un moment să-mi recapăt glasul înainte de a spune:
— Dragonii sugerează să meargă ei înainte. Ochii lor ageri pot distinge drumul mai uşor decât ai noştri. N-o să fugă.
— Ţi-am spus să nu te duci după Imlann! a ţipat unchiul meu. Ştiu că a fost aici; îi simt mirosul. De ce nu l-ai reţinut aici ca să-l pot ucide?
Era prea mult. I-am strigat la rândul meu:
— Nu le poţi avea pe amândouă, Orma!
— Suie-te la loc pe cal! a spus Kiggs, care reuşise să strângă animalele.
Caii erau în continuare speriaţi de prezenţa dragonilor, aşa că mi-a luat o vreme până am reuşit să încalec. Kiggs mi-a ţinut iapa de căpăstru, dar refuza să se uite la mine.
Dragonii îşi ţineau capetele în pământ, docil, ca şi cum ar fi ţinut drumul; în spatele lor, ghearele lăsau urme uriaşe. Eu şi prinţul îi urmam într-o tăcere dureroasă.
Am avut mult timp să reflectez. Cum ne găsise Imlann? Ne luase urma din crâng sau ne aşteptase să ne întoarcem pe acelaşi drum? Cum de ştiuse că aveam să ne întoarcem?
— Principe Lucian! am început eu, trăgându-mi calul în rând cu al lui.
— Aş prefera să nu-mi vorbeşti, jupâniţă Dombegh, a spus el, cu ochii aţintiţi asupra saarilor.
Replica a durut, dar am insistat:
— Bănuiesc că Imlann ştia încotro mergem şi că aveam să ne întoarcem. Se poate să-i fi spus cineva de la palat - sau cineva de la palat este el. Cine ştia unde mergem astăzi?

— Bunica mea, a spus el sec. Glisselda. Niciuna dintre ele nu e dragon.
Nu îndrăzneam să sugerez asta, dar trebuia.
— E posibil ca Glisselda să-i fi pomenit în trecere Contelui de Apsig despre asta?
S-a întors nervos către mine.
— Dacă a facut-o - ceea ce mi se pare greu de crezut - ce vrei să spui? Că el este un trădător sau că ea este dragon?
— A apărut de nicăieri acum doi ani - aţi spus-o chiar dumneavoastră. Nu bea vin. Are păr deschis la culoare şi ochi albaştri.
îmi amuşinase şi solzii, dar ăsta era, evident, un detaliu pe care nu-l puteam include.
— A făcut parte din grupul care a participat la ultima partidă de vânătoare a unchiului dumneavoastră, am îndrăznit eu.
Astea nu reprezentau dovezi, însă, ci mai degrabă circumstanţe.
— Uiţi o mulţime de contraargumente, a spus Principele Lucian, implicat în sfârşit în discuţie, chiar şi doar pentru a mă contrazice. Credeam că am ajuns la concluzia că e fratele vitreg al lui Lars.

— Aţi spus cu e un zvon. Ar putea fi fals.

Nu am îndrăznit să rostesc lucrul care tocmai mi se revelase: dacă Josef era dragon, ar fi putut fi tatăl lui Lars.

— Cântă divin la violă. Susţine că urăşte neamul dra- gonilor.

— Imlann ar putea adopta o astfel de atitudine strategic, pentru a alunga suspiciunile, am spus eu.

Nu puteam răspunde acuzaţiei legate de cântatul la violă fără să aduc vorba de propria mea mamă, care cânta la flaut cu o cadenţă omenească stranie, potrivit lui Orma.

— Eşti îndrăgostită de Principele Lucian? a zbierat unchiul meu. Ce făceaţi când am ajuns eu? Nu aveaţi de gând să vă împreunaţi chiar acolo, în zăpadă, nu-i aşa?

Mi-am acordat un moment să-mi recapăt glasul înainte de a spune:

— Dragonii sugerează să meargă ei înainte. Ochii lor ageri pot distinge drumul mai uşor decât ai noştri. N-o să fugă.

— Ţi-am spus să nu te duci după Imlann! a ţipat unchiul meu. Ştiu că a fost aici; îi simt mirosul. De ce nu l-ai retinut aici ca să-l pot ucide?

Era prea mult. I-am strigat la rândul meu:

— Nu le poţi avea pe amândouă, Orma!

— Suie-te la loc pe cal! a spus Kiggs, care reuşise să strângă animalele.

Caii erau în continuare speriaţi de prezenţa dragonilor, aşa că mi-a luat o vreme până am reuşit să încalec. Kiggs mi-a ţinut iapa de căpăstru, dar refuza să se uite la mine.

Dragonii îşi ţineau capetele în pământ, docil, ca şi cum ar fi ţinut drumul; în spatele lor, ghearele lăsau urme uriaşe. Eu şi prinţul îi urmam într-o tăcere dureroasă.

Am avut mult timp să reflectez. Cum ne găsise Imlann? Ne luase urma din crâng sau ne aşteptase să ne întoarcem pe acelaşi drum? Cum de ştiuse că aveam să ne întoarcem?

— Principe Lucian! am început eu, trăgându-mi calul în rând cu al lui.

— Aş prefera să nu-mi vorbeşti, jupâniţă Dombegh, a spus el, cu ochii aţintiţi asupra saarilor.

Replica a durut, dar am insistat:

— Bănuiesc că Imlann ştia încotro mergem şi că aveam să ne întoarcem. Se poate să-i fi spus cineva de la palat - sau cineva de la palat este el. Cine ştia unde mergem astăzi?

— Bunica mea, a spus el sec. Glisselda. Niciuna dintre ele nu e dragon.

Nu îndrăzneam să sugerez asta, dar trebuia.

— E posibil ca Glisselda să-i fi pomenit în trecere Contelui de Apsig despre asta?

S-a întors nervos către mine.

— Dacă a făcut-o - ceea ce mi se pare greu de crezut - ce vrei să spui?

Că el este un trădător sau că ea este dragon?

— A apărut de nicăieri acum doi ani - aţi spus-o chiar dumneavoastră. Nu bea vin. Are păr deschis la culoare şi ochi albaştri.

9

îmi amuşinase şi solzii, dar ăsta era, evident, un detaliu pe care nu-l puteam include.

— A făcut parte din grupul care a participat la ultima partidă de vânătoare a unchiului dumneavoastră, am îndrăznit eu.

Astea nu reprezentau dovezi, însă, ci mai degrabă circumstanţe.

— Uiţi o mulţime de contraargumente, a spus Principele Lucian, implicat în sfârşit în discuţie, chiar şi doar pentru a mă contrazice. Credeam că am ajuns la concluzia că e fratele vitreg al lui Lars.

— Aţi spus cu e un zvon. Ar putea fi fals.

Nu am îndrăznit să rostesc lucrul care tocmai mi se revelase: dacă Josef era dragon, ar fi putut fi tatăl lui Lars.

— Cântă divin la violă. Susţine că urăşte neamul dra- gonilor.

— Imlann ar putea adopta o astfel de atitudine strategic, pentru a alunga suspiciunile, am spus eu.

Nu puteam răspunde acuzaţiei legate de cântatul la violă fără să aduc vorba de propria mea mamă, care cânta la flaut cu o cadenţă omenească stranie, potrivit lui Orma.

Principele m-a privit sarcastic, iar eu m-am grăbit să adaug:

— Tot ce vă cer este să aveţi în vedere şi această posibilitate. întrebaţi dacă l-a văzut cineva pe Josef la curte astăzi.

— Asta e tot, jupâniţă Dombegh?

Dinţii îmi clănţăneau de frig şi de încordare.

— Nu chiar. Vreau să explic ce e cu Orma.

— Chiar nu mă interesează! a spus el, mânându-şi calul un pic mai în faţă.

— Mi-a salvat viaţa! i-am strigat eu din urmă, hotărâtă să-l fac să audă ce aveam de spus, fie că voia sau nu. Orma mi-a fost preceptor când eram mică. Vă amintiţi că familia lui este monitorizată. Ei bine, Cenzorii se temeau că s-ar putea ataşa prea mult de elevii lui, căci îi plăcea enorm să predea şi era bun la asta. Au trimis un dragon pe nume Zeyd să-l pună la încercare. Zeyd m-a ademenit în clopotniţa Catedralei Sf. Gobnait, promiţându-mi o lecţie de fizică, apoi m-a apucat de picioare şi m-a legănat deasupra pieţei, ca şi cum ar fi fost gata în orice clipă să mă scape. Vedeţi domnia voastră, dacă Orma venea să mă salveze, asta ar fi însemnat că era compromis. Nu avea voie să-i pese atât de mult.

Am înghiţit în sec. Şi acum mi se usca gura când îmi aminteam groaza de a-mi vedea pantofii căzându-mi din picioare, vântul care îmi vâjâia în urechi, lumea care se înclinase.

Kiggs mă asculta împotriva voinţei lui. Calul meu a ajuns în rând cu al lui.

— Orma a sosit, am continuat eu, şi primul meu gând a fost „Ura, m-a salvat!“ însă el s-a sprijinit de balustradă, câtuşi de puţin preocupat de binele meu, şi a început să încerce s-o convingă pe Zeyd că

avea să fie sfârşitul carierei ei - ca să nu mai pomenim de pace - dacă mă scăpa. Ea

m-a scuturat, m-a lăsat să-i alunec un pic din mână, însă el nici măcar n-a clipit. Nu-i păsa de mine nici cât negru sub unghie; nu-l interesa decât să-şi ajute un tovarăş saar.

Sinceră să fiu, partea asta încă mă durea.

— Zeyd m-a pus în cele din urmă jos pe pasarelă. Orma i-a luat braţul şi au plecat împreună, lăsându-mă singură, plângând şi desculţă. M-am târât în jos pe trepte, toate patru sute douăzeci câte erau, şi când am ajuns în sfârşit acasă, Orma m-a certat că am avut încredere într-un dragon şi m-a numit „savantă autistă".

— Dar şi el este dragon, a observat Kiggs înţelept, facân- du-şi de lucru cu frâiele.

Rahat! Am presupus că n-are să conteze dacă îi spun.

— Nu ştiam asta atunci.

începuse să mă studieze, dar eu nu mă puteam uita în ochii lui.

— De ce îmi spui toate astea?

Pentru că vreau să-ţi spun ceva adevărat iar asta e tot ce-ţi pot oferi. Pentru că vreau să cred că, la un anumit nivel, ai să înţelegi această poveste. Pentru că am nevoie s-o înţelegi.

Am spus:

— Vreau să înţelegeţi de ce trebuie să-l ajut.

— Pentru că s-a purtat atât de rece cu tine? a spus Kiggs. Pentru că te-a lăsat să mergi singură acasă şi te-a făcut idioată?

— Pentru că... Mi-a salvat viaţa, am bălmăjit eu, din ce în ce mai încurcată.

— Ai zice că, în calitatea mea de Căpitan al Gărzii Reginei, am mai auzit povestea asta. Un dragon care aproape că ucide pe cineva nu e un fleac, şi cu toate astea tatăl dumitale nu a dat-o imediat pe mâna legii?

Stomacul mi s-a făcut ghem.

— Nu.

Kiggs s-a încruntat.

— Aş vrea să ştiu cât din povestea dumitale este adevărat.

A dat pinteni calului, lăsându-mă singură.

*

Ne-am apropiat de oraş în pas de melc; dragonii sunt mai înceţi decât caii când vine vorba de mers pe propriile picioare, cu atât mai mult cu cât cei doi nu păreau să se grăbească nicăieri. Era trecut bine de miezul nopţii când am ajuns la grajdul de la poalele dealului.

Dragonii s-au transformat când au zărit grajdul, răcin- du-se şi condensându-se şi pliindu-se până când s-au preschimbat într-o pereche de bărbaţi despuiaţi. M-au urmat înăuntru împreună cu animalele, în vreme ce Kiggs s-a dus să vadă dacă John Ostler avea să le dea nişte haine. Orma nu mai avea barba falsă: speram că măcar îşi ascunsese ochelarii intr-un loc sigur înainte de a se fi transformat.

— Mă mir că nu eşti rănită, a spus printre dinţii care îi clănţăneau, manifestând puţin mai multă înţelegere ca om. Cum ai reuşit să scapi cu viaţă?

L-am tras deoparte, departe de Basind şi i-am spus cum îl păcălisem pe Imlann. Orma mijea ochii în timp ce asculta.

— Ai avut noroc că te-a crezut saar. N-aş fi zis că ciudăţeniile tale se pot dovedi utile.

— Nu cred că a bănuit vreo clipă adevărul.

— Adevărul? a spus Kiggs, care se apropiase pe la spatele nostru cu braţele încărcate de tunici şi pantaloni. Nu-mi spuneţi că l-am ratat, a spus el, înmânându-le saarantrailor hainele.

Nu l-am putut privi în ochi. El a pufnit dezgustat.

Basind, binecuvântată fie-i căpăţâna seacă, era singurul dintre noi care părea să se simtă bine. în decursul lungului drum către casă, îl tot întreba pe Orma ce avea să se întâmple în continuare şi dacă mai aveam mult până să ajungem. Acum, transformat la loc în saarantras, a bombănit:

— O să ne arunce în temniţă?

Părea aproape încântat de idee.

— Nu ştiu, a spus Kiggs care avea un aer nefericit şi umerii căzuţi.

Nu dormise decât patru ceasuri în noaptea de dinainte; epuizarea îl ajungea din urmă.

— O să vă predau Reginei şi Ardmagarului. Ei o să decidă ce e de făcut cu voi.

Am primit altă pereche de cai şi am pornit din nou la drum, de data asta către porţile oraşului. Kiggs nu dorea să le dezvăluie dragonilor amplasarea ieşirii în caz de asediu. Străjerii ne-au blocat accesul cu brutalitate, însă s-au tras în lături când l-au recunoscut pe prinţ. Ne-am croit drum prin zăpada neatinsă care acoperea oraşul adormit, în sus pe dealul care ducea la castel.

Nici Regina, nici Ardmagarul nu erau treji, bineînţeles, însă Kiggs n-avea de gând să ne scape din ochi. Ne-a ţinut înghesuiţi în anticamera cabinetului Reginei sub supravegherea atentă a trei străjeri. Basind, aşezat lângă unchiul meu pe o canapea mică din catifea, a aţipit cu capul pe umărul lui Orma. Kiggs măsura întruna camera. îi crescuse barba de o zi; ochii îi sclipeau plini de o energie iritată, febrilă, ultimele rămăşiţe ale epuizării. Nu-şi putea concentra privirea; se uita peste tot, numai la mine nu.

Nu mă puteam abţine să mă uit la el, cu toate că ceva îngrozitor ameninţa să crească în mine de fiecare dată când o faceam. Trupul îmi era plin de nelinişte; antebraţul stâng

începuse să mă mănânce. Trebuia să ies de acolo, şi nu mă puteam gândi decât la o singură modalitate de a o face.

M-am ridicat; cei trei străjeri au devenit atenţi. Kiggs a trebuit să se uite la mine în clipa aceea. I-am spus:

— Principe, nu vreau să vă deranjez, dar am nevoie să folosesc camera

de baie.
S-a holbat la mine de parcă n-ar fi înţeles. Nu aşa i se zicea în înalta societate? Cum i-ar fi zisLady Corongi? Camera nevoilor nefericite? Nevoia disperată de a mă face nevăzută m-a făcut să-mi piţigăiez glasul.
— Nu sunt dragon. Nu pot să mă aşez pe vine într-o râpă sau să mă uşurez pucioasă în zăpadă.
Ultima observaţie era o trimitere la ceva ce făcuse Basind pe drumul către casă.
Kiggs a clipit des, ca pentru a se trezi, şi a schiţat două gesturi. înainte de a apuca să mă dumiresc, unul dintre străjeri mă escorta de-a lungul coridorului. Părea hotărât să mă facă să mă simt cât mai stânjenită cu putinţă. Am ocolit toate latrinele relativ călduroase ale temniţei şi am traversat Curtea de Piatră, prin zăpadă, până la o căcăstoare a soldaţilor aflată pe zidul sudic. Am trecut de paznicii de noapte care stăteau adunaţi în jurul tăciunilor încinşi, curăţându-şi arbaletele şi râzând gros; au amuţit şi s-au uitat lung după mine şi tovarăşul lor care mă mâna de la spate.
Nu-mi păsa. Putea să mă care pe jos tocmai până la Podul Trowe. Trebuia doar să fiu undeva cât mai departe de Kiggs.
Am închis uşa cămăruţei şi am zăvorât-o cu grijă. Latrina mirosea mai bine decât mă temusem; avea două locuri şi se deversa direct în şanţul de apărare de dedesubt. Prin găuri se vedea pământul înzăpezit şi şuiera un vânt tăios care i-ar fi îngheţat dosul până şi celui mai rezistent soldat.

Am deschis oblonul ferestrei fără geamuri ca să las să pătrundă puţină lumină. Am îngenuncheat pe scândura de lemn dintre ochii de dragon (cum le spun unii găurilor ăstora). Mi-am sprijinit coatele de pervaz şi capul în palme. Am închis ochii, repetând mantrele pe care le învăţasem de la Orma ca să-mi limpezesc mintea, însă un gând nu-mi dădea pace, bâzâind în jurul meu şi înţepându-mă ca o viespe, iar şi iar.
îl iubeam pe Lucian Kiggs.
Am scos un chicot de râs amar, căci nu-mi puteam alege un loc mai ridicol în care să am revelaţia asta. Apoi am izbucnit în lacrimi. Cât de proastă puteam fi, să-mi îngădui să simt lucruri pe care nu ar fi trebuit să le simt, să-mi închipui că lumea ar putea fi altfel decât era? Eram un demon cu solzi; nu trebuia decât să-mi strecor mâna pe sub mânecă pentru a avea confirmarea. Asta nu avea să se schimbe niciodată.
Slavă Tuturorsfinţilor că prinţul avea şi principii şi o logodnică care să se interpună ca o barieră între noi! Slavă Cerului că îl îndepărtasem minţindu-l cu neruşinare! Existenţa acelor piedici ar fi trebuit să mă bucure; mă salvaseră de la cea mai neagră umilinţă.
Şi cu toate acestea, în perversitatea ei, mintea mea revenea la ceea ce se întâmplase după ce Imlann îşi luase zborul. Preţ de o clipă - o clipă încremenită în memoria mea încăpăţânată - şi el mă iubise pe mine. O ştiam, dincolo de orice îndoială. O clipă, oricât de efemeră, era cu mult mai mult decât crezusem vreodată că aş merita să primesc şi mult prea puţin pentru a-mi ostoi nevoia. N-ar fi trebuit să-mi îngădui nici măcar atât; acum, că ştiam ce pierdeam, îmi era şi mai greu.
Am deschis ochii. Norii se risipiseră; luna strălucea splendidă peste

acoperişurile ninse ale oraşului. Era

frumos, ceea ce mă făcea să mă doară şi mai tare. Cum îndrăznea lumea să fie frumoasă când eu eram atât de înspăimântătoare? Mi-am suflecat mânecile hainei şi am dezlegat cu grijă şnurul de pânză cu care era legată mâneca de la cămaşă. Mi-am tras în sus şi această ultimă mânecă, expunându-mi solzii argintii în întunericul nopţii.

Luna dădea suficientă lumină cât să disting fiecare solz din fâşia îngustă, răsucită. Solzii individuali era minusculi prin comparaţie cu solzii dragonilor adevăraţi, fiecare cât o unghie de mare, cu margini dure, ascuţite.

Ura îmi sfâşia măruntaiele. îmi doream cu disperare să n-o mai simt; asemenea unei vulpi prinse în capcană, mi-aş fi ros propriul picior ca să scap. Mi-am scos stiletul din tivul pelerinei şi m-am înjunghiat în braţ.

Pumnalul a ricoşat, dar nu înainte de a împunge pielea fragedă de om de lângă solzi. Mi-am muşcat buzele ca să-mi înăbuş strigătul de uimire, însă pumnalul meu tocit nu străpunsese pielea. De data aceea răzuiam fâşia acoperită cu solzi cu partea netăioasă a lamei, lucru greu de făcut în linişte; oţelul aluneca şi scotea scântei. Aş fi putut declanşa un incendiu cu scânteile alea; voiam să dau foc întregii lumi.

Ba nu: voiam să sting focul. Nu puteam trăi urându-mă atât de tare.

O idee îngrozitoare mi-a încolţit în minte asemenea florilor de gheaţă pe geamuri. Mi-am încordat încheietura ca să mi se zburlească solzii şi am strecurat lama sub capătul unuia. Ce se întâmpla dacă îi smulgeam? Aveau să-mi crească la loc? Dacă îmi rămâneau cicatrici, ar fi fost cu adevărat mai rău?

Am forţat cu lama pe post de levier. Solzul nu s-a clintit. Am plimbat cuţitul în sus şi în jos pe dedesubtul lui, ca şi cum aş fi decojit o ceapă. Mă durea, şi totuşi... Am simţit

cum o răceală de gheaţă îmi inundă sufletul şi stinge focul ruşinii. Am scrâşnit din dinţi şi am forţat mai tare. Un colţ a ieşit; m-am încovoiat de durere şi am tras aer rece printre dinţi. Am simţit din nou îngheţul acela, prin tot trupul, şi am perceput asta ca pe o uşurare. Nu puteam urî cât timp braţul mă durea în halul ăla. Am închis ochii şi am tras o ultimă dată.

Ţipătul meu a umplut cămăruţa. Mi-am strâns braţul cu cealaltă mână, plângând. Sânge întunecat ţâşnea din locul unde fusese solzul. Solzul scânteia în vârful pumnalului meu. L-am aruncat în gaură. Sclipea dus de vânt.

Aveam aproape două sute de solzi numai pe braţ. Nu eram în stare. Era ca şi cum mi-aş fi smuls unghiile singură.

Orma îmi spusese odată că atunci când dragonii au învăţat prima oară să adopte forma umană, cu secole în urmă, unii se răneau singuri, sfâşiindu-şi carnea cu dinţii pentru că intensitatea emoţiilor omeneşti îi lua prin surprindere. Preferau să îndure suferinţa fizică mai degrabă decât confuzia mentală. Acesta era unul dintre multele motive pentru care ţineau emoţiile omeneşti atât de bine ascunse.

Dacă aş fi putut face şi eu asta? Nu funcţiona niciodată; nu făcea decât să amâne sentimentul pentru mai târziu.

Soldaţii băteau în uşă alertaţi de ţipătul meu. De cât timp stăteam închisă acolo? Mă luase frigul şi tremuram. Mi-am ascuns cuţitul şi mi-am înfăşurat încheietura însângerată cu baierele cămăşii. Mi-am adunat demnitatea rămasă şi am deschis uşa.

Paznicul meu m-a fulgerat cu privirea pe sub vizetă.

— Regina Lavonda şi Ardmagarul Comonot s-au trezit şi te aşteaptă! s-a răstit el. Sf. Masha şi Sf. Daan, ce făceai aici?

— Treburi femeieşti, am spus, văzând cum îi ies ochii din orbite auzindu-mă cum mărturisise cele de nemărturisit.

Chiar şi jumătatea mea omenească putea înspăimânta lumea. M-am hârjâit de el în drumul spre ieşire, lucru care mi-a făcut silă. Undeva în adâncul inimii, flacăra continua să ardă.

Douăzeci şi doi

Până când am ajuns eu, Kiggs le dăduse deja raportul Reginei şi lui Comonot şi se dusese la culcare. I-am resimţit absenţa ca pe un pumn în plex.

Cabinetul Reginei îmi amintea de cel al tatei, deşi avea mai puţine cărţi şi mai multe statuete vechi. Regina stătea aşezată în spatele unui birou lat, exact acolo unde s-ar fi aşezat şi tatăl meu. Ardmagarul Comonot ocupa un jilţ amplasat lângă ferestre; în spatele lui, cerul începea să strălucească roşiatic. Fiecare îşi adusese cu sine un mic alai al cărui membri stăteau în picioare de-a lungul pereţilor de parcă ar fi păzit cărţile de mâinile noastre murdare.

Am constatat uşurată că nimeni nu se gândise să-l informeze pe tatăl meu. Ar fi fost furios pe mine, dar poate că asta nu era evident pentru toată lumea. Poate că se temeau că şi-ar fi îndreptat privirea funestă de avocat asupra lor.

Orma nu s-a arătat îngrijorat de absenţa mea îndelungată, cu toate că a tras destul de zgomotos aer pe nas când m-am apropiat. Avea să remarce că sângerez. Nu aveam niciun chef să discut despre asta.

— O solicitare, a spus Orma, luând primul cuvântul, cu mult înainte de a-i veni rândul. Vă rog să-l scuzaţi pe Basind de la aceste proceduri. Iau vina lui asupra mea. Este un piele-nouă, lipsit de experienţă şi extrem de prost. Eu ar trebui să-l învăţ; nu a făcut decât să-mi urmeze exemplul.

— Se acceptă, a spus Comonot, înălţându-şi mandibula falcoasă.

— Piele-nouă Basind, poţi pleca!

Basind şi-a salutat Ardmagarul şi a părăsit încăperea fără să schiţeze nici măcar un gest în direcţia Reginei.

— Principele Lucian ne-a relatat versiunea lui privind întâlnirea pe care aţi avut-o cu dragonul Imlann, a spus Regina, încruntându-se în timp ce-l urmărea pe Basind cu privirea. Aş dori să aud versiunea dumitale, jupâniţă Dombegh.

I-am spus tot ce puteam, subliniind angajamentul nostru faţă de

menţinerea păcii şi dorinţa noastră de a descoperi adevărul, pentru a-l putea apăra mai bine pe Ardmagar.

Regina m-a ascultat impasibilă; Comonot părea mişcat că luaserăm asupra noastră misiunea de a evalua acea ameninţare. Cineva i-ar fi putut lua drept opusul lor: pe Comonot drept omul înţelegător, pe Regina Lavonda drept saarul indiferent. Poate tocmai acele calităţi îi ajutaseră să ajungă la un acord după secole de neîncredere şi de război. Fiecare vedea în celălalt ceva familiar.

— Jupâniţă nu a comis nicio încălcare a tratatului, a spus Regina. Nu văd niciun motiv pentru care s-o reţinem. Deţinerea unui dispozitiv de transmisie este împotriva legii, dar sunt dispusă să trec cu vederea acest lucru dacă îl returnează.

Am desprins cercelul de pe şnurul de la gât şi i l-am înmânat lui Orma.

Comonot i s-a adresat lui Orma.

— Conform legii, ar trebui să îţi revoc licenţa de profesor şi permisele de călătorie pentru transformarea neautorizată. Sunt, însă, impresionat de iniţiativa dumitale şi de hotărârea cu care ţi-ai protejat Ardmagarul.

După toate aparenţele, înfăţişasem acea parte a poveştii suficient de elocvent. Orma a schiţat un salut către cer, după obiceiul saar.

— Hotărăsc să te scutesc de sancţiuni, a spus Comonot, aruncându-i o privire Reginei ca pentru a-i vedea reacţia la gestul lui de mărinimie. Ea părea doar obosită. Vom discuta cea mai bună cale de urmat în cadrul şedinţei de consiliu. Un nemulţumit solitar nu reprezintă un pericol pentru mine, mulţumită excelentului corp de pază pus la dispoziţie de gazdele mele, dar asta nu înseamnă că nu încalcă tratatul şi, prin urmare, trebuie arestat.

Orma a salutat din nou şi a spus:

— Ardmagare, pot să profit de această întrevedere neaşteptată pentru a vă vorbi în particular?

Comonot a consimţit fluturând din degetele groase. Regina şi însoţitorii săi au plecat să ia micul dejun, lăsân- du-l pe Comonot doar cu un mic alai de saarantrai. Am dat şi eu să plec, însă mâna lui Orma pe cotul meu m-a împiedicat.

— Puteţi să vă rugaţi şi suita să plece, Ardmagare?

Spre uluirea mea, Ardmagarul s-a conformat. Orma trebuie să fi părut cât se poate de inofensiv, în ciuda faimosului său tată.

— Totul în ard, a spus Orma. Ce am să vă spun are de-a face cu Cenzorii şi nu voiam...

— Nu văd cum familia ta ar putea decădea mai mult de atât, a spus Ardmagarul. Grăbeşte-te, te rog! Constat că trupul acesta devine irascibil dacă nu primeşte micul dejun.

Orma clipea des când nu purta ochelari.

— Am fost vânat de Cenzori vreme de şaisprezece ani, pus neîncetat la încercare, monitorizat, testat iarăşi în vreme ce munca mea de cercetare îmi era sabotată. Când se

consideră că e suficient? Când vor fi convinşi că sunt tot ce ar trebui să fiu?

Comonot s-a foit neliniştit în jilţ.

— Asta este o întrebare pentru Cenzori, profesore. Sunt în afara jurisdicţiei mele; mai mult, mă supun lor în aceeaşi măsură în care o faci şi dumneata. Aşa trebuie să fie. Neutralitatea lor ne ajută să păstrăm controlul când ne vine mintea de maimuţă.

— Nu puteţi face nimic?

— E ceva ce ai putea face dumneata, profesore: excizie benevolă. Mi-am programat eu însumi una, aproape imediat după ce mă întorc.

Şi-a ciocănit ţeasta masivă; părul lipit îi conferea aspectul unui bolovan acoperit cu alge de mare.

— O să scap de tot balastul emoţional. Este neaşteptat de înviorător.

Orma a îndrăznit să nu pară tulburat; speram că numai eu remarcasem micul muşchi care îi zvâcnea lângă maxilar.

— N-ar ajuta, Ardmagare. în mod inevitabil, se îndepărtează şi amintirile în cadrul acestei proceduri, iar asta mi-ar îngrădi munca de cercetare. Dar dacă aş porni în căutarea lui Imlann şi l-aş distruge?

Orma nu părea să ştie când să se oprească.

— N-ar demonstra asta că sunt loial? Nu mi-ar deveni dator statul...

— Statul nu se achită de datorii în felul acesta, după cum bine ştii! a spus Comonot.

Rapiditatea răspunsului său a făcut să mi se ridice părul pe ceafa; minţea.

— Basind nu ar trebui să fie aici, dar este! m-am răstit eu. Eskar a spus în mod explicit că i se făcea o favoare mamei lui pentru că îşi denunţase soţul.

— Nu-mi amintesc cazul, dar cu siguranţă asta nu reprezintă politica de stat, a spus Comonot pe un ton care suna a avertizare.

— Seraphina! a exclamat unchiul meu, iar mâna îi plutea pe lângă braţul meu.

Nu l-am luat în seamă; nu terminasem.

— Prea bine! Numiţi-o o împrejurare excepţională, dar nu s-ar putea face o excepţie şi pentru unchiul meu, care nu a făcut nim...

— Profesore Orma, cine este această persoană? a întrebat Ardmagarul, ridicându-se brusc în picioare.

M-am întors către unchiul meu, cu gura căscată. Ţinea ochii închişi şi degetele lipite dinaintea bărbiei ca şi cum s-ar fi rugat. A tras adânc aer pe nas, a deschis ochii şi a spus:

— Seraphina este fiica surorii mele nenumite, Ardma- gare.

Ochii lui Comonot au ieşit în mod îngrijorător din orbite.

— Nu... nu cu acel...

— Cu el, da. Omul, C...

— Nu-i rosti numele! a poruncit Ardmagarul, brusc cel mai indiferent dintre saarantrai.

— A stat să se gândească o clipă.

— Ai raportat că a murit fără copii.

— Da, aşa am raportat, a spus Orma.
Inima mi-a tremurat odată cu glasul lui.
— Cenzorii ştiu că ai minţit, şi-a dat Ardmagarul perspicace cu părerea. Ăsta e un punct împotriva dumitale. De aia nu te lasă în pace. E ciudat că nu s-a raportat asta în Ker.
Orma a ridicat din umeri.
— După cum spuneaţi, Ardmagare, Cenzorii nu vă dau socoteală domniei voastre.

— Nu, dar dumneata da! Viza ta de profesor este revocată, saar, începând din această clipă. Te vei întoarce acasă; te vei programa la excizare. Dacă nu te vei prezenta la chirurg în termen de o săptămână, asta va atrage după sine o sentinţă de magna culpa. Ai înţeles?
— Da.
Comonot ne-a lăsat singuri. M-am întors către Orma atât de plină de furie şi de groază şi de părere de rău încât, pe moment, n-am putut vorbi.
— Am presupus că ştia! am strigat eu. Eskar ştia.
— Eskar a făcut parte dintre Cenzori pe vremuri, a spus Orma încetişor.
9
Mi-am azvârlit mâinile în aer într-un gest de deznădejde, păşind neliniştit în jurul lui; Orma stătea absolut nemişcat, privind în gol.
— îmi pare rău! am spus eu. Este vina mea. Eu stric totul, eu...
— Nu, a spus Orma pe un ton egal. Ar fi trebuit să te trimit afară din încăpere.
— Am presupus că voiai să mă prezinţi, ca atunci cu Eskar!
— Nu. Te-am ţinut aici pentru că... Aveam nevoie să fii aici. Am crezut că o să ajute.
Pupilele i s-au mărit de groaza propriei purtări.
— Au dreptate. Sunt compromis emoţional fără speranţă de îndreptare.
îmi doream cumplit de tare să-l ating pe umăr sau să-i iau mâna într-a mea ca să ştie că nu era singur pe lume, dar n-am putut. M-ar fi plesnit ca pe un ţânţar.
Şi cu toate astea mă prinsese de cot şi voia să rămân. Mă chinuiam să-mi stăpânesc lacrimile.
— Deci, ai să pleci acasă?
M-a privit de parcă mi-ar fi căzut capul.

— în Tanamoot? Niciodată! Pentru mine, excizare nu înseamnă doar să mă scape de balastul emoţional. Cancerul a ros prea adânc. Ar exciza toate amintirile cu Linn. Toate amintirile cu tine.
— Dar ai trăi. Magna culpa înseamnă că, dacă te găsesc, te pot ucide pe loc.
Tata ar fi fost şocat să afle de câte ori o făcusem pe avocatul în seara aceea.
A ridicat din sprâncene.
— Dacă Imlann poate supravieţui în sud vreme de şaisprezece ani, îmi

închipui că am să reuşesc şi eu să o mai duc câţiva. A dat să plece, apoi s-a răzgândit. Şi-a scos cercelul şi mi l-a înapoiat. S-ar putea să mai ai nevoie de el.

— Te rog, Orma, ai şi aşa atâtea probleme din cauza mea...

— încât nu e cu putinţă să mai am şi altele. Ia-1!

Nu a încetat să mă fixeze până când nu am pus cercelul la loc pe şnurul lui.

— Tu eşti tot ce mai rămâne în urma lui Linn. Propriul ei neam refuză să-i pronunţe numele, măcar. Eu... preţuiesc existenţa ta.

Nu puteam vorbi; mă lovise drept în inimă.

După bunul său obicei, nu şi-a luat la revedere. întreaga greutate a tuturor lucrurilor care se abătuseră asupra mea în cea mai lungă noapte a anului m-a copleşit brusc şi am rămas vreme îndelungată pe loc, privind în gol.

Douăzeci si trei

9

Nu dormisem toată noaptea; m-am dus la culcare împle- ticindu-mă.

De obicei, nu pot dormi în timpul zilei, dar adevărul era că nu voiam să fiu trează. Trezia era o stare cât se poate de neplăcută. Mă dureau toate şi, atunci când nu-mi făceam griji legate de unchiul meu, nu mă puteam opri să mă gândesc la Lucian Kiggs.

O bătaie furioasă în uşă m-a trezit pe la jumătatea amiezei. Adormisem îmbrăcată, aşa că m-am rostogolit din pat şi m-am împleticit către uşă, aproape fără să deschid ochii. O fiinţă sclipitoare, sidefie şi multicoloră a năvălit ca o furtună pe lângă mine: Principesa Glisselda. O prezenţă mai blândă care m-a condus până la un scaun era Millie.

— Ce i-ai făcut lui Lucian? a ţipat Glisselda, ridicându-se ameninţătoare cu mâinile în şolduri.

Nu reuşeam să mă trezesc de tot. Mă holbam la ea fără să înţeleg. Şi ce-ar fi fost de spus? Că îi salvasem viaţa şi că îl făcusem să mă urască, amândouă dintr-o singură încercare? Că nutrisem sentimente interzise şi că îmi părea rău?

— Şedinţa de consiliu tocmai s-a suspendat, a spus ea, măsurând cu pasul distanţa până la cămin şi înapoi. Lucian ne-a povestit tot: cum v-aţi întâlnit cu dragonul solitar, despre curajul de care ai dat dovadă convingându-1

pe dragon să nu vă omoare. Sunteţi un adevărat cuplu de eroi detectivi.

— Ce a decis consiliul? am mormăit eu, frecându-mă la ochi cu podul palmei.

— Trimitem un grup de dragoni - un mic ard, cum îi zicem noi - la ţară, sub conducerea lui Eskar. Se juca cu lungul şirag de perle, facându-i nod. Vor rămâne în saaran- trai, dacă nu se iveşte vreo urgenţă. Vor porni de la coloana de ciori, căci e locul pe unde se ştie sigur că Imlann a fost de curând, şi vor încerca să-i ia urma de acolo. Dar, vezi tu, tocmai asta mă nedumereşte pe mine.

M-a privit ameninţător şi mi-a fluturat şiragul înnodat prin faţa ochilor.

— Ai fost atât de îndatoritoare şi de informată încât te-ai aştepta ca Lucian să te ridice în slăvi. Nu face asta. Ştiu că te-a arestat sub un pretext minor. în mod evident, e furios pe tine, dar nu vrea să spună de ce; s-a închis în turnul lui afurisit. Cum să vă împac dacă nu ştiu ce se întâmplă? Nu-mi pot permite să staţi certaţi!

Trebuie să mă fi clătinat puţin, căci Glisselda s-a răstit:

— Millie! Fă-i bietei femei nişte ceai!

Ceaiul m-a ajutat, deşi a părut să-mi umezească şi ochii.

— îmi lăcrimează ochii, am spus eu, ca să fie toată lumea lămurită.

— E în regulă, a spus Glisselda. Şi eu aş plânge dacă Lucian ar fi furios pe mine.

Nu ştiam ce să-i spun. Nu mi se mai întâmplase niciodată asta: întotdeauna am ştiut care lucruri pot fi spuse şi care nu şi, deşi nu îmi plăcea să mint, nu mai resimţi- sem asta ca pe o povară atât de mare. Am încercat să-mi reamintesc regulile după care mă ghidam: mai simplu era întotdeauna mai bine. Am spus, cu glas tremurat:

— Este furios pentru că l-am minţit.

— Lucian e sensibil la chestii dintr-astea, a spus Glis- selda înţelept. De ce ai minţit?

M-am holbat la ea de parcă m-ar fi întrebat de ce respir. Nu-i puteam mărturisi că minciuna nu era ceva ce spuneam cât, mai degrabă, ceva ce eram şi nici că îmi dorisem să-l asigur pe Kiggs că sunt om, disperată să nu-i fie frică de mine pentru că înţelesesem, acolo, sub fulgii de zăpadă şi funingine, că eu...

Nici în gând nu puteam rosti cuvântul acela cu logodnica lui de faţă, iar asta în sine era o altă minciună. Nu se sfârşea niciodată.

— Eram foarte speriaţi după confruntarea cu Imlann, am bălmăjit eu. Am deschis gura fără să mă gândesc, încercând să-l liniştesc. Sinceră să fiu, în clipa aceea, uitasem şi că aveam...

— Citesc sinceritatea pe chipul tău. Spune-i şi lui asta şi o să fie bine.

Bineînţeles, lui îi spusesem deja asta, mai mult sau mai puţin, şi nu făcuse decât să înrăutăţească lucrurile. Principesa Glisselda s-a îndreptat către uşă, urmată ca o umbră de Millie.

— O să aibă loc o întâlnire între voi şi o să vă împăcaţi. O să mă ocup eu de asta.

M-am ridicat şi am executat semi-reverenţa. Ea a adăugat:

— Ar trebui să ştii: Contele Josef a lipsit de la palat ieri toată ziua. Lucian mi-a pomenit de bănuielile tale şi l-am pus să se intereseze. Apsig susţine că a fost în oraş în vizită la ibovnica lui, dar nu i-a dat numele. Aproape că părea că vrea să se scuze. Eu i-am pomenit de expediţia voastră la bal. Voia să ştie de ce îţi vorbeşte Lucian. Poate a fost o idee proastă. Dar, a adăugat ea, luminându-se din nou la faţă, acum suntem cu ochii pe el.

Fetele au ieşit, însă Glisselda s-a oprit în prag, ridicând un deget ca şi când ar fi vrut să mă certe:

— Nu vreau să vă duşmăniţi, tu şi cu Lucian! Am nevoie de voi!
După ce a plecat, m-am împleticit până în camera cealaltă şi m-am trântit înapoi în pat, dorindu-mi să-i pot împărtăşi optimismul, întrebându-mă dacă, să fi ştiut ce se ascundea în inima mea, ar mai fi fost la fel de dornică să ne împace.
*
M-am trezit în miez de noapte speriată pentru că ceva luase foc.
M-am ridicat în capul oaselor, sau cel puţin am încercat; mlaştina saltelei umplute cu fulgi mă trăgea înapoi de parcă aşternutul ar fi încercat să mă mănânce. Eram scăldată în sudoare. Draperiile de la pat fluturau încetişor, iluminate de focul cât se poate de liniştit din cămin. Visasem? Nu-mi aminteam niciun vis şi ştiam că focul... continua să ardă. Aproape că simţeam fumul. îi simţeam căldura în cap. Se întâmpla ceva cu grădina de groteşti?
Pe câinii Sfinţilor! Aş fi crezut că o iau razna, dacă nu s-ar fi întâmplat tot timpul astfel de lucruri în mintea mea.
M-am trântit pe pat, am închis ochii şi am intrat în grădină. în zare se vedea fum; am fugit până am ajuns la capătul mlaştinii lui Plăcintă cu Mere. Din fericire, Plăcintă cu Mere era sub apă, dormea, iar eu am reuşit să-mi văd de drum. Era cel mai puţin uman dintre groteştii mei, o creatură aducând cu un melc fără casă care se bălăcea în noroi. Mă umplea de milă şi de groază, dar era şi el unul de-ai mei, la fel ca Lars.
în inima mlaştinii şedea ghemuit Liliacul de Fructe şi ardea.

Sau, nu chiar: flăcările proveneau de la cutia mea cu amintiri, pe care o strângea la piept, acoperind-o cu tot trupul. A scâncit iarăşi, ceea ce m-a făcut să-mi revin din uluire. Am alergat la el, i-am smuls-o din mână - mi-a fript degetele - şi am azvârlit-o în apa întunecată. Am îngenuncheat dinaintea Liliacului de Fructe - nu era decât un copil! - şi i-am cercetat abdomenul dezgolit, interiorul braţelor, chipul. Nu avea băşici vizibile, însă pielea îi era atât de închisă la culoare, că nu eram sigură că aş fi ştiut cum arată arsurile. Am strigat:
— Eşti rănit?
— Nu, a răspuns el, împungându-se cu vârful degetelor.
Pe piatra Sf. Masha, acum îmi vorbea! M-am chinuit să-mi ascund frica întrebându-1:
— Ce făceai? încercai să-mi deschizi cutia cu secrete?
— Cutia luase foc, a zis el.
— Pentru că ai încercat tu să te uiţi înăuntru!
— Niciodată, madamina!
Şi-a încrucişat degetele mari, făcând din mâini o pasăre, gestul porfirian pentru implorare.
— Ştiu ce e al tău şi ce e al meu. A izbucnit în flăcări azi-noapte. M-am aruncat peste ea ca să nu te rănească. Am procedat bine?
M-am întors brusc către apă; cutia de cositor plutea, dar focul nu se stinsese. începeam să simt eu însămi durerea flăcărilor, acum că Liliacul de Fructe nu le mai înăbuşea cu trupul lui.
Am ştiut, fără să-mi dau seama cum, că luase foc atunci când Imlann

aterizase în câmpul înzăpezit, la fel cum luase apă la vederea lui Comonot. Avusesem mare noroc că Liliacul de Fructe se aruncase peste ea; dacă aş fi fost copleşită de o amintire în timp ce Imlann se repezea asupra noastră, cutia imaginară nu ar fi fost singura cuprinsă de foc.

M-am întors către băiat. Albul ochilor îi strălucea limpede în contrast cu tenul închis la culoare.

— Cum îţi zice? Pe numele adevărat, adică? l-am întrebat.

— Abdo, a răspuns el.

Auzul acelui nume mi-a pricinuit o vagă senzaţie de dejâ-vu, dar nu ştiam de unde să-l iau.

— Şi unde eşti tu, Abdo?

— Sunt la un han cu familia mea. Din pricină că am ţinut cutia, m-a luat durerea de cap. Am zăcut la pat toată ziua. Bunicul meu este foarte îngrijorat, dar acum pot dormi, şi el o să se liniştească.

Cutia arzândă îi pricinuise suferinţă, dar el refuzase s-o lase din braţe preţ de mai bine de o zi.

— De unde ai ştiut să-mi sari în ajutor? l-am întrebat.

— Pe lume sunt două cauze sacre, a spus el, ridicând degetul mic şi inelarul. întâmplarea şi nevoia. Din întâmplare, am fost acolo când tu aveai nevoie.

Era un mic filosof. Poate la ei în ţară toată lumea era. Am deschis gura să-i pun altă întrebare, însă el şi-a lipit palmele de obrajii mei şi m-a privit sincer:

— Te-am auzit, te-am căutat şi te-am găsit. Am ajuns la tine peste spaţiu, în ciuda raţiunii şi a legilor naturii. Nu ştiu cum.

— Mai comunici şi cu alţii în felul acesta? îţi vorbesc?

Teama mi s-a risipit. Era atât de nevinovat!

A ridicat din umeri.

— Nu mai cunosc decât alţi trei ityasaari, în Porfir. Dar îi ştii şi tu: sunt aici. I-ai numit Newt şi Miserere şi Omul Pelican. Niciunul dintre ei nu-mi vorbeşte cu mintea, dar nici nu m-a chemat vreunul. Numai tu.

— Când te-am chemat eu?

— Ti-am auzit flautul.

9

întocmai precum Lars.

— Madamina, a spus el, trebuie să dorm. Bunicul şi-a făcut griji.

Mi-a dat drumul şi a făcut o plecăciune. M-am înclinat şi eu nesigur, apoi m-am uitat către cutia care ardea. Plăcintă cu Mere a bolborosit pe sub apă şi a pleznit furios din coadă, trimiţând cutia plutind înapoi la mine. Am simţit cum durerea de cap se intensifică. Nu mai puteam amâna să mă ocup de cutie; mai mult ca sigur că amintirea avea să mă copleşească împotriva voinţei mele dacă o reprimam, la fel cum făcuse şi cealaltă. I-am aruncat o privire lui Abdo, însă el se ghemuise pe o parte, adormind sub un buzdugan-de- apă. Am adus cutia la mal cu un fir de papură mai rezistent.

Când am atins-o, cutia a explodat într-o isterie pirotehnică. M-am înecat cu fum, întrebându-mă cum de era posibil să simt gustul furiei şi mirosul de verde pe piele.

Ţâşnesc de pe versantul muntelui şi zbor către soare. Cu o lovitură a cozii declanşez o avalanşă sub care îngrop ieşirea. Masa combinată a doisprezece generali bătrâni va reuşi să dovedească această cădere de gheaţă; nu mi-am obţinut decât o amânare. Nu trebuie s-o irosesc. Plonjez către est, lăsându-mă purtată de vânt. Mă înclin printre norii lenticulari până deasupra unui amfiteatru de gheaţă.

Sub gheţar se află o peşteră! Sper să pot ajunge la ea. Zbor razant peste apa calcaroasă; răceala ei îmi arde pântecul. îmi iau avânt de pe morenă, lăsând în urmă o furtună de pietre şi mă înalţ iute ca să evit ca suliţele de gheaţă să mă eviscereze.

Sus pe munte, în spatele meu, aud un urlet şi o bubuitură. Generalii şi tatăl meu s-au eliberat, dar eu am zburat suficient de repede. Prea repede: mă izbesc de marginea amfiteatrului, disloc roci argiloase care se

prăvălesc pe versantul falezei şi îmi fac griji că o să observe lichenii striviţi. Mă chircesc ca să intru în peşteră. Gheaţa albăstruie se topeşte la atingerea mea, nindu-mi trecerea.

Ii aud pe cer, ţipând, chiar şi peste vuietul izvoarelor glaciare. Pătrund mai adânc, de teamă să nu scot prea mult abur şi să mă dau singură de gol.

Gheaţa îmi răcoreşte gândurile şi mă ajută să mă concentrez. Am văzut şi am auzit ce n-ar fi trebuit: tatăl meu şi alţi unsprezece generali vorbind despre comoara lui. Până şi vorbele despre comori trebuie păzite cu străşnicie, cum spune zicala. M-ar putea ucide pentru că am tras cu urechea.

Mai rău: vorbeau de trădare. Nu pot ţine secrete aceste vorbe.

Peştera îmi dă un sentiment de claustrofobie. Cum reuşesc quigutlii să se înghesuie prin crevase fără să- şi piardă minţile?Poate că nu reuşesc. încerc să mă gândesc la alte lucruri: la fratele meu de eclozare care studiază în Ninys şi care va fi în siguranţă dacă rămâne acolo, la cel mai scurt drum până înapoi în Goredd şi la Claude, pe care îl iubesc. Nu simt iubire când iau forma naturală, dar mi-o amintesc şi îmi doresc să mă întorc. Golul imens acolo unde a fost cândva sentimentul mă face să mă zvârcolesc de durere.

O, Ormal N-ai să înţelegi ce mi s-a întâmplat.

Vine noaptea; gheaţa albastră capătă sclipiri întunecate. Peştera e prea strâmtă ca să mă pot întoarce în loc - nu sunt la fel de sprintenă şi de unduioasă ca altele - aşa că înaintez cu spatele, pas cu pas, prin galeria alunecoasă. Vârful cozii mi-a ieşit afară, în aerul nopţii.

îi simt prea târziu mirosul. Tatăl meu mă muşcă de coadă sub pretextul că vrea să mă scoată afară, apoi mă mai muşcă o dată, de după cap, drept pedeapsă.

— Generale, pune-mă la loc în ard! spun eu, supu- nându-mă altor trei muşcături.

— Ce ai auzit?mârâie el.

Nu are niciun rost să mă prefac că nu am auzit nimic. Nu m-a crescut să fiu o neghioabă, iar mirosul meu din galerie i-ar fi putut spune de cât timp ascultam.

— Că Generalul Akara s-a infiltrat printre cavalerii goreddieni şi că acţiunile lui au fost cele care au condus la surghiunirea lor.

Asta e doar o mică parte. Propriul meu tată face parte dintr-o cabală care complotează împotriva Ardmagaru- lui nostru. Mi-e silă până şi să rostesc asta cu glas tare.

Scuipă foc în direcţia gheţarului, făcând ca intrarea să se prăvălească.

— Aş fi putut să te îngrop de vie aici. N-am făcut-o. Ştii de ce?

Este greu să pari supus tot timpul, însă tatăl meu nu acceptă altă atitudine din partea copiilor lui şi mă întrece de două ori în greutate. Va veni o zi când inteligenţa noastră va cântări mai mult decât puterea fizică. Acesta este visul lui Comonot, iar eu cred în el, însă pe moment îmi plec capul. Dragonii se schimbă greu.

— îţi îngădui să trăieşti pentru că ştiu că nu îi vei spune Ardmagarului ce ai auzit. Nu vei spune nimănui.

— Pe ce se bazează această

Mă turtesc şi mai tare. Nu reprezint nicio ameninţare pentru el.

— Loialitatea ta şi onoarea familiei tale ar trebui să reprezinte un motiv suficient! strigă el. Dar tu recunoşti că n-ai nici una, nici alta.

— Şi dacă îi sunt loială Ardmagarului meu Sau, mă rog, ideilor lui.

Tata a scuipat foc peste degetele mele de la picioare; sar îndărăt, dar simt miros de gheară pârlită.

— Atunci ascultă-mă cu atenţie, Linn: aliaţii mei din Comisia de Cenzori îmi spun că ai dat de necaz.

Nu am auzit nimic oficial, dar mă aşteptam la asta. îmi umflu nările şi îmi înfoi ţepii de pe cap, însă, ca şi cum aş fi luată prin surprindere.

— Au spus de ce?

— Ascund detaliile, dar nu contează ce ai făcut. Eşti pe listă. Dacă dezvălui ce s-a spus despre comoara mea - sau pe cine ai văzut sau câţi erau - va fi cuvântul tău împotriva cuvântului meu. Te voi declara un element periculos.

Adevărul este că sunt un element periculos, dar până în clipa asta eram un element periculos sfâşiat între dorinţa de a mă întoarce în Goredd şi nevoia de a rămâne. Nu mai am nicio ezitare.

Tatăl meu urcă versantul gheţarului în aşa fel încât să se poată lansa mai uşor. Gheaţa s-a subţiat din pricina topirii masive de peste vară; bolovani mari cât capul meu se desprind sub ghearele lui, se rostogolesc către mine şi se sfărâmă. Galeria pe care a strivit-o a tensionat gheţarul; văd o crăpătură adâncă în gheaţă.

— Urcă, puiule! strigă el. O să te însoţesc înapoi la maică-ta. N-o să mai mergi niciodată în sud; o să am grijă să ţi se revoce vizele în Ker.

— Generale, eşti înţelept, spun eu, imitând ciripitul puilor proaspăt

ieşiţi din ou.

Nu urc; fac un calcul mental. Trebuie să trag de timp.

— Pune-mă la loc în ard! Dacă nu mă mai pot duce niciodată în sud, nu e vremea să mă daţi la împerecheat?

A ajuns în vârful falezei de gheaţă. Muşchii îi tremură pe sub piele de-a lungul gâtului arcuit. Luna s-a înălţat în spatele lui, conferindu-i o aură înspăimântătoare. E intimidant; aproape că mă fac mică de frică de-adevăratelea. îmi mai rămân câţiva vectori de calculat, şi forţa de frecare. îmi va fi ea prieten sau duşman ? întind discret o aripă, încercând să estimez mai precis temperatura.

— Eşti fiica lui Imlann! ţipă el. L-ai putea avea pe oricare dintre generalii pe care i-ai văzut astăzi. I-ai putea avea pe toţi, în ce ordine pofteşti.

E o provocare să continui să vorbesc cu gura ocupată. Mă trag înapoi copleşită de admiraţie, comportament histrionic pentru un dragon, însă tatăl meu acceptă gestul ca pe ceva cuvenit.

— O să mă ocup eu de asta, spune el. Nu eşti tu cea mai grozavă femelă, dar zbori bine şi ai dinţii buni. Vor fi onoraţi să-şi unească linia de sânge cu a mea. Numai promite-mi să striveşti ouăle nevolnice înainte să ecloze- ze, cum ar fi trebuit să fac şi eu cu al lui Orma.

O, Orma! Tu eşti singurul care îmi va lipsi.

Expulzez o minge de foc pe care o trimit cu precizie în direcţia unui contrafort îngust situat în spatele zidului de gheaţă. Distrugerea lui face să se perturbe echilibrul construcţiei. în spatele tatălui meu se cască o crevasă; gheaţa ţipă pe măsură ce faţa gheţarului se năruie. Sar în lături din calea aşchiilor de gheaţă şi înaintez anevoie în josul morenei, ricoşând de bolovani până când mă înalţ în aer. Ţin cursul curenţilor generaţi de prăbuşirea gheţarului, rotindu-mă în cerc. Ar trebui să zbor cât de repede pot departe, încotro văd cu ochii, dar nu reuşesc să mă desprind. Trebuie să văd ce am făcut: este durerea

mea, mi-am câştigat-o şi o voi purta cu mine pentru tot restul zilelor mele.

Amândoi merităm asta.

Potrivit calculelor mele, gheaţa de sub greutatea lui incandescentă era prea moale şi alunecoasă pentru ca ghearele lui să facă priză bună. Nu şi-a putut lua avânt la timp; s-a prăvălit la loc în crevasă. O ţepuşă de gheaţă de mai sus - dintr-o zonă care nu figurează în calculele mele - a căzut peste el, ţintuindu-i aripa. Poate i-a şi perforat-o, chiar. Dau roată, încercând să-mi dau seama dacă l-am ucis. Simt mirosul sângelui lui, un amestec de pucioasă şi trandafiri, însă el mârâie şi se zvârcoleşte şi trag concluzia că nu e mort. Aprind toate dispozitivele quigutl pe care le am asupra mea şi le azvârl peste trupul lui; ele sclipesc în lumina lunii şi estimez că, de la distanţă, va putea fi confundat cu o comoară. Cineva îl va găsi.

Zbor roată, luându-mi rămas-bun de la Tanamoot - munţi, cer, apă, tot neamul dragonilor. Mi-am distrus familia, tatăl, promisiunile, totul. Acum eu sunt trădătoarea.

O, Orma! Păzeşte-te de el!

Draperiile de la pat îşi dansau sarabanda fantomatică în bătaia curenţilor de aer cald. Le-am privit fix o vreme, nevăzând nimic, simţindu-mă stoarsă şi moale.

Fiecare nouă amintire umplea nişte goluri în înţelegerea mea. Acea primă amintire, cu atât de mult timp în urmă, îmi smulsese solzii de pe ochii orbi şi îmi tulburase liniştea, poate pentru totdeauna, după cum credeam atunci. Următoarea mă făcuse s-o urăsc pentru egoismul ei nesăbuit; acum puteam accepta acest lucru. După cea de-a treia am invidiat-o, însă acum... Ceva era diferit. Nu la ea - ea era

moartă şi nu se mai schimba ci la mine. Eu mă schimbasem. îmi ţineam încheietura mânii stângi strâns la piept, înţelegând natura schimbării.

De data asta i-am simţit zbaterea, am simţit ecourile propriei mele lupte. îl alesese pe tata în defavoarea familiei ei, a ţării, a propriului neam, a tuturor lucrurilor cu care crescuse. Ţinea la Orma, pe cât puteau ţine dragonii unii la alţii. Asta a contribuit mult la a-mi câştiga simpatia. Cât despre golul asurzitor din inima ei, îmi era cât se poate de cunoscut.

— Am crezut că sunt singura care a mai simţit vreodată aşa ceva, mamă, am şoptit către draperiile de la pat. Am crezut că sunt singură şi, poate, puţin nebună.

Patul din pene încetase să mai încerce să mă devoreze. Părea, mai degrabă, un nor care mă purta către o iluminare: ea descoperise existenţa unui complot împotriva Ard- magarului. Oricât ar fi fost de dificil pentru mine, oricât de mult ar fi ajuns Kiggs să mă dispreţuiască şi Ardmagarul să mă condamne, nu puteam tăinui acele vorbe.

Douăzeci şi patru

Dar cui să-i fi putut spune?

Kiggs era furios pe mine. Glisselda s-ar fi întrebat de unde ştiam şi de ce nu spusesem cuiva mai devreme. Aş fi putut minţi, susţinând că Orma tocmai ce-mi spusese. Simplul fapt că mă gândeam la Orma făcea să mi se strângă inima.

Ar fi trebuit să-i spun lui Orma. Mi-am dat brusc seama că ar fi vrut să ştie. M-am trezit la prima geană de lumină şi m-am aşezat la spinetă, strângându-mi braţele pe lângă corp din pricina răcorii. Am intonat acordul lui Orma, neştiind dacă avea să-mi răspundă sau dacă nu cumva plecase către destinaţii necunoscute.

9

Pisoiul a prins viaţă cu un zumzet.

— Aici sunt.

— Asta reprezintă optzeci şi trei la sută din ceea ce voiam să ştiu.

9

— Restul de şaptesprezece ce este?

— Când pleci? Am nevoie să vorbesc cu tine.

A urmat o tăcere punctată de bufnituri, ca şi cum ar fi trântit nişte cărţi grele. Dacă stătea să împacheteze fiecare carte pe care o deţinea, avea noroc dacă reuşea să plece până la sfârşitul săptămânii.

— Ţi-l mai aminteşti pe piele-nouă cu care m-am pricopsit? E tot aici.

Pe câinii Sfinţilor!

— N-ai fost declarat nepotrivit pentru a-i sluji drept mentor?

— Ori nu-i pasă nimănui că îl pervertesc - posibil, având în vedere cât de inutil este ori îşi imaginează că o să mă ajute la împachetat, ceea ce nu face.

S-a auzit o bombăneală indescifrabilă, apoi unchiul meu a spus limpede:

— Nu, nici să nu te gândeşti!

Am zâmbit înţelegător către ochiul pisoiului.

— Ca să-ţi răspund la întrebare, a spus el în cele din urmă, o să plec acasă unde mă aşteaptă chirurgii peste trei zile, de Anul Nou la voi, după ce voi fi împachetat totul aici. Voi face întocmai ceea ce prevede legea. Am fost prins şi pedepsit şi nu există alternativă.

— Trebuie să vorbesc cu tine între patru ochi. Vreau să-mi iau rămas-bun cât încă îţi mai aminteşti cine sunt.

A urmat o tăcere foarte lungă şi, preţ deo clipă, am crezut că plecase. Am ciocănit în ochiul pisoiului, îngrijorată, însă în cele din urmă vocea i-a răzbătut slab.

— îmi cer scuze, laringele absurd al corpului ăstuia s-a gripat, dar acum pare să-şi fi revenit. Mâine mergi în oraş cu restul curţii să vedeţi Piesele Aurite?

— Nu pot. Mâine este repetiţia cu costume pentru concertul de Ajunul Tratatului.

— Atunci nu văd cum am putea vorbi. Asta e momentul în care ar trebui să emit o înjurătură răsunătoare, bănuiesc.

— Fă-o! l-am îndemnat eu, dar de data asta chiar plecase.

M-am gândit la accentuările lui stranii cât timp mi-am îngrijit solzii, m-am îmbrăcat şi mi-am băut ceaiul. Se poate să fi fost martora primului exemplu cunoscut de încercare de folosire a sarcasmului la dragoni. Ce păcat că nu ştiam

cum funcţiona dispozitivul spinetei, căci sigur ar fi putut înregistra acea frază pentru ca generaţiile viitoare de dragoni să aibă ce învăţa:

„Aceasta, puilor, este o tentativă demnă de admirat, dar nu e tocmai ce trebuie. “

Am încercat să râd la gândul acela, însă râsul a sunat gol. Orma pleca; nu ştiam când sau unde sau pentru cât timp. Dacă fugea de Cenzori, nu putea risca să stea lângă mine. Avea să plece pentru totdeauna. Se putea să nu mai am ocazia să-mi iau rămas-bun.

*

Ceva se schimbase în ziua pe care mi-o petrecusem în pat. Coridoarele amuţiseră; toată lumea îşi vedea de treabă afişând un aer sumbru şi neliniştit. După toate aparenţele, nimeni nu era încântat la gândul că dragonii umblau liberi prin ţară. Pe drum către micul dejun, am remarcat oameni care se se ascundeau în cămăruţe lăturalnice când vedeau că mă apropii, refuzând să mă privească în ochi sau să mă salute dacă se vedeau nevoiţi să treacă pe lângă mine pe coridor.

Nu se putea ca lumea să mă creadă pe mine vinovată! Eu îl găsisem pe Imlann, dar nu eu trimisesem micul ard pe urmele lui; asta fusese la latitudinea Reginei şi a consiliului. Mi-am spus că îmi închipuiam eu lucruri, până când am intrat în sala de mese din turnul nordic şi întreaga încăpere a amuţit.

Rămăsese loc pe băncuţă între Guntard şi trombonistul cel sfrijit, asta dacă unul dintre ei s-ar fi mutat câţiva centimetri mai încolo.

— Iertaţi-mă, am spus eu, dar ei s-au făcut că nu aud. Aş vrea să stau şi eu aici! am spus, însă fiecare avea dinainte

un bol cu boabe de ovăz foarte interesant şi nu-şi putea lua ochii de la el.

Mi-am săltat fustele şi am păşit peste banchetă într-o manieră nedemnă de o doamnă; să fi văzut cât de repede s-au mişcat atunci! De fapt, trombonistul a decis că micul dejun nu era, totuşi, atât de fascinant şi l-a abandonat cu totul.

Nu-i puteam surprinde privirea ospătăriţei. Nimeni de la masă nu mă băga în seamă. Nu mai puteam suporta: oamenii ăia îmi erau, dacă nu chiar prieteni, cel puţin colegi şi autori ai osanalei pe care mi-o închinaseră. Nu se poate să nu fi contat asta măcar un pic!

— Să v-aud! am spus. Ce am făcut să merit să mă trataţi cu spatele?

Şi-au aruncat unul altuia priviri neliniştite. Niciunul nu voia să vorbească. în cele din urmă, Guntard a zis:

— Unde ai fost aseară?

— In patul meu încercând să recuperez noaptea nedormită de dinainte.

— A, corect, expediţia ta eroică în căutarea dragonului solitar! a spus oboistul, scobindu-se între dinţi cu un os de scrumbie. Ei bine, acum le-ai oferit dragonilor un pretext să umble liber prin Goredd şi Principesei Glisselda un pretext să ne înţepe pe toţi!

— Să vă înţepe?

De jur împrejurul mesei, muzicienii mi-au arătat degetele bandajate. Unele se înălţau într-un gest grosolan. Am încercat să n-o iau în nume personal, dar nu era uşor.

— Iniţiativa prinţesei de verificare a speciei, a mormăit Guntard.

Nu există decât un mod sigur de a identifica un saaran- tras: sângele de argint. Glisselda încerca să-l dea în vileag pe Imlann, dacă se ascundea la curte.

Un cântăreţ din lăută şi-a fluturat ameninţător furculiţa.

— Uitaţi-vă la ea; nu are nici cea mai mică intenţie să se lase împunsă!

Dragonii nu roşesc; ei pălesc. Obrajii mei îmbujoraţi ar fi putut alunga

îndoielile, dar bineînţeles că nu s-a întâmplat aşa. Am spus:

— Cooperez bucuroasă. Doar că e prima dată când aud de aşa ceva, asta e tot.

— V-am zis eu, nătărăilor! a spus Guntard apucându-mă pe după umeri - brusc, era apărătorul meu. Nu-mi pasă ce se zvoneşte, Phina noastră nu e dragon!

Stomacul mi s-a strâns ghem. Sf. Prue albăstruie! Era o diferenţă uriaşă între „nu vrea să se lase înţepată ca tot restul lumii“ şi „se zvoneşte că e un dragon deghizat". Am încercat să păstrez un ton degajat, însă vocea mi-a semănat cu un chiţăit:

— Despre ce zvon e vorba?

Nimeni nu ştia cine-l lansase, dar în ziua precedentă se răspândise prin tot palatul precum focul pe mirişte. Eu eram dragon. Nu plecasem ca să-l vânez pe cel solitar, ci ca să-l previn. Vorbeam mootya. Deţineam dispozitive. Il pusesem cu bună ştiinţă în pericol pe prinţ.

Şedeam acolo, uluită, încercând să-mi dau seama cine ar fi putut spune toate lucrurile alea. Kiggs era unul dintre ei, dar nu voiam să-l cred atât de răzbunător. Nu: era absolut de neconceput. Nu prea credeam eu în Ceruri, dar credeam în cinstea lui, chiar şi atunci când era furios. Poate cu atât mai mult atunci când era furios - îmi părea genul de om care adera mai abitir la principiile proprii când era constrâns.

Dar atunci cine?

— Nu sunt dragon, am spus eu stins.

— Hai să dovedim asta chiar acum, a spus Guntard, plesnind masa cu palmele. îi ajuţi pe toţi să se liniştească şi te şi distrezi puţin, amândouă dintr-o lovitură.

M-am tras înapoi, crezând că are de gând să mă înjunghie - cu ce, cu lingura de terci? - însă el s-a ridicat în picioare şi m-a apucat de braţ. Mi l-am tras brusc. Zâmbetul îmi îngheţase pe buze, însă m-am ridicat, nădăjduind că n-avea să simtă nevoia să mă înşface din nou dacă îl urmam de bunăvoie. De peste tot ne însoţeau priviri.

Am traversat sala de mese peste care se aşternuse o tăcere stranie şi ne-am oprit la masa dragonilor. Nu erau decât doi în dimineaţa aceea, un mascul gălbejit şi o femelă cu părul scurt, nişte copişti singuratici care nu plecaseră să-l vâneze pe Imlann, fiind lăsaţi în urmă să se ocupe de birourile ambasadei. Şedeau ţepeni, cu chiflele în aer, hol- bându-se la Guntard ca şi când ar fi fost un nap vorbitor care se furişase lângă ei.

— îmi cer iertare, saarantrai! a strigat Guntard, adre- sându-se întregii încăperi cu mese, ferestre, ospătari şi tot restul. Voi vă puteţi recunoaşte propriul neam după miros, e adevărat?

Saarantraii au schimbat priviri precaute.

— Cuvântul unui saarantras nu este acceptat drept probă în instanţă în anumite chestiuni, iar asta este una dintre ele, a spus masculul, ştergându-şi dispreţuitor degetele de faţa de masă. Dacă sperai să eviţi verificarea speciilor, nu te putem ajuta.

— Nu eu. Maestra noastră de muzică, Seraphina. Şi ea are să se supună înţepării, ca toată lumea vizată, dar circulă nişte zvonuri oribile şi vreau să

le curm.

Guntard şi-a dus o mână la piept şi pe cealaltă a ridicat-o în aer asemenea unui fanfaron dintr-o piesă.

— E prietena mea, nu un dragon mârşav şi scârbos! Miroase-o si confirmă.

Nu mă puteam mişca; îmi înfăşurasem braţele pe lângă corp, ca şi cum numai asta m-ar fi putut ajuta să nu izbucnesc spontan în flăcări. Saarantraii au fost nevoiţi să se ridice şi să se apropie de mine pentru a distinge ceva. Femela m-a mirosit după ureche, ţinându-mi părul deoparte ca pe o draperie întunecată. Masculul s-a aplecat cu un gest teatral deasupra mâinii mele stângi; avea să aibă ce mirosi. îmi înlocuisem bandajul de la rana autoindusă în dimineaţa aceea, dar el avea s-o miroasă, nu încăpea urmă de indoială. Poate că miroseam comestibil; sângele meu era la fel de roşu ca al oricărui alt goreddian.

Mi-am încleştat dinţii, pregătindu-mă pentru lovitură. Saarantraii s-au îndepărtat şi şi-au reluat locurile la masă fără un cuvânt.

— Ei bine? a întrebat Guntard.

întreaga încăpere aştepta cu răsuflarea tăiată.

Acela era momentul. Am rostit o mică rugăciune.

Femela a vorbit:

— Maestra voastră de muzică nu este dragon.

Guntard a prins a bate din palme, precum o mână de prudinş azvârlită în jos pe versantul unui munte şi, încetul cu încetul, alte palme i s-au alăturat până când am fost îngropată sub o avalanşă de aplauze.

M-am uitat cu ochi mari la saarantrai. Nu se putea să nu fi simţit mirosul de dragon. îşi închipuiseră că sunt un profesor scutit de la purtarea clopoţelului şi tăcuseră din respect pentru presupusa mea cercetare? Posibil.

— Să vă fie ruşine la toţi că aţi dat crezare unor zvonuri! a spus Guntard. Seraphina a fost întotdeauna cinstită, drăguţă şi bună, o prietenă de nădejde şi un muzician excelent...

Masculul saar a clipit rar, asemenea unei broaşte care îşi înghite cina; femela a schiţat un gest către cer într-o manieră subtilă, dar inconfundabilă. Dubiile mi s-au risipit; mă mirosiseră. Minţiseră. Poate sperau că eram un dragon neautorizat, doar ca să le facă în ciudă lui Guntard şi tuturor celor care dădeau din cap aprobator la auzul înşiruirii tuturor calităţilor morale înălţătoare pe care le posedam eu, iar un dragon, nu.

Nu mai văzusem niciodată diferenţa dintre popoarele noastre înfăţişată atât de limpede. Acei saarantrai n-ar fi clintit un deget pentru oamenii din încăpere; se poate să nu-l fi deconspirat nici măcar pe Imlann. Câţi dragoni i-ar fi luat partea dacă ar fi avut de ales între a se supune fanatismului goreddienilor şi a încălca legea?

Guntard continua să mă bată pe spate şi să-mi înşire calităţile umane.

M-am întors pe călcâie şi am ieşit din sala de mese fără să fi mâncat. Mi l-am închipuit pe Guntard continuând să bată aerul, fără să remarce că dispărusem.

*

— Vreau să-ţi iei liber mâine. Mergi să vezi Piesele Aurite, să-ţi vezi familia, ieşi la băut, orice vrei. Mă ocup eu de repetiţia generală, a spus Viridius în apartamentul său, după repetiţia corului.

îmi dictase o compoziţie; comentariul lui m-a surprins într-atât de tare încât pana mi s-a înţepenit într-o porţiune rugoasă de pergament, lăsând în urmă o pată imensă de cerneală.

— Am greşit cu ceva, domnule? am întrebat eu, tamponând pata cu o cârpă.

S-a sprijinit de perna de catifea şi s-a uitat pe fereastră la cerul întunecat şi la curtea acoperită de zăpadă.

— Dimpotrivă. îmbunătăţeşti tot ce atingi. Cred că ţi-ai câştigat o zi de odihnă.

— Tocmai ce am avut o zi de odihnă. Două, dacă a fi încolţită de dragoni se consideră odihnă.

Şi-a muşcat buza de jos.

— Consiliul a emis o hotărâre aseară...

— Iniţiativa de verificare a speciei? Mi-a spus Guntard.

M-a privit drept în ochi.

— M-am gândit că ai prefera să nu fii aici.

Mi-au transpirat palmele; mi le-am şters de fuste.

— Dacă vă referiţi la un zvon care circulă pe seama mea şi pe care nu se ştie cine l-a lansat, vă asigur că...

Şi-a pus mâna umflată de gută, care aducea cu o gheară, pe antebraţul meu şi a ridicat din sprâncenele roşiatice.

— O să pun o vorbă bună pentru tine, a spus el. Ştiu că nu sunt cel mai simpatic boşorog, nu e întotdeauna uşor de lucrat cu mine, dar te-ai descurcat bine. Dacă n-o spun foarte des, asta nu înseamnă că nu remarc. N-a mai fost nimeni atât de talentat prin părţile astea de când Tertius a fost răpit dintre noi, aşezas-ar la masa Cerului!

— De ce să puneţi o vorbă bună pentru mine?

Buzele groase i-au tremurat.

— Seraphina, o ştiam pe mama ta.

Am simţit că mă sufoc.

— Vă înşelaţi, domnule!

Nu părea să fie suficient aer în încăpere.

— Am auzit-o cântând la Château Rodolphi în Samsam, acum vreo douăzeci de ani, pe când călătoream împreună cu Tertius, odihnis-ar pe vatra Cerului! Era absolut fermecătoare. Când Tertius mi-a spus că e saar, la început nu l-am crezut.

Viridius a făcut semn cu mâna către ulcior; i-am turnat un pahar cu apă, dar când l-am adus, mi-a zis:

— Nu, nu, pentru tine! Te-ai albăstrit pe la branhii. Calmează-te, copilă! Am ştiut dintotdeauna, nu-i aşa? Şi n-am spus nimic!

Am încuviinţat tremurând. Paharul zomăia, lovindu-mi-se de dinţi.

9

Viridius a bătut într-o doară cu bastonul în podea până când a crezut că sunt pregătită să-l ascult din nou.

— I-am cerut lui Linn să predea la Sf. Ida, unde eram director pe vremea aceea. Mi-a spus că nu poate; era ea însăşi o studentă, tocmai îşi termina munca de cercetare. I-am girat cererea pentru scutirea de la purtarea clopoţelului ca să-şi poată continua cercetarea aici fără să le înspăimânte pe bibliotecare - sau pe elevii ei, pentru că speram că are să predea. Părea aranjamentul ideal.

M-am trezit dorindu-mi cu disperare să-l plesnesc, ca şi cum el ar fi fost de vină pentru toate necazurile mele.

— Nu era aranjamentul ideal.

— Privind în urmă, poate că ăsta nu e un lucru surprinzător. Mama ta putea trece cu uşurinţă drept om şi era absolut extraordinară. Nu-şi bătea capul să pară preţioasă sau timidă sau alte prostii asemenea; era puternică şi practică şi nu accepta să-şi bată nimeni joc de ea. Până şi eu am ajuns s-o iubesc şi nu m-au interesat femeile cine ştie ce. Era o iubire abstractă, desigur, cam ca ideea că lumea ar putea fi răsturnată cu un levier suficient de mare. Ar putea, dar nu se poate. închide gura, dragă!

Inima îmi zvâcnea dureros.

— Aţi ştiut că ea era saar şi că tatăl meu era om şi n-aţi spus nimănui, niciodată?

S-a ridicat cu greu şi a şontâncăit până la fereastră.

— Eu sunt daanit. Nu e treaba mea să critic poveştile de amor ale altora.

r

— în calitatea domniei voastre de girant al ei, nu eraţi obligat să anunţaţi ambasada înainte ca lucrurile să ajungă prea departe? am întrebat, cu glasul plin de lacrimi. N-aţi fi putut măcar să-l avertizaţi pe tata?

— Pare atât de evident, privind în urmă, a spus el încetişor, inspectând o pată de pe pieptul cămăşii largi de pânză. La vremea aceea, eram doar fericit pentru ea.

Am suspinat.

— De ce îmi spuneţi asta acum? Nu v-aţi decis să...

— Să renunţ la asistenta mea fără pereche? îţi par nebun, fetiţă? De ce crezi că te avertizez în legătură cu înţeparea? O să te ascundem pe undeva sau o să găsim o persoană de încredere bine plasată care poate ţine un secret. Principele...

— Nu! m-am grăbit eu să refuz. Nu e nevoie. Sângele meu e la fel de roşu ca al domniei voastre.

El a oftat.

— Deci ţi-am dezvăluit degeaba cât de mult admir ceea ce faci. Acum presupun că-ţi închipui că poţi să leneveşti toată ziua dându-ţi importanţă!

— Nu, Viridius! am spus eu, apropiindu-mă şi sărutân- du-l spontan pe creştetul chel. Sunt perfect conştientă că acesta este rolul domniei voastre.

— Să ştii! a bombănit el. Şi mi-am câştigat dreptul ăsta.

L-am ajutat să se aşeze la loc pe canapea şi el a terminat de dictat tema principală şi cele două teme secundare ale compoziţiei lui, laolaltă cu o idee de a le metamorfoza una în cealaltă, care implica o transpunere extraordinară. La început, notam totul mecanic; mi-a luat o vreme să mă liniştesc după revelaţia lui Viridius în legătură cu mama mea, însă muzica m-a calmat, ca apoi să mă umple de admiraţie. Aici se înălţau contraforturi zburătoare şi ferestre de muzică, aici coloane şi boite, elemente structurale mai

prozaice; şi toate în slujba unui scop unitar, acela de a limpezi şi de a desăvârşi spaţiul maiestuos dinăuntru, o întindere imensă la fel de impresionantă ca şi arhitectura care o înconjura.

— Bănuiesc că nu mă iei în serios, a bombănit Viridius în timp ce îmi ştergeam peniţele şi mă pregăteam de plecare.

— Domnule? am întrebat eu, năucită.

îmi petrecusem ultima oră minunându-mă de măiestria lui. După părerea mea, asta însemna să iei pe cineva în serios.

— Eşti destul de nouă la curte, aşa că poate că nu-ţi dai seama cât rău pot face zvonurile. Ia-ţi tălpăşiţa, fetiţă! Nu e nicio ruşine într-o retragere strategică cât timp aştepţi ca Scandalul, basiliscul ăla nenorocit, să-şi îndrepte privirea aia pârjolitoare în altă parte - cu atât mai mult dacă eşti cineva care chiar are ceva de ascuns.

— O să mă gândesc la asta, am spus, executând o semi- reverentă.

— Ba nu! a bombănit el în urma mea. Semeni prea mult cu mama ta.

*

Ziua s-a sfârşit imposibil de repede, ajutată şi de un strat de nori ameninţători; avea să ningă din nou. După o zi plină de comisioane şi de îndatoriri, nu-mi mai rămânea decât lecţia de clavecin a prinţesei. Şi ea avusese o zi agitată, plină de însărcinări legate de consiliu; m-au căutat cinci soli pe parcursul zilei, fiecare cerând să amânăm încă o dată lecţia, până când am ajuns s-o programăm aproape de ora cinei. Când mă îndreptam spre salonul de studiu din aripa sudică, am fost interceptată de un ultim mesager; trebuie

să-mi fi dat ochii peste cap, pentru că băiatul a scos limba la mine înainte s-o rupă la fugă pe coridor.

Era clar că biletul fusese dictat: „Principesa vă cere s-o aşteptaţi la subsol în a doua spălătorie. Este urgent. Veniţi deîndată.“

M-am uitat la pergament derutată. De ce ar fi vrut Glis- selda să ne întâlnim într-un loc atât de ciudat? Poate se temea să nu fie auzită.

M-am strecurat pe o scară a servitorilor până la coridoarele de serviciu strâmte de la subsol. Am trecut pe sub sala cea mare şi pe sub camerele de stat, pe lângă cămări şi camere ale servitorilor şi pe lângă intrarea

zăbrelită, întunecată, în donjon. Am trecut pe lângă o spălătorie încinsă, dar nu era cea bună - sau, cel puţin, aşa am dedus după absenţa Principesei Glisselda. Am întrebat o spălătoreasă, care m-a îndrumat mai departe pe coridorul întunecat.

Am ajuns la cuptorul care ţinea de hipocaustul care deservea baia Reginei. Trei bărbaţi slinoşi încărcau cărbune în gura lui deschisă, care îmi amintea în mod neplăcut de cea a lui Imlann.

Şi bărbaţii m-au privit pofticios, sprijinindu-se în lopeţi şi rânjind ştirb.

M-am oprit în loc. Duhoarea de cărbune îmi umplea nările. înţelesesem bine ce-mi spusese spălătoreasă? Nu se putea ca cineva să vrea să-i fie spălate hainele atât de aproape de funinginea de la cărbune.

Mi-a trecut prin minte să le cer indicaţii fochiştilor, dar înfăţişarea lor avea ceva de rău augur. I-am privit cum dădeau la lopată; nu reuşeam să mă desprind. Căldura îmi dogorea în faţă, chiar şi de la distanţa aceea. Siluetele lor păreau decupaje întunecate în lumina violentă a focului. Fumul înecăcios umplea întreaga încăpere, făcând să mă usture ochii şi plămânii.

Semăna cu Infernum, chinurile care le aşteptau pe sufletele care respingeau lumina Cerului. Cumva, durerea eternă continua să fie considerată de preferat absenţei sufletului. Nu eram sigură că înţelegeam de ce.

M-am întors cu spatele la tabloul acela infernal. O figură întunecată, încornorată mi-a ţâşnit drept în cale.

Douăzeci şi cinci

Spre uluirea mea, era Lady Corongi; confundasem cele două vârfuri ale bonetei ei demodate.

— Dumneata eşti, jupâniţă Dombegh? a întrebat ea, mijind ochii ca şi cum nu i se obişnuiseră încă cu întunericul. Pari pierdută, fată dragă.

Am scos un chicot de uşurare şi am executat o reverenţă, dar nu credeam că era bine să-i mărturisesc că urma să mă întâlnesc cu prinţesa pe acolo, prin subsol.

— Tocmai mă duceam către lecţia de muzică a Glisseldei.

— Ai ales un drum ciudat.

A aruncat o privire către troglodiţii unsuroşi din spatele meu şi şi-a încreţit dezgustată nasul pudrat.

— Vino, o să-ţi arăt drumul înapoi.

Aştepta cu cotul ieşit în afară ca o aripă de pui; am dedus că trebuia să mă prind de el.

— Deci, a spus ea în timp ce traversam împreună coridorul strâmt, a trecut ceva vreme de când am vorbit.

— Ă... Bănuiesc, am spus eu, nefiind sigură unde bate.

A surâs afectat pe sub văl.

— Am auzit că între timp ai devenit o aventurieră curajoasă care îşi pierde vremea cu cavaleri, înfruntă dragoni şi se sărută cu logodnicul celei de-a doua moştenitoare la tron.

Am îngheţat. Circula şi povestea asta? La asta se referise Viridius, că zvonurile luau amploare pe măsură ce erau

purtate din gură în gură până când deveneau imposibil de stăvilit?

— Milady, am spus eu tremurînd, cineva v-a minţit.

Mâna i s-a încleştat ca o gheară pe braţul meu.

— Crezi că ştii atâtea, a spus ea, iar vocea i-a răsunat neverosimil de plăcută. Dar alţii te-au întrecut în uneltiri, iepuraşule. Ştii ce spune Sf. Ogdo despre trufie? „Văzul ascunde orbire iar isteţimea nebunie. Aveţi răbdare: chiar şi cea mai strălucitoare văpaie se consumă singură. “

— Se referea la dragoni, am spus eu. Şi ce-am făcut să mă consideraţi trufaşă? Este din pricină că v-am criticat metoda de predare?

— Toate li se vor revela celor drepţi, a spus pe un ton degajat, târându-mă după ea.

Am luat-o către vest. Am intrat într-o spălătorie.

A doua.

Ceaunele erau toate răsturnate cu susul în jos, iar spălătoresele plecaseră să mănânce, însă focurile duduiau. De suporturile fixate de tavan atârnau cearşafuri ale căror tivuri măturau podeaua, fluturând asemenea unor rochii la un bal de fantome. Umbre pâlpâiau grotesc pe fundalul lor palid, crescând şi micşorându-se odată cu flacăra nestatornică.

O umbră se mişca hotărât. Mai era cineva în încăpere.

Lady Corongi m-a condus prin labirintul de pânzeturi puse la uscat până în colţul opus al încăperii, unde ne aştepta Principesa Dionne, mărşăluind încoace şi încolo ca o leoaică în cuşcă. Nu mirosea a bine. M-am oprit brusc; Lady Corongi m-a târât mai departe. Principesa a spus pe un ton dispreţuitor:

— Bănuiesc că ar fi corect să-ţi dau ocazia să te explici, jupâniţă Dombegh.

încăperea nu mai avea altă uşă şi doar o ferăstruică minusculă sus pe perete, complet aburită. Am început să asud din pricina căldurii; nu-mi dădeam seama ce voia să-i explic. Că mă sustrăsesem obligaţiei de a lăsa sânge? Că aş fi fost dragon, cum se zvonea? Cealaltă acuzaţie a lui Lady Corongi? Toate astea la un loc? Nu îndrăzneam să presupun.

— Ce anume să explic, înălţimea Voastră?

A scos un pumnal din corset.

— Te rog să remarci: am fost corectă. Clarissa, ţine-o!

Lady Corongi era uluitor de puternică pentru o femeie atât de minionă şi de manierată. M-a prins într-un clinei de lupte greco-romane - „catarama de la centură'[4] se numeşte, deşi seamănă mai degrabă cu o cataramă pentru umeri şi gât - Principesa a dat să mă prindă de braţul stâng; i l-am întins iute pe dreptul. A încuviinţat cu o mică înclinare a capului şi a pufnit, satisfăcută că mă arătam cooperantă. M-am aşteptat să mă înţepe în deget, însă ea mi-a suflecat mânecile, mi-a răsucit mâna şi a trecut lama peste încheietura mea palidă.

Am scos un ţipăt. Inima îmi gonea nebuneşte. Mi-am smucit mâna şi o puzderie de pete roşii au înflorit pe pânzeturile întinse dinaintea noastră, asemenea unui câmp de maci sau unei parodii groteşti a unui cearşaf nupţial.

— Ei bine, găsesc chestia asta enervantă, a spus prinţesa, dezgustată.

— Nu! a strigat Lady Corongi. E un truc! Ştiu din surse de încredere că duhneşte a saar!

— Sursa ta de încredere s-a înşelat, a spus Principesa Dionne, strâmbând din nas. Eu nu simt niciun miros, şi nici tu. Zvonul se modifică pe măsură ce circulă; poate că nu despre ea era vorba prima dată. Brutele astea de rând seamănă toţi între ei!

Lady Corongi mi-a dat drumul; m-am prăbuşit la podea. Şi-a ridicat poalele rochiei cu un aer dezgustat şi cu degetele mici de la mâini ridicate şi m-a lovit cu pantofii ei ascuţiţi.

* 9

— Cum ai făcut, monstrule? Cum îţi maschezi sângele?

— Nu este un saarantras, a spus calm o voce feminină din spatele pădurii de cearşafuri. Cineva a prins a traversa încăperea în direcţia noastră, nebăgând în seamă labirintul, împingând albiturile în lături şi croindu-şi drum de-a dreptul.

— încetează s-o mai loveşti cu piciorul, căţea ciolănoasă ce eşti! a spus Doamna Okra Carmine, lăsând cearşaful însângerat să cadă la loc în urma ei.

Principesa Dionne şi Lady Corongi o priveau fix, ca şi când conturul solid al Doamnei Okra ar fi reprezentat o fantomă mai convingătoare decât cearşafurile agitate din jurul ei.

— Am auzit un ţipăt, a spus Doamna Okra. M-am gândit să chem Garda, dar am decis să văd mai întâi ce s-a întâmplat. Poate cineva a văzut un şobolan şi atât.

A surâs batjocoritor în direcţia lui Lady Corongi.

— Am fost pe aproape.

Lady Corongi m-a mai lovit o dată, ca pentru a demonstra că Doamnei Okra n-o putea opri. Principesa Dionne şi-a şters pumnalul cu o batistă pe care a azvârlit-o într-un coş de rufe din apropiere şi a păşit cu grijă pe lângă trupul meu întins cu faţa la pământ. S-a oprit să-mi arunce o privire plină de ură:

— Să nu-ţi închipui că e de ajuns că eşti om ca să-mi recâştigi încrederea, desfrânato! Poate fiica mea e proastă, dar eu nu sunt.

A luat-o pe Lady Corongi de braţ şi împreună au plecat cu aerul demn al aristocratelor care nu au a se ruşina de nimic.

Doamna Okra s-a abţinut până când s-au făcut nevăzute, apoi a sărit să mă ajute, cloncănind:

— Dar chiar ai fost proastă să le urmezi într-o spălătorie goală! Ce ţi-ai închipuit? Că au să-ţi arate o faţă de pernă frumoasă?

— Nu mi-am închipuit aşa ceva!

Mi-am strâns la piept braţul care sângera îngrijorător.

Doamna Okra a recuperat batista Principesei Dionne şi mi-a bandajat încheietura.

— Chiar că miroşi a saar, a spus ea încetişor. Un strop de parfum ar acoperi mirosul imediat. Aşa fac eu. Nu putem lăsa un fleac ca obârşia să ne stea în cale, nu-i aşa?

M-a ajutat să mă ridic în picioare. I-am spus că trebuia să ajung în sala de studiu din aripa sudică; şi-a împins ochelarii pe nas cu un deget gras şi s-a uitat la mine de parcă aş fi fost nebună.

— Ai nevoie de ajutor pe toate fronturile, a spus ea. Stomacul meu trage în două direcţii diferite în acelaşi timp, ceea ce e extrem de enervant. Nu sunt sigură încotro s-o apucăm mai întâi.

Am ieşit la etaj în apropierea Salonului Albastru. Doamna Okra a ridicat o mână în semn de atenţionare. M-am oprit, aşteptând să se uite după colţ. Am auzit glasuri şi paşi, sunetele care arătau că Millie şi Principesa Glisselda se îndepărtau de sala de studiu unde aşteptaseră o lecţie de muzică ce nu mai avusese loc.

Doamna Okra m-a strâns de braţ şi mi-a şoptit:

— Orice ar spune maică-sa, Glisselda nu e proastă.

— Ştiu asta, am spus eu, înghiţind zgomotos în sec.

— Nu fi nici tu!

Doamna Okra m-a tras după colţ şi le-am ieşit fetelor în cale. Principesa Glisselda a scos un mic ţipăt.

— Seraphina! Sfinţi din Ceruri, ce ţi-au făcut?

— Se pare că are o scuză bună pentru întârziere, a spus Millie. îmi datorezi...

— Da, da, taci! Unde aţi găsit-o, doamnă Ambasador?

— Nu e vreme pentru explicaţii în momentul ăsta, a spus Doamna Okra. Duceţi-o într-un loc sigur, Infanta! S-ar putea să fie căutată. Şi vedeţi de braţul ei! Eu mai am ceva de făcut şi o să vin să vă caut după aceea.

Batista se îmbibase; o dâră de sânge mi se prelinsese pe pieptarul rochiei. Vederea mi se înceţoşase, dar câte o domnişoară mă ţinea de fiecare cot, susţinându-mă să nu cad, ajutându-mă să înaintez în timp ce continuau să fle- cărească. M-au dus la etaj într-un apartament despre care am dedus că îi aparţinea lui Millie.

— Purtaţi aproape aceeaşi mărime, a chiţăit Glisselda încântată. O să te facem în sfârşit să arăţi cât se poate de drăguţă!

— Toate la vremea lor, principesă! a spus Millie. Să vedem ce e cu braţul ăla!

Aveam nevoie de copci; l-au chemat chiar pe doctorul Reginei. Mi-a administrat un pahar de ţuică de prune, apoi încă unul, până când dădusem pe gât trei. Păream imună la efectele lui anestezice, aşa că în cele din urmă s-a dat bătut şi m-a cusut, exclamând exasperat de lacrimile mele şi dorindu-şi cu glas tare să fi fost mai beată. M-aş fi aşteptat ca fetele să-şi ferească privirea, dar n-au făcut-o. Căscau gura de mirare, strângându-se una în alta, însă au urmărit fiecare împunsătură de ac şi fiecare smucitură de fir.

— Pot să vă întreb cum aţi reuşit să vă provocaţi o asemenea rană, Maestră? a întrebat medicul, un tip bătrân şi flegmatic fără niciun fir de păr pe cap.

— A căzut, s-a grăbit Glisselda să răspundă. în... ceva ascutit.

— In subsol, a adăugat Millie, lucru care sunt sigură că a întărit enorm credibilitatea poveştii. Medicul şi-a dat ochii peste cap, dar nu s-a sinchisit să pună alte întrebări.

De îndată ce fetele l-au gonit din încăpere, Glisselda a luat un aer serios.

— Cum s-a întâmplat?

Alcoolul mi se urcase în sfârşit la cap; ţuica şi pierderea de sânge şi săritul peste masa de seară la un loc făcuseră ca încăperea să înceapă să mi se legene dinaintea ochilor. Oricât mi-aş fi dorit să pot minţi - căci cum să-i fi spus Glisseldei că propria ei mamă mă tăiase - n-am găsit nicio altă explicaţie cât de cât plauzibilă. Aveam să omit numele Principesei Dionne, cel puţin.

— Aţi auzit zvonul cum că aş fi... saar?

Ferească-ne sfinţii să-l fi auzit şi pe celălalt!

— A fost oribil, a spus prinţesa, şi, evident, neîntemeiat.

— Nu fusesem încă să las sânge. Nişte... Nişte membri zeloşi ai unui comitet al vigilenţei au decis s-o facă în locul meu.

Glisselda a sărit în picioare, clocotind.

— Nu exact asta am sperat să evităm?

— Ba da, Principesă, a spus Millie, clătinând din cap şi punând ibricul pe foc.

— Seraphina, sunt îngrozită că s-a ajuns la aşa ceva, a spus prinţesa. Ideea mea fusese...

— Şi a lui Lucian, a spus Millie, căreia, după toate aparenţele, îi era îngăduit să o întrerupă pe a doua moştenitoare.

Glisselda i-a aruncat o privire enervată:

— A contribuit şi unul dintre filosofii lui porfirieni, dacă tot vrei să fii scrupuloasă. Ideea era ca toţi să trebuiască să

ne lăsăm înţepaţi, toată lumea, de la bunica însăşi până la ultimul ajutor de bucătar, nobili cu oameni de rând laolaltă, oameni cu dragoni. Ar fi corect.

— însă câţiva nobili şi demnitari au vociferat împotriva hotărârii. Noi ar trebui să fim scutiţi! Suntem oameni de calitate! Până la urmă, numai curtenii cu mai puţin de doi ani vechime la curte şi oamenii din popor trebuie să se lase testaţi - şi vezi care este rezultatul, draga mea Millie? Comitete ale vigilenţei şi ticălosul ăla de Apsig scapă fără măcar o zgârietură.

Glisselda continua să declame; nu mă puteam concentra s-o urmăresc.

încăperea se legăna precum puntea unui vas. Eram beată de-a binelea acum; halucinam că o să-mi cadă capul, căci părea prea greu să mi-l pot susţine. Cineva a vorbit, dar a fost nevoie de minute întregi să-i pot pătrunde înţelesul vorbelor:

9

— Ar trebui s-o schimbăm măcar de rochia aia plină de sânge înainte să se întoarcă Doamna Okra.

— Nu! am spus eu, sau cel puţin aşa am vrut.

Intenţia şi acţiunea se amestecau în mod straniu, iar judecata părea să se fi dus cu totul la culcare. Millie avea un paravan înalt pictat cu sălcii plângătoare şi nuferi şi m-am lăsat convinsă să trec în spatele lui.

— în regulă, dar numai rochia de deasupra trebuie schimbată, am spus, iar vorbele mele au plutit pe deasupra paravanului asemenea unor bule ineficiente, goale.

— Ai sângerat îngrozitor, a spus Millie. Nu se poate să nu se fi îmbibat şi hainele de dedesubt!

— Nimeni nu poate vedea ce este pe dedesubt... am început eu să zic nedesluşit.

Glisselda şi-a iţit capul pe după marginea paravanului lăcuit; am făcut ochii mari şi aproape că am căzut de-a berbeleacul, cu toate că eram încă îmbrăcată.

— Eu o să ştiu, a ciripit ea. Millie! Straturile de sus şi de jos!

Millie a scos la iveală o cămaşă din cea mai moale şi mai albă pânză pe care îmi fusese dat vreodată s-o ating. Voiam s-o îmbrac, ceea ce făcea să mi se întunece şi mai tare judecata. Am început să mă dezbrac. In celălalt colţ al camerei, fetele se dondăneau pe tema culorii rochiei; după toate aparenţele, alegerea uneia care să se potrivească cu tenul şi cu părul meu necesita calcule matematice complexe. Am chicotit şi am început să explic cum se rezolvă o ecuaţie de gradul al doilea, cu toate că nu-mi puteam aminti foarte clar.

îmi lepădasem toate hainele - şi odată cu ele, şi uzul raţiunii - când Glisselda şi-a iţit capul pe după colţul paravanului din spatele meu, spunând:

— Ţine-o sub bărbie pe asta stacojie să vedem cum îţi vine. O!

Ţipătul ei m-a făcut să-mi recapăt concentrarea preţ de o clipă. M-am răsucit către ea, ţinând cămaşa lui Millie dinaintea mea ca pe un scut, dar ea dispăruse. Camera s-a învârtit cu mine. Văzuse porţiunea de solzi argintii de pe spatele meu. Mi-am dus mâna la gură ca să nu ţip.

Şuşoteau îngrijorate. Vocea Glisseldei era piţigăiată de panică în vreme ce a lui Millie era calmă şi rezonabilă. Mi-am tras cămaşa de la Millie peste cap, aproape rupând o cusătură de la umăr în graba mea, pentru că nu-mi puteam da seama unde îmi erau toate membrele sau cum să mi le mişc. M-am ghemuit pe podea, pe propria rochie, lipindu-mi-o de gură pentru că răsuflăm prea tare. Am aşteptat agonizând ca una dintre ele să zică ceva.

— Phina? a spus Principesa Glisselda într-un târziu, ciocănind în paravan ca într-o uşă. Aia era o... povară de sfânt?

Creierul meu înceţoşat nu-i putea pătrunde înţelesul vorbelor. Ce era aceea o povară de sfânt? Primul meu impuls a fost să răspund „nu“, însă, din fericire, am reuşit să mi-l reprim. Mi se oferea o cale de ieşire, cu condiţia să înţeleg care era.

Reuşisem să nu scot niciun sunet. Nu-mi puteau auzi lacrimile curgând pe obraji. Am tras adânc aer în piept şi am spus cu glas tremurat:

— La ce vă referiţi?

9

— Brâul acela de argint pe care îl porţi.

Le-am mulţumit tuturor sfinţilor din Ceruri şi câinilor lor. Nu-şi crezuse ochilor. Cât de nebun trebuia să fii să-ţi închipui c-ai văzut solzi de dragon răsărind din carnea unui om? Trebuie să fi fost ceva, orice altceva. Am tuşit ca să-mi dreg glasul de lacrimi şi am spus, pe cât de degajat am putut:

— O, acela! Da. O povară de sfânt.

— Pentru care sfânt?

Care sfânt... care sfânt... Nu-mi venea nici măcar un singur sfânt în minte. Spre norocul meu, a intervenit Millie:

— Mătuşa mea a purtat o brăţară de picior pentru Sf. Vitt. A funcţionat: nu s-a mai îndoit niciodată.

Am închis ochii; era mai uşor să articulez nişte gânduri coerente fără ca văzul să-mi distragă atenţia. Am strecurat o doză de adevăr:

— In ziua binecuvântării mele, protectoarea mea era Sf. Yirtrudis.

— Eretica?

Amândouă au căscat gura de mirare. Nimeni nu părea să ştie în ce anume constase erezia lui Yirtrudis, dar nu părea să aibă vreo importanţă. însăşi ideea de erezie era suficient de înspăimântătoare.

— Preotul ne-a spus că Cerurile se gândiseră de fapt la Sf. Capiti, am reluat eu, dar din ziua aceea a trebuit să port un brâu de argint ca să... să previn erezia.

Explicaţia mea le-a impresionat şi a părut să le satisfacă. Mi-au oferit o rochie; stacojiul câştigase disputa. Mi-au aranjat părul şi s-au minunat de cât de drăguţă puteam fi când mă străduiam.

— Păstrează rochia, a insistat Millie. Poart-o de Ajunul Tratatului.

— Eşti un exemplu de generozitate, draga mea Millie! a spus Glisselda, ciupind-o pe Millie de ureche cu mândrie, de parcă ar fi inventat-o ea însăşi pe domnişoara ei de companie.

Bătaia în uşă îi aparţinea Doamnei Okra, care s-a înălţat pe vârfuri să se uite peste umărul lui Millie.

— Aţi cârpit-o la loc? Am găsit persoana perfectă care s-o ducă undeva unde să fie în siguranţă, după care doresc să vă vorbesc, Infanta.

Millie şi prinţesa m-au ajutat să mă ridic în picioare.

— îmi pare atât de rău! mi-a şoptit Glisselda cu căldură.

M-am uitat în jos la ea. Totul părea mai strălucitor după trei pahare de ţuică, însă licărul din colţul ochilor ei era suficient de real.

Doamna Okra m-a condus către uşă, unde mă aştepta tatăl meu.

Douăzeci şi şase

Vântul rece din sania deschisă nu m-a ajutat cine ştie ce să mă trezesc. Tatăl meu ţinea frâiele, aşezat lângă mine şi împărţind cu mine cuvertura şi scăunelul pentru picioare. Capul mi se bălăbănea; m-a lăsat să mi-l odihnesc pe umărul lui. Dacă mi-ar fi venit să plâng, cu siguranţă lacrimile mi-ar fi îngheţat pe obraji.

— îmi pare rău, tată! Am încercat să mă arăt rezervată; n-am vrut ca lucrurile să ia întorsătura asta, am bolborosit în pelerina lui din lână închisă la culoare.

Nu a spus nimic, lucru pe care l-am găsit încurajator într-un mod inexplicabil. Am arătat cu un gest larg către oraşul întunecat, un fundal potrivit pentru sentimentul de proporţii epice al tragismului propriului destin pe care mi-l insuflau aburii beţiei.

— Dar îl alungă pe Orma, ceea ce este vina mea şi am cântat la flaut atât de frumos că m-am îndrăgostit de toată lumea şi acum vreau totul. Şi nu-l pot avea. Şi mi-e ruşine că fug.

— Nu fugi, a spus tata, luând frâiele într-o mână înmă- nuşată şi bătându-mă stingherit pe genunchi cu cealaltă. Cel puţin nu trebuie să te hotărăşti până dimineaţă.

— N-o să mă încui undeva pentru totdeauna? am întrebat, aproape hohotind.

O anumită parte trează a creierului meu părea să observe tot ce făceam, plescăind dispreţuitor şi informându-mă că ar fi trebuit să-mi fie ruşine, fără însă a schiţa vreun gest să mă oprească.

Tata a ignorat acel comentariu, un lucru înţelept, probabil. Fulgii de nea îi împodobeau chipiul cenuşiu de avocat; picuri mici i se agăţau de sprâncene şi de gene. îmi vorbea atent, ca unui copil.

— Te-ai îndrăgostit de cineva anume sau pur şi simplu de lucrurile pe care nu le poţi avea?

— Ambele, am spus, şi de Lucian Kiggs.

— A!

O vreme, singurele sunete care se auzeau erau clopoţeii de la hamuri, fornăitul cailor în aerul îngheţat şi scârţâitul zăpezii sub tălpile săniei. Capul îmi atârna greu.

M-am smucit din somn.

Tatăl meu vorbea:

— ... că n-a avut niciodată încredere în mine. Asta m-a rănit mai adânc decât orice altceva. Credea că am să încetez s-o iubesc dacă aş fi aflat adevărul. Şi-a asumat atâtea riscuri, însă niciodată pe cel care conta cel mai mult. Unu la o mie reprezintă o şansă mai bună decât zero, dar ea s-a mulţumit cu zero. Căci cum aş fi putut-o iubi dacă nu mă lăsa s-o văd? Pe cine am iubit eu, de fapt?

Am dat aprobator din cap, apoi m-am smucit iarăşi. Aerul vibra, luminat de fulgii de zăpadă.

Tata a spus:

— ... e timpul să mă gândesc la asta, şi nu mă mai tem. Mă dezgustă că ţi-a lăsat moştenire casa părăginită a înşelătoriei şi că, în loc s-o dărâm, am consolidat-o cu şi mai multă înşelătorie. Preţul eu am să-l plătesc. Dacă te temi pentru tine, înţeleg, dar să nu-ţi fie frică pentru mine...

Apoi m-am trezit că mă scutura uşor de umăr.

— Seraphina! Am ajuns acasă.

L-am înconjurat cu braţele. El m-a ajutat să cobor şi m-a condus prin intrarea iluminată.

*

A doua zi de dimineaţă am zăcut vreme îndelungată, uitându-mă la tavanul vechii mele camere, întrebându-mă dacă nu cumva îmi închipuisem cele mai multe dintre lucrurile pe care le spusese. Nu sunase ca o conversaţie pe care aş fi putut s-o am cu tatăl meu, chiar dacă am fi fost amândoi beţi pulbere.

Soarele era insuportabil de strălucitor, iar în gură aveam un gust de moarte, dar altfel nu mă simţeam rău. Am aruncat un ochi la grădina mea, pe care o neglijasem în seara precedentă, însă toată lumea era liniştită; chiar şi Liliacul de Fructe era cocoţat intr-un copac şi nu îmi cerea atenţie. M-am dat jos din pat şi m-am îmbrăcat cu o rochie veche pe care am găsit-o în şifonier; cea stacojie în care sosisem era prea elegantă pentru toată ziua. Am coborât în bucătărie. Râsete şi mirosul pâinii de dimineaţă răzbăteau până la mine de-a lungul coridorului. M-am oprit cu mâna pe clanţă, distingând vocile una câte una, temându-mă să păşesc în încăperea aceea caldă şi s-o văd cum îngheaţă.

Am tras adânc aer în piept şi am deschis uşa. Preţ de o fracţiune de secundă, înainte ca prezenţa mea să fie remarcată, am savurat scena domestică: vatra în care duduia focul, cele trei tipsii elegante din piatră vânătă agăţate deasupra şemineului, micile altare închinate Sf. Loola şi Sf. Yane şi unul nou pentru Sf. Abaster, ierburile atârnate şi funiile de ceapă. Mama mea vitregă, afundată până la coate în ligheanul pentru frământat, a înălţat privirea la auzul uşii şi a pălit. La masa grea din bucătărie, Tessie şi

Jeanne, gemenii, curăţaseră pere; au încremenit, holbân- du -se la mine în tăcere, Tessie cu o coajă atârnându-i din gură ca o limbă verde. Frăţiorii mei vitregi, Paul şi Ned, se uitau nedumeriţi la mama lor.

’

Eram o străină în familia aceea. întotdeauna fusese aşa. Anne-Marie şi-a şters mâinile de şorţ şi s-a chinuit să zâmbească.

— Seraphina! Bine ai venit! Dacă îl cauţi pe tatăl tău, a plecat deja la palat.

Fruntea i s-a încreţit de derută.

— De acolo vii? Trebuie să fi trecut unul pe lângă celălalt. Dacă stăteam să mă gândesc, nu-mi aminteam să ne fi ieşit cineva în întâmpinare în seara precedentă. Oare tatăl meu mă

strecurase în casă şi apoi la etaj fără să-i spună? Asta suna ca ceva ce-ar fi făcut tata, mai degrabă decât să poarte o conversaţie despre iubire, minciuni şi frică.

M-am străduit să zâmbesc. Aveam o înţelegere tacită cu mama mea vitregă: amândouă ne străduiam.

— De fapt, eu... am venit acasă să iau ceva. De la... ă... de la mine din cameră. Ceva ce am uitat să iau cu mine şi de care am nevoie.
Anne-Marie a încuviinţat nerăbdătoare.

— Da, da, sigur.
Fiica vitregă cea ciudată avea să plece în curând.
— Te rog, mergi sus! Asta e în continuare casa ta. M-am întors în cameră, uşor buimacă, dorindu-mi să-i
fi mărturisit adevărul, căci cum rămânea cu micul dejun acum? în mod uimitor, punga mea cu bani mă însoţise tot drumul şi nu zăcea pe podeaua din camera lui Millie. Mi-aş fi putut cumpăra o chiflă de pe undeva sau... Inima mi-a zvâcnit. M-aş fi putut vedea cu Orma! Sperase că aveam să vin să-l văd cândva. Cel puţin, acela era planul. Aveam să-i fac o surpriză înainte să dispară definitiv.

Am alungat acel din urmă gând.

Am împachetat cu grijă rochia stacojie într-un săculeţ şi mi-am făcut patul. Nu reuşeam niciodată să aranjez aşter- nuturile cum o făcea Anne-Marie; avea să-şi dea seama că dormisem acolo. Ei bine, n-avea decât! Era treaba tatei să îi explice.

Anne-Marie nu avea nevoie de vorbe de rămas-bun. Ştia ce sunt şi părea să o liniştească să mă vadă purtându-mă ca un saar neatent. Am deschis uşa de la intrare, pregătită să ies în oraşul înzăpezit când, în spatele meu, s-a auzit sunet de papuci.

— Ai găsit lucrul pentru care ai venit? m-a întrebat Jeanne, cu fruntea palidă încreţită de preocupare. Pentru că tata ne-a zis să-ţi dăm asta.

Tessie flutura o cutie lungă şi subţire într-o mână şi o scrisoare împăturită în cealaltă.

— Mersi!

Le-am pus pe amândouă în traistă, intuind că trebuia să fiu singură când aveam să mă uit la ele.

îşi muşcau buzele în acelaşi fel, deşi nu erau identice. Jeanne avea părul de culoarea mierii de trifoi; Tessie moştenise pletele întunecate ale tatei, la fel ca mine. Le-am spus:

— împliniţi unsprezece ani peste câteva luni, nu-i aşa? Aţi vrea - v-ar plăcea - să veniţi să vizitaţi palatul de ziua voastră? Dacă e de acord şi mama voastră, desigur.

Au dat afirmativ din cap, intimidate.

— Prea bine, atunci! O să mă ocup de asta. Le-aţi putea cunoaşte pe prinţese.

N-au răspuns, iar eu nu ştiam ce altceva să mai spun. Mă străduisem. Am schiţat un gest vag în semn de rămas- bun şi am pornit pe străzile înzăpezite către locuinţa unchiului meu.

*

Apartamentul lui Orma - o singură cameră deasupra atelierului unui cartograf - era mai aproape de casa tatălui meu decât Sf. Ida, aşa că am încercat acolo mai întâi. Mi-a deschis Basind, dar nu avea nici cea mai vagă idee unde plecase unchiul meu.

— Dacă aş şti, aş fi acolo cu el, mi-a explicat el, iar vocea lui mi-a dat senzaţia de nisip în ciorapi.

A privit în gol, smulgându-şi o pieliţă cu dinţii, cât mi-a luat să-i las un mesaj pentru Orma. N-aveam nicio urmă de încredere că avea să-i parvină.

Neliniştea m-a făcut să iuţesc pasul către Sf. Ida.

Străzile erau pline de oameni ieşiţi să asiste la Piesele Aurite. M-am gândit s-o apuc pe lângă râu, unde era mai puţină lume, dar nu eram suficient de gros îmbrăcată. Cel puţin înghesuiala de pe străzi facea să nu se mai simtă vântul. La fiecare câteva străzi, erau amplasate vase mari pentru jăratic, ca publicul să nu îngheţe; am profitat şi eu de ele când am reuşit să-mi croiesc drum până aproape de ele.

Nu plănuisem să urmăresc piesele, dar era greu să nu te opreşti la vederea unui cap imens al Sf. Vitt care scotea flăcări pe gură în faţa depozitului Ghildei Sticlarilor. O limbă de foc de zece metri a ţâşnit mugind; toată lumea a ţipat. Sf. Vitt şi-a dat foc la propriile sprâncene - fără să vrea, dar, Cerule, ce fioros arăta cu fruntea arzând!

— Sf. Vitt, ai scuipat şi-ai fornăit! psalmodia mulţimea.

Sf. Vitt nu dispusese de astfel de însuşiri dragonice în timpul vieţii, desigur. Era o metaforă pentru temperamentul lui năvalnic şi pentru judecata pe care o impunea asupra credincioşilor. Sau, la fel de probabil, cineva din Ghilda Sticlarilor se trezise în creierii nopţii cu o idee grozavă, lasă că era discutabilă din punct de vedere teologic.

Piesele Aurite exagerau cât cuprinde hagiografiile, pentru că adevărul era că nimeni nu-şi dădea seama cu adevărat. Vieţile Sfinţilor conţineau multe contradicţii; poemele psaltirii nu limpezeau cu nimic lucrurile şi apoi mai erau şi efigiile. Sf. Polypous din Vieţile avea trei picioare, de exemplu, însă altarele de la ţară îl reprezentau cu nu mai puţin de douăzeci. La noi în catedrală, Sf. Gobnait avea un stup de albine binecuvântate; era, însă, celebră reprezentarea ei de la întretăierea Sudică sub forma unei albine de dimensiunea unei vaci, cu un ac cât braţul de lung. Protectoarea mea surogat, Sf. Capiti, îşi purta de obicei capul retezat pe o tipsie, dar în unele poveşti capul ei era înzestrat cu nişte picioruşe şi se deplasa de colo-colo independent, muştru- luind lumea.

Săpând mai adânc, desigur, psaltirea mea o produsese iniţial pe Sf. Yirtrudis. N-o văzusem niciodată fără chipul înnegrit sau capul făcut ţăndări, aşa că trebuie să fi fost cel mai îngrozitor dintre sfinţi.

Am pornit mai departe, pe lângă mărul Sf. Loola şi imensul ferestraş al Sf. Kathanda, i-am depăşit pe Sf. Ogdo care ucidea dragoni şi pe Sf. Yane care se ţinea de năstruşniciile specifice, care adesea implicau fertilizarea unor sate întregi. Am trecut pe lângă vânzători de castane coapte, de

pateuri şi plăcinte, iar asta mi-a făcut stomacul să chiorăie. în faţă se auzea muzică: nai, lăută şi tobă, o alăturare specific porfiriană. Peste capetele mulţimii, am distins etajele superioare ale unei piramide din acrobaţi, porfirieni după înfăţişare şi...

Nu, nu erau acrobaţi. Erau dansatori pygegyria. Cel din vârf aducea cu Liliacul de Fructe.

Am vrut să zic „Abdo“. Dulce Sf. Siucre! Era chiar Abdo, în pantaloni largi din satin verde şi cu braţele goale înco- lăcindu-i-se pe fundalul cerului de iarnă.

Fusese aici în tot acest timp, încercând să dea de mine, iar eu îl tot amânasem.

încă mă mai holbam cu gura căscată, la dansatori, când cineva m-a apucat de braţ. Am tresărit şi am scos un ţipăt.

— Şşş! Mergi! mi-a murmurat vocea lui Orma în ureche. Nu am mult timp la dispoziţie. Am scăpat de Basind; nu sunt sigur c-o s-o mai pot face şi altădată. Suspectez că ambasada îl plăteşte să mă urmărească.

Mă ţinea în continuare de braţ; i-am acoperit mâna cu a mea. Mulţimea curgea pe lângă noi ca un râu pe lângă o insulă.

— Am aflat ceva nou despre Imlann dintr-una dintre amintirile mamei, i-am spus eu. Putem găsi un loc mai liniştit unde să vorbim?

9

Mi-a dat drumul la braţ şi s-a furişat pe o străduţă; l-am urmat printr-un labirint de butoaie şi lemne de foc stivuite şi în sus pe treptele unei mici capele închinate Sf. Claire. Am ezitat când am văzut-o - gândindu-mă la Kiggs, percepându-i privirea plină de tristeţe ca pe un reproş -, însă mi-am dus respectuos încheietura degetului la buze şi m-am concentrat asupra unchiului meu.

Părea să-şi fi rătăcit barba falsă sau nu-şi mai bătuse capul cu ea. Avea riduri adânci în colţurile gurii, ceea ce îl făcea să pară neaşteptat de bătrân.

— Repede! a spus el. Dacă nu te-aş fi zărit, mă făceam nevăzut demult.

Am suspinat; fusesem cât pe ce să-l ratez.

— Sora ta l-a auzit la un moment dat pe Imlann conspirând cu o cabală de generali trădători, cam o duzină de toţi. Unul dintre ei, Generalul Akara, a jucat un rol crucial în surghiunirea cavalerilor goreddieni.

— Akara îmi este un nume cunoscut, a spus Orma. A fost prins, însă Ardmagarul a pus să-i cureţe creierul mult

prea aproape de trunchi; şi-a pierdut aproape complet capacitatea de a funcţiona.

— Regina ştie? am întrebat, îngrozită. Cavalerii au fost surghinuiţi în urma unei înşelăciuni, însă nu s-a întreprins nimic pentru a corecta situaţia asta!

Unchiul meu a ridicat din umeri.

— Mă îndoiesc că Ardmagarului i-a displăcut această consecinţă.

>

Din păcate, îl credeam; regulile lui Comonot erau aplicate în mod inconsecvent. Am spus:

— Dacă, într-adevăr, cabala s-a putut infiltra printre cavaleri, ar putea la fel de bine să fie oriunde.

Orma se uita la Sf. Claire, reflectând.

— N-ar putea fi chiar oriunde, nu cu uşurinţă. La curte ar putea exista pericolul ca dragonii care respectă legea să-i dibuiască. Printre cavaleri, cel puţin puteau fi siguri că nu mai erau alţi dragoni.

Am înţeles atunci ce-ar fi putut fi în mintea lui Imlann.

— Dacă tatăl tău îi urmăreşte pe cavaleri? Se poate să fi dat foc la hambar şi să li se fi înfăţişat doar ca să poată face o evaluare finală a capacităţilor lor.

— O evaluare finală? Orma s-a aşezat necuviincios pe altar, dus pe gânduri. Asta înseamnă că Akara nu a complotat la surghiunirea cavalerilor doar ca să se răzbune? înseamnă că această cabală şi-a propus în mod deliberat să contribuie la dispariţia dragomachiei?

Toată povestea asta avea o implicaţie foarte limpede; amândoi ştiam care era aceea. Ochii mei au pus întrebarea, însă Orma scutura deja din cap, refuzând să accepte.

— Pacea nu este un vicleşug, m-am grăbit să spun. Cel puţin, Comonot n-a gândit-o în acest fel. Cred asta, dar este posibil ca generalii lui să se fi prefăcut doar că sunt de

acord cu ea, făcând în tot acest timp semnul Sf. Polypous pe la spate - ca să zicem aşa?

Orma a pipăit monedele din bolul pentru colectă aflat pe altar, lăsând bucăţile de cupru să i se prelingă printre degete precum apa.

— Atunci s-au înşelat amarnic, a spus el. Cât timp au stat aşteptându-i pe cavaleri să îmbătrânească, o generaţie mai tânără a fost crescută în spiritul unor idealuri paşnice, al învăţăturii şi al cooperării.

— Dar dacă Ardmagarul ar muri? Dacă cel care i-ar lua locul ar vrea război? Această cabală ar avea nevoie de tine şi de congenerii tăi? N-ar putea purta un război fără voi, cu atât mai mult cu cât n-ar mai exista ameninţarea instaurării dragomachiei împotriva lor?

Orma a zornăit monedele în palmă şi nu a răspuns.

— Oare Ogeneraţia mai tânără li s-ar împotrivi celor mai în vârstă, dacă s-ar ajunge la asta? am insistat eu, amintin- du-mi de cei doi saarantrai din sala de mese.

Eram dură cu el, dar acela era un moment crucial.

— Actuala generaţie de învăţaţi şi de diplomaţi ştiu măcar să se lupte?

S-a dat înapoi de parcă ar mai fi auzit acuzaţia respectivă şi înainte.

— Iartă-mă, am spus, dar dacă războiul mocneşte în inimile bătrânilor generali, generaţia ta s-ar putea să aibă de luat nişte decizii dureroase.

— Un război între generaţii? Un război între dragoni? Sună ca un îndemn la trădare, a şuierat o voce din spatele meu.

M-am răsucit şi l-am văzut pe Basind urcând treptele capelei.

— Ce faci aici, Orma? Nu-mi închipui că te rogi la Sf. Claire, nu-i aşa?

— Te aşteptam pe tine, a spus Orma pe un ton degajat. Mă întreb doar ce ţi-a luat atâta.
— Târfa ta m-a condus aici, a spus Basind alunecos.
Dacă sperase să obţină o reacţie de la Orma, a fost dezamăgit. Chipul lui Orma a rămas complet impasibil.
— Aş putea să te denunţ, a spus piele-nouă. îţi dai ran- devuuri în capele de pe marginea străzii.
— Te rog! a spus Orma, concediindu-l cu un gest. Dispari! Şterge-o şi denunţă-mă!
Basind nu părea să ştie cum să răspundă la această bravadă. Şi-a dat părul moale din ochi şi a pufnit:
— Am datoria să mă asigur că te prezinţi la chirurg la timp!
— Am dedus asta, a spus Orma. Dar te rog să-ţi aminteşti că nepoata mea - da, nepoata mea, fiica surorii mele nenumite - a dorit să-şi ia rămas bun de la mine, şi asta în particular, dacă s-ar fi putut. La urma urmei, este pe jumătate om şi o doare gândul că n-o voi mai recunoaşte data viitoare când ne vom vedea. Dacă ai vrea să ne mai laşi doar câteva minute...
— Nu am nici cea mai mică intenţie să te scap din nou din ochi!
Basind şi-a bulbucat ochii ca să sublinieze ideea.
Orma a ridica din umeri, părând resemnat.
— Dacă poţi suporta hohotele de plâns ale oamenilor, ai nervi mai tari decât mulţi.
Unchiul mi-a aruncat o privire ascuţită şi, odată în viaţă, ne-am înţeles perfect. Am început să mă văicăresc zgomotos, punând toată inima în asta. M-am tânguit ca o zână prevestitoare de moarte, ca furtuna pe versantul unui munte. Am ţipat ca un sugar cu colici. M-aş fi aşteptat ca Basind să se ţină tare - ăsta părea un mod prostesc de a încerca să-l alung - însă el s-a tras în lături dezgustat, spunând:

— O să stau de pază afară.
— Cum doreşti, a spus unchiul meu. L-a urmărit cu privirea până când s-a întors cu spatele la noi, apoi s-a tras lângă mine, şoptindu-mi direct în ureche:
— Continuă să te vaieţi, cât timp poţi.
M-am uitat la el, suspinând de-adevăratelea, incapabilă să spun vreun cuvânt de despărţire pentru că-mi cheltu- isem toată energia pe plânsul zgomotos. Fără să-mi mai arunce o privire măcar, Orma a dispărut în spatele altarului şi s-a făcut nevăzut. Trebuie să fi existat o criptă pe sub capelă, aşa cum se întâmpla uneori; mai mult ca sigur, cripta era legată de marea reţea de tuneluri din subteranele oraşului.
Am continuat să bocesc, de-adevăratelea, privind-o fix în ochi pe Sf. Claire, bătând în tivul rochiei ei cu pumnul până când am răguşit şi am început să tuşesc. Basind s-a întors să se uite, apoi s-a mai uitat încă o dată, tresărind. Nu-l puteam lăsa să înţeleagă unde plecase Orma. M-am uitat peste umărul lui Basind, prefăcându-mă că zăresc chipul unchiului

meu în ferestrele oblonate din spatele lui şi am strigat:

— Orma! Fugi!

Basind s-a răsucit pe călcâie, uluit că Orma ar fi putut ajunge pe alee fără ca el să-l vadă. M-am năpustit pe lângă el, împingându-l într-un maldăr de lemne de foc, creând o mică avalanşă de buşteni. Am rupt-o la fugă. El şi-a revenit mult mai repede decât calculasem. Tălpile îi răsunau în urma mea, iar clopoţelul îi suna ca un avertisment.

Nu eram cine ştie ce atletă; la fiecare pas, simţeam că-mi trece o ţepuşă prin genunchi, iar tivul rochiei, ud de la zăpada murdară, mi se lipea de glezne, cât pe ce să mă facă să mă împiedic. Am cotit la stânga şi m-am smucit către dreapta, alunecând pe gheaţa murdară din spatele unei

măcelării. Am urcat o scară care ducea către atelierul cuiva, am ridicat-o în urma mea şi m-am folosit de ea ca să cobor pe partea cealaltă. Mi s-a părut o idee isteaţă, până când am văzut mâna lui Basind apucându-se de marginea acoperişului. Era suficient de puternic să se tragă în sus; la asta nu mă aşteptasem. Am sărit de pe scară şi am făcut o aterizare forţată, pricinuind o larmă printre găinile din curtea cuiva. Am ţâşnit pe poartă şi am ieşit într-o altă alee. Am luat-o către nord, apoi iarăşi către nord, îndreptându-mă spre drumul aglomerat de lângă râu. Cu siguranţă, mulţimea avea să-l oprească pe Basind - nu doar să-l încetinească, dar să-l şi reţină. Niciun goreddian nu putea sta deoparte când un saarantras îl fugărea pe unul de-ai lor.

I-am simţit răsuflarea în ceafa; mâna mi-a lovit săculeţul care se bălăbănea, dar n-a reuşit să-l apuce. Am ieşit de pe străduţa lăturalnică în lumina strălucitoare a soarelui. Mulţimea s-a împrăştiat dinaintea mea. Mi-a luat o clipă până mi s-au obişnuit ochii, dar ceea ce am văzut m-a făcut să încremenesc. L-am auzit pe Basind oprindu-se aproape în acelaşi moment, dinaintea aceleiaşi privelişti - ieşiserăm în mijlocul unui pâlc de oameni cu chipiuri cu panaşe negre: Fiii Sf. Ogdo.

Douăzeci şi şapte

Am făcut primul lucru care mi-a trecut prin minte. Am arătat către Basind şi am strigat:

— încearcă să-mi facă rău!

Este posibil să fi fost, într-adevăr, aşa; sunt sigură că părea vinovat, cum mă fugărea pe străduţe lăturalnice; şi ştiam, în adâncul sufletului meu, că sacrificam un dragon ca să-l salvez pe altul. Dar n-ar fi trebuit să spun niciodată aşa ceva, nu Fiilor Sf. Ogdo, care n-aveau nevoie de cine ştie ce pretext ca să-i facă rău unui saar.

L-am înconjurat, izbindu-l de calcanul unei clădiri, şi în clipa aceea am ştiut că începusem ceva mult mai mare decât intenţionasem. Trebuie să fi fost pe puţin patruzeci de Fii numai în acea facţiune; numărul lor creştea zilnic, de când cu venirea Ardmagarului în oraş.

I-am surprins privirea unuia dintre Fii şi am fost şocată să-l recunosc pe Contele de Apsig.

Era deghizat - haine ţesute în casă, un şorţ de cizmar, o pălărie turtită

de care era prinsă pana -, dar nimic nu-i putea ascunde ochii aceia albaştri atât de aroganţi. Cu siguranţă mă văzuse când ieşisem în fugă de pe alee; acum încerca să se ascundă, pitindu-se în spatele tovarăşilor lui, ferindu-şi chipul în vreme ce ei intonau Blestemul Sf. Ogdo împotriva viermelui: „Ochi din Ceruri, dibuieşte-l pe saar. Nu-l lăsa să pândească dintre noi, ci arată-ni-l în toată

nemernicia lui! Lipsa lui de umanitate flutură ca un steag dinaintea ochilor ageri ai celor drepţi. Vom curăţa lumea de cei ca el!“

Disperată, am căutat din ochi Garda şi am zărit o unitate apropiindu-se dinspre nord, călare.

Escortau trăsurile regale pe drumul către Piesele Aurite. Şi Fiii i-au zărit şi şi-au strigat unul altuia. Lăsând doar doi bărbaţi care să-l reţină pe Basind care atârna moale între ei, restul s-au împrăştiat pe drum, exact cum stăteau când am năvălit de pe alee.

Fiii aşteptau trăsura Ardmagarului. Cu colţul ochiului, l-am zărit pe Josef furişându-se pe alee. Avusese o idee bună. Mai participasem şi altă dată la răscoale; noutatea se ducea repede.

Mi-am făcut loc cu coatele prin mulţime şi am intrat pe alee tocmai în momentul în care Garda a ajuns în dreptul primului rând de Fii. Din spatele meu se auzeau strigăte, însă nu m-am întors să mă uit. Am fugit cât m-au ţinut picioarele, ca să nu asist la bătaie.

*

Fiii aveau găşti prin tot oraşul, după cum aveam să descopăr. în realitate, nu eu fusesem cea care declanşase cea mai groaznică zi de răscoale din istoria oraşului, dar asta nu mă încălzea cu nimic. Fiii ocupaseră Podul Ţipătu- Lupului; în cartierul cu depozite, se aruncau cărămizi. Am continuat să înaintez pe străduţe lăturalnice, dar tot trebuia să traversez arterele majore ale oraşului fără să-mi crape cineva ţeasta. Orma avea noroc că ajunsese în subterane.

Sperasem să ajung până acasă la tatăl meu. Am ajuns până la catedrală; de acolo, mişcările din piaţetă şi de pe Podul Catedralei arătau sumbru. Garda cucerise piaţa, însă

Fiii înălţaseră o baricadă pe pod şi îi dăduseră foc, iar acum îşi menţineau poziţiile în spatele ei.

Cineva vandalizase Ceasul cu Numărătoare Inversă, inversând capul Dragonului cu al Reginei şi apropiindu-le într-o poziţie sugestivă. O întrebare era mâzgălită pe întreg cadranul: „Dar cât mai durează până când pleacă acasă quigutlii împuţiţi?" O altă mână scrisese răspunsul: „Nu până când nu-i alungăm chiar noi pe diavoli!"

M-aş fi putut adăposti în catedrală până când Garda avea să recucerească podul. Nu eram singura care gândise la fel. în naos erau aproximativ cincizeci de oameni, majoritatea copii şi bătrâni. Preoţii îi strânseseră laolaltă şi se îngrijeau de răni. Nu voiam să mă îngrămădesc cu restul lumii. Am ocolit laterala estică a Casei Aurite, fără ca preoţii să mă observe, şi m-am strecurat în tăcere înspre transeptul sudic.

Megaharmoniumul se înălţa în alcovul său, ascuns de o prelată menită să-l protejeze de praf şi de degete unsuroase. M-am aventurat până în spatele lui ca să arunc o privire şi pentru că părea un loc ferit de ochii iscoditori ai preoţilor. Foalele din spatele megaharmoniumului îmi ajungeau până la umăr. Oare cineva trebuia să stea acolo, pompând la nesfârşit, surzind puţin câte puţin? Părea a fi o slujbă neplăcută.

Capela arăta de parcă fusese goală vreme îndelungată; pe pereţi nu era nicio decoraţiune, cu excepţia urmelor de aurire rămase între crăpăturile lambriului. Puteam distinge forme întunecate ce fuseseră cândva litere pictate. Am mijit ochii o vreme, dar am descifrat până la urmă cuvintele „Singurul Rai este aici."

Era deviza Sf. Yirtrudis. Am simţit un fior pe şira spinării.

Deasupra mea, conturul ei se distingea cu greu pe sub straturile de var. Acolo unde chipul îi fusese şters cu dalta rămăsese o porţiune neşlefuită, însă în jurul ei persista o umbră; braţele întinse, rochia umflată, părul...? Speram că acela era părul ei, şi nu nişte tentacule sau picioare de păianjen sau altceva mai rău. Nimic nu se vedea bine, cu excepţia siluetei.

Am auzit şoapte în transept şi am scos nasul din capelă, în mijloc stătea Josef, Conte de Apsig. îi lipsea doar chipiul cu pană neagră. Vorbea în şoaptă cu un preot. Preotul stătea cu spatele la mine, însă la gât purta un şirag de mătănii din chihlimbar. M-am retras imediat şi m-am pitit după instrument, uitându-mă la picioarele lor printre cele ale băncuţei. Au vorbit, s-au îmbrăţişat, apoi s-au despărţit. Când am simţit că mă pot ridica fără teamă, Josef dispăruse dincolo de porţile sudice.

M-am strecurat înapoi până la marea răspântie, m-am oprit în spatele Casei Aurite şi l-am căutat din priviri pe preotul cu care stătuse de vorbă printre cei care vedeau de răniţi în naos. Niciunul nu purta mătănii din chihlimbar.

O mişcare bizară în traveea nordică mi-a atras atenţia. La început, am crezut că silueta, îmbrăcată într-o rasă cu glugă, era a unui călugăr, doar că se mişca foarte ciudat. Rămânea încremenit în posturi nefireşti bucăţi lungi de timp, urmate de o mişcare aproape imperceptibilă. Era ca şi cum aş fi urmărit limbile unui ceas sau norii într-o zi fără vânt, toate acestea punctate de momente de mişcare extrem de scurte, în mod evident, intenţionase să treacă nevăzut, dar nu părea familiarizat cu mijloacele obişnuite de a face asta.

Bănuiam că e un saar.

Am stat ascunsă până când silueta a ajuns în transeptul nordic, asupra căruia aveam o perspectivă mai bună. M-am uitat drept la el, i-am recunoscut profilul şi am îngheţat.

Era Ardmagarul.

L-am urmărit înspre absida umbrită, păstrând distanta. Podeaua absidei era de marmură si atât de fin lustru-

ită încât părea udă. Sute de lumânări mici se reflectau în arcadele cupolei

aurite, făcând ca aerul încărcat de tămâie să sclipească. Comonot mergea mai normal acum, trecând pe lângă întunecatul Sf. Vitt şi vicleanul Sf. Polypous. S-a îndreptat către capelă chiar la capăt, acolo unde Sf. Gobnait, cu obrajii rotunzi şi binevoitoare, şedea pe tron, cu stupul ei binecuvântat din poală şi capul încununat de un fagure auriu. Ochii îi erau de un albastru nepământesc, iar albul lor strălucitor contrasta cu faţa lustruită.

Comonot s-a oprit, şi-a dat jos gluga şi s-a întors cu faţa către mine, zâmbind.

Zâmbetul m-a luat prin surprindere, venind din partea unui dragon, însă s-a evaporat în clipa în care m-a recunoscut. S-a întors cu faţa de la mine, pornind către Stupul Sfânt, pe care călugării îl scoteau afară primăvara pentru a sluji drept adăpost pentru albinele ei binecuvântate.

— Ce vrei? a întrebat Comonot, adresându-i-se Sf. Gobnait.

M-am adresat părului lui lipit de creştet:

— Nu ar trebui să ieşiţi neînsoţit.

— Am traversat oraşul pe jos fără niciun incident, a spus el, făcând un gest larg.

M-a izbit un val de parfum neverosimil.

— Nimeni nu bagă în seamă un călugăr.

Ar fi băgat în seamă un călugăr parfumat, dar nu câştigam nimic dacă ţineam morţiş să-mi susţin ideea. Am insistat:

— Trebuie să vă spun ceva. E legat de bunicul meu.

Continua să stea cu spatele întors la mine, prefacându-se
că cercetează Stupul.

— Ştim totul despre el. Probabil că Eskar îi smulge capul cu dinţii chiar în clipa asta.

— Am nişte amintiri din partea mamei...

A pufnit dispreţuitor, însă eu am insistat:

— Imlann i-a dezvăluit mamei că nu este singurul care desconsideră ideea de pace. E o cabală. Aşteaptă ca Goreddul să fie suficient de slăbit, moment în care nu pot decât să-mi închipui...

— Sunt sigur că nu ai nici măcar un singur nume.

— Generalul Akara.

— Prins şi modificat acum douăzeci de ani.

Am renunţat să mă mai străduiesc să nu-l antagonizez.

— Nu aţi informat-o niciodată pe Regina noastră.

— Generalii mei sunt loiali! a pufnit peste umăr. Dacă doreşti să mă convingi de existenţa unui complot, va trebui să te străduieşti mai tare.

Am dat să-l contrazic, însă un braţ mi s-a încolăcit pe după gât, sugrumându-mă, iar apoi cineva m-a înjunghiat în spate.

Douăzeci şi opt

Sau, cel puţin, a încercat.

Atacatorul meu m-a eliberat cu un ţipăt de uimire. Pumnalul lui nu a lăsat nici măcar o urmă pe mijlocul meu acoperit de solzi. Comonot s-a răsucit pe picioare la auzul sunetului, scoţând o sabie pe care o ţinuse

ascunsă pe sub rasa călugărească. M-am lăsat pe vine; Ardmagarul a lovit mai iute decât aş fi crezut capabil un bărbat de vârsta şi talia lui - dar, la urma urmei, el nu era un bărbat oarecare. Când am înălţat din nou capul, pe podeaua absidei zăcea un preot mort. Veşmintele îi erau o învălmăşeală de negru, viaţa, o baltă stacojie dinaintea tronului episcopului. Sângele lui răspândea aburi în aerul îngheţat.

I-am zărit şiragul de mătănii din chihlimbar de la gât. Era fără îndoială preotul pe care îl văzusem vorbind cu Josef. L-am întors cu faţa în sus şi am scos un ţipăt de groază.

Era postăvarul care mă ameninţase, Thomas Broadwick. Comonot şi-a umflat nările. Nu putea fi de bine, un saarantras care simte miros de moarte recentă. Am auzit glasuri şi zgomot de paşi grăbindu-se către noi; larma scurtei noastre lupte nu trecuse neobservată. Am îngheţat de frică, neştiind dacă să-l îndemn pe Ardmagar să fugă sau să-l predau eu însămi.

îmi salvase viaţa, sau i-o salvasem pe a lui. Nici măcar asta nu era clar.

Trei călugări au ajuns la noi, oprindu-se brusc când au dat cu ochii de scena înspăimântătoare. M-am întors către Comonot, cu intenţia de a mă lua după el, însă el era neaşteptat de uluit şi de palid; mă privea prostit, clătinând din cap. Am tras adânc aer în piept şi am spus:

— A avut loc o tentativă de asasinat.

*

Comonot şi cu mine nu am fost reţinuţi în mod oficial, ci doar închişi „de bunăvoie[11] în biroul episcopului până când avea să sosească Garda Reginei. Episcopul a pus să ni se aducă mâncare bună şi vin din bucătăriile seminarului şi ne-a invitat să-i cercetăm biblioteca.

Aş fi fost bucuroasă să mă ocup de cărţi, însă Comonot nu contenea să se plimbe în sus şi în jos, şi ori de câte ori mă mişcăm, el tresărea, de parcă s-ar fi temut că aş fi putut merge să-l ating. Aş fi putut, probabil, să-l înghesui în colţul din spatele pupitrului de citit dacă-mi puneam mintea.

în cele din urmă, a izbucnit:

— Explică-mi ce e cu corpul ăsta!

Eram persoana potrivită să-i răspundă. Şi Orma mă asaltase de zeci de ori cu astfel de întrebări.

— Ce anume vă supără, Ardmagare?

S-a aşezat în faţa mea, privindu-mă pentru prima oară drept în ochi. Era alb la faţă; sudoarea îi lipise părul de frunte.

— De ce am făcut lucrul acela? a întrebat el. De ce l-am ucis din reflex pe bărbatul acela?

— Instinct de auto-apărare. M-ar fi înjunghiat pe mine; cel mai probabil avea să încerce să vă ucidă pe dumneavoastră după aceea.

— Nu! a spus el, scuturându-şi fălcile. Vreau să zic că probabil m-ar fi atacat, dar nu asta mi-a trecut prin minte în clipa aceea. Te protejam pe tine.

Aproape că i-am mulţumit, însă el părea atât de tulburat de întreaga întâmplare că am şovăit.

— De ce regretaţi faptul că m-aţi protejat? Din pricina a ceea ce sunt?
Şi-a redobândit puţin din trufie; şi-a muşcat buzele, coborând pleoapele greoaie.
— Ceea ce eşti mă dezgustă la fel de mult ca întotdeauna.
Şi-a turnat un pahar mare de vin.
— Pe de altă parte, însă, acum îţi sunt dator. Dacă eram singur, acum aş fi fost probabil mort.
— Nu ar fi trebuit să veniţi aici neînsoţit. Cum aţi putut pleca de lângă alaiul dumneavoastră fără să observe cineva?
A luat câteva înghiţituri mari de vin şi a părut că se uită la aerul din faţa lui.
— N-am fost în trăsura mea. Nu aveam nicio intenţie să merg să văd Piesele Aurite; nu mă interesează câtuşi de puţin religia voastră bizară sau dramele pe care le generează.
— Atunci ce căutaţi în catedrală? E de presupus că nu căutaţi iluminarea religioasă.
— Nu e treaba ta!
A sorbit din vin, iar ochii i s-au îngustat de preocupare.
— Cum se cheamă atunci când faci ceva în numele altcuiva, aparent fără niciun motiv? Altruism?
— A... Vă referiţi la ce aţi făcut pentru mine?
— Bineînţeles că la asta mă refer!
— Dar aveaţi un motiv: vă simţeaţi recunoscător că vă salvasem viaţa.
— Nu! a strigat el.
Am tresărit, speriată.

— Nu m-am gândit la asta decât după ce am făcut-o. Te-am apărat fără ca măcar să mă gândesc. Preţ de o fracţiune de secundă...
S-a oprit, răsuflând greu. Ochii îi străluceau de groază.
— Aveam un sentiment puternic în legătură cu ceea ce ţi s-ar fi putut întâmpla. Se poate să-mi fi păsat! Ideea că tu ai putea suferi mă făcea pe mine să... sufăr!
— Bănuiesc că aş putea numi asta empatie, am spus, nesimţind eu însămi cine ştie ce empatie văzând cât de mult îl scârbea ideea.
— Dar nu eram eu, înţelegi? a ţipat el.
Vinul îl făcuse deja teatral.
— E corpul ăsta diavolesc. E invadat de un val de sentimente înainte de a apuca măcar să-ţi dai seama. E un instinct de conservare a speciei, poate, să îi aperi pe cei tineri şi lipsiţi de apărare, dar mie nu îmi pasă de tine. Trupul acesta vrea lucruri pe care eu nu le-aş dori niciodată.
Exact în clipa aceea, desigur, Căpitanul Kiggs a deschis uşa.
A părut stânjenit. Nu-mi închipui că eu lăsam altă impresie. Ultima dată când vorbiserăm, eram arestată.
— Ardmagare! Jupâniţă Dombegh! a spus el, înclinând din cap. Aţi lăsat un pic de mizerie lângă stup. Binevoiţi să-mi spuneţi ce s-a întâmplat?
Comonot a fost cel care a vorbit. Conform variantei lui, ne retrăseserăm în fundul apsidei ca să vorbim în linişte. Mi-am ţinut răsuflarea, însă Comonot nu a lăsat să-i scape nimic despre obârşia mea

sau despre amintirea de la mama. Pur şi simplu, a susţinut că aveam să-i împărtăşesc nişte informaţii confidenţiale.

9 9

— Legate de ce? a întrebat Kiggs.

— Nu e treaba dumitale! l-a repezit Ardmagarul.

Băuse suficient vin cât să nu mai găsească uşa către încăperea mentală unde se presupunea că-şi depozita emoţiile. Asta dacă avea, măcar, o astfel de încăpere.

Kiggs a ridicat din umeri, iar Comonot a reluat, redând în detaliu lupta rapidă şi sângeroasă. Kiggs a scos pumnalul lui Thomas de la cingătoare, răsucindu-l pe degete. Vârful i se strâmbase într-un fel îngrozitor.

— Aveţi idee cum s-a întâmplat asta?

Comonot s-a încruntat.

— S-ar fi putut lovi de podea în aşa fel încât...

— Puţin probabil, asta dacă nu l-ar fi aruncat direct înspre pietre, a spus Kiggs, privindu-mă drept în faţă pentru prima dată. Seraphina?

Senzaţia aceea veche, neplăcută, m-a învăluit ca reacţie la auzul numelui meu rostit de el.

— M-a înjunghiat pe mine, am spus, privindu-mi mâinile.

— Cum? Nu mi-a spus nimeni asta! Unde?

Părea atât de speriat, încât am ridicat privirea. Mi-am dorit să n-o fi făcut; mă durea să-l văd preocupat din pricina mea.

M-am pipăit în dreptul rinichiului drept. în mod deloc surprinzător, lama pătrunsese prin pelerină şi prin toate straturile rochiei. îmi puteam ajusta cingătoarea ca s-o acopăr? M-am uitat din nou la Kiggs; mă privea cu gura căscată. Avea şi de ce: ar fi trebuit să fiu moartă.

— Nu v-a spus Glisselda? Port... o povară de sfânt. Un brâu din argint care mă apără de erezie. Mi-a salvat viaţa.

Kiggs a clătinat din cap uluit.

— întotdeauna se iveşte ceva neaşteptat în legătură cu tine, nu-i aşa? Un sfat: o lovitură suficient de puternică încât să facă asta - a înălţat pumnalul îndoit - va lăsa o vânătaie

dureroasă sau chiar şi o tăietură. I-aş lăsa pe doctorii de la palat să arunce o privire.

— O să mă gândesc, am spus.

Mă durea spatele; mă întrebam cum arătau solzii învineţiţi.

— Ardmagare, oraşul este sigur, a spus Kiggs. Un contingent de străjeri aşteaptă să vă însoţească înapoi la Castelul Orison. Mă aştept să rămâneţi acolo tot restul vizitei.

Comonot a încuviinţat grăbit; dacă se îndoise vreodată de raţiunea rămânerii sub escortă, nu mai era cazul.

— Ce făceaţi singur aici? a întrebat Kiggs.

Comonot i-a oferit şi lui aproape acelaşi răspuns pe care mi-l dăduse mie, însă de data asta glasul îi suna melodramatic.

Lui Kiggs i-a apărut o cută pe frunte.

— O să vă îngădui să vă mai gândiţi la răspuns. Cineva ştia că veţi fi aici. Tăinuiţi informaţii cruciale pentru soluţionarea cazului. Avem legi pentru asta; sunt sigur că bunica mea ar fi încântată să vi le prezinte diseară la cină.

Ardmagarul s-a înfoiat ca un arici furios, însă Kiggs a deschis uşa, le-a făcut semn oamenilor lui şi în doar câteva minute îl făcuse pachet pe bătrânul saar. A închis uşa la loc şi s-a uitat la mine.

Eu fixam covorul porfirian bogat ornamentat al episcopului, simţindu-mă neliniştită şi încurcată.

— Presupun că nu l-ai ajutat pe Ardmagar să scape de escortă.

— Nu, am răspuns.

— De ce te aflai lângă Stup cu el?

Am clătinat din cap, neîndrăznind să-l privesc în ochi.

Kiggs şi-a pus mâinile în şolduri şi a început să se preumble prin cameră, prefăcându-se că cercetează reprezentarea caligrafică a binecuvântării Sf. Gobnait care atârna între etajerele cu cărţi.

— Ei bine, a spus el, cel puţin ştim cine era atacatorul.

— Aşa este, am spus eu.

S-a răsucit încetişor către mine şi mi-am dat seama că spunând „ştim“ nu se referise la noi doi, ci la el şi Gardă.

— Deci îl cunoşteai, a spus el degajat. Asta schimbă destul de mult lucrurile. Ştii de ce ar fi putut dori să te ucidă?

Cu mâini tremurânde, am scotocit prin săculeţ, pe sub rochia stacojie şi pe lângă darul de la tatăl meu, până când am dat de punguţa mea de bani. I-am golit conţinutul pe scaunul pupitrului episcopului, cea mai apropiată suprafaţă orizontală. Silueta lui Kiggs, păşind în lumina ferestrei ca să vadă mai bine, mi-a proiectat o umbră peste mâini. Am cules şopârla din grămada de monede şi i-am înmânat-o prinţului fără un cuvânt.

— E un pic grotescă, a spus el, răsucind-o în mână cu burta în sus şi cercetându-i faţa.

A zâmbit însă, aşa că, cel puţin, nu îşi închipuise imediat că este un alt dispozitiv ilegal.

— Are şi, o poveste, presupun.

— I-am dat o monedă unui cerşetor quigutl, iar el mi-a oferit asta la schimb.

Prinţul a dat din cap cu un aer de înţelegere.

— Acum quigul va crede că a dat de un colţ de stradă deosebit de lucrativ, vecinii se vor supăra, iar noi vom fi chemaţi de două ori pe săptămână să-l escortăm înapoi la Groapa cu Quig. Dar care este legătura cu postăvarul mort?

Şi acum trebuia să înceapă minciuna: în centrul acelei istorisiri erau o ezitare şi o viziune care o umpleau de ruşine şi de teamă. Am spus:

— A fost martor la tranzacţie. A fost foarte supărat şi m-a făcut în toate felurile.

— Şi cu toate astea, te-a adus înapoi la palat, a spus Kiggs încetişor.

Am ridicat privirea, şocată să-mi dau seama că ştia, dar, desigur, Garda de la turnul de apărare ţinuse evidenţa şi îi dăduse raportul. Privirea îi era liniştită, dar acela era calmul dintr-o zi de vară înnorată: putea lăsa locul furtunii fără niciun avertisment. Trebuia să păşesc cu grijă:

— Fratele lui, Silas, a insistat să mă ducă cu căruţa, pentru a se răscumpăra grosolănia lui Thomas.

— Trebuie să fi fost îngrozitor de grosolan.

M-am întors cu spatele la el, îndesându-mi punga de bani înapoi în sac.

— M-a făcut iubitoare de viermi şi mi-a spus că femeile ca mine sunt băgate în saci şi aruncate în râu.

Kiggs a tăcut suficient de mult încât să ridic privirea şi să o întâlnesc pe a lui. Expresia lui era o combinaţie de uluire, îngrijorare şi iritare. A fost primul care şi-a întors chipul, clătinând din cap şi spunând:

— E păcat că Ardmagarul l-a ucis; mi-ar fi plăcut să discut cu el despre femeile astea din saci. Ar fi trebuit să-mi vorbeşti mie despre asta, sau tatălui tău.

— Aveţi dreptate. Ar fi trebuit, am mormăit eu.

Nevoia de a mă ascunde mă împiedica să fac ce trebuia, după cum începeam să remarc.

Şi-a întors din nou atenţia către figurina din mână.

— Deci, ce ştie să facă asta?

— Să facă?

Nu mă obosisem să verific.

Mi-a luat întrebarea drept un semn de ignoranţă mai profundă.

— Confiscăm dispozitive demonice săptămânal. Toate fac ceva, chiar şi cele legale.

A răsucit-o în mâini, împungând-o ici şi colo cu degete curioase. Acum stăteam amândoi aplecaţi deasupra obiectului, ca doi copilaşi care au prins o cicadă. Ca nişte

prieteni. I-am indicat o sudură la baza gâtului; Kiggs a înţeles pe dată unde băteam. A tras de capul figurinei. Nimic. L-a răsucit.

— Tlu-tlu-tluuu!

Vocea a răsunat atât de limpede încât Kiggs a scăpat figurina din mână. Nu s-a spart, dar a ricoşat până sub pupitru, unde a continuat să bolborosească, în vreme ce Kiggs pipăia după ea.

— Asta e mootya quigutl, nu-i aşa? O înţelegi? a întrebat el, întorcând capul spre mine în timp ce o căuta pe nevăzute.

Am ascultat cu atenţie.

— Pare să fie o tiradă despre dragoni care se transformă în saarantrai. „Te văd, impostorule! Crezi că i-ai dus de nas, că treci drept unul de-ai lor într-o mulţime, dar coatele îţi ies în afară şi puţi. Eşti un impostor! Cel puţin noi, quigu- tlii, suntem cinstiţi...“ Continuă aşa pe tema asta.

Kiggs a surâs.

— Nu credeam că quigutlii îşi dispreţuiesc verii într-atât.

— Mă îndoiesc că toţi simt la fel, am spus eu, dar mi-am dat seama că nu ştiam.

Mă temeam mai puţin de quigutli decât majoritatea oamenilor, dar nici măcar eu nu mă obosisem să aflu ce gândesc.

A răsucit capul figurinei la loc, iar discursul iritant, şuierător, a încetat.

— Ce trucuri îngrozitoare s-ar putea face cu un astfel de dispozitiv! a reflectat prinţul. îţi imaginezi cum ar fi să-i dai drumul în Salonul Albastru?

— Jumătate dintre oaspeţi ar sări pe mobilă, ţipând, în vreme ce restul şi-ar scoate pumnalele, am spus eu, râzând. Ca totul să fie şi mai amuzant, ai putea pune pariu care ce-ar face.

— Tu ce ai face? a întrebat el, iar tonul lui a căpătat brusc o notă de asprime. Eu cred că nici una, nici alta. Ai înţelege ce spune şi ai rămâne încremenită, ascultând cu atenţie. N-ai vrea ca cineva să-i facă rău unui quigutl, nu dacă ar sta în puterea ta să împiedici asta.

A făcut un pas către mine; fiecare fibră din trupul meu tremura în apropierea lui.

— Oricât de versat ai fi când vine vorba de înşelătorie, nu poţi anticipa toate posibilităţile, a spus el încetişor. Mai devreme sau mai târziu, ceva tot reuşeşte să te ia prin surprindere, reacţionezi cu sinceritate faţă de tine însuţi şi eşti prins.

M-am clătinat puţin, uluită. Cum de se transformase în anchetator atât de repede?

— Vă referiţi la ceva anume? am întrebat.

— încerc doar să înţeleg ce făceai aici cu Ardmagarul Comonot şi de ce ai fost înjunghiată. Asta nu explică lucrurile.

A fluturat figurina, pe care o ţinea strâns între degetul mare si arătător.

— Nu a fost o crimă din impuls; omul era deghizat în preot. Cine i-a spus că Ardmagarul avea să fie aici? S-a aşteptat ca el să se întâlnească cu altcineva - cineva pe care intenţiona de asemenea să-l ucidă - sau te-ai aflat pur şi simplu în locul nepotrivit în momentul nepotrivit?

îl priveam cu gura căscată.

— Prea bine! a spus Kiggs, cu chipul împietrit. Tăcerea e de preferat unei minciuni.

— Nu am vrut niciodată să vă mint! am strigat.

— Hm! Trebuie să duci o viaţă tare nenorocită, forţată să minţi când, de fapt, nu vrei.

Kiggs stătea la distanţă de mine, privindu-mă cum plâng.

— A sunat mai dur decât am vrut, Phina, a spus el, pe un ton întristat. îmi pare rău. Dar e a doua zi la rând când cineva te înjunghie.

Am înălţat brusc privirea; răspunsese la întrebarea mea nerostită.

— Mătuşa Dionne a mărturisit sau, mai degrabă, a deplâns lipsa de inteligenţă a lui Lady Corongi oricui era dispus să asculte. Selda a suferit îngrozitor aflând că propria ei mamă a fost cea care te-a înjunghiat.

S-a apropiat; eu continuam să fixez butonii din aur ai vestonului său.

— Seraphina, dacă ai necazuri, dacă ai nevoie să fii protejată de cineva, vreau să te ajut. Şi nu te pot ajuta dacă nu-mi spui ce se întâmplă.

— Nu vă pot spune.

Bărbia îmi tremura.

— Nu vreau să vă mint, dar dacă nu o fac, atunci nu am nimic să vă spun. Am mâinile legate.

Mi-a întins batista lui. L-am privit pe furiş; părea atât de îngrijorat, încât n-am putut suporta. Voiam să-l strâng în braţe de parcă el ar fi fost cel care avea nevoie să fie liniştit.

Mi-au răsunat în minte vorbele tatălui meu de cu o noapte înainte. Dacă avea dreptate? Dacă era totuşi o şansă, cât de mică, ca el să nu mă dispreţuiască dacă ar fi aflat adevărul? O şansă la un milion era totuşi mai bine decât nimic. Am simţit cum mă ia ameţeala, iar senzaţia aducea prea mult cu aceea de a atârna peste parapetul clopotniţei, văzând cum papucul ţi se învârte în aer şi aterizează în piaţa de dedesubt.

Nu doar solzii stăteau între noi. El avea datorii şi obligaţii şi o nevoie copleşitoare de a face ce trebuie. Kiggs cel pe care îl iubeam nu mă putea iubi, judecând după felul în care stăteam lucrurile; dacă ar fi putut, n-ar mai fi fost Kiggs al meu. Făcusem o încercare de a mi-l apropia odată, iar el fusese suficient de înspăimântat încât să nu se împotrivească, dar nu-mi puteam închipui că ar mai fi acceptat si a doua oară.

Kiggs şi-a dres glasul.

— Selda îşi ieşise din minţi de îngrijorare azi-dimineaţă. I-am spus că aveai să te întorci cu siguranţă, că mătuşa Dionne nu te speriase definitiv. Sper sincer că am avut dreptate.

Am încuviinţat nesigură. Mi-a deschis uşa şi a ţinut-o aşa, însă m-a prins de braţ când am trecut pe lângă el.

— Mătuşa Dionne nu este deasupra legii, fie ea primă moştenitoare sau nu. Dacă doreşti să îţi cauţi dreptatea pentru rana de pe braţ, Selda şi cu mine te vom sprijini.

Am tras adânc aer în piept.

— O să mă gândesc la asta. Vă mulţumesc!

Părea îndurerat; ceva important nu fusese încă spus.

— Am fost furios pe tine, Phina, dar şi îngrijorat.

— Iertaţi-mă, Principe...

— Kiggs, te rog! a spus el. Am fost furios şi pe mine. M-am purtat cam prosteşte după întâlnirea noastră cu Imlann, ca şi cum mi-aş fi putut ignora cu lejeritate obligaţiile şi...

— Nu, am spus eu, clătinând din cap puţin prea hotărât. Nicidecum. Oamenii fac lucruri ciudate când sunt înspăimântaţi. Nici nu mi-a mai trecut prin minte...

— A! Este o mare uşurare să te aud spunând asta.

Nu părea uşurat.

— Te rog să nu uiţi că mă consider prietenul tău, în ciuda tuturor obstacolelor pe care le-am întâmpinat pe drumul acesta. Inima ţi-e bună. Eşti un detectiv inteligent şi neînfricat şi o profesoară bună, din câte aud. Glisselda jură că nu s-ar descurca fără tine. Ne dorim să rămâi.

Continua să mă ţină de braţ. M-am extras încetişor din strânsoare şi l-am lăsat să mă conducă acasă.

r
Douăzeci si nouă
y
Cerul începea să se întunece când trăsura noastră a tras în interiorul Curţii de Piatră. Principesa Glisselda ne aştepta; s-a agitat în jurul meu şi l-a certat pe Kiggs că a îngăduit să fiu rănită din nou, ca şi când protejarea mea ar fi trebuit să constituie prioritatea lui, când tot oraşul era cuprins de revoltă. Kiggs zâmbea văzând că se purta ca o cloşcă. Glisselda s-a poziţionat ferm între noi, oferindu-ne fiecăruia câte un braţ, continuând să flecărească după bunu-i obicei. Eu am invocat o oboseală îngrozitoare şi am rupt micul nostru trio deîndată ce s-a ivit ocazia.

Eram epuizată, deşi nu era nici cinci ceasul. M-am împleticit până în cameră şi m-am aruncat pe un scaun, lăsând să-mi cadă traista pe podea.

Nu puteam continua să trăiesc atât de aproape de Kiggs dacă avea să mă doară mereu la fel de tare. Aveam să rămân pentru sărbătoarea de Ajunul Tratatului de a doua zi, după care plănuiam să-i dau preavizul lui Viridius. Poate n-aveam să fac nici măcar asta. Aveam să dispar, pur şi simplu, să fug în Blystane, în Porfir sau în Segosh, într-unul dintre oraşele mari, unde mă puteam pierde în mulţime Iară ca cineva să mă mai vadă vreodată.

încheietura stângă mă mânca pe sub bandaj. Nu voiam decât să mă uit la crustă, aşa îmi spuneam. Să văd cum se vindeca. Am prins a desface bandajul, trăgând de el cu dinţii când era înnodat prea strâns.

Era, într-adevăr, o crustă acolo unde fusese solzul; se iţea sfidătoare dintre solzii din argint care o înconjurau. Mi-am trecut degetul peste ea; era aspră şi dureroasă. Prin comparaţie cu coaja aceea neagră şi groasă, solzii nu erau urâţi. Numai eu îmi puteam transforma hidoşenia înnăscută în ceva încă şi mai hidos. Uram crusta aceea. Am tras de margine, apoi a trebuit să-mi feresc privirea, scrâşnind din dinţi şi strângându-mă în mine de repulsie.

Cu toate astea, nu aveam de gând să mă opresc până nu îmi mai provocam o rană.

Traista de la picioarele mele s-a deschis. Trebuie s-o fi lovit cu piciorul. Din geantă au căzut cutia alungită şi scrisoarea pe care, în dimineaţa aceea, - părea că trecuse mai mult de atât - surorile mele mi le înmânaseră în numele tatălui meu. Mi-am luat gândul de la încheietură pentru moment şi am cules cutia de jos. Inima mi-a zvâcnit dureros; cutia avea forma şi dimensiunea potrivite pentru a adăposti un anume instrument muzical. Nu eram sigură că aş fi putut îndura sfâşierea de inimă dacă mă înşelam. M-am întins după scrisoare, pe care am deschis-o prima.

Fiica mea,

Bănuiesc că nu îţi vei aminti mare lucru din discuţia noastră de aseară, dar nu îmi fac griji. Mă tem că am trăncănit prosteşte. Chiar şi aşa, îţi datorez măcar atât. Mama ta nu avea un singur flaut, altfel n-aş fi avut niciodată inimă să-l rup pe celălalt. încă îmi mai pare rău, dacă nu pentru altceva, cel puţin pentru privirea ta de om trădat. Eu eram monstrul din

casa noastră, nu tu.
Ce va fi, va fi. M-am împăcat cu trecutul şi cu viitorul. Fă ce simţi că ai de făcut şi nu te teme.
Toată dragostea mea, la bine şi la rău,
Tata

Cu mâini tremurânde, am deschis carcasa de lemn. înăuntru, înfăşurat într-o bucată lungă de material galben- şofran, se găsea un flaut din abanos şlefuit, încrustat cu argint şi sidef. Mi s-a tăiat răsuflarea; am ştiut imediat că fusese al ei.
L-am dus la buze şi am interpretat o gamă, lină ca apa. Ambele încheieturi mă usturau în timp ce degetele mi se mişcau pe clape. Am luat bucata de pânză şi mi-am înfăşurat-o pe după încheietura stângă acoperită cu cruste. Darul venea de la ambii mei părinţi. Să-mi aducă aminte că nu eram singură şi să mă apere de mine însămi.
M-am ridicat, simţind că renăscusem, şi m-am îndreptat către uşă. Mai rămâneau lucruri de făcut, iar eu eram singura care le putea face.
*
Comonot era suficient de important încât să i se ofere o cameră în aripa privată a familiei regale, cea mai somptuoasă şi mai bine păzită parte a palatului. Am simţit cum îmi tremură stomacul de nelinişte pe măsură ce mă apropiam de punctul de pază. Nu aveam un plan limpede despre cum aş fi putut trece de strajă, nici nu ştiam ce minciună le-aş fi putut spune. Aş fi putut să le cer să mă lase să-l văd pe Ardmagar şi apoi vedeam eu ce avea să se întâmple.
Aproape că am renunţat când l-am recunoscut pe Mikey Peştele, unul dintre gardienii de data trecută, însă mi-am cuprins încheietura înfăşurată în pânza galben-şofran, am înălţat bărbia şi m-am dus la el, oricum:
— Am nevoie să vorbesc cu Ardmagarul, am spus. Cum trebuie să procedez?
Mikey Peştele chiar mi-a zâmbit.

— Mă urmaţi pe mine, jupâniţă profesoară! a spus el, deschizându-mi uşile grele şi facându-le semn din cap tovarăşilor săi.
M-a însoţit până în aripa rezidenţială interzisă. Tapiserii viu colorate împodobeau pereţii coridorului, presăraţi cu statuete de marmură, portrete şi piedestaluri pentru obiecte din porţelan fin şi sticlă fragilă. Dragostea Reginei pentru artă era recunoscută; după toate aparenţele, aici îşi păstra colecţia. îmi era frică până şi să respir, ca nu cumva să dărâm ceva.
— Acesta este apartamentul lui, a spus Mikey, dând să plece. Aveţi grijă - Principesa Dionne susţine că bătrânul saar s-a dat la ea.
Din păcate, nu-mi venea deloc greu să cred asta. L-am urmărit cum se îndepărtează în josul holului şi am remarcat că nu s-a întors la postul lui, ci a conţinut să înainteze în interiorul aripii rezidenţiale. I se spusese să mă lase să intru şi acum se ducea să dea raportul că sosisem. Ei bine, nu-mi puteam pune la îndoială norocul. Am bătut la uşa lui Comonot.

Servitorul Ardmagarului - un băieţaş ales dintre pajii de la castel - a răspuns pe dată la uşă, făcând o faţă foarte ciudată în clipa în care a dat cu ochii de mine. în mod clar, aşteptau pe altcineva.

— E cina mea? Adu-o încoace! a spus Ardmagarul din camera cealaltă.

— E o femeie, Excelenţa Voastră! a strigat băiatul când am trecut pe lângă el intrând în ceea ce era în mod evident biroul.

Băiatul hămăia la călcâiul meu ca un terier:

— Nu puteţi intra decât dacă Ardmagarul spune că aveţi voie!

Comonot scria la un birou întins; când m-a zărit, s-a ridicat în picioare şi m-a privit mut de uluire. Am executat o reverenţă completă.

— Iertaţi-mă, domnule, dar nu terminasem să vă spun tot ce aveam de zis mai devreme, când am fost atât de brutal întrerupţi de potenţialul dumneavoastră asasin.

A mijit şmechereşte ochii.

— E vorba de teoria ta cu cabala?

— Aţi desconsiderat mesajul din dispreţ faţă de mesager.

— Ia loc, Seraphina! a spus el, facându-mi semn către un scaun tapiţat sculptat cu înflorituri şi brodat cu un frunziş elegant, neverosimil.

Camera lui era tapetată toată cu brocart din catifea şi lambrisată cu stejar negru, somptuos; din mijlocul chesoa- nelor plafonului răsăreau conuri mari de pin sculptate, ca nişte degete uriaşe acoperite cu solzi. Această aripă a palatului întreţinea un standard mai elaborat de eleganţă decât al dormitorului meu.

Avusese timp să se trezească de la discuţia noastră din biblioteca episcopului, iar acum mă privea la fel de pătrunzător ca Orma. S-a aşezat vizavi de mine, trecându-şi gânditor limba peste dinţi.

— Probabil mă crezi un prostănac superstiţios, a spus el, îndesându-şi mâinile în mânecile ample ale mantoului brodat.

Aveam nevoie de mai multe informaţii înainte de a-i putea da un răspuns; se putea să fi avut dreptate.

— Recunosc, a spus el, aşa am fost. Tu eşti ceva ce nu ar trebui să existe. Dragonii au o problemă cu lucrurile care există împotriva evidenţelor.

Aproape că am izbucnit în râs.

— Cum puteţi spune că exist împotriva evidenţelor? Sunt aici.

— Dacă ai fi doar o fantomă care ar pretinde acelaşi lucru, ar trebui să te cred? Nu ar trebui, mai degrabă, să te consider un simptom al propriei mele nebunii? Mi-ai arătat, la catedrală, că ai un soi de substanţă. Doresc să înţeleg natura acelei substanţe.

— Prea bine! am spus, străduindu-mă să înţeleg.

— Tu stai cu câte un picior în ambele lumi; dacă ai amintiri materne, ai văzut ce înseamnă să fii dragon, prin comparaţie cu ce înseamnă să fii saarantras, prin comparaţie, în fine, cu ce înseamnă să fii om... Sau pe aproape.

S-a tras mai aproape.

— Şi ce părere ai despre condiţia de dragon?

— O... o găsesc neplăcută, ca să fiu sinceră. Şi derutantă.

— Zău? Poate că n-ar trebui să mă mir. E un lucru foarte diferit.

— Mă plictisesc calculele nesfârşite legate de vectorul vântului şi duhoarea întregii lumi.

Şi-a acoperit degetele groase şi mi-a cercetat chipul.

— Dar poate că înţelegi, cumva, cât de străină ne este această formă. Lumea din jur pare diferită. Ne rătăcim cu uşurinţă, atât prin noi înşine cât şi în exterior. Dacă, saarantras fiind, reacţionez diferit faţă de cum ar reacţiona un dragon, atunci cine sunt eu cu adevărat în clipa aceasta? Te iubesc? a întrebat el. Mi-a trecut prin mine că unul dintre posibilele motive pentru care am sărit în apărarea ta este iubirea. Doar că nu sunt sigur cum vine treaba asta. Nu am niciun instrument pentru a o cuantifica.

— Nu mă iubiţi, i-am spus eu sec.

— Dar poate că te-am iubit măcar pentru o clipă? Nu?

— Nu.

îşi scosese aproape complet braţul din mânecă; mâna i-a ieşit prin gaura gâtului mantoului şi i-a scărpinat mandibula. îl priveam, uluită de manevra la care recursese.

A continuat:

— Iubirea necesită măsuri extreme de corecţie. Este starea emoţională de care îi învăţăm pe studenţii noştri să se ferească cel mai mult. Ea constituie un pericol real pentru un saar întrucât, vezi tu, profesorii noştri care se îndrăgostesc nu doresc să se mai întoarcă. Nu mai vor să fie dragoni.

— Ca mama mea, am spus eu, încrucişându-mi strâns braţele.

— întocmai! a strigat el, insensibil la faptul că m-aş fi putut simţi jignită de tonul lui. Guvernul meu a impus restricţii asupra oricărei forme de hiperemotivitate, dar în mod special asupra iubirii, şi am avut dreptate să procedăm astfel. Dar fiind aici, fiind asta, sunt curios să simt totul, măcar o dată. Când o să ajung acasă, o să-mi spele creierul - n-o să-mi pierd capul pentru atâta lucru - dar vreau să cuantific acest pericol, să mă uit drept în fălcile înspăimântătoare ale iubirii, să supravieţuiesc deflagraţiei ei mortale şi să găsesc metode mai bune de a-i trata pe alţii care suferă de maladia asta.

Aproape că am râs. Dată fiind durerea în suflet pe care o îndurasem deja din pricina lui Kiggs, nu puteam să nu fiu de acord cu termenii „înspăimântătoare** şi „maladie**, însă nici nu-l puteam lăsa să creadă că eram de acord cu planul lui.

— Dacă experimentaţi iubirea, sper că veţi ajunge să căpătaţi un soi de înţelegere pentru zbuciumul sufletesc, pentru alegerile imposibile pe care mama a trebuit să le facă de una singură, între neamul ei şi bărbatul pe care îl iubea, între copilul ei şi propria viaţă!

Comonot a holbat ochii.

— A făcut alegerea greşită în ambele privinţe.

Mă înfuria. Din păcate, mă dusesem acolo cu un scop anume, pe care nu îl atinsesem încă.
— Generale, în legătură cu cabala...
— Obsesia ta?
Şi-a îndesat braţul la loc prin mânecă şi a început să bată darabana cu degetele pe braţul scaunului.
— Da, dacă tot vorbim de lucruri care există împotriva oricărei evidenţe, hai să discutăm despre asta. Dacă ai aflat de existenţa unei cabale dintr-o amintire maternă, atunci informaţia e veche de aproape douăzeci de ani. De unde ştii că nu au fost prinşi şi desfiinţaţi?
Mi-am încrucişat braţele strâns, străduindu-mă să-mi stăpânesc enervarea.
— Mi-aţi putea spune dumneavoastră cu uşurinţă.
S-a tras de cercel.
— De unde ştii că nu s-au desfiinţat singuri când Imlann a fost surghiunit?
— Imlann pare să continue să urmărească ţelul pentru care s-au constituit, ca şi cum ar crede că există în continuare, am spus eu. Au obţinut scoaterea cavalerilor în afara legii; caută să se asigure că dragomachia a murit cu adevărat. Dacă e aşa, vor căuta un mod de a accede la putere. Asasinarea dumneavoastră s-ar putea dovedi suficientă, asta dacă nu dau o lovitură de stat în Tanamoot chiar în acest moment.
Comonot a concediat sugestia cu un gest; inelele i-au sclipit pe degete.
— Mi-ar fi ajuns la ureche veşti despre o lovitură de stat. Imlann ar putea lucra de unul singur; este suficient de nebun încât să-şi închipuie că îl susţin şi alţii. Şi dacă o cabală mi-ar dori moartea, n-ar fi putut să mă ucidă mai uşor când mă aflam în Tanamoot?

— Asta n-ar fi făcut decât să declanşeze un război civil. Ei vor ca şi Goreddul să fie târât în treaba asta, am spus eu.
— Duci speculaţia prea departe, a spus el. Chiar dacă o mână de generali nemulţumiţi ar complota împotriva mea, generalii loiali mie - ca să nu mai zic de tânăra generaţie, care a avut cel mai mult de câştigat de pe urma păcii - ar înăbuşi imediat orice revoltă.
— Tocmai a avut loc o tentativă de asasinat împotriva dumneavoastră! am strigat eu.
— Pe care am deturnat-o. S-a terminat.
— Şi-a scos unul dintre inele şi l-a pus la loc pe deget absent, gânditor.
— Principele Lucian spunea că bărbatul era unul dintre Fiii Sf. Ogdo. Nu mi-i închipui pe Fii conlucrând cu o cabală dragonică. Ce fel de dragon ar considera că e o opţiune viabilă să se folosească de ei?
Un dragon înspăimântător de deştept, mi-am dat eu brusc seama. Dacă Fiii începeau să asasineze oameni, Regina avea să fie nevoită să îi reprime. Treaba murdară a lui Imlann ar fi fost dusă la îndeplinire de fanatici anti-dra- goni, ca mai apoi problema fanaticilor să fie înlăturată de către Coroană - toate astea în timp ce el ar sta şi s-ar uita de pe margine ca reptila care era.

— Ardmagare, am spus eu, ridicându-mă, trebuie să plec. Vă doresc noapte bună!

A mijit ochii.

— Nu am reuşit să te conving că te înşeli, iar tu eşti prea încăpăţânată să te dai bătută. Ce ai de gând?

— Să vorbesc cu cineva dispus să mă asculte, am spus, şi care, atunci când se confruntă cu un lucru a cărui existenţă contravine oricărei evidenţe, îşi adaptează modul de gândire la realitate, şi nu invers.

Am ieşit din cameră. Nu a schiţat niciun gest să mă oprească.

Kiggs aştepta pe coridor, sprijinindu-se de peretele de vizavi cu o cărticică în mână. A închis-o cu zgomot când m-a zărit şi a îndesat-o în vestonul stacojiu.

— Sunt chiar atât de previzibilă? am întrebat.

— Doar atunci când faci exact ceea ce aş fi făcut şi eu.

— Vă mulţumesc că aţi instruit gărzile să mă lase să trec. Ne-a scutit de multă stânjeneală şi pe unii, şi pe ceilalţi.

9

S-a înclinat, o reverenţă exagerată faţă de ce mi se cuvenea.

— Selda crede că ar trebui să te întreb încă o dată ce ati

9

putea avea de discutat voi doi. I-am promis că o voi face, deşi nu mă aştept...

— Tocmai veneam să vorbesc cu domniile voastre. Sunt lucruri pe care trebuia să vi le fi spus dar... n-am făcut-o, am spus. îmi pare rău. Dar să o găsim mai întâi pe veri- soara domniei voastre; trebuie să audă si ea.

9 7 9

M-a privit de parcă nu ştia dacă să se încreadă în brusca mea disponibilitate de a vorbi. Meritam scepticismul acela; chiar şi după tot ce se întâmplase, nu aveam nici cea mai mică intenţie să le spun adevărul despre mine. Am oftat, dar am încercat să-i zâmbesc. M-a însoţit înapoi în Salonul Albastru.

Glisselda ne-a zărit pe dată dincolo de alaiul sclipitor de curteni; zâmbea, dar ceva din expresiile noastre a făcut ca a ei să se schimbe într-una întrebătoare.

— Vă rog să ne scuzaţi! le-a spus ea stolului de gentlemeni care o înconjurau. Chestiuni de stat importante, înţelegeţi, sper.

S-a ridicat brusc şi ne-a condus într-o încăpere adiacentă, mobilată doar cu o canapea porfiriană. A închis uşa după noi şi ne-a făcut semn să ne aşezăm.

— Care sunt ultimele veşti din oraş? a întrebat.

— Stare de alertă, a spus Kiggs, aşezându-se cu atenţie, ca un bătrân pe care îl dor toate cele. Nu îmi doresc să vină ziua de mâine, când se va duce vestea că Ardmagarul a ucis un cetăţean în catedrală - lasă că a fost în legitimă apărare.

— Nu puteţi trece sub tăcere această informaţie? am întrebat eu, zăbovind lângă uşă, nedorind să mă aşez lângă el, neştiind ce să fac cu mine dacă nu mă aşezam.

— Ne străduim, m-a repezit el, însă mişcarea cetăţenească a aflat despre Imlann şi despre micul ard îngrozitor de repede. După câte se pare, palatul mişună de răspândaci.

Nu aveam nici cea mai vagă idee cine ar fi putut fi un astfel de răspândac. Am spus:

— Am multe să vă spun amândurora.

Glisselda m-a apucat de braţ şi m-a îndesat pe canapea între ea şi Kiggs, zâmbind de parcă am fi alcătuit cel mai fericit, cel mai agreabil trio din lume.

— Vorbeşte, Phina!

Am tras adânc aer în piept.

— înainte ca Ardmagarul să fie atacat, l-am văzut pe Contele de Apsig la catedrală vorbind cu un preot cu glugă despre care cred că era Thomas Broadwick, am început eu.

— Crezi, a spus Kiggs, foindu-se pe canapea, în vreme ce însăşi postura lui îi trăda scepticismul. Adică nu eşti complet sigură. Bănuiesc că nu ai auzit ce vorbeau?

— De asemenea, l-am văzut pe Josef în oraş, mai devreme, recitând Blestemul Sf. Ogdo împreună cu un grup de Fii, am insistat eu.

— Dacă s-a alăturat ordinului, e grav, a spus Kiggs, însă raţionamentul tău are o scăpare: fie e un Fiu de-al Sf. Ogdo, fie e dragon. Nu se poate şi una, şi alta.

Mulţumită conversaţiei avute cu Comonot, eram pregătită pentru acel contraargument. Am explicat cât de diabolic de inteligent era să-i faci pe Fii să se implice, adăugând:

— Orma a spus că Imlann va fi acolo unde ne aşteptăm mai puţin. Unde în altă parte, dacă nu printre Fii?

— Tot nu văd cum ar putea un dragon să trăiască aici, la curte, mai bine de doi ani, fără ca ceilalţi dragoni să-l miroasă, a spus Kiggs.

— In mod evident, se preface că-i dispreţuieşte ca să poată ieşi din încăpere de fiecare dată când intră ei, a spus Glisselda.

— Şi-ar putea masca destul de uşor mirosul cu parfum, am spus eu, simţindu-mă îngrozitor, cum stăteam acolo, îndesată între ei, un monstru.

Mi-am strecurat palmele între genunchi pentru a mă împiedica să-mi pipăi încheietura.

— Dar vă rog să ascultaţi! am spus eu. Mai sunt şi altele. Le-am spus ce bănuiam în legătură cu Imlann şi cabala,
trecând, pur şi simplu, sub tăcere amintirea maternă: că Imlann era acolo pentru a verifica cât de disfuncţională ajunsese dragomachia şi cum cabala avea tot interesul să-l vadă mort pe Comonot.

— Poate că s-a terminat, poate că acea unică tentativă a fost singurul lucru de care sunt capabili, dar nu cred că ne permitem să riscăm. Cred că

ei vor încerca din nou.
— „Ei“ fiind cine? a întrebat Kiggs. Cabala aceasta pe care ai scos-o de nicăieri? Fiii? Imlann, într-o pluralitate nouă, misterioasă?
— Lucian, încetează să fii atât de pedant! a spus Glisselda, luându-mă pe după umeri.
Am continuat.
— Multe dintre lucrurile pe care vi le-am spus reprezintă speculaţii, dar nu ar fi înţelept să ignorăm posibilitatea...
— Speculaţii pornind de la ce? a spus Kiggs.
Glisselda s-a întins prin spatele meu şi l-a plesnit peste
tâmplă.
— Ce-am zis? E o întrebare importantă! Care este sursa acestei informaţii şi cât de demnă de încredere este ea?
Prinţesa şi-a înălţat sfidător bărbia.
— Sursa o reprezintă Phina, iar Phina este de încredere. N-a contrazis-o, deşi s-a foit neliniştit, dorindu-şi în mod
clar să o facă.
— V-aş spune dacă aş putea, am spus eu. Dar am şi eu obligaţiile mele şi...
— Prima mea obligaţie o reprezintă adevărul, a spus el cu amărăciune. întotdeauna.
Glisselda s-a îndreptat de spate, îndepărtându-se puţin de mine, iar eu mi-am dat seama că, pomenind de obligaţiile mele, o făcusem să se îndoiască de loialitatea mea până

intr-acolo încât nu ştia dacă îmi mai putea lua apărarea. A vorbit pe un ton stăpânit:
— Dacă această cabală există într-adevăr sau nu, realitatea este că cineva a încercat să-l ucidă pe Ardmagar şi a dat greş. Nu a mai rămas mult timp pentru o nouă tentativă.
Kiggs a pufnit zgomotos şi şi-a trecut mâna peste faţă.
— Ai dreptate, Selda. Nu ne permitem să stăm cu mâinile în sân. Mai bine să fim prea prevăzători decât luaţi prin surprindere.
Am lăsat la o parte echivocurile şi ne-am pus capetele la contribuţie, elaborând un plan, ocolindu-i pe Regină şi pe Comonot, luând întreaga greutate a păcii pe umerii noştri. Nu trebuia decât să avem grijă ca Ardmagarul să rămână în siguranţă încă o noapte, să trecem de Ajunul Tratatului fără ca cineva să fie ucis, după care Comonot avea să se întoarcă acasă. Dacă această cabală exista în realitate şi îl ucidea când se afla în Tanamoot, ei bine, asta nu ne mai privea.
*
Kiggs avea să întărească paza palatului, cu toate că era deja aproape cât se putea de strictă, asta dacă nu ne puneam în gând ca demnitarii străini să danseze cu membri ai Gărzii la bal. Avea, de asemenea, să-l informeze pe Ambasadorul Fulda că pe Ardmagar îl pândea un pericol real aici, acasă, şi avea să solicite ca Eskar şi micul ard să fie rechemaţi pentru a-şi oferi sprijinul. Ultima dată când raportaseră erau la multe mile depărtare; nu era sigur că ar fi reuşit să ajungă înapoi la timp. Glisselda

avea să se ţină pe lângă Ardmagar cât de bine putea; s-a plâns că n-avea să mai poată exersa bucata din Tertius înainte de concert, dar îmi dădeam seama după licărul din ochii ei că intriga o interesa mai mult decât muzica.

Eu aveam îndatoriri, desigur: trebuia să-l ajut pe Viri- dius şi să pregătesc reprezentaţiile. Aceea avea să fie principala preocupare până înainte de bal, când urma să facem cu rândul să-l supraveghem pe Ardmagar.

în sinea mea, mi-am trasat alte câteva sarcini. Voiam ca toti cei trei tovarăşi metişi să fie de fată. Aveam nevoie

9 9 9 9

de tot ajutorul pe care îl puteam obţine.

L-am căutat pe Abdo în grădina cu groteşti de îndată ce am ajuns în apartamentul meu. Atârna cu capul în jos în smochinul lui, însă s-a dat jos când m-a văzut apropiindu-mă şi mi-a oferit nuci de gola.

— Ţi-am văzut trupa de la distanţă, i-am zis, aşezându- mă picior peste picior pe pământ lângă el. îmi doresc să mă fi prezentat, pentru că mă simt ciudat să vin să-ţi cer ajutorul când nici măcar nu ne cunoaştem.

— Să nu spui asta, madamina! Bineînţeles că am să te ajut dacă pot.

I-am spus ce se punea la cale.

— Vino cu toată trupa. O să vă fac loc în programul manifestărilor. îmbrăcaţi-vă...

— Ştim care este ţinuta cuvenită la curtea goreddiană.

— Bineînţeles că ştiţi. Iartă-mă! O să mai fie şi alţii ca tine acolo, alţi... Care e cuvântul porfirian pe care l-ai folosit?

— Ityasa-ari?

— Da. îi ştii pe Băiatul Gălăgios şi pe Cusurgioaică, din grădină?

— Desigur, a spus el. Văd tot ce îmi îngădui tu să văd.

Mi-am înfrânat un fior, întrebându-mă dacă şi el îmi putea simţi gustul emoţiilor în vânt la fel ca Jannoula.

— O să vreau să vă ajutaţi între voi şi să lucraţi laolaltă, la fel cum mă ajuţi pe mine.

— Cum porunceşti, madamina. Tu ştii cum e mai bine. Voi fi acolo, pregătit.

I-am zâmbit şi m-am ridicat să plec, scuturându-mi fustele de praf.

— „Madamina" este porfirianul pentru „jupâniţă", cum e „grausleine" în samsameză?

Ochii i s-au mărit.

— Nu, nicidecum! înseamnă „general".

— Dar de ce mi-ai spune aşa?

— Tu de ce mi-ai spus mie Liliacul de Fructe? Trebuia să-ţi zic cumva, şi în fiecare zi veneai aici ca şi cum ţi-ai fi trecut în revistă legiunile.

A zâmbit sfios şi a adăugat:

— Cândva, demult, i-ai spus cuiva de aici, fetei aceleia cu ochi verzi, frumoşi, cea pe care ai alungat-o... I-ai spus cu glas tare cum te cheamă,

dar eu am auzit prost.

De jur împrejurul nostru bătea un vânt plin de uimire.

*

Nu ştiam unde dormea Lars noaptea, dar fuseseră suficiente aluzii din diverse surse încât ajunsesem să mă tem că aveam să petrec mai mult timp cu Viridius decât îmi doream.

Am aşteptat până în zori, mi-am făcut o cană cu ceai revigorant şi m-am dus drept în grădină. L-am prins pe Băiatul Gălăgios de mâini, lăsându-mă târâtă în vârtejul unei viziuni. Spre uimirea mea, lumea întreagă părea să se întindă la picioarele mele: oraşul, care sclipea liliachiu în lumina zorilor, panglica strălucitoare a râului, ogoarele care se întindeau în depărtare. Lars şedea pe crenelurile turnului de apărare, cu picioarele pe câte un dinte al

zidului, cântând la cimpoi pentru zori şi pentru oraşul de la picioarele lui. Prezenţa mea diafană nu l-a făcut să se oprească; l-am lăsat să termine, savurând în taină senzaţia de a zbura pe deasupra oraşului, ghidată de muzica lui. Era încântător să mă aflu atât de sus şi să nu-mi fie teamă că voi cădea.

— Thu eşthi, Seraphina? a spus el, în cele din urmă.

— Da. Am venit să-ţi cer ajutorul.

I-am spus că mă temeam pentru viaţa Ardmagarului, că era posibil să am nevoie de el în orice clipă, că alţii ca noi - Abdo şi Doamna Okra - aveau să vină să ne ajute şi cum să-i recunoască. Dacă a fost uluit să afle că mai erau şi alţi metişi de dragon, stoicismul tipic samsamez nu i-a permis să o arate.

— Dar sub ce fhormă se va abate acest pericol, Seraphina? Un athac asupra chastelului? Un trădăthor între zidurile lui?

Nu ştiam cum să-i spun pe cine bănuiam. Am început precaut.

— Ştiu că nu-ţi place să vorbim despre Josef, dar...

M-a întrerupt brusc.

— Nu. N-am nimic de sphus despre el.

— Se poate să fie implicat. E posibil ca el să fie în spatele tuturor acestor lucruri.

A fost uluit, dar hotărârea nu i s-a zdruncinat.

— Dachă e aşha, o să lupt împothriva lui alături de tine. Dar am jhurat să nu vorbesc despre ce esthe.

Pipăia absent fluierul cimpoiului.

— Phoate, a spus el în cele din urmă, o shă vin înhar- mat.

— Nu cred că Kiggs va îngădui altcuiva în afară de gărzile lui să vină înarmat.

— întotdheauna am cu mine phumnii şi cimpoiul de război!

— Ei... da! Aşa te vreau, Lars!

Avea să fie o seară memorabilă, cel puţin.

*

Mă ducea mintea suficient cât să n-o contactez pe Doamna Okra în

gând. Nu voiam să defilez cu nasul vânăt de Ajunul Tratatului.

Am muncit repede şi îndârjit întreaga dimineaţă, coordonând agăţarea ghirlandelor, amplasarea şfeşnicelor şi a bufetelor, mutarea clavecinului - care arăta ca un sicriu aşa, cărat fără picioare printre uşi de patru bărbaţi - şi o mulţime de alte detalii. în tot acest timp am încercat în mod conştient să-i atrag atenţia Doamnei Okra fără a o contacta. încercările mele de a o convinge să se materializeze, de a-i transmite o nevoie falsă - oftatul şi agitaţia şi toate acele „Ce bine mi-ar prinde ajutorul Doamnei Okra!“ murmurate - nu au avut niciun rezultat.

De abia am apucat să dau fuga până la mine în apartament şi mă schimb pentru cină. îmi pregătisem deja rochia stacojie pe care mi-o dăduse Millie, aşa că nu a fost nevoie să mă gândesc, netrebuind decât să îmi schimb hainele de pe deasupra. Astfel, nu riscam să rămân în pielea goală: ar fi putut apărea oricând o slujnică să-mi aranjeze părul. Glisselda insistase asupra acestui aspect, mergând până într-acolo încât să mă ameninţe cu Millie dacă nu juram să nu mă pieptăn singură.

Slujnica a sosit: părul meu a fost îmblânzit cu bătaia. Prima mea reacţie, când m-am văzut în oglindă, a fost una de uimire, văzând de lung îmi e gâtul. Părul ascundea de obicei acest detaliu, dar atunci când îl purtam ridicat în

creştet, arătam de-a dreptul ca o girafa. Decolteul rochiei lui Millie nu era de niciun ajutor. Pfu!

Mi-am prins cercelul de la Orma de un lanţ auriu pe care mi l-am pus la gât, mai degrabă ca să am ceva drag care să mă ajute să-mi stăpânesc emoţiile decât pentru că mi-aş fi imaginat că avea să-mi fie de ajutor. Cine ştia pe unde era sau dacă putea recepţiona semnalul transmis de el? Cercelul constituia un pandantiv straniu. Nu-mi mai era teamă că Ardmagarul avea să-l recunoască. Să îndrăznească să-mi spună ceva legat de Orma, să încerce numai! Avea să capete mai mult decât îşi dorea.

Cu siguranţă, nimeni n-ar fi îndrăznit să îi facă felul cât timp eram eu acolo, jumulindu-1.

*

Nu mai luasem niciodată parte la un festin de asemenea proporţii. Mă aşezasem cât se putea de departe de masa oficialităţilor, desigur, însă aveam vedere directă la ea. Ardmagarul stătea între Regină şi Principesa Dionne; Kiggs şi Glisselda erau aşezaţi după Regină şi amândoi cercetau neliniştiţi încăperea. La început, am luat-o drept o măsură de precauţie, până când Glisselda m-a zărit, mi-a făcut energic cu mâna şi m-a arătat vărului ei. Chiar şi aşa, i-a luat o clipă să mă recunoască, pentru că nu arătam întocmai ca de obicei.

A zâmbit într-un târziu, de îndată ce a încetat să mai pară uluit.

De abia îmi pot aminti numărul şi tipul felurilor de mâncare; ar fi trebuit să iau notiţe. S-a servit mistreţ şi vânat şi pasăre de toate soiurile, o plăcintă de păun cu coada desfăşurată în toată splendoarea ei, salate, pâine albă şi moale, şarlotă de migdale, peşte, smochine, curmale Zibou.

Comesenii mei, rude îndepărtate ale ducilor şi conţilor de la celălalt capăt al încăperii, râdeau afabil la pornirea mea de a gusta din toate.

— Nu se poate! a spus un tip mai în vârstă, cu cioc. Nu dacă speri să te ridici de la masă fără ajutor!

Banchetul s-a încheiat în cele din urmă cu un tort cu şase etaje, arzând, care reprezenta Farul din Ziziba şi nimic mai mult. Din păcate, chiar mă simţeam prea plină - şi, la momentul respectiv, prea neliniştită - să gust din el.

Slavă Cerului că mă puteam bizui cu totul pe muzicienii mei, pentru că am fost prinsă în tăvălugul de oameni care se îndreptau către sala de bal şi n-aş fi ajuns niciodată suficient de repede cât să-i aşez pe toţi la locurile lor. Când am intrat, orchestra ataca deja uvertura, una dintre bucăţile acelea ciclice ce puteau fi cântate iar şi iar până când familia regală avea să sosească şi să înceapă primul dans.

Cineva m-a prins de braţul drept şi mi-a şoptit la ureche:

— Eşti pregătită?

— Cât de pregătit poţi fi pentru necunoscut, am răspuns, neîndrăznind să mă uit la el.

Mirosea a migdale, la fel ca tortul de marţipan.

L-am văzut cu coada ochiului dând aprobator din cap.

— Selda a pitit un clondir cu cafea Zibou pentru tine undeva pe scenă în caz că începe să te ia somnul.

Kiggs m-a bătut pe umăr şi mi-a spus:

— Rezervă-mi o pavană!

Apoi a dispărut în mulţime.

9

Nici nu plecase bine că m-a luat în primire Doamna Okra.

— Ce mai vrei acum? a întrebat ea iritată.

Am tras-o către peretele sălii de banchete, departe de mulţimea de oameni; am rămas în picioare lângă un sfeşnic înalt care ne adăpostea ca un copac.

— Ne facem unele griji în legătură cu siguranţa Ard- magarului în seara aceasta. Pot conta pe sprijinul domniei voastre la nevoie?

Şi-a înălţat bărbia, căutându-l din ochi pe Comonot.

— Ce trebuie să fac? Să stau cu ochii pe el?

— Să-l supravegheaţi discret, într-adevăr. Şi să vă păstraţi stomacul... atent.

9

Ochelarii cu lentile groase reflectau lumina lumânărilor.

— în regulă!

Am apucat-o de mâneca de satin tocmai când se pregătea să se afunde în mulţimea de petrecăreţi.

— Vă pot contacta mental?

— Nici să nu te gândeşti!

S-a grăbit să-mi dezamorseze eventualele obiecţii:

— Dacă ai nevoie de mine, voi sosi.

Am scos un oftat.

— în regulă. Dar nu e vorba doar despre mine; unul dintre ceilalţi ar putea avea nevoie de dumneavoastră.

Cutele din colţurile gurii i s-au adâncit.

— Care ceilalţi?

Am deschis gura şi am închis-o la loc, uimită să îmi dau seama că uitasem că nu locuia la mine în cap. Numai Abdo putea vedea grădina.

— Ceilalţi... ca noi, am şoptit grăbită.

Chipul ei a traversat întreg spectrul de emoţii în doar câteva secunde - de la uluire la tristeţe la surpriză şi bucurie - încheind cu una care îi venea ca turnată: iritare. M-a plesnit cu evantaiul.

— Şi n-ai putut să-mi spui asta? Ai idee câţi ani am?

— Ă... nu.

— O sută douăzeci şi opt! a mârâit ea. Şi în toţi aceşti ani am fost convinsă că sunt singură. Apoi dai buzna în viaţa mea, mai, mai să-mi provoci o criză, iar acum îndrăzneşti să-mi spui că mai sunt şi alţii. Câţi sunt de toţi?

— Optsprezece, cu noi două, am spus eu, neîndrăznind să-i mai tăinuiesc nimic. Dar numai doi sunt aici: cimpoie- rul - ea a izbucnit în râs, amintindu-şi-1, pare-se - şi unul dintre dansatorii pygegyria. Un băieţaş din Porfir.

Sprâncenele i s-au arcuit brusc.

— Ai invitat dansatori pygegyria? în seara asta?

A lăsat brusc capul pe spate şi a râs.

— Orice s-ar spune despre tine, faci lucrurile în felul tău, cu o încăpăţânare înviorătoare. îmi place!

A dispărut în mulţimea colorată, lăsându-mă să desluşesc înţelesul complimentului ei.

Că tot vorbeam de pygegyria, nu văzusem trupa pe nicăieri. I-am contactat mental:

— Unde sunteţi?

— în mica sală de recepţii. Suntem prea mulţi pentru vestiarele voastre minuscule.

— Rămâneţi acolo. Vin să vă întâmpin.

M-am strecurat în hol şi am dat destul de repede de uşile duble de la sala cea mică. Am şovăit cu mâinile pe clanţele de alamă. Abdo era atât de diferit de ceilalţi pe care îi cunoscusem - modul lui de gândire aducea mai degrabă cu al meu sau al Jannoulei - încât mă încerca o nelinişte la gândul că îl voi cunoaşte. Odată ce se va fi întâmplat asta, avea să intre pentru totdeauna în viaţa mea, la bine si la rău.

9

Am tras adânc aer în piept şi am deschis uşile.

Am fost întâmpinată cu ţipete şi un răpăit exploziv de tobe. întreaga trupă se afla în mişcare, în cercuri concentrice, fiecare răsucindu-se într-o altă direcţie. Preţ de o clipă, nu m-am putut concentra din pricina

învălmăşelii de eşarfe colorate şi de văluri sclipitoare, de mâini cafenii şi de salbe de monede zornăitoare.

Cercurile s-au deschis, dansatorii s-au tras în lături învârtindu-se, iar în mijlocul lor s-a zărit Abdo, într-o tunică verde aprins şi în pantaloni, cu picioarele goale şi legănându-şi braţele. Ceilalţi dansau tremurat la distanţă, scuturând din lanţuri şi din eşarfele cu bănuţi. Abdo se rotea cu braţele larg deschise, iar franjurii de la cingătoare îi proiectau un nimb de jur împrejurul taliei.

Pentru prima dată în viaţa mea, am înţeles rostul dansului. Mă obişnuisem să consider muzica drept mijloc de expresie, dar iată-l pe băiatul ăsta vorbindu-mi, nu cu mintea, ci cu trupul.

Simt muzica aceasta până în sânge. Asta înseamnă să fiu eu, aici, acum, carne solidă, aer diafan, mişcare veşnică. Simt asta şi este adevărul de dincolo de toate.

Cerurile păreau să se răsucească dimpreună cu el, soarele şi luna, timpul însuşi. Se învârtea atât de repede încât părea să stea pe loc. Aş fi putut jura că simţeam miros de trandafiri.

Cu un ultim bubuit de tobe a îngheţat, încremenit ca o statuie. Nu eram sigură dacă porfirienii aplaudau, dar eu am bătut din palme. Asta a destrămat vraja; dansatorii au zâmbit şi au rupt rândurile, flecărind între ei. M-am dus la Abdo, care mă aştepta cu o privire strălucitoare.

— A fost foarte frumos, am spus. Cred că publicul vă va adora, fie că vor vrea, fie că nu.

El a zâmbit.

— V-am pus în program târziu, când lumea va avea nevoie de ceva să-i trezească. Găsiţi mâncare şi băutură pentru artişti în cămăruţa de lângă...

— Madamina! a strigat un bătrân.

Mi-a luat o vreme să-l recunosc ca fiind cel care dorise să stea de vorbă cu mine după înmormântarea Principelui Rufus; acum era înfăşurat în mătăsuri. Am presupus că era bunicul de care pomenise Abdo.

— Iertăciune! a spus el. Aţi venit aci, încercaţi vorbiţi la Abdo, dar el nu poate să vorbeşte cu tine fără ajutor. Iertăciune!

— El... Ce?

Nu eram sigură că înţelesesem.

M-am uitat la Abdo, care părea enervat. A schiţat o serie de gesturi către bătrân, care gesticula grăbit drept răspuns. Era... surd? Dacă da, atunci cum de vorbea atât de fluent goreddiana în grădină? In cele din urmă, l-a convins pe bătrân să plece, lucru pe care l-am găsit uimitor. Avea zece, poate unsprezece ani, însă bătrânul era plin de respect.

Ca, de altfel, toţi ceilalţi dansatori. El era liderul acelei trupe.

Mi-a zâmbit încurcat şi i-am auzit vocea în minte:

— Băiatul Gălăgios şi Cusurgioaica... Ştiu ce am de făcut. Nu te voi dezamăgi.

— Nu poţi vorbi ?l-am întrebat în gând, nedorind să dau pe gură ceva

atât de evident.
A surâs îndurerat, şi-a azvârlit capul pe spate şi a deschis gura cât a putut de larg. Limba lui lungă, gingiile, palatul, totul până unde puteam vedea în jos pe gât sclipea de la solzii de dragon din argint.
*
Noaptea părea să nu se mai sfârşească şi, în acelaşi timp, a trecut ca un vârtej. Kiggs distribuise membri ai Gărzii peste tot pe unde era loc; câţiva, îmbrăcaţi în civil, luaseră cu asalt bufetul, iar unul era pe scenă, băgând spaima în muzicienii mei. Verii regali şi cu mine ne-am surprins urmărindu-l pe Ardmagar; Glisselda a dansat cu el de trei ori, apoi a dansat lângă el cu Kiggs. Doamna Okra l-a ţinut de vorbă lângă masa cu aperitive; eu stăteam pe scenă, după cortină, observând mulţimea prin deschizătură. Nimeni nu facea nimic suspect - mă rog, Principesa Dionne zâmbea încontinuu, ceea ce era neobişnuit, şi bârfea cu Lady Corongi, ceea ce nu era. Contele de Apsig a dansat cu toate doamnele din încăpere; nu părea să obosească niciodată.
Viridius şedea intr-un scaun cu rotile, în vreme ce câţiva tineri îl alimentau cu vin şi brânzeturi. Toată mâncarea aceea grasă avea să-l facă nesuferit şi să-l scoată din funcţiune o săptămână întreagă; nu înţelegeam cum de-şi putea spune că merita sacrificiul.
Orchestra a părăsit scena, în vreme ce Lars şi Guntard au adus clavecinul pentru numărul Principesei Glisselda. M-am trezit cu ea în culise, chicotind şi strângându-mă de braţ.
— Nu sunt în stare, Phina!

— Trageţi aer în piept! i-am spus, luându-i palmele în mâini ca să le opresc tremuratul. Nu vă grăbiţi în timpul arpegiilor. Aveţi grijă ca pavana să rămână maiestuoasă. O să vă descurcaţi minunat.
M-a sărutat pe obraz şi a păşit pe scenă, unde s-a preschimbat brusc dintr-o fetiţă emoţionată, plângăcioasă, într-o tânără demnă. Culoarea rochiei era azuriul Cerurilor; părul auriu, soarele. Şi-a îndreptat ţinuta, a ridicat o mână către public, şi-a înălţat mândră bărbia. Am mijit ochii, uluită, dar n-ar fi trebuit să mă surprindă acea prezenţă calmă, impunătoare. încă mai avea de crescut, însă elementele de bază părea să le aibă în sânge.
Cât despre talentul muzical, pe de altă parte... Mă rog! Era de-a dreptul mediocră, dar nu conta. La sfârşitul reprezentaţiei a câştigat puţin teren doar prin ţinută şi prezenţă şi i-a închis definitiv gura lui Viridius. îl urmăream din spatele cortinei. Rămăsese cu gura căscată. Lucrul ăsta mă mulţumea din mai multe privinţe.
L-am urmărit şi pe Comonot, dacă tot nu părea s-o facă altcineva. Doamnei Orka îi fusese distrasă atenţia de cea pe care o detesta cel mai mult pe lume, Lady Corongi, şi acum o sfredelea cu privirea. Kiggs, retras în stânga sălii, zâmbea cald văzându-şi verişoara cântând. Am simţit o strângere de inimă şi mi-am mutat privirea. Ardmagarul - pe care se presupunea că îl urmăream - stătea în fundul sălii cu Principesa Dionne, fără să-şi vorbească, urmărind reprezentaţia cu un pahar în mână şi cu

celălalt braţ pe după talia principesei.

Nu părea s-o deranjeze dar... îh!

Am fost şocată de dezgustul pe care îl resimţeam. Eu, mai mult decât oricine altcineva pe lume, nu aveam voie să fiu dezgustată de ideea de a vedea un om împreună cu un saarantras. Nu, cu siguranţă agitaţia mea avea de a face

cu personalităţile toxice ale celor doi şi cu faptul că tocmai mi-l imaginasem pe Ardmagar dezbrăcat. Trebuia să-mi curăţ mintea de imaginea aceea.

Glisselda a încheiat în ropote de aplauze. Mă aşteptam să coboare imediat de pe scenă, dar n-a făcut-o. A ieşit la rampă, a ridicat o mână cerând să se facă linişte, după care a spus:

— Vă mulţumesc pentru aplauzele generoase. Nădăjduiesc, totuşi, că aţi mai păstrat câteva pentru persoana care le merită cel mai mult, profesoara mea de muzică, Seraphina Dombegh!

Aplauzele au izbucnit din nou. Mi-a făcut semn să vin alături de ea pe scenă, dar eu am şovăit. A venit la mine, m-a apucat de braţ şi m-a tras după ea. Am făcut o reverenţă dinaintea mării de chipuri, profund stânjenită. Am ridicat privirea şi l-am zărit pe Kiggs; mi-a făcut uşor cu mâna. M-am chinuit să-i întorc zâmbetul, dar tare mă tem că nu mi-a ieşit.

Glisselda a redus publicul la tăcere cu un gest al mâinii.

— Sper că jupâniţa Dombegh mă va ierta pentru că îi întrerup programarea atentă, dar cu toţii meritaţi puţină muzică desăvârşită drept răsplată pentru răbdarea cu care aţi ascultat interpretarea mea jalnică: o reprezentaţie din partea Seraphinei însăşi. Şi, vă rog, ajutaţi-mă să o convingem pe Regină să o numească pe Phina compozitorul curţii, egala lui Viridius. E prea bună să-i fie doar asistentă!

M-aş fi aşteptat ca Viridius să se încrunte, însă el a lăsat capul pe spate şi a râs. Publicul a mai aplaudat puţin, iar eu am profitat de ocazie pentru a-i spune Glisseldei:

— Nu mi-am luat cu mine niciun instrument.

— Ei bine, clavecinul e chiar în spatele nostru, prostuţo! a şoptit ea. Şi trebuie să mărturisesc: mi-am permis să-ţi aduc flautul şi lăuta. Tu alegi.

îmi adusese flautul de la mama. Când l-am văzut, am simţit o strângere de inimă: îmi doream să cânt la el, dar, cumva, era prea personal. Lăuta, un dar de demult de la Orma, nu mi-ar fi solicitat atât de mult încheietura dreaptă; asta m-a convins. Guntard mi-a adus instrumentul si pana; Lars mi-a adus un scaun. Am ţinut instrumentul în formă de pepene în poală cât am verificat sunetul tuturor celor unsprezece coarde, dar nu se dezacordase. în tot acest timp, am mai aruncat câte o privire în sală. Kiggs mă urmărea; Glisselda i s-a alăturat, iar el şi-a petrecut braţul pe după mijlocul ei. Nimeni nu-l urmărea pe Ardmagar. L-am contactat pe Lars în gând şi l-am trimis după el; când m-am liniştit văzându-l cum traversează mulţimea, am închis ochii şi am început să cânt.

Nu mi-am propus să cânt ceva anume; sunt o adeptă a abordării Zibou

când vine vorba de lăută, improvizând, căutând forma în sunet, ca atunci când încerci să identifici forme în nori, ca mai apoi s-o consolidez. Mintea îmi tot fugea la imaginea lui Kiggs alături de Glisselda, la oceanul de oameni care ne despărţea, iar asta a conferit norului meu muzical o formă pe care n-o doream, tristă şi absorbită de sine. în timp ce cântam, însă, o altă formă a început să prindă contur. Oceanul era tot acolo, dar muzica mea reprezenta un pod, un vas, o baliză. Mă lega de toată lumea aceea, ne ţinea pe toţi în palmele ei, purtându-ne împreună către un loc mai bun. Se unduia (valurile mării), iar şi iar (un stol de pescăruşi), aterizând cu precizie pe o tonalitate pe care o iubeam (o faleză calcaroasă, un far bătut de vânturi). Am identificat o altă linie sonoră, una de-ale mamei, imediat sub suprafaţă; am interpretat o melodie sfioasă, o variaţiune enigmatică, făcând trimitere la melodia ei, fără a o reda explicit. Am curtat-o, i-am dat târcoale, am atins-o în trecere înainte de a plonja pe lângă ea încă o dată. M-a

atras înapoi pe orbita ei, iar şi iar, până când i-am cedat. Am interpretat integral melodia ei şi am cântat versurile tatălui meu şi, preţ de o clipă strălucitoare, am fost toţi trei împreună.

O mie de regrete în iubire m-au încercat,
De o mie de ori mi-am dorit trecutul să-l fi schimbat
Ştiu, iubirea mea, că înapoi nu-i cale de întors.
O mie de poveri cu neputinţă sunt de lepădat.
Trebuie să mergem înainte cu durerea-n gând.
O mie de regrete în iubire m-au încercat,
Dar pe tine n-am să te regret nicicând.

Cântecul m-a eliberat atunci, iar eu m-am simţit liberă să improvizez din nou. Cercurile mi s-au lărgit tot mai mult, până când am simţit iarăşi că dau roată lumii prin muzică.

Când am redeschis ochii, publicul mă privea cu gura căscată, ca şi cum ar fi încercat să păstreze gustul acordului final. Nimeni nu a aplaudat până când nu m-am ridicat cu totul, iar atunci aplauzele au fost atât de asurzitoare încât m-am tras un pas în spate. Am făcut o reverenţă, simţindu- mă epuizată şi fericită.

Când am ridicat privirea, mi-am văzut tatăl. Nici măcar nu-mi dădusem seama că era acolo. Era la fel de palid ca atunci, după înmormântare, dar acum îi înţelegeam expresia altfel. Nu era furios pe mine: aceea era o expresie de durere şi de hotărâre încrâncenată de a nu-i îngădui să-l copleşească. I-am făcut o bezea.

Kiggs şi Selda stăteau unul lângă celălalt în stânga, ceea ce-mi provoca o durere proprie. Mi-au zâmbit şi mi-au făcut cu mâna; erau prietenii mei, amândoi, oricât de dulce-amă- rui mi se părea gândul acesta. în spatele sălii, Doamna

Okra stătea împreună cu Lars şi cu Abdo, care sărea în sus de bucurie. Se regăsiseră; ne regăsiserăm cu toţii.

Reprezentaţia de la funeralii mă epuizase, dar de data asta mă

simţeam diferit. Eram înconjurată de prieteni, iar curtea regală îmi înapoiase ceva prin aplauzele acelea. Preţ de o clipă, am simţit că locul meu era acolo. Am mai făcut o reverenţă şi am ieşit de pe scenă.

*

Morişca neobosită a nopţii ne-a măcinat vigilenţa; în ceasul al treilea după miezul nopţii, nu-mi doream decât să-l înjunghie careva pe Comonot, ca să putem termina odată şi să mergem la culcare. Era greu să stai cu ochii pe el, în vreme ce el nu părea să obosească câtuşi de puţin. A dansat, a mâncat, a băut, a flecărit cu Principesa Dionne, a râs, minunându-se de dansatorii pygegyria şi tot mai avea energia a trei bărbaţi obişnuiţi.

Am auzit clopotul bătând ora patru şi tocmai mă hotă- râsem să-mi întreb tovarăşii de arme dacă nu mă puteam retrage pentru un pui de somn, când însuşi Kiggs şi-a făcut apariţia lângă mine şi m-a luat de mână:

— Pavana! a fost tot ce a spus, trăgându-mă după el în rând cu perechile care mărşăluiau.

Mintea mea obosită încetase să mai numere dansurile, însă muzica m-a ajutat să-mi recapăt brusc concentrarea, la fel ca şi lumânările, dansatorii maiestuoşi, întreaga încăpere. Kiggs era mai bun decât o cafea tare.

— încep să cred că ne-am ambalat cu toţii degeaba, am spus eu, păşind mai hotărât decât cu o clipă în urmă.

— O să fiu bucuros să recunosc că ne-am înşelat, imediat ce Comonot ajunge cu bine acasă, a spus Kiggs. Avea

ochii obosiţi. Nu-l plăti pe Pau-Henoa până când nu te-a trecut râul.

L-am căutat din priviri pe Ardmagar printre dansatori, dar, pentru prima dată, nu era acolo. Intr-un final, l-am zărit sprijinindu-se de un perete, uitându-se în jur, fără să vorbească cu nimeni, cu un pahar de vin în mână şi privirea înceţoşată. îl ajungea oboseala? Asta era o veste bună.

— Unde e Principesa Glisselda? am strigat, nevăzând-o.

M-a trecut dintr-o mână în alta.

— Fie trage un pui de somn, fie discută cu bunica. Voia să facă şi una, şi alta, dar nu era sigură în care ordine.

Poate erau, totuşi, şanse să prind şi eu un pui de somn. în momentul acela, nu aveam nevoie. Nu voiam să se sfârşească dansul şi nici ca prinţul să-mi dea drumul la mână. Nu voiam să-şi întoarcă privirea de la mine. Nu voiam să trăiesc altcândva decât în clipa aceea.

Am simţit cum mă copleşeşte un sentiment şi i-am permis să o facă, pentru că, la urma urmei, ce rău putea face? Nu mai avea de trăit decât treizeci de măsuri de adaggio pe lumea asta. Douăzeci şi patru. încă opt măsuri în care să te iubesc. Trei. Două. Una.

Melodia s-a sfârşit şi i-am dat drumul, însă el nu a dat drumul mâinii mele.

— O clipă, Phina! Am ceva pentru tine.

M-a condus către scenă, în sus pe trepte până în culisele unde îmi petrecusem deja cea mai mare parte a serii, într-un colţ se găsea clondirul cu cafea al Glisseldei, golit de mult; lângă el se afla un mic pacheţel învelit

în pânză pe care nu-l atinsesem, neştiind al cui era. El l-a ridicat de jos şi mi l-a oferit.

— Ce este?

— Evident, n-ai cum să ştii până nu-l deschizi, a spus el, iar ochii i-au licărit în penumbră. An nou fericit!

Era un volum subţire, legat în piele de viţel. L-am deschis şi am izbucnit în râs.

— Pontheus?

— El însusi.

9

Kiggs sătea chiar lângă mine, ca şi cum ar fi vrut să-mi citească peste umăr, fără să-mi atingă braţul.

— E ultima lui carte, Iubire şi muncă, cea despre care ţi-am mai vorbit. E, după cum îţi poţi imagina, despre muncă, dar şi despre gândire şi cunoaştere de sine şi despre ce e bun în viată si...

9 9

Şi-a pierdut şirul gândurilor. Mai era, desigur, încă un cuvânt în titlul cărţii. Unul care stătea între noi ca un bolovan.

— Şi despre adevăr? am spus eu, crezând că era un subiect neutru şi dându-mi seama prea târziu că nu era câtuşi de puţin aşa.

— Ei bine, da, dar eu voiam să spun... prietenie.

A zâmbit împăciuitor; m-am uitat din nou la carte. El a adăugat:

— Şi despre fericire. De aceea este considerat nebun. Toţi filosofii porfirieni au semnat un pact să fie nefericiţi.

Nu m-am putut abţine să nu râd şi Kiggs a râs şi el, apoi Guntard, care tocmai ataca un solo de oboi, ne-a aruncat o privire furioasă, cum stăteam acolo, în culise şi chicoteam.

— Mă simt stânjenită, am spus, pentru că eu nu am nimic să vă ofer.

— Nu fi ridicolă! a spus el hotărât. Ne-ai făcut tuturor un dar în seara asta.

M-am întors cu spatele, simţind cum inima îmi bătea dureros şi, prin despicătura cortinei, am văzut-o pe Doamna Okra Carmine în dreptul unei uşi aflate în colţul opus al sălii, fluturându-şi grăbită mâneca lungă şi verde.

— Se întâmplă ceva, am spus.

Kiggs nu m-a întrebat ce era, însă m-a urmat pe trepte, prin vârtejul de dansatori, şi împreună am ieşit pe coridor. Acolo, Doamna Okra Carmine îl trăgea pe Comonot de mână, împiedicându-l să plece, în vreme ce gărzile contrariate şovăiau în apropiere, neştiind cui să-i ia partea.

— Susţine că merge că tragă un pui de somn, dar nu-l cred! a strigat ea.

—Vă mulţumesc, doamnă Ambasador, a spus Kiggs, neîn- ţelegând ce treabă avea Doamna Okra în toată povestea asta.

Avea să fie nevoie să inventez o explicaţie. Iarăşi am simţit cum mă copleşeşte toată apăsarea nopţii aceleia. Comonot, cu braţele încrucişate

şi maxilarul încleştat, a aşteptat cât Doamna Okra a executat în silă o reverenţă şi s-a întors la petrecere.

— Acum că am scăpat de nebună, a spus el, pot să-mi văd de ale mele?

Kiggs s-a înclinat.

— Domnule, mă văd nevoit să insist să luaţi un străjer sau doi cu dumneavoastră. Avem câteva motive de îngrijorare în ceea ce priveşte siguranţa dumneavoastră în această seară şi...

Comonot a clătinat din cap.

— Eşti în continuare convinsă că se pune la cale un complot împotriva mea, Seraphina? Mi-aş dori să arunc o privire prin amintirea aceea a ta. Paranoia ta în această chestiune aproape că e de ajuns să mă facă să mă uit peste umăr. Asta este o altă reacţie specifică corpului omenesc, nu-i aşa? Teama de întuneric şi de necunoscut? Teama de dragoni?

— Ardmagare, am spus eu, profund tulburată de faptul că pomenise de amintirea maternă pe un ton atât de degajat, vă rog doar să ne faceţi hatârul în problema asta!

— Nu aveţi mare lucru pe care să vă bazaţi.

— Pacea depinde de rămânerea dumneavoastră la putere, am stăruit eu. Riscăm multe dacă vi se întâmplă ceva.

Privirea i s-a ascutit şmechereşte.

> 9 9

— Ştii de cine altcineva mai depinde? De Casa Regală a Goreddului, dintre ai cărei prinţi, dacă îmi aduc bine aminte, unul a fost asasinat recent. îi supravegheaţi şi pe ai voştri la fel de îndeaproape cum mă supravegheaţi pe mine?

— Desigur, a spus Kiggs, însă era evident că întrebarea îl luase prin surprindere.

îl vedeam străduindu-se să-şi amintească unde s-ar fi putut afla bunica, mătuşa şi verişoara lui pentru a ajunge la concuzia supărătoare că nu ştia.

— Ştiu că nu ştii unde îţi e mătuşica, a spus Comonot cu un rânjet deconcertant.

Kiggs şi cu mine ne-am uitat la el cu groază.

— Ce insinuaţi, Ardmagare? a spus Kiggs cu glas tremurat.

— Doar că nu eşti atât de atent pe cât îţi închipui, a spus Comonot, şi că...

S-a întrerupt brusc şi s-a albit la faţă.

— Pe tot ce sclipeşte, sunt la fel de prost ca voi!

A rupt-o la fugă. Kiggs şi cu mine îl urmam îndeaproape. Kiggs a strigat:

— Unde e?

Ardmagarul a apucat-o în sus pe scara cea mare din marmură. Urca treptele câte două odată.

— Pe cine intenţiona asasinul să înjunghie, a ţipat Comonot, înainte să se mulţumească cu Seraphina?

— Unde este mătuşa Dionne, Ardmagare? a urlat Kiggs.

— La mine în apartament! a spus saarul, care acum răsufla greu.

Kiggs a trecut în goană pe lângă el, îndreptându-se către aripa

palatului rezervată familiei regale.

Treizeci şi doi
Comonot şi cu mine am ajuns în dreptul apartamentului lui în acelaşi timp; Kiggs sosise cu mult înaintea noastră, împreună cu câţiva străjeri pe care îi culesese de pe drum. Am intrat tocmai când un străjer năvălea afară şi curând am înţeles de ce: Kiggs îl trimisese în fugă după medic.

Kiggs şi celălalt străjer au ajutat-o pe Principesa Dionne să se ridice de pe podea, încercând s-o aşeze în şezut pe canapea. Kiggs i-a îndesat două degete pe gât, încercând s-o facă să vomite. Ea s-a conformat, vărsând o mizerie vineţie direct în casca străjerului, care i-o întindea în acest scop, însă nu a părut să se simtă mai bine după aceea.

Se înverzise la faţă; albul ochilor se mărea înspăimântător şi nu părea capabilă să se concentreze.

— Apsig! Vin! a bolborosit ea.

Străjerul, care luase asta ca pe o cerere, a început să-i toarne un pahar de băutură din sticla de pe masă, însă Kiggs i-a dat peste mână. Cioburile s-au împrăştiat pe podea.

— în mod evident, îi e rău de la vin, a spus Kiggs printre dinţi, străduindu-se să-şi împiedice mătuşa să alunece de pe canapea în timpul convulsiilor. Comonot a sărit să-l ajute.

— De când aveţi sticla aceea, Ardmagare?

— Nu e a mea. Trebuie s-o fi adus cu ea.

A făcut ochii mari.

— Avea de gând să mă otrăvească?

— Nu fiţi idiot! a spus Kiggs, îngăduind ca mânia să-l facă să uite de bunele maniere. De ce ar mai fi băut şi ea?

— De remuşcare la gândul a ceea ce era pe punctul să facă?

— Nu aşa merg lucrurile, dragon prost ce eşti! a strigat Kiggs, cu glasul sugrumat de plâns, ştergându-i principesei spumele de pe buze. De ce te aştepta aici? De ce îţi aducea vin? De ce îţi închipui că poţi veni în Goredd să te joci de-a fiinţa umană, când nu ştii nimic despre asta?

— Kiggs! am spus, încercând să-mi pun o mână pe braţul lui.
9

S-a smucit de lângă mine.

Comonot s-a sprijinit de spătarul canapelei, uluit.

— Eu... n-aş zice că nu ştiu chiar nimic. Adică, ceva simt. Nu ştiu ce anume.

Şi-a întors ochii rugători către mine, dar eu nu ştiam ce să-i zic.

Doctorul a sosit însoţit de trei asistente. I-am ajutat s-o ducă pe Dionne în pat, unde au dezbrăcat-o, au spălat-o cu buretele, i-au luat sânge, i-au dat să înghită pudră de cărbune şi au examinat îndeaproape vinul şi voma căutând indicii care să-i ajute să aleagă antidotul potrivit. Comonot, care nu ar fi trebuit s-o vadă dezbrăcată, a intrat în cameră fără să-l oprească cineva şi a început să o privească cu ochii măriţi. Kiggs măsura anticamera cu pasul.

Mi-a trecut prin minte o idee îngrozitoare. Am dat să ies din cameră în

fugă, însă Comonot m-a înşfăcat de mânecă.

— Ajută-mă! a spus el. Simt ceva...

— Vinovăţie! I-am repezit, încercând să-mi eliberez braţul din strânsoare.

— Fă-o să dispară!

Părea de-a dreptul înspăimântat.

— Nu pot!

Am aruncat încă o privire către agitaţia de pe pat. Dionne era iar scuturată de convulsii. M-a încercat un puseu de milă pentru bătrânul saar. In faţa morţii, toţi eram copleşiţi, dragoni şi oameni deopotrivă. Mi-am lipit mâna de obrazul lui cărnos şi i-am vorbit ca unui copil:

— Rămâneţi. Ajutaţi cum puteţi; mai e o şansă s-o poată salva. Eu trebuie să mă asigur că nu mai moare nimeni în seara asta.

Am ieşit în fugă şi m-am dus la Kiggs. Şedea pe canapea, cu coatele sprijinite pe genunchi, mâinile la gură şi ochii măriţi.

— Kiggs!

Nu s-a uitat la mine. Am îngenuncheat dinaintea lui.

— Ridică-te! Nu s-a terminat. M-a privit cu ochi goi.

Mi-am îngăduit să-i ating părul răvăşit.

— Unde e Selda? Unde e bunica ta? Trebuie să ne asigurăm că sunt bine.

Asta l-a convins. A sărit în picioare. Am dat fuga până la apartamentele lor, însă nici Regina şi nici principesa nu dormeau în paturile lor.

— Glisselda voia să-i vorbească, a spus Kiggs. Probabil că sunt împreună. în biroul Reginei sau...

A ridicat din umeri.

Am dat s-o apuc în direcţia respectivă, însă el a cules un felinar, m-a prins de braţ şi m-a condus pe o uşă ascunsă în peretele dormitorului Reginei, care dădea intr-un labirint de coridoare.

Drumul era îngust; mergeam în spatele lui. Când n-am mai putut suporta tăcerea, am întrebat:

— Ai auzit-o pe mătuşa ta pronunţând numele lui Apsig?

A dat afirmativ din cap.

— Concluzia pare limpede.

— Că Josef i-a dat vinul? Era menit doar pentru Ard- magar sau...

— Pentru amândoi, fără îndoială.

S-a uitat la mine. Chipul îi era ascuns de umbră.

— Mătuşa Dionne trebuia să se întâlnească cu Comonot la catedrală.

— Thomas nu m-ar fi putut confunda pe mine cu ea.

— îmi închipui că te-a recunoscut şi s-a hotărât pe moment că ar putea la fel de bine să te ucidă pe tine în locul ei. Dar să ne aducem aminte: ai spus că l-ai văzut pe Josef în apropierea scenei.

— Ai zis că ar fi putut fi o coincidenţă.

— Aşa am crezut până când i-am auzit numele mai devreme! a ţipat el.

Agitaţia serii îi anula precauţia obişnuită.

Am ajuns în biroul Reginei doar ca să constatăm că era gol. Kiggs a înjurat.

— Ar trebui să ne despărţim, am spus. Eu o să mă întorc în sala cea mare.

A încuviinţat abătut.

9

— O să mobilizez Garda. O să le găsim.

Eu îl contactam deja pe Abdo în gând, în timp ce alergam către sala de banchete.

— Abdo, găseşte-l pe Lars! Aşteptaţi-mă lângă scenă. O vezi pe Doamna Okra?

Abdo a zărit-o pe ambasadoare lângă masa cu prăjituri, apoi mi-a spus că pleacă la cabine să-l caute pe Lars. L-am contactat pe Lars să-i spun că Abdo venea după el.

M-am gândit să-mi încalc cuvântul dat şi s-o caut pe Doamna Okra, dar mai devreme era cam nervoasă şi acum aveam nevoie de ajutorul ei. Aveam nevoie ca puterea ei, oricât ar fi fost de ciudată, să se ridice la înălţimea promisiunii stranii pe care o reprezenta. Când am ajuns în sala

cea mare, era acolo unde îmi spusese Abdo, întreţinând o conversaţie însufleţită cu Fulda, singuraticul ambasador al dragonilor. Am ocolit cuplurile care dansau, minunându-mă că unii mai aveau energie pentru o volta când aproape se crăpa de ziuă. M-am apropiat de Doamna Okra şi am spus:

— Vă rog să mă scuzaţi, domnule Ambasador Fulda, însă trebuie să o răpesc pe Doamna Okra o clipă. Mă tem că e urgent.

Bunele maniere erau pentru ea, mai degrabă decât pentru el. S-a apropiat plină de importanţă - lucru care n-o făcea să pară mai înaltă - şi a spus:

— Ai auzit-o, Fulda. Valea!

Ambasadorul Fulda m-a privit cu ochi strălucitori.

— Deci tu eşti jupâniţa Dombegh. Eram curios să te cunosc în sfârşit.

— Pfui! a strigat Doamna Okra, plesnindu-1. Nu e cu nimic mai specială decât mine, iar pe mine mă cunoşti de ani buni. Haide, Seraphina!

M-a apucat de braţ şi m-a târât după ea.

— în regulă, ce doreşti? a spus ea când am rămas singure intr-un colţ.

Am tras adânc aer în piept.

— Trebuie să le găsim pe Regină şi pe Glisselda.

— Bănuiesc că nu sunt în birou.

M-am zgâit la ea.

— Ce vă spune stomacul?

— Stomacul meu nu lucrează la comandă, fetiţă! a spus ea dispreţuitor. El mă conduce pe mine şi nu invers.

M-am apropiat de chipul ei de broască, demonstrând dincolo de orice putere de tăgadă nu doar că îi puteam face faţă când venea vorba de arătat colţii, dar că aveam s-o şi întrec într-o bună zi.

— Mi-aţi spus că stomacul vă ajută să fiţi în locul potrivit la momentul potrivit. Regina şi Glisselda pot fi în pericol de moarte chiar în clipa aceasta, aşa că aş zice că locul potrivit este acolo unde sunt ele, iar momentul potrivit este înainte să păţească ceva!

— Mă rog, îţi mulţumesc pentru informaţiile suplimentare, a pufnit ea. Am nevoie de nişte detalii pentru a face asta. Nu e magie, să ştii. Aduce, mai degrabă, cu indigestia.

— Vă îndrumă în vreo direcţie sau nu?

A stat să se gândească o clipă, lovindu-se cu degetul peste buze.

— Da. Pe acolo.

M-a condus către o uşă a sălii de banchete tocmai când Kiggs intra pe alta. L-am strigat şi i-am făcut cu mâna; el a ţâşnit de-a lungul ringului de dans către noi, împrăştiind şi zăpăcind dansatorii. Doamna Okra nu l-a aşteptat, apucând-o pe coridor către aripa estică. Am continuat să o urmăresc de la distanţă, până când Kiggs m-a ajuns din urmă.

— Unde mergeţi? a întrebat el cu răsuflarea întretăiată.

— Am dedus unde sunt Glisselda şi Regina, am spus, temându-mă de următoarea lui întrebare.

— Unde sunt?

— Sf. Vitt, de unde să ştiu eu? a mârâit Doamna Okra, iuţind pasul.

Kiggs mi-a aruncat o privire neîncrezătoare.

— Ce e asta?

— Are o intuiţie. Eu mă încred în ea. Să-i dăm o şansă!

Kiggs a mormăit sceptic, însă ne-a urmat. Am ajuns la uşa turnului său afurisit. Doamna Okra a zgâlţâit clanţa, dar era încuiată.

— Unde duce uşa asta? Dumneata ai o cheie, Prinţe? a întrebat Doamna Okra.

— N-au cum să fie aici sus! a bombănit el, însă s-a căutat de cheie.

— Cum ar fi putut intra? am întrebat când broasca s-a auzit descuindu-se.

— Glisselda are o cheie. Nu este imposibil, dar nici nu sună plauzibil...

S-a oprit brusc. în josul scării în spirală răzbăteau voci stinse.

— Pe moaştele sfinţilor!

Doamna Okra a dat să se repeadă pe trepte, însă Kiggs a oprit-o, uitându-se cu atenţie în sus. Şi-a dus un deget la buze şi s-a mişcat în tăcere, cu o mână pe mânerul săbiei; l-am urmat. Uşa de la eraj era întredeschisă, lăsând lumina şi sunetul dinăuntru să plutească până la noi. Am auzit râsete şi trei... nu, patru voci diferite. Kiggs ne-a făcut semn să rămânem pe loc.

— E mai mult decât suficient. Minunat! a spus o voce care părea a Reginei.

— Mulţumesc! a ciripit un glas care îi aparţinea fără nicio îndoială Glisseldei. N-ar trebui să îi aşteptăm şi pe mama şi pe vărul Lucian?

A treia voce a dat un răspuns înfundat, urmat de un clinchet de sticlă pe măsură ce un alt pocal de vin era umplut.

Kiggs s-a întors către noi şi a numărat pe degete: trei, doi, unu...
A trântit uşa în lături tocmai în clipa în care Regina, Glisselda şi Lady Corongi închinau un pahar de vin în cinstea noului an. Josef, Conte de Apsig, stătea deoparte ţinând în mână sticla de vin.

9

Treizeci si trei

9

— O, iată-te, Lucian! a ciripit Glisselda, care stătea cu faţa către uşă.
— Nu! a strigat Kiggs, ajungând dintr-o fandare lângă bunica lui, singura care dusese paharul la buze.
— M-am gândit că o să avem o privelişte minunată asupra răsăritului de aici, de sus, a continuat verişoara lui, înregistrând acţiunile lui, dar cu întârziere.
A încremenit în clipa în care Kiggs i-a smuls paharul din mână.
— Ce se întâmplă?
— Cineva a otrăvit-o pe mama ta. E ceva în vin. N-ar trebui să ne încredem nici în ăsta: bănuiesc că provine din aceeaşi sursă. Paharul dumitale, te rog, Lady Corongi, a spus Kiggs.
Lady Corongi i l-a întins, scandalizată.
— Sper că te înşeli, a spus Regina, aşezându-se tremurând pe un taburet.
Şi-a sprijinit cotul pe o măsuţă din apropiere, plină de cărţi şi de hărţi.
— Mă tem că eu am apucat să iau o înghiţitură din al meu înainte să dai buzna pe uşă.
— Trebuie să vă ducem la doctori, a spus Doamna Okra, cu atâta fermitate în glas încât nimeni nu a îndrăznit s-o contrazică.

A ajutat-o pe Regină să se ridice şi a condus-o către trepte.
— Dr. Ficus se află în apartamentul Ardmagarului, i-a strigat Kiggs din urmă, însă Dr. Johns ar trebui să fie...
— Ştiu încotro mergem! s-a auzit o voce ţâfnoasă de undeva de la jumătatea coridorului.
— Selda, tu n-ai băut niciun strop, sper, a spus Kiggs, întorcându-se către verişoara lui.
Selda s-a sprijinit de un raft cu cărţi de parcă ar fi ameţit, însă a răspuns:
— Nu. Ai dat buzna la timp. Dar dumneata, Lady Corongi?
Bătrâna a clătinat scurt din cap. Orice otravă o fi fost în băutura ei, nu s-ar fi putut compara cu otrava din privirile pe care i le arunca Contelui de Apsig.
Josef pălise cu totul. I-a întins sticla lui Kiggs şi a ridicat braţele ca şi cum s-ar fi predat.
— Vă rog! a spus el. Ştiu că nu arată bine...
— Observ că nu ţie nu ţi-ai turnat, Conte Josef, a spus Kiggs pe un ton degajat, remarcând sticla de pe masa de lucru. Nu eşti saar, nu?
— Sunt samsamez! s-a stropşit Josef. Noi nu bem din băutura

diavolului...

Vorba i-a rămas în aer, apoi s-a întors către Lady Corongi cu ochii măriţi.

— Pe asta contai! Care era planul tău, vrăjitoareo? Regina şi prinţesa beau, te prefaci şi tu că bei, toate leşinaţi şi când eu dau fuga să aduc medicii, ce se întâmplă? O ştergi pe şestache, lăsându-mă pe mine să răspund pentru crimele tale?

— O acuzi pe această nobilă doamnă de ceva, monstrule? a strigat Glisselda, punându-şi un braţ pe după umerii micuţei femei. Mi-a fost profesoară aproape toată viaţa!

Albul ochilor lui Josef sclipea; arăta ca un nebun. îşi micşa buzele de parcă ar fi făcut un calcul îngrozitor în minte. Şi-a trecut ambele mâini prin părul blond.

— Principe, a bolborosit el, nu am cum să vă conving. E cuvântul meu împotriva cuvântului ei.

— I-ai dat mătuşii mele o sticlă de vin otrăvit, a spus Kiggs. Iritarea lui de mai devreme lăsase locul unei priviri îngheţate.

— Vă jur, nu am bănuit nimic! De ce să suspectez un dar pe care draga ei prietenă Lady Corongi mi-a spus să i-l ofer din partea ei?

îşi agita braţele pe lângă corp, căutând cu disperare un argument convingător.

— Nu ştiţi că vinul de aici este otrăvit - aţi presupus, doar. Dar dacă nu este?

— Ştiu că te aflai în catedrală în ziua în care Seraphina a fost înjunghiată, a spus Kiggs, reordonând absent obiectele de pe masa lui de lucru.

— Te-am văzut stând de vorbă cu Thomas Broadwick, am spus eu, încrucişându-mi braţele.

Josef a clătinat din cap cu hotărâre.

— Transmiteam un mesaj din partea Fiilor Sf. Ogdo. Era încifrat; nu aveam habar ce însemna, a stăruit el.

— Mincinosule! am ţipat eu.

— întreab-o! a strigat la rândul lui, arătând către Lady Corongi. Ea este cea care m-a pus în legătură cu Fiii. Ea este cea care le furnizează informaţii din interiorul palatului. Ea este pricina tuturor necazurilor mele!

— Prostii! a pufnit Lady Corongi, uitându-se la arătătorul lui de parcă ar fi jignit-o mai mult decât toate vorbele lui. Principe, nu înţeleg de ce nu l-aţi legat deja fedeleş pe nenorocitul ăsta!

Josef a dat să zică ceva, dar tocmai în clipa aceea un sunet înspăimântător - „Tluuu-tluu-tluuu!“ - a răzbit de undeva din apropierea lui Kiggs. Principesa Glisselda a sărit pe un taburet, strigând:

— Pe toate picioarele Sf. Polypous, de unde se aude?

Josef şi-a scos pumnalul şi s-a uitat înnebunit în jur.

Numai Lady Corongi rămăsese locului, cu ochii măriţi de uluire, în vreme ce vocea i s-a auzit şuierând:

— Te văd, impostorule!
M-am uitat la Kiggs. Mi-a făcut un semn din cap şi a deschis palma pe care o ţinea la spate, dezvăluind figurina mea ce reprezenta omul-şopârlă.
Kiggs a întrebat:
— Pe cine numeşte impostor, Lady?
Lady Corongi şi-a revenit din uluire, cutremurată. M-am întors cu faţa către ea. Ochii ei albaştri turbaţi i-au înfruntat pe ai mei preţ de o clipă doar, dar în eternitatea aceea fragilă am întrezărit mintea din spatele manierelor; în clipa aceea lungă cât o veşnicie, am ştiut.
Lady Corongi s-a năpustit asupra Glisseldei, care stătea în continuare pe taburet. Glisselda a ţipat şi s-a frânt de la mijloc peste umărul lui Corongi. Venerabila doamnă s-a răsucit şi a ţâşnit pe trepte în jos.
Toţi am rămaşi încremeniţi de uimire o clipă mai mult decât ar fi trebuit; Kiggs şi-a revenit primul, m-a apucat de braţ şi m-a târât în întuneric pe urmele ei. Josef a strigat ceva din urmă, dar nu-mi puteam da seama dacă ni se adresa nouă sau lui Corongi. Ajuns la capătul scărilor, Kiggs s-a uitat în dreapta, iar eu în stânga. Am zărit tivul fustei lui Lady Corongi dispărând pe după colţ. Am rupt-o la fugă după ea, luându-ne după cele mai vagi indicii - o uşă deschisă, urma parfumului ei, o draperie mişcată de o adiere inexistentă - până când am ajuns în dreptul unei

comode care fusese trasă de la perete, lăsând la vedere o cale de acces către coridoarele de trecere.
Kiggs a întrerupt urmărirea.
— Asta a fost o greşeală, Lady! a spus el.
A ieşit la loc pe hol; la trei uşi mai încolo era o cameră a străjilor. A împins uşa în lături, a strigat „Atenţie! “ apoi a făcut rapid cinci gesturi unul după altul. Străjile s-au năpustit afară şi s-au împrăştiat în toate direcţiile. Kiggs s-a repezit din nou la comoda mutată din loc; lângă ea se afla deja un străjer, care a salutat şi ne-a întins un felinar când am trecut pe lângă el.
— Ce le-ai cerut să facă? am întrebat eu.
Mi-a răspuns, arătându-mi fiecare gest în parte:
— Daţi de veste; toată lumea; închideţi tunelurile subterane; anunţaţi garnizoana oraşului; şi... M-a privit în ochi. Dragon.
Era o etalare impresionantă de gesturi.
— O să ne urmeze în subteran?
— Curând. O să dureze până când îşi ocupă toţi posturile. Sunt şapte intrări.
— Inclusiv ieşirea în caz de asediu?
Nu mi-a răspuns, afundându-se în întuneric. Bineînţeles că garda palatului nu avea cum să ajungă la ieşirea de urgenţă la vreme; de aia trimitea vorbă în oraş, dar garnizoana avea să ajungă prea târziu. Am simţit cum mă cuprinde disperarea. Glisselda ar fi putut fi ucisă înainte ca vreunul dintre noi să poată ajunge la ea.
Aveam şi eu propriile trupe pe care mă puteam bizui. Am activat cercelul lui Orma de la gât, rugându-mă ca el să-l audă şi să nu fi ajuns atât de departe încât să nu mai poată ajunge la noi la timp. Apoi l-am

contactat pe Abdo.

— Unde eşti? a întrebat el. începuserăm să ne facem griji!
— Se întâmplă lucruri rele. Am nevoie ca tu şi Lars să alergaţi cât de tare puteţi către versantul
tic al Dealului Castelului. Prin ieşirea de asediu de la poalele dealului s-ar putea să apară în scurtă vreme un dragon ostil.
Sau o bătrână puternică, diabolic de iute de picior. încă nu era sigur.
— Cum coborâm zidul castelului pe laterala aceea ?
Pe piatra Sf. Masha!
— O să găsim o cale.
Speram să fie adevărat.
— Şi ce să facem noi doi singuri împotriva unui dragon ostil?
— Nu ştiu. Tot ce ştiu este că eu sunt în tuneluri în acest moment, pe urmele lui şi că, dacă tu şi Lars apăreţi acolo, vom fi de două ori mai mulţi decât am fi altfel. Nu trebuie să-l ucidem; nu trebuie decât să-l ţinem în loc până când soseşte unchiul meu.
L-am lăsat să plece pentru că îmi dădeam seama că se pregătea să protesteze din nou şi pentru că mă tot împiedicam pe pardoseala vălurită când nu eram atentă la mers.
Am trecut de cele trei uşi, acum descuiate şi întredeschise, şi am ştiut că Lady Corongi trecuse pe acolo înaintea noastră. Când am ajuns în zona peşterilor naturale, Kiggs şi-a scos sabia din teacă. M-a măsurat din cap până în picioare.
— Ar fi trebuit să te înarmăm înainte să coborâm! în lumina felinarelor, avea o privire rătăcită.
— Vreau să te întorci.

— Nu fi ridicol!
— Phina, nu ştiu ce m-aş face dacă ai păţi ceva! Te rog să te întorci!
S-a înfipt pe picioare ca şi cum ar fi avut de gând să-mi blocheze drumul.
— Opreşte-te! am strigat eu. Pierzi timpul.
Un văl de durere i s-a aşternut pe chip, însă a dat din cap şi şi-a îndreptat din nou atenţia către lucrul pe care îl aveam de făcut. Am rupt-o amândoi la fugă.
Am ajuns la gura peşterii, dar nu se vedea nimeni, ci doar nişte haine de femeie împrăştiate peste tot pe jos, ca o piele lepădată. Kiggs şi cu mine ne-am uitat unul la celălalt, amintindu-ne rochia aceea împăturită pe care o găsiserăm în acelaşi loc data trecută. Răspunsul fusese sub ochii noştri, dar nu fuseserăm suficient de inteligenţi să-l vedem.
După toate aparenţele, Glisselda se luptase din răsputeri cât timp „Lady Corongi“ se dezbrăcase, aşa că mai era o speranţă că dragonul nu era încă în stare să zboare. Am ieşit din peşteră în iarba alunecoasă, plină de zăpadă, şi ne-am uitat în jur după ei. Glisselda a ţipat; ne-am întors către locul de unde răsuna glasul ei. Deasupra intrării în peşteră, profilat pe fundalul tot mai roz al cerului, stătea un bărbat gol, vânos, cu Glisselda

azvârlită peste umăr.

Trăise în palat deghizat în bătrână aproape întreaga viaţă a Glisseldei. îmbălsămat în parfum, evitându-i pe ceilalţi saari, câştigându-i încrederea Principesei Dionne, aşteptase să-i vină vremea cu o răbdare de care numai o reptilă poate fi în stare.

Oricât de mult timp îmi petrecusem printre saarantrai, nu mai văzusem niciodată unul transformându-se din om în dragon. S-a desfăcut, s-a întins, s-a înălţat, apoi s-a mai înfoiat puţin. Totul părea logic, privit astfel: toate componentele anatomiei lui umane ascundeau unele de dragon:

umerii care i se despărţiseră lăsând locul unor aripi, şira spinării care se lungise transformându-se în coadă, chipul care i se alungea, pielea căreia îi luau locul solzii. Şi toate astea fără să-i dea drumul Glisseldei; a terminat transformarea ţinând-o strâns în ghearele din faţă.

Dacă am fi fost deştepţi, ar fi trebuit să-l atacăm în timp ce se transforma, însă am rămas pe loc încremeniţi, prea uluiţi să reacţionăm.

Orice urmă de îndoială a fost alungată, în cele din urmă: era Imlann.

N-avea să poată zbura vreme de câteva minute; un saar proaspăt transformat este moale şi nevolnic, asemenea unui fluture proaspăt ieşit din crisalidă. Maxilarul îi funcţiona; putea totuşi să scuipe flăcări. L-am tras pe Kiggs înapoi în peşteră înainte ca mingea de foc să aterizeze în praful din faţa intrării, împrăştiind o ploaie de bolovani arşi într-o explozie de pucioasă. Imlann nu reuşea încă să scuipe un ghem foarte mare de foc, dar dacă şi-ar fi întins gâtul până înăuntrul peşterii, nu i-ar fi trebuit toată flacăra, cu atât mai mult cu cât Kiggs refuza să se retragă.

Cât avea să le ia lui Lars şi Abdo să ajungă la noi? Şi lui Orma, dacă era pe drum? Nu am întrezărit decât o singură cale de atac şi am dat să ies din peşteră.

— Ţi-ai pierdut minţile? a urlat Kiggs, apucându-mă de braţ.

întâmplarea făcea că mi le pierdusem. M-am întors şi l-am sărutat direct pe gură, pentru că era posibil ca acela să fie ultimul lucru pe care mai apucam să-l fac în viaţă şi pentru că îl iubeam şi mă umplea de tristeţe gândul că nu avea s-o ştie niciodată. Sărutul l-a uluit într-atât de tare încât mi-a dat drumul la braţ iar eu am ţâşnit de lângă el, ieşind pe povârnişul acoperit de zăpadă.

— Imlann! am ţipat, sărind şi dând din braţe ca o nebună. Ia-mă cu tine!

Monstrul a înălţat capul şi a urlat:

— Nu eşti dragon; am stabilit asta în spălătorie. Ce naiba eşti?

Asta era. Trebuie să mă dovedesc suficient de interesantă încât să nu mă ucidă pe loc şi exista o singură informaţie care ar fi putut avea rezultatul scontat.

— Sunt nepoata ta!

— Imposibil!

— Ba da! Este posibil! Linn s-a măritat cu omul, Clau...

— Să nu-i rosteşti numele! Vreau să mor fără să-l fi auzit rostit

vreodată. El e o chestie fără nume, opusul a tot ce este ard.

— Ei bine, fiica ta nenumită a făcut un copil cu chestia fără nume care era soţul ei.

— Orma ne-a spus...

— Orma a minţit.

— Ar trebui să te ucid.

— Ai face mai bine să mă iei cu tine. M-aş putea dovedi utilă în conflictul care se va declanşa.

Am întins braţele într-o postură dramatică. Rochia mea stacojie aducea cu o rană deschisă pe povârnişul nins.

— Faptul că sunt o corcitură mi-a conferit nişte calităţi formidabile pe care nu le posedă nici dragonii, nici oamenii. Pot intra în legătură telepatic cu alte corcituri; îi pot dirija de la distanţă doar cu puterea minţii. Am viziuni şi amintiri materne. Cum îţi închipui că am ştiut cine eşti?

Lui Imlann i-au fremătat nările, cu toate că nu-mi puteam da seama dacă era neîncrezător sau curios. Jos în peşteră, Kiggs s-a mişcat din loc, înaintând încetişor şi în tăcere până în poziţia de atac.

— Ştiu totul despre cabala ta, am spus, dându-mi seama cât era de important să nu mă opresc din vorbit. Ştiu că lovitura de stat de acasă prinde contur chiar în această clipă.

Imlann şi-a ridicat ţepii din creştet, ca şi cum gândul că ştiam lucrurile astea l-ar fi îngrijorat. O nimerisem? M-a cuprins un val de disperare, însă am insistat:

— L-ai ucis pe Ardmagar şi jumătate din familia regală; se apropie războiul. Dar Goreddul nu este încă suficient de slăbit încât să puteţi intra netulburaţi în el. Veţi avea nevoie de ajutorul meu.

Imlann a fornăit, scoţând fum pe nări.

— Mincinoaso! Ştiu că m-ai mai dus de nas şi înainte. N-ar fi trebuit să te grăbeşti atât cu lauda de sine. Chiar dacă m-aş încrede în puterile tale, îi eşti devotată prinţişo- rului din peşteră. Pe care dintre calităţile tale formidabile ţi-o vei folosi când o să mă aplec şi-o să-l prăjesc? între timp, flacăra mi s-a înteţit suficient.

Am deschis gura şi s-a auzit un sunet ca de sfârşitul lumii.

Nu venea de la mine, cu toate că mi-a luat ridicol de multă vreme să pricep asta. Lars, care se strecurase prin stânga, îşi pusese în funcţiune cimpoiul de război, şuierând, făcând o larmă drăcească şi înjurând în lumina zorilor. Imlann s-a întins după sursa zgomotului şi o siluetă întunecată a sărit la el din partea opusă, s-a agăţat de gâtul dragonului şi l-a apucat cu braţele şi cu picioarele de beregata încă moale. Imlann îşi azvârlea gâtul încoace şi încolo, însă Abdo se ţinea strâns - suficient cât să-l împiedice pe Imlann să scuipe flăcări.

— Kiggs! Acum! am strigat, însă el era deja acolo, înjunghiind piciorul cu care o ţinea pe Glisselda.

Imlann a bolborosit şi şi-a tras instinctiv piciorul. Am ajuns lângă Kiggs chiar în clipa aceea; împreună, am

răsucit-o pe Glisselda pe o parte. Eu am ajutat-o pe prinţesa care plângea să coboare stâncile până la intrarea în peşteră, în vreme ce Kiggs, nedorind să plece singur, l-a înjunghiat pe dragon şi în celălalt picior. Imlann s-a năpustit asupra lui şi, dintr-o lovitură, l-a proiectat prin aer până când a aterizat la nivelul nostru, pe spate, strivindu-şi plămânii. Glisselda a ţâşnit lângă el.

Am simţit un vânt vierbinte, sulfuros, şi am înălţat privirea. Imlann îşi lua zborul de pe coama dealului cu Abdo agăţat încă de gâtul lui. Am strigat, dar nu puteam face nimic. Abdo nu-i putea da drumul cât timp se aflau în aer; căderea l-ar fi ucis. Imlann a făcut alene un ocol în direcţia noastră. Dacă i se întăriseră solzii suficient cât să poată zbura, nici Abdo nu-l mai putea sugruma cât să nu-i permită să scoată flăcări. Se întorcea să ne pârjolească până când nu mai rămânea decât cenuşa din noi.

A ’

— înapoi! le-am strigat Glisseldei şi lui Kiggs, împin- gându-i către peşteră. Cât de adânc puteţi!

— Minciuna ta ne-a salvat! a spus Kiggs răsuflând greu, încă ameţit din pricina căzăturii.

Minciuna mea. Da.

— Grăbeşte-te! Fugi! l-am implorat eu.

Ceva uriaş a ţipat pe cer chiar deasupra mea. Am ridicat privirea, l-am văzut pe Orma năpustindu-se către Imlann şi am lăcrimat de uşurare.

Treizeci şi patru

Imlann s-a răsucit şi a întins-o sau, cel puţin, aşa a părut. L-a lăsat pe Orma să-l prindă aproape, înainte de a se eschiva şi de a-l înşfăca. Şi-au ţintuit unul altuia aripile şi au plonjat către pământ, însă au reuşit să scape din încleştare înainte să se lovească de copaci. S-au avântat către cer, căutând fiecare o oportunitate. Imlann scotea flăcări pe nări; Orma, nu. îl zărise pe Abdo şi nu voia să-l rănească. Umanitatea gestului mi-a tăiat respiraţia; prostia imensă din spatele lui m-a umplut de disperare.

Abdo, agăţat de gâtul lui Imlann, avea să-l împiedice pe Orma să folosească focul dar şi să-i smulgă lui Imlann capul cu dinţii. Singura speranţă a lui Orma ar fi fost să reuşească să-i dea drumul tatălui său din cer, însă acesta era cu un sfert mai lung decât el. Nu avea să fie uşor, iar Abdo ar fi putut muri oricum.

Dinspre oraş, un alt lucru imens şi întunecat se înălţa spre cer şi se apropia în viteză de cei doi dragoni încleştaţi. Era un alt dragon, dar nu-mi dădeam seama care. Le-a dat roată de la o distanţă sigură fără să-i confrunte, urmărind şi aşteptând doar.

în spatele meu, Kiggs i-a spus încetişor Glisseldei:

— Eşti rănită?

— Cred că mi-am fisurat o coastă, Lucian. Dar... Ard- magarul chiar e mort?

răsucit-o pe Glisselda pe o parte. Eu am ajutat-o pe prinţesa care plângea să coboare stâncile până la intrarea în peşteră, în vreme ce Kiggs,

nedorind să plece singur, l-a înjunghiat pe dragon şi în celălalt picior. Imlann s-a năpustit asupra lui şi, dintr-o lovitură, l-a proiectat prin aer până când a aterizat la nivelul nostru, pe spate, strivindu-şi plămânii. Glisselda a ţâşnit lângă el.

Am simţit un vânt vierbinte, sulfuros, şi am înălţat privirea. Imlann îşi lua zborul de pe coama dealului cu Abdo agăţat încă de gâtul lui. Am strigat, dar nu puteam face nimic. Abdo nu-i putea da drumul cât timp se aflau în aer; căderea l-ar fi ucis. Imlann a făcut alene un ocol în direcţia noastră. Dacă i se întăriseră solzii suficient cât să poată zbura, nici Abdo nu-l mai putea sugruma cât să nu-i permită să scoată flăcări. Se întorcea să ne pârjolească până când nu mai rămânea decât cenuşa din noi.

— înapoi! le-am strigat Glisseldei şi lui Kiggs, împin- gându-i către peşteră. Cât de adânc puteţi!

— Minciuna ta ne-a salvat! a spus Kiggs răsuflând greu, încă ameţit din pricina căzăturii.

Minciuna mea. Da.

— Grăbeşte-te! Fugi! l-am implorat eu.

Ceva uriaş a ţipat pe cer chiar deasupra mea. Am ridicat privirea, l-am văzut pe Orma năpustindu-se către Imlann şi am lăcrimat de uşurare.

Imlann s-a răsucit şi a întins-o sau, cel puţin, aşa a părut. L-a lăsat pe Orma să-l prindă aproape, înainte de a se eschiva şi de a-l înşfăca. Şi-au ţintuit unul altuia aripile şi au plonjat către pământ, însă au reuşit să scape din încleştare înainte să se lovească de copaci. S-au avântat către cer, căutând fiecare o oportunitate. Imlann scotea flăcări pe nări; Orma, nu. îl zărise pe Abdo şi nu voia să-l rănească. Umanitatea gestului mi-a tăiat respiraţia; prostia imensă din spatele lui m-a umplut de disperare.

Abdo, agăţat de gâtul lui Imlann, avea să-l împiedice pe Orma să folosească focul dar şi să-i smulgă lui Imlann capul cu dinţii. Singura speranţă a lui Orma ar fi fost să reuşească să-i dea drumul tatălui său din cer, însă acesta era cu un sfert mai lung decât el. Nu avea să fie uşor, iar Abdo ar fi putut muri oricum.

Dinspre oraş, un alt lucru imens şi întunecat se înălţa spre cer şi se apropia în viteză de cei doi dragoni încleştaţi. Era un alt dragon, dar nu-mi dădeam seama care. Le-a dat roată de la o distanţă sigură fără să-i confrunte, urmărind şi aşteptând doar.

în spatele meu, Kiggs i-a spus încetişor Glisseldei:

— Eşti rănită?

— Cred că mi-am fisurat o coastă, Lucian. Dar... Ard- magarul chiar e mort?

— A fost doar un bluf. Am mai văzut-o făcând asta. Este talentul ei special.

— Ei bine, du-te după ea! Stă în zăpadă în condurii de bal şi o să îngheţe.

Nu îmi dădusem seama până în clipa aceea cât de frig era. Nu aveam nici măcar o pelerină. Kiggs a venit lângă mine, dar eu nu-mi puteam lua

ochii de la bătălia de pe cer. Imlann zbura puţin mai către est cu fiecare mişcare; în curând aveau să se lupte deasupra oraşului. Dacă Orma nu era dispus să rişte viaţa unui băieţel, chiar avea de gând să îi dea drumul lui Imlann peste clădirile pline de oameni? Am simţit cum mă cuprinde şi mai tare deznădejdea.

Clopotele de la catedrală au început să bată într-un ritm care nu se mai auzise de patruzeci de ani: chemarea ard. „Dragoni! Adăpostiţi-vă!“

— Phina! a spus Kiggs. Vino înăuntru!

Din gura peşterii nu i-aş mai fi putut vedea pe dragoni, la cum erau dispuşi în clipa aceea. M-am îndepărtat de el, intrând mai adânc în zăpadă. Kiggs a venit după mine şi mi-a pus o mână pe braţ, ca pentru a mă trage înapoi, dar şi privirea lui era aţintită către cerul care se lumina.

— Cine este cel de-al treilea dragon?

Aveam o bănuială, dar nu şi energia de a-i explica.

— Pluteşte de colo-colo inutil, a spus Kiggs. Dacă ar fi un dragon de la ambasadă, mă gândesc că ar trebui să-i ia partea profesorului tău.

Ultimul cuvânt m-a luat prin suprindere. Sinceră să fiu, mă aşteptasem să spună „unchiul tău“. Rostisem adevărul chiar în faţa lui iar el nu putea - sau nu voia - să creadă, îmi oferea o ieşire uşoară către normalitate iar eu mă simţeam îngrozitor de tentată să o accept. Ar fi fost atât de

simplu să nu-l corectez, să trec totul cu vederea! N-ar fi presupus niciun efort.

Dar îl sărutasem şi rostisem adevărul. Iar acum eram schimbată.

— E unchiul meu, am spus, suficient de tare încât să fiu sigură că mă aude şi Glisselda.

Kiggs nu mi-a dat drumul la braţ, cu toate că mâna a părut să i se împietrească. S-a uitat către Glisselda; nu am văzut expresia de pe chipul ei. Kiggs a spus:

— Phina, nu glumi! Ne-ai salvat. S-a terminat.

L-am privit fix până când s-a uitat în ochii mei.

— Dacă ai pretenţia să-ţi spun adevărul, ai putea avea măcar bunăvoinţa să-l crezi.

— Nu poate fi adevărat! Lucrurile astea nu se întâmplă. Glasul i se împotmolea şi roşise până în vârful urechilor. Vreau să zic, ceea ce mătuşa Dionne ar fi putut pune la cale... O să admit că lucruri din astea se întâmplă, într-adevăr. Poate, uneori.

Fusese pe punctul de a se întâmpla la sugestia lui Lady Corongi, mi-am dat eu, brusc, seama.

— Dar încrucişarea speciilor este cu siguranţă imposibilă, a continuat Kiggs cu încăpăţânare. Suntem ca pisicile şi câinii, cum se spune.

— Cum sunt caii şi măgarii, am spus eu. Vântul rece mă facea să lăcrimez. Se întâmplă.

— Ce-ai spus despre mama mea, Lucian? a întrebat Glisselda cu glas tremurat.

Kiggs nu i-a răspuns. Mi-a dat drumul la braţ, dar nu s-a îndepărtat. Pupilele i s-au mărit. I-am urmărit privirea şi l-am văzut pe Orma extrăgându-se dintr-o priză în ultimul moment, măturând cu coada un coş

şi acoperişul

unei taverne. Bubuitura a ajuns la urechile noastre o clipă mai târziu, dimpreună cu ţipetele orăşenilor înspăimântaţi.

— Sfinţi din Ceruri! a strigat Glisselda, care se apropiase de noi fără ca eu să o aud, apăsându-se într-o parte a trunchiului. De ce nu-l ajută şi celălalt?

De fapt, „celălalt[1]* plutea alene către noi. Devenea tot mai mare, până când a aterizat în cele din urmă mai la vale de noi; o pală de vânt sulfuros ne-a făcut să ne tragem un pas înapoi. Şi-a întins gâtul de şarpe şi apoi a început să facă opusul a ceea ce făcuse Imlann, strângându-se în sine, răcindu-se şi condensându-se până când a căpătat formă umană. Basind a rămas gol puşcă în zăpadă, frecându-şi palmele una de alta.

— Saar Basind! am ţipat eu, chiar dacă ştiam că era inutil să fiu furioasă pe el. îl laşi pe Orma să fie ucis! Pre- schimbă-te la loc imediat!

Ochii lui Basind s-au întors către mine, iar eu am încremenit. Avea privirea ascuţită. Cu mişcări line şi coordonate a început să-şi croiască drum prin zăpadă către mine. Şi-a dat părul moale din ochi şi a spus:

— Lupta aceasta nu are nimic de-a face cu mine, Sera- phina. Am strâns informaţiile relevante despre unchiul tău, iar acum am voie să mă duc acasă.

M-am uitat la el cu ochi mari.

— Eşti... Eşti de la...

— Comisia de Cenzori, da. îl verificăm pe unchiul tău în mod regulat, dar a fost greu de prins. De obicei observă şi strică testul. De data asta dădea dovadă de emotivitate excesivă pe mai multe fronturi în acelaşi timp; nu putea să-şi păstreze vigilenţa. Ardmagarul ordonase deja exciza- rea lui Orma, scutindu-mă de chinul de a trebui să susţin utilitatea procedurii.

— Ce a făcut Orma? a întrebat Glisselda din spatele meu.

M-am întors; stătea pe un afloriment, arătând surprinzător de imperială, profilându-se pe fundalul cerului care se colora în roz şi auriu în jurul ei.

— A pus de nenumărate ori interesul nepoatei sale, care este pe jumătate om, mai presus de cel al poprului său, a spus Basind pe un ton plictisit. A manifestat câteva emoţii în cantităţi care depăşesc limitele maxime admise, inclusiv iubire, ură şi durere. Chiar în acest moment pierde o bătălie pe care ar fi putut s-o câştige foarte uşor, doar din grijă faţă de un fiu de om pe care nici măcar nu îl cunoaşte.

în timp ce Basind vorbea, Orma a fost azvârlit în clopotniţa catedralei, strivind acoperişul turnului cu spatele. Resturile de ardezie şi de lemn au ricoşat în clopote, adăugând o larmă îngrozitoare la chemarea la ard care continua să răzbată dinspre bisericile oraşului.

— îi ofer azil, a spus Glisselda, încrucişându-şi braţele pe piept.

Basind a ridicat o sprânceană.

— Vă distruge oraşul.

— Se luptă cu un trădător de neam. Imlann a încercat să-l ucidă pe Ardmagar!

Basind a ridicat din umerii osoşi.

— Ca să fiu sincer, asta nu mă priveşte câtuşi de puţin.

— Nu îţi pasă dacă pacea se destramă?

— Noi, Cenzorii, existăm de dinaintea păcii şi vom fi aici multă vreme după ce se va fi destrămat.

S-a uitat la propriul trup, părând să remarce pentru prima oară că era gol. A dat să pornească către gura peşterii. Kiggs a încercat să-i aţină calea; Basind şi-a dat ochii peste cap.

— Corpului ăstuia ridicol îi este frig. Sunt haine pe jos în peşteră. Dă-mi-le!

Kiggs a făcut întocmai fără să se împotrivească. Am fost uluită de promptitudinea lui, până când am văzut cu propriii-mi ochi ce-şi amintise el: era rochia lui Lady Corongi. Basind a îmbrăcat-o, bombănind că era prea strâmtă, dar fără să remarce nimic altceva la ea. S-a întors pe călcâie şi a pornit agale prin tunelul de ieşire în caz de asediu, netulburat.

— Lucian! a ţipat Glisselda. Nu-l lăsa să plece! Nu sunt convinsă că e prietenos.

— Toate tunelurile sunt blocate. Va fi arestat înainte să apuce să facă vreun rău.

De-ar fi fost aşa! Răul fusese făcut. Mi-am întors privirea către cer, unde unchiul meu încasa lovitură după lovitură. Chiar dacă supravieţuia, avea să fie trimis înapoi în Tanamoot, unde urma să i se cureţe creierul. Nu puteam suporta ideea.

Imlann l-a trântit din nou, dar de data asta Orma nu şi-a putut reveni suficient de repede. Luase foc; a coborât în picaj şi a aterizat de-a dreptul în râu, distrugând Podul Ţipătu- Lupului. Un nor de abur s-a înălţat în locul în care căzuse.

Mi-am dus o palmă la gură. Imlann se răsucea pe cer, ţipând şi scoţând flăcări victorios. Soarele ce tocmai răsărise i se reflecta în solzi.

Ajunul Tratatului se încheiase. De obicei noi, goreddienii, închinam în cinstea luminii celei noi strigând: „Războaiele cu dragonii s-au încheiat pentru totdeauna!" Anul acesta, însă, toată lumea ieşise în stradă ca să se uite la nişte dra- goni care se luptau unul cu celălalt deasupra capetelor lor.

încă se mai auzeau ţipete, dar nu erau ale orăşenilor. Tonalitatea era diferită. Brusc, mi-am dat seama că punctele negre care se zăreau pe cer înspre sud şi pe care le

luasem drept un stol de păsări zburau prea repede şi creşteau mult prea mult ca să fie păsări.

Eskar şi micul ard se întorceau.

Dragonul Imlann, bunicul meu din partea mamei, nu a încercat să fugă şi nici nu şi-a muşcat propria coadă, pre- dându-se. A zburat ţintă către

dragonii care se apropiau, scoţând flăcări şi urlând, fără nicio şansă de scăpare.

Ca Lady Corongi, fusese necinstit, crud şi calculat, încercase să ucidă întreaga familie regală şi pe Ardmagar; aproape că reuşise să-şi ucidă propriul fiu. Ultimul său atac era sinucigaş de-a dreptul. Şi, cu toate astea, văzându-l astfel, cuprins de furia bătăliei, lovind şi plesnind în stânga şi în dreapta gata să sfâşie tot cerul, am simţit cum mă inundă o îngrozitoare părere de rău. Era tatăl mamei mele. Ea îi distrusese şi lui viaţa, la fel cum şi-o nenorocise pe a ei măritându-se cu tatăl meu, dar oare, la urma urmei, încăpăţânarea ei era atât de diferită de atacul acesta? Nu se împotrivise şi ea sorţilor?

Eskar nu-l putea trânti de una singură. împreună, trei dragoni au reuşit într-un târziu să-i dea foc şi chiar şi atunci a rămas în aer mai mult decât mi-aş fi închipuit că e posibil. Când Eskar l-a decapitat în cele din urmă, a fost mai degrabă o ucidere din milă decât o victorie. Am privit trupul bunicului meu răsucindu-se în aer, luminos ca o cometă, şi am plâns.

Clopotele şi-au schimbat ritmul într-unul de avertizare de incendiu, căci în sudul oraşului începea să se înalţe fum. Chiar şi mort, Imlann provoca o mulţime de stricăciuni.

M-am întors către gura peşterii. Ochii mă usturau, faţa şi mâinile îmi îngheţaseră, iar în piept simţeam un gol imens. Kiggs şi Glisselda stăteau unul lângă celălalt şi amândoi mă cercetau neliniştiţi, prefacându-se că nu o fac. în spatele lor, în întuneric, stătea Lars, de care aproape că

uitasem. îşi ţinea cimpoiul atât de strâns în mână că i se albiseră încheieturile degetelor.

— Phina! a spus el când ni s-au întâlnit privirile. Ce s-a înthâmplat cu Abdo?

Dragonului de gâtul căruia stătuse agăţat Abdo i se dăduse foc şi fusese decapitat. Nu reuşeam să întrezăresc vreo urmă de speranţă.

— Nu-l pot căuta, Lars, am spus eu.

Ideea de a întinde mâna după Abdo în minte şi de a o retrage goală mă înspăimânta.

— Nu phoţi sau nu vhrei?

— Nu vreau!

Lars mi-a aruncat o privire feroce.

— Ba ai s-o faci! îi datorezi athâta lucru! El a sacrificat thotul pentru thine, bucuros! A coborhât zidul, s-a arunchat înspre dragonul acela, a fliăcut thot ce i-ai ceruth şi mai mult. Ghăseste-1!

>

— Şi dacă nu e acolo?

— Athunci ai să-l găseşti în Ceruri, dar thot ai să dai de el.

Am încuviinţat, croindu-mi drum prin zăpadă către Lars. Kiggs şi Glisselda s-au tras în lături să mă lase să trec. Amândoi mă priveau cu ochi mari.

— Ţine-mă dreaptă, te rog, i-am spus lui Lars, care şi-a pus braţul în care nu ţinea cimpoiul pe după umerii mei şi m-a lăsat să-mi sprijin capul

de pieptul lui. Am închis ochii.
L-am găsit pe Abdo imediat. Conştient, treaz, aproape neatins, şedea pe ceea ce părea a fi o insulă în mijlocul râului. Mi-am concentrat privirea din viziune ca să mă uit mai bine. Abdo mi-a făcut cu mâna, zâmbind printre lacrimi şi abia în clipa aceea mi-am dat seama pe ce şedea.
Era Orma.

— Abdo, dragonul acela este viu sau mort? am ţipat eu, dar Abdo nu a răspuns.
Poate nu ştia. Am dat roată pe deasupra. Pieptul lui Orma s-a înălţat - respira? Mulţimi de oameni se aflau pe ambele maluri, strigând şi fluturând torţe, prea speriaţi ca să se apropie de el. O umbră a trecut pe deasupra lor şi s-au împrăştiat ţipând. Era Eskar. A aterizat pe mal şi şi-a întins gâtul până jos, unde se afla unchiul meu.
Cu un efort uriaş, el a înălţat capul şi i-a atins nasul cu al lui.
— Abdo trăieşte! am bolborosit eu, ieşind din viziune. E în râu cu unchiul Orma. Probabil că a sărit de pe un dragon pe celălalt în aer.
Lars m-a strâns în braţe şi m-a sărutat pe creştet, apoi şi-a stăvilit exuberanţa.
— Unchiul tău?
— Mişcă. Nu prea bine. Eskar e acolo; o să aibă grijă de el.
Aşa speram, cel puţin. Nu mai făcea parte din Comisia de Cenzori? Ea fusese cea care îl forţase pe unchiul meu să vadă de Basind. Ştiuse cine era? Plângeam înfundat în vesta lui Lars.
Am simţit o altă mână pe umăr. Principesa Glisselda îmi întindea batista ei.
— Acestea sunt formidabilele tale puteri mentale? m-a întrebat ea înceşor. îţi poţi vedea tovarăşii în gând? Aşa m-ai găsit pe mine?
— Nu poate vedea decât alţi metişi de dragon, a spus Lars, uitându-se urât fără ca cineva să ştie de ce.
— Mai sunt şi alţi metişi de dragon? a întrebat Glisselda şoptit cu ochii ei albaştri măriţi de uimire.
— Domniţă, a spus Lars. Eu însumi sunt unul.
Principesa a dat încetişor din cap, adâncită în gânduri.

— Şi băieţelul ăla porfirian. Despre el vorbiţi, nu?
Kiggs clătina din cap, mărşăluind în cerc fără nicio noimă.
— Aş putea crede că există unul pe lume, dar trei?
— Patru, cu tot cu Doamna Okra Carmine, am spus eu obosită.
De ce să nu-i dau în vileag pe toţi, cu toate că aveam o bănuială că Doamnei Okra n-o să-i placă asta?
— Se poate să fim şaptesprezece de toţi, dacă reuşesc să dau de urma celorlalţi.
9
Optsprezece, dacă reuşeam să dau de Jannoula, sau dacă dădea ea de mine.
Glisselda părea uimită, însă Kiggs îşi ţinea maxilarul încleştat ca şi cum

n-ar fi dat crezare vorbelor mele.
— L-ai auzit pe Basind referindu-se la Orma ca fiind unchiul meu, i-am spus. îţi aminteşti cum ai crezut că-l iubesc, cum te săturaseşi să-ţi dai cu presupusul? în sfârşit ai primit explicaţia pe care o aşteptai.
Kiggs clătina din cap cu încăpăţânare.
— Nu pot pur şi simplu să... Ai sângele roşu. Râzi şi plângi ca toţi ceilalţi...
Lars a părut să se înalţe protector deasupra mea. Mi-am pus o mână pe braţul lui ca să-l liniştesc şi i-am spus în gând:
— A venit vremea. Pot să o fac.
Prinţul şi prinţesa se holbau la mine, fascinaţi de câte mâneci şi legături a trebuit să desfac. Mi-am întins braţul dezgolit către ei; lumina soarelui s-a reflectat în solzii din argint. Bătea un vânt îngheţat. Nimeni nu spunea nimic.
Kiggs şi Glisselda nu se mişcau. Eu nu mă uitam la chipurile lor; nu voiam să citesc toate expresiile de dezgust care probabil li se întipăreau pe faţă. Mi-am legat hainele la loc, mi-am înghiţit nodul din gât şi am bolborosit:
— Ar trebui să intrăm şi să vedem cine mai trăieşte.

Verişorii regali au tresărit, ca treziţi dintr-un vis îngrozitor şi s-au năpustit în peşteră, înaintea mea şi departe de mine. Lars m-a luat pe după umeri. M-am sprijinit de el pe tot drumul până la castel, plângând jumătate pentru Orma, jumătate de milă pentru mine însămi.

Treizeci si cinci

t

Când ne-am întors, tot palatul era cuprins de agitaţie, căutând-o pe Glisselda. Numai noi ştiam unde fusese. Din tuneluri a ieşit o fată sfârşită şi înfrigurată, însă în decurs de câteva minute, înainte chiar să afle ce se întâmplase cu mama şi bunica ei, îşi luase deja aerul regal şi liniştea curtenii panicaţi şi şefii de stat înspăimântaţi.
Principesa Dionne nu supravieţuise peste noapte. Regina rezista cu greu. Glisselda a fugit la etaj să vegheze la căpătâiul bunicii ei.
Kiggs s-a dus direct la străjerii lui, cerându-le să-i dea raportul şi asigurându-se că şi-au preluat îndatoririle diurne fără incidente. îl arestaseră pe Basind; Kiggs a decis că era nevoie să fie interogat cum se cuvine şi a fugit intr-acolo.
Lars şi cu mine am fost lăsaţi de capul nostru. Fără un cuvânt, m-a prins de braţ şi m-a condus pe coridoarele întortocheate până când am dat de o uşă. Ne-a deschis servitorul lui Viridius, Marius. Viridius se auzea ţipând în spatele lui.
— Ce fel de fiu de căţea bate la uşă înainte de răsăritul soarelui?
— Soarele a răsărit, Maestre, a spus Marius plictisit, dând ochii peste cap şi facându-ne semn să intrăm. E doar Lars si...
9
Silueta lui Viridius a întunecat cadrul uşii dinspre camera de culcare. Se ţâra cu ajutorul a două bastoane. Expresia i s-a îmbunat când a dat cu ochii de noi.

— Vă rog să mă iertaţi, dragilor! Aţi trezit un bătrân cu faţa la cearşaf.
Lars, care mă susţinea, a declamat:
— Are nhevoie de un lhoc unde să doarmă.
— Nu mai are un apartament al ei? a întrebat Viridius, strângând pernuţele şi un halat de-al lui de pe canapea, ca să-mi facă loc. Şezi, Seraphina! Arăţi îngrozitor.
— Şi-a revelhat adevăratha natură dinaintea principelui şi a prinţesei, a spus Lars, punând o mână pe umărul bătrânului. Nu ar threbui să iasă în lume phână când nu se odihneşte, în linişte, depharte de oameni.
Marius s-a dus în camera de studiu să-mi pregătească un pat improvizat, însă eu am adormit chiar acolo, pe canapea.
Am moţăit întreaga zi. Viridius şi Lars i-au ţinut pe toţi la distanţă şi nu au pus întrebări.
A doua zi de dimineaţă m-am trezit şi am dat cu ochii de Lars, care şedea la capul patului meu improvizat.
— Prinţesa a trecut pe aici, a spus el. Vhrea să mergem în birhoul Reginei după ce te îmbhraci. S-au înthâmplat multe.
Am dat din cap. Mintea îmi era înceţoşată. Mi-a oferit braţul şi am plecat împreună într-acolo.
Principesa Glisselda se instalase la biroul masiv al bunicii ei; dinaintea ei, într-un semicerc, fuseseră dispuse opt scaune cu spătar înalt, dintre care majoritatea erau ocupate deja. Kiggs era în spatele ei, citind o scrisoare împăturită; a aruncat o privire către uşa pe care am intrat, Lars şi cu mine, dar nu a ridicat capul. La dreapta prinţesei, lângă fereastră, asemenea unei umbre cenuşii, stătea tatăl meu. A zâmbit stins. L-am salutat cu o înclinare a capului şi l-am urmat pe Lars până la cele două scaune goale de lângă Doamna Okra Carmine.

Abdo s-a iţit din spatele formelor ei generoase şi mi-a făcut cu mâna.
Regentul Samsamului, Contele Pesavolta din Ninys, Ambasadorul Fulda şi Ardmagarul ocupau celelalte scaune. Regentul era îmbrăcat din cap până în picioare în negru. Pletele cenuşii îi ajungeau până la umeri. Contele Pesavolta era lat în spate, rumen în obraji şi chel. Amândoi arborau acelaşi aer acru, însă. Lars se prăvălise pe scaun lângă mine, ca şi cum ar fi încercat să se facă mic, aruncând priviri prudente către Regent.
Principesa Glisselda şi-a împreunat mâinile micuţe pe birou dinaintea ei şi şi-a dres glasul. Purta un mantou alb şi diadema celui dintâi moştenitor. O plasă aurie îi înfrâna bogăţia de bucle. Deşi era micuţă, părea să umple încăperea cu lumina ei. A spus:
— Mama mea e moartă, iar bunica este extrem de bolnavă. Eu sunt prima moştenitoare la tron. Boala Reginei - fie ca Sf. Eustace să o ţină cât de mult va binevoi! - impune ca eu să vorbesc, să hotărăsc şi să acţionez în numele ei.
Regentul şi Contele Pesavolta s-au foit în scaunele lor, bombănind. Glisselda s-a răstit:
— Domnule Consilier Dombegh! Precedentul!

Tatăl meu şi-a dres glasul:

— Când Regina Favonia II a fost incapacitată de un atac de apoplexie, Principesa Annette a slujit ca regină supleantă până când s-a refăcut. Niciun goreddian nu v-ar contesta acest drept, înălţimea Voastră.

— Nu aveţi decât cincisprezece ani! a spus Contele Pesavolta.

Chipul rotund zâmbea, însă privirea îi era împietrită.

— Nu am dorit să par lipsit de respect.

— Regina Lavonda avea doar şaptesprezece ani când a negociat cu mine, a spus brusc Comonot.

îşi odihnea mâinile pe genunchi; pe fiecare deget purta mai multe inele făcute de quigutli care scânteiau asemenea unei comori miniaturale pe fundalul bleumarin al mantoului.

— Tinereţea ei nu a reprezentat o scuză pentru neghiobia de care a dat dovadă, a spus Regentul, aruncând priviri furioase pe deasupra nasului ascuţit.

Comonot nu a băgat în seamă remarca lui; i se adresa doar Glisseldei.

— Era deja regină de drept. Era deja mamă. A urcat Tre- cătoarea îndoită pe o furtună îngrozitoare, însoţită de doar două păstoriţe din Avanpostul Dewcomb pe post de ghizi. Nu-mi imaginasem că o fiinţă raţională ar putea înfrunta o astfel de vreme, aşa că nici măcar nu mi-am pus saarantrasul să o întâmpin. Iscoadele mele au adus-o în peştera noastră pe fetiţa aceea micuţă, pe jumătate îngheţată, cu zăpada învârtejindu-se în jurul ei. Cu toţii ne uitam la ea cu gura căscată, neştiind sigur ce să credem, până când şi-a dat jos gluga tivită cu blană şi şi-a desfăşurat şalul de lână care îi acoperea faţa. M-a privit drept în ochi şi atunci am ştiut.

— Era deja regină de drept. Era deja mamă. A urcat Tre- cătoarea îndoită pe o furtună îngrozitoare, însoţită de doar două păstoriţe din Avanpostul Dewcomb pe post de ghizi. Nu-mi imaginasem că o fiinţă raţională ar putea înfrunta o astfel de vreme, aşa că nici măcar nu mi-am pus saarantrasul să o întâmpin. Iscoadele mele au adus-o în peştera noastră pe fetiţa aceea micuţă, pe jumătate îngheţată, cu zăpada învârtejindu-se în jurul ei. Cu toţii ne uitam la ea cu gura căscată, neştiind sigur ce să credem, până când şi-a dat jos gluga tivită cu blană şi şi-a desfăşurat şalul de lână care îi acoperea faţa. M-a privit drept în ochi şi atunci am ştiut.

A urmat o tăcere prelungită, până când Glisselda a întrebat:

— Ce ai ştiut, Ardmagare?

— Că îmi găsisem egalul, a spus Comonot, cu trăsăturile concentrate, adâncit în amintiri.

Glisselda a făcut un semn cu capul în direcţia Ardma- garului, surâzând. A întins o mână către Kiggs, care i-a înmânat pergamentul împăturit.

— Azi dimineaţă am primit o scrisoare. Domnule Ambasador Fulda, vrei, te rog, s-o citeşti cu glas tare?

Ambasadorul a scos o pereche de ochelari din vestă şi a citit:

Noi, subsemnaţii, am preluat controlul asupra mei începând de ieri. Ne proclamăm conducători de drept peste Tanamoot, peste toate pământurile şi armatele sale, până când vom fi, la rândul nostru, îndepărtaţi cu forţa de la putere.

Trădătorul Comonot trăieşte încă. Este căutat pentru crime împotriva neamului dragonilor, printre care enumerăm: încheierea de tratate şi de alianţe împotriva voinţei Kerului, păgubitoare pentru valorile şi modul nostru de viaţă, dedarea la emotivitate excesivă; fraternizarea cu oameni, tolerarea eterocliţilor, demersurile întru modificarea firii noastre de dragoni în sensul apropierii ei de cea a oamenilor.

Solicităm înapoierea lui imediată către Tanamoot. Refuzul de a vă conforma va echivala cu o declaraţie de război. Admiteţi, goreddieni, că nu sunteţi în postura de a vă lupta. Ne aşteptăm să acţionaţi în conformitate cu interesele voastre. Aveţi la dispoziţie trei zile.

— Este semnat de zece generali, a spus Ambasadorul Fulda, împăturind la loc pergamentul.

Comonot a dat să zică ceva, dar Glisselda l-a redus la tăcere cu un gest.

— Dragonul Imlann, din postura de guvernantă a mea, m-a învăţat că Goreddul este puternic şi că dragonii sunt slabi şi demoralizaţi. Am crezut asta până când am văzut cu ochii mei cum luptă dragonii. Orma a distrus Podul Ţipătu-Lupului şi a retezat acoperişul Sf. Gobnait; acolo unde a căzut Imlann, a ars un cartier întreg. Cât ar fi fost de rău dacă s-ar fi războit cu noi şi nu unul cu celălalt? Dragomachia este un haos. Mă tem că trebuie să le dau dreptate conspiraţioniştilor: nu le-am putea face faţă de unii singuri dragonilor. Oricât de mult te-aş admira, Ard- magare, va trebui să mă convingi să nu te înapoiez.

Glisselda s-a întors către Fulda.

— Domnule ambasador, dragonii îşi vor susţine Ard- magarul?

Fulda şi-a ţuguiat buzele, gânditor.

— Nu este o succesiune legală, atât timp cât Comonot este în viaţă. Unii pot respinge cabala doar din acest motiv, dar îmi închipui că generaţiile mai vârstnice vor subscrie în mare măsură la ţelurile lor.

— Nu sunt de acord! a spus Ardmagarul.

— Generaţia mai tânără, a insistat Fulda, va opta categoric în favoarea păcii. Asta ar putea duce la un război între generaţii.

— Infanta! a spus Regentul Samsamului fluturând din degetul ciolănos ca şi cum ar fi mustrat-o. Nu se poate să vă gândiţi să-i oferiţi acestei creaturi azil politic! A fost suficient de umilitor faptul că bunica dumneavoastră - Sf. Eustace s-o sară la numărătoare! - a negociat cu el. Nu-i arătaţi îndurare când propriul neam îi vrea moartea.

— V-aţi târî ţara - şi Ţinuturile Sudice, împotriva voinţei lor - într-un război civil între dragoni, a rostit Contele Pesavolta tărăgănat, bătând darabana pe burta imensă.

— Dacă îmi permiteţi! a intervenit tatăl meu. Tratatul conţine o clauză care îi interzice Goreddului să intervină în chestiunile interne ale dragonilor. Nu am avea voie să ne implicăm intr-un război civil.

— Ne-ai legat de mâini şi de picioare, Ardmagare, a spus Glisselda, iar guriţa frumoasă i s-a strâmbat intr-un surâs sardonic. Ar trebui să încălcăm propriul tău tratat ca să te putem salva.

— S-ar putea să fie nevoie să încălcăm tratatul ca să salvăm tratatul, a spus Ardmagarul.

Glisselda s-a întors către Ninys şi Samsam.

— Voi doriţi să-l înapoiem pe Comonot. Se poate să hotărăsc că nu pot face acest lucru. Dacă se ajunge la război între Goredd şi dragoni, mă pot baza pe voi? Dacă nu pentru ajutor, măcar să nu profitaţi de ocazie pentru a ridica armele împotriva noastră?

Regentul Samsamului era palid şi nervos; Contele Pesa- volta, şovăitor şi descumpănit. Amândoi au bolborosit ceva care aducea cu, dar nu era chiar cuvântul „da“.

— Tratatul Goreddului cu Ninys şi Samsam i-a surghiunit pe cavalerii de pe întreg teritoriul Ţinuturilor Sudice, a reluat Glisselda cu ochii albaştri fixându-i rece. Nu voi risca un război dacă nu suntem liberi să resuscităm drago- machia. Ar însemna să renegociem acea înţelegere.

— înălţimea Voastră, a spus tatăl meu, mulţi dintre cavalerii samsamezi şi ninys se zice că au fugit către Fortul Exterior, pe Insula Paola. Dragomachia lor se poate să fie în stare mai bună decât a noastră. Modificarea tratatului le-ar putea permite cavalerilor din toate cele trei ţări să colaboreze.

Principesa a dat din cap cu un aer gânditor.

— Aş avea nevoie de ajutorul dumitale să redactăm acest document.

— Aş fi onorat, a spus tatăl meu, făcând o plecăciune.

Regentul Samsamului şi-a îndreptat ţinuta, iar gâtul lui subţire s-a întins ca al unui vultur.

— Dacă va însemna să îi repunem în drepturi pe exilaţii noştri, poate că Samsamul ar fi dispus să negocieze un soi de pact de nonagresiune.

— Ninys nu s-ar dat niciodată de partea dragonilor împotriva Goreddului, a anunţat Contele Pesavolta. Vă susţinem, desigur!

Glisselda a înclinat din cap. în spatele ei, Kiggs a mijit ochii neîncrezător. Ninys şi Samsam s-ar fi zvârcolit în scaunele lor dacă ar fi ştiut cu câtă atenţie erau observaţi.

— Asta mă aduce în sfârşit la voi, a spus prinţesa, făcând un gest elegant către noi, metişii de dragon. Avem aici un băieţel neînfricat care a strâns de gât un dragon într-o variantă proprie de dragomachie, un bărbat care poate proiecta maşinării de război complicate...

— Şi instrumente muzicale, a bombănit Lars.

— ...o femeie care poate prevede viitorul apropiat cu ajutorul stomacului şi o alta care ar putea da de urma altor fiinţe cu însuşiri extraordinare. Glisselda mi-a zâmbit cald.

9 9

Cel puţin, ai spus că mai sunt şi alţii. Toţi sunt la fel de înzestraţi?

9

Aproape că am răspuns că nu ştiu, dar mi-a trecut prin minte că era posibil. Dacă m-aş fi gândit, aş fi ştiut ce să aştept de la cei trei: Abdo se cocoţa peste tot, Lars construia foişoare şi poduri, Doamna Okra smulgea buruieni înainte să răsară. Fiecare dintre groteştii mei avea câte o preocupare specială. Omul Pelican se uita la stele. Plăcintă cu Mere era el însuşi un monstru. Jannoula - dacă aş fi avut curajul s-o mai caut vreodată - mi se putea sui drept în minte, dar poate că nu doar într-a mea.

— Cred că împreună am fi formidabili, am spus. Şi cred că i-aş putea găsi pe ceilalţi, dacă i-aş căuta. Mi-am dorit să le dau de urmă.

— Fă-o! a spus Glisselda. De orice ai nevoie - cai, stră- jeri, bani - vorbeşte cu Lucian şi el te va ajuta.

A făcut un semn din cap către vărul ei; el i l-a întors, deşi evita să se uite în direcţia mea.

Regentul n-a mai suportat.

— îmi cer iertare, înălţimea Voastră, dar cine sunt aceşti oameni? O cunosc pe ambasadoarea Contelui Pesavolta, dar ceilalţi? Un muntean mocofan, un băieţel porfirian şi această. .. Această femeie...

— Fiica mea, Seraphina, a spus tata cu o expresie dură pe chip.

— O, asta explică totul! a strigat Regentul. Principesă? Ce se petrece?

In clipa aceea de şovăire, mi-am dat seama că se simţea stânjenită - pentru mine, pentru noi toţi. Noi reprezentam poanta din sute de bancuri porcoase. Cum să-i vorbească despre astfel de lucruri dezgustătoare conducătorului unei ţări străine?

M-am ridicat în picioare, pregătită să o scutesc de chin. Tatăl meu avusese aceeaşi idee şi şi-a găsit primul vorbele:

— M-am căsătorit cu un dragon. Fiica mea, pe care o iubesc, este pe jumătate dragon.

— Tată! am ţipat eu, îngrozită pentru el, recunoscătoare, tristă şi mândră în acelaşi timp.

— Infanta! a bolborosit Regentul, sărind în picioare. în numele Sf. Vitt, acestea sunt nişte monstruozităţi, nişte fiare fără suflet!

Contele Pesavolta a fornăit.

— Nu pot să cred că vă făceaţi griji în legătură cu loialitatea noastră, dar sunteţi dispusă să vă încredeţi în

chestiile astea. Cum puteţi fi sigură măcar de partea cui se vor posta: a dragonilor sau a oamenilor? Ambasadoarea mea pare deja hotărâtă să aleagă Goreddul în defavoarea Ninysului. Acesta nu poate fi decât primul act de trădare din partea ei.

— Aleg ce e drept, a mârâit Doamna Okra, aşa cum mă aştept să faceţi şi domnia voastră, Excelenţă!

Comonot s-a întors către Ninys şi Samsam. Ochii îi scăpărau, însă glasul îi degaja autoritate calmă.

— Nu vedeţi că nu se mai pune problema unui conflict între dragoni şi oameni? Dezacordul este între cei care cred că pacea merită păstrată şi

cei care şi-ar dori să ne războiul până când una dintre părţi este distrusă. Sunt dragoni care văd binele pe care l-a adus tratatul. Ni se vor alătura. Cei tineri au fost crescuţi în spiritul unor idealuri paşnice; nu vor ţine partea acestor generali cărunţi care îşi doresc comorile şi terenurile de vânătoare înapoi.

S-a întors către Glisselda şi a făcut un gest către cer.

— Ceva ce noi, dragonii, am învăţat de la voi este că suntem mai puternici împreună. Nu trebuie să înfruntăm întreaga lume de unii singuri. Hai să apărăm împreună pacea!

Principesa Glisselda s-a ridicat, a ocolit biroul din stejar masiv şi l-a îmbrăţişat pe Comonot, alungând orice îndoială. Nu avea să-l predea generalilor lui. Aveam să pornim la război în numele păcii.

» »

Şedinţa s-a suspendat; Regentul şi Contele Pesavolta nu ştiau cum să iasă mai repede din încăpere. Glisselda şi Kiggs plănuiau deja cum era mai bine să se adreseze consiliului în după-amiaza respectivă. Prinţesa îi zâmbea sfioasă vărului ei.

— Ai avut dreptate: Ninys şi Samsam au reacţionat prost. Am sperat să dau dovadă de eficienţă, însă ar fi trebuit să mă întâlnesc cu fiecare separat. Hai, jubilează dacă simţi nevoia!

— Dimpotrivă, a spus Kiggs blând. Instinctul nu te-a înşelat. In cele din urmă, tot ar fi aflat de existenţa metişilor de dragon şi ne-ar fi acuzat de duplicitate. O să le treacă.

Mă holbam la ceafa prinţului de parcă mi-ar fi putut arăta dacă el însuşi se obişnuise cu ideea. Dacă refuzul lui de a se uita la mine era un semn, atunci răspunsul era nu. M-am desprins cu greu de pe loc şi i-am lăsat să-şi vadă de planuri.

Tatăl meu mă aştepta pe coridor cu braţele încrucişate şi privirea nerăbdătoare. Mi-a întins mâna când m-a văzut. Am luat-o şi am rămas pe loc, tăcuţi.

— îmi pare rău! a spus el în cele din urmă. Am trăit atât de mult în temnita asta, încât... încât am simtit că nu mai rezist.

L-am strâns de mână şi i-am dat drumul.

— Ai făcut exact ce aveam şi eu de gând să fac. Şi acum ce-o să se întâmple? Sigur sunt repercusiuni pentru avocaţii care încalcă legea.

Avea o soţie şi alţi patru copii de întreţinut; nu m-a lăsat, inima să fac remarca asta.

El a zâmbit trist.

— Mi-am pregătit pledoaria vreme de şaisprezece ani.

— Vă rog să mă iertaţi, s-a auzit o voce din stânga mea, aşa că ne-am întors şi l-am văzut pe Comonot stând în apropierea noastră.

Şi-a dres glasul şi şi-a trecut mâna încărcată de bijuterii peste bărbie.

— Dumneata eşti - ai fost - omul încurcat cu nenumita. .. Vreau să zic, cu Linn, fiica lui Imlann?

Tata s-a înclinat scurt.

Comonot s-a apropiat, prevăzător ca o pisică.

— Şi-a abandonat casa, poporul, studiile, totul. Pentru dumneata.

A atins chipul tatălui meu cu degetele groase: obrazul stâng, pe cel drept, nasul şi bărbia. Tatăl meu s-a supus fără să clintească.

— Ce eşti? a întrebat Ardmagarul, iar glasul i-a răsunat neaşteptat de aspru. Nu eşti un maniac depravat. în nord eşti cunoscut ca fiind un interpret lucid al tratatului - îţi dai seama? Ai apărat în instanţă dragoni când nimeni n-ar fi făcut-o; să nu-ţi închipui că nu am remarcat. Şi cu toate astea, dumneata eşti cel care a ademenit-o pe fiica noastră departe.

— Nu am ştiut, a spus tatăl meu cu glas răguşit.

— Nu, dar ea a ştiut.

Comonot a pus o mână pe creştetul fără păr al tatălui meu, uluit.

— Ce a văzut ea? Şi eu de ce nu o pot vedea?

Tata s-a îndepărtat, a făcut o reverenţă şi a pornit de-a lungul holului. Preţ de o clipă, în curbura tristă a umerilor lui, am văzut ceea ce Comonot nu putea vedea: esenţa bunătăţii, povara pe care o purtase în tot acest timp, lupta continuă de a face ceea ce era bine în faţa acestui rău ireversibil, pe soţul îndurerat şi pe tatăl înspăimântat, pe autorul tuturor acelor cântece de dragoste. Pentru prima dată, am înţeles.

Comonot nu a părut tulburat de plecarea intempestivă a tatălui meu. M-a luat de braţ şi mi-a şoptit la ureche răsuflând greu, ca un copilaş:

— Unchiul tău este în infirmeria seminarului.

Am făcut ochii mari.

— S-a transformat?

Ardmagarul a ridicat din umeri.

— A refuzat categoric să lase vreun doctor saar să se apropie de el; pare convins că l-ar putea exciza pe loc. O să plece mâine oricum.

M-am îndepărtat de lângă el.

— Pentru că Basind îl va duce să i se cureţe creierul?

Comonot a plescăit din buzele groase, ca şi cum ar fi avut nevoie să simtă gustul amărăciunii mele ca s-o poată înţelege.

— Dimpotrivă. îl graţiez pe Orma - nu că Cenzorii se vor conforma edictelor unui Ardmagar exilat. La miezul nopţii, Eskar îl ia să-l ascundă şi nici măcar eu nu ştiu unde anume. S-ar putea să treacă multă vreme până când vă veţi revedea.

— Nu-mi spuneţi că încurajaţi eterocliţii emoţionali!

Privirea lui ascuţită ascundea o inteligenţă pe care nu o percepusem până atunci. Comonot a spus:

— Să-i încurajez, nu. Dar poate că am ajuns să înţeleg dedesubturile. Credeam că ştiu ce lucruri ar trebui să

învăţăm noi, dragonii, şi care sunt inutile, dar acum îmi dau seama că părerile mele s-au osificat. Eram la fel de inflexibil în modul meu de a vedea lucrurile ca şi generalii ăia ramoliţi care mi-au furat ţara.

Mi-a luat mâna într-a lui, a ridicat-o în aer şi şi-a lipit-o de gât. Am încercat să mă trag în lături, însă el nu s-a clintit, spunând:

— Fie ca acest gest să simbolizeze faptul că mă pun sub ocrotirea ta, căci mă îndoiesc că vei fi de acord să mă muşti de ceafa. Tu eşti profesorul meu. Voi asculta şi mă voi strădui să învăţ.

— Mă voi strădui să fiu demnă de respectul domniei voastre, am spus, simţind cum vorbele mamei mele îmi vin din străfundurile cutiei cu amintiri.

M-am simţit obligată să adaug unele de-ale mele:

— Şi voi încerca să apreciez stăruinţa, chiar şi atunci când veţi da greş.

— Bine zis! a spus el, dându-mi drumul. Acum fugi! Spune-i unchiului tău că-l iubeşti. îl iubeşti, nu-i aşa?

— Da, am spus, iar glasul mi-a răsunat brusc aspru.

— Fugi! Şi, Seraphina... mi-a strigat el din urmă. îmi pare rău de mama ta. Cred că asta simt. A schiţat un gest către stomac. Acolo, nu? Acolo se simt lucrurile astea?

Am executat o reverenţă până la pământ şi m-am îndepărtat în fugă.

*

Un călugăr bătrân m-a condus către infirmerie.

— Tot locul e numai al lui. De îndată ce au auzit că soseşte un dragon, toţi ceilalţi invalizi s-au însănătoşit miraculos! Ologii au prins a merge, iar orbii au decis că nu au nevoie musai să vadă. E un panaceu!

I-am mulţumit omului şi am intrat încetişor, în caz că unchiul dormea. în fundul salonului, lângă singura fereastră existentă, şedea sprijinit pe perne, vorbind cu Eskar. M-am apropiat şi mi-am dat seama că nu vorbeau, de fapt. Fiecare ţinea o mână întinsă către celălalt, atingându-şi doar vârfurile degetelor. îşi plimbau pe rând degetele pe palma celuilalt.

Mi-am dres glasul. Eskar s-a ridicat în picioare, cu faţa împietrită şi cu un aer demn.

— îmi cer scuze! am spus, neştiind sigur de ce mă scuzam.

Nu era ca şi cum i-aş fi surprins făcând prostioare.

Doar că aşa păreau să stea lucrurile, din punctul de vedere al unui dragon. Mi-am dus mâna la gură ca să nu mă pufnească râsul.

Am spus:

— Doresc să vorbesc cu unchiul meu înainte să-l duci de aici. îţi mulţumesc că l-ai ajutat.

S-a tras în lături, dar nu a părut să manifeste nici cea mai mică intenţie de a pleca, până când Orma a spus:

— Pleacă, Eskar! întoarce-te mai târziu.

A înclinat scurt din cap, înfaşurându-se în pelerină, şi a plecat.

M-am uitat chiorâş la el.

— Ce făceaţi voi doi...

— Ne stimulam nervii corticali, a spus unchiul meu, zâmbind misterios.

în mod evident, călugării îi dădeau ceva împotriva durerii. Părea moale. Avea braţul stâng bandajat şi fixat în aţele; bărbia îi era plină de pete albe, echivalentul vânătăilor, când ai argint în loc de sânge. Nu vedeam unde fusese ars. Capul i se bălăbănea pe perne.

— E chiar maiestuoasă în forma ei naturală. Uitasem. Au trecut ani de atunci. Era de aceeaşi vârstă cu Linn, ştii? Obişnuia să vină la mama în cuib să eviscereze bouri.

* >

— Avem încredere în ea? am întrebat eu, detestând faptul că trebuia să aduc vorba despre asta când el părea atât de netulburat. Ea e răspunzătoare pentru Zeyd şi pentru Basind. Eşti sigur...

— Nu pentru Basind.

M-am încruntat, dar n-am insistat. Am încercat să mă înveselesc singură, necăjindu-1:

— Deci ai scăpat, eteroclit bătrân ce eşti!

Sprâncenele i s-au apropiat şi m-am întrebat dacă nu mersesem prea departe cu gluma. S-a dovedit că altceva îl deranja:

— Nu ştiu când am să te mai văd.

L-am mângâiat pe braţ, străduindu-mă să zâmbesc.

— Cel puţin ai să mă recunoşti data viitoare când ne vom revedea.

— S-ar putea să treacă foarte mult până atunci, Seraphina. Până atunci tu s-ar putea să fii între două vârste, măritată şi cu şase copii.

Chiar că era dus dacă spunea astfel de prostii.

— S-ar putea să fiu între două vârste, dar nimeni nu m-ar lua de nevastă şi cu siguranţă nu pot avea copii. Un catâr nu se poate reproduce. Corciturile sunt capătul liniei genealogice.

Orma privea fericit în gol.

— Mă întreb dacă e adevărat ce spui.

— Eu nu mă întreb. Am venit să-mi iau rămas-bun şi să-ţi urez călătorie plăcută, nu să speculăm pe seama capacităţii mele de reproducere.

— Vorbeşti ca un dragon, a spus el visător.

îl lua somnul.

M-am şters la ochi.

— O să-mi fie foarte dor de tine!

Şi-a rostogolit capul către mine.

— L-am salvat pe băieţel. A sărit de pe gâtul lui Imlann pe al meu şi după aia am căzut în râu, iar el dansa. Dansa pe burta mea, iar eu simţeam.

— Dansa pe tine. Bineînţeles că simţeai.

— Nu, nu în felul acela. în celălalt fel. Nu eram în saaran- tras, dar eram... fericit, în ciuda faptului că aveam picioarele rupte şi râul era îngheţat. Şi după aia Eskar a aterizat iar eu m-am simţit recunoscător. Şi soarele strălucea iar eu mă simţeam trist pentru tatăl meu. Şi pentru tine.

— De ce pentru mine?

— Pentru că Cenzorii reuşiseră să mă păcălească până la urmă, iar eu urma să fiu excizat iar tu aveai să plângi.

Plângeam în clipa aceea.

— O să fii în siguranţă cu Eskar.

— Ştiu. Mi-a luat mâna şi mi-a strâns-o. Nu suport gândul că ai să rămâi singură.

— Nu sunt singură. Mai sunt şi alţii ca mine. O să-i găsesc.

— Cine te va săruta? Cine te va legăna până adormi?

Vorba i se împleticea.

— Nu că ai fi făcut-o tu vreodată, am spus eu, încercând să-l necăjesc. Mi-ai fost mai tată decât tata, dar n-ai făcut niciodată lucrurile astea.

— Cineva ar trebui s-o facă. Cineva ar trebui să te iubească. O să-l muşc dacă n-o face.

— Şşş! Spui prostii...

— Nu. Nu-s prostii. E important!

S-a opintit să se ridice în capul oaselor, dar n-a reuşit.

— Mama ta mi-a spus odată ceva şi trebuie să-ţi spun... Pentru că trebuie să... înţelegi...

Pleoapele i-au tremurat şi s-au închis şi a tăcut atât de mult încât am crezut că adormise, dar după aceea a spus, pe un ton atât de scăzut că abia îl puteam auzi:

— Iubirea nu este o boală.

Mi-am sprijinit fruntea de umărul lui, simţind cum toate vorbele pe care nu i le spusesem niciodată îmi năvălesc în gât dintr-odată, adunându-se într-un nod îngrozitor. M-a mângâiat nesigur pe păr.

— Nu sunt perfect convins că avea dreptate, a murmurat el. Dar nu-i pot lăsa să te taie din mine, şi nici pe ea. O să ţin cu dinţii de boala mea... dacă e o boală. ..Os-o ţin aproape de mine ca pe... soare şi pe...

A adormit din nou, de data asta de-a binelea. L-am ţinut în braţe până s-a întors Eskar. I-am netezit părul de pe frunte şi l-am sărutat încetişor. Eskar ne privea cu ochi mari.

— Ai mare grijă de el. De nu... O să te muşc! i-am spus.

N-a părut îngrijorată.

Afară, cerul era albastru, rece şi foarte îndepărtat; soarele era prea strălucitor să mă pot uita la el, darămite să-l mai şi strâng la piept.

— Dar voi încerca, unchiule, am murmurat eu, deşi mă arde. O să-l ţin aproape de mine.

Am gonit către casă pe străzile pline de zloată. Trebuia să găsesc un prinţ.

Treizeci şi şapte

Când am ajuns la palat, la poartă era o mare învălmăşeală de trăsuri. Magistraţii oraşului, episcopul, adunarea canonicilor, conducătorii breslelor, Garda Reginei - toate personalităţile oraşului sosiseră în acelaşi timp. înăuntru, am fost purtată către sala cea mare de o mulţime de oameni, mai mulţi decât încăpeau confortabil în ea, după cum avea să se vadă. Jumătate dintre noi am fost redirecţionaţi înapoi către Curtea de Piatră.

După toate aparenţele, şedinţa de consiliu nu durase mult. Aveam să auzim rezultatul oficial.

Un balcon situat la jumătatea zidului era deschis atât către coridor cât şi către curtea interioară, astfel încât cineva cu glas puternic să poată fi auzit în ambele locuri. Glis- selda şi-a făcut apariţia, făcând cu mâna către mulţimea zgomotoasă. Acţiona în numele bunicii ei, însă toţi cei care au

văzut-o în acea zi, îmbrăcată în alb în memoria mamei ei, cu părul auriu strălucitor ca o coroană, au ştiut că se aflau în prezenţa viitoarei Regine. Uluirea ne-a redus pe toti la tăcere.

I-a înmânat o scrisoare împăturită unui crainic, un tip foarte zgomotos al cărui glas a răsunat limpede pe deasupra mulţimii amuţite.

Către Generalii din Tanamoot

Goredd respinge legitimitatea pretenţiei voastre de suveranitate asupra Ţinuturilor Dragonilor. Ardmaga- rul Comonot trăieşte încă: nişte ameninţări meschine nu ne vor convinge să-l predăm şi nici nu recunoaştem valabilitatea acestor acuzaţii trunchiate pe care i le aduceţi. El este prietenul nostru dovedit şi aliatul nostru, autorul şi apărătorul păcii şi conducătorul de drept al Tanamootului.

Dacă veţi insista să ajungem la război, să nu vă imaginaţi că suntem neajutoraţi sau că propriul popor va alege să lupte pentru voi mai degrabă decât pentru continuarea cooperării dintre specii. Această pace a constituit o adevărată binecuvântare pentru întreaga lume, care s-a schimbat în bine; n-o puteţi târî înapoi în trecut.

Nădăjduind sincer că vom putea cădea la o înţelegere, semnează

înălţimea Sa Principesa Glisselda, întâia Moştenitoare a Goreddului, în Numele Majestăţii Sale Regina Lavonda Magnifica

Am aplaudat cu inimile grele, ştiind că era singurul pretext de care aveau nevoie generalii pentru a ne declara război. Un alt conflict avea să se declanşeze, fie că voiam sau nu. Am văzut câteva zâmbete superioare pe câteva chipuri şi m-am temut că unii dintre noi chiar îşi doreau asta.

A durat o veşnicie până când mulţimea s-a risipit; toată lumea avea să le ceară ceva prinţesei sau Ardmagarului, să-şi jure credinţa, să dezbată. Garda palatului dirija mulţimea cât de bine putea, dar pe Kiggs nu-l vedeam nicăieri. Nu îi stătea în obicei să lipsească din miezul acţiunii.

Principesa Glisselda izbutise şi ea să se facă nevăzută. Bănuiam că prinţul era cu ea. Două erau locurile în afara

aripii regale a palatului unde cineva ca mine i-ar fi putut căuta. Păşisem pe scara cea mare, însă, când o voce din spate m-a făcut să încremenesc.

— Spune-mi că nu e adevărat, Seraphina! Spune-mi că mint în ceea ce te priveşte.

M-am întors. Contele de Apsig traversa atriul înspre mine, iar cizmele îi răsunau pe podeaua de marmură. Ninys şi Samsam împrăştiaseră vestea în tot palatul. Am apucat strâns balustrada, făcându-mi curaj.

— Nu este o minciună, am spus eu. Sunt pe jumătate dragon - la fel ca Lars.

Nici nu a tresărit, nici n-a sărit să mă pocnească, cum mă temusem întrucâtva că are să facă. Trăsăturile i s-au înmuiat de disperare. S-a trântit pe treptele largi de piatră şi şi-a prins capul în palme. Preţ de o clipă, m-am gândit să mă aşez lângă el - părea atât de trist! - dar era prea imprevizibil.

— Ce ne facem? a spus el într-un târziu, azvârlind braţele în aer şi uitându-se la mine cu ochii înroşiţi. Au câştigat. Nicăieri nu sunt doar oameni; nicio parte din conflictul ăsta nu este numai a noastră. Sunt peste tot, controlează tot! M-am alăturat Fiilor Sf. Ogdo pentru că păreau să fie singurii oameni dispuşi să ia măsuri, singurii care s-au uitat cum trebuie la tratat şi l-au denunţat drept ceea ce este cu adevărat: distrugerea noastră.

Şi-a trecut mâinile prin păr ca şi cum ar fi vrut să şi-l smulgă din rădăcină.

— Dar cine m-a pus în legătură cu Fiii şi m-a îndemnat să mă implic? Dragonul acela, Lady Corongi.

— Nu toţi vor să ne vină de hac, am spus eu încetişor.

— Nu? Dar cum rămâne cu cea care l-a păcălit pe tatăl tău sau cu cel care a înşelat-o pe mama şi a făcut-o să dea naştere unui bastard?

Am tras adânc aer în piept, iar el m-a străfulgerat cu privirea.

— Mama l-a crescut pe Lars ca pe egalul meu. Intr-o zi, au început să-i crească solzi drept din carne. Nu avea decât şapte ani. Ne-a arătat tuturor, şi-a suflecat mâneca inocent...

Glasul i s-a împotmolit. A tuşit.

— Tatăl meu a înjunghiat-o prin gât. Era dreptul lui, onoarea lui terfelită. L-ar fi ucis şi pe Lars.

A început să se uite în gol ca şi cum n-ar mai fi vrut să vorbească.

— Nu l-ai lăsat tu, i-am şoptit eu. L-ai convins să renunţe.

S-a uitat la mine de parcă aş fi vorbit în mootya.

— Convins? Nu! L-am ucis pe bătrân. I-am făcut vânt din turnul rotund.

A zâmbit trist văzându-mă atât de uluită.

— Noi trăim în cel mai îndepărtat ţinut muntos. Chestiile astea se întâmplă tot timpul. Am luat numele de familie al bunicii, pentru a evita întrebările stânjenitoare dacă ajungeam la curte în Blystane. Pe la noi genealogiile sunt complexe; samsamezii de pe coastă nu le ţin şirul.

Deci asta era: nu un dragon, ci un paricid care îşi schimbase numele.

— Cum a rămas cu Lars?

— I-am spus că o să-l omor dacă îl mai văd vreodată şi apoi i-am dat drumul pe dealuri. Nu am avut nici cea mai vagă idee unde s-a dus, până când a apărut aici ca o fantomă răzbunătoare trimisă să mă bântuie.

Mi-a aruncat o privire ursuză, urându-mă pentru că ştiam prea multe, chiar dacă el însuşi fusese cel care îmi spusese totul.

Mi-am dres glasul.

— Ce-o să faci acum?

S-a ridicat în picioare, şi-a îndreptat tivul vestonului negru şi s-a înclinat în bătaie de joc.

— Mă întorc în Samsam. O să-l conving pe Regent să priceapă.

Tonul lui mi-a dat fiori.

— Ce să priceapă?

— Singurul lucru care trebuie priceput. Că oamenii trebuie puşi mai presus de animale.

Cu aceste vorbe, s-a îndepărtat de-a lungul atriului. Când a plecat, a părut să ia tot aerul din încăpere cu el.

Pe Glisselda am găsit-o în camera lui Millie, plângând cu capul în palme. Millie, care îi masa umerii, a părut speriată că am intrat fără să bat la uşă.

— Principesa e obosită, a spus Millie, ieşindu-mi în întâmpinare, neliniştită.

— E în regulă, a spus Glisselda, ştergându-se la ochi. Părul îi curgea pe umeri iar obrajii înroşiţi o făceau să pară foarte tânără. S-a chinuit să zâmbească.

— întotdeauna mă bucur să te văd pe tine, Phina.

Am simţit cum mi se strânge inima văzând-o atât de tristă. Tocmai îşi pierduse mama şi greutatea unui întreg regat îi fusese aruncată pe umeri, iar eu nu eram o prietenă bună. N-o puteam întreba de Kiggs; nu ştiam de ce mi se păruse o idee grozavă până în urmă cu câteva clipe.

-— Cum rezistaţi? am întrebat-o, trăgându-mi un scaun în fata ei.

9

Şi-a privit mâinile.

— Suficient de bine în public. Tocmai îmi îngăduiam un mic răgaz să fiu... o fiică. Diseară trebuie să priveghem la Sf. Eustace. Toată lumea o să fie cu ochii pe noi şi ne-am gândit

că un moment discret de reculegere ar fi cel mai potrivit. Asta înseamnă că acum pot să orăcăi ca un bebeluş.

Credeam că foloseşte pluralul majestăţii, având acest drept, însă ea a continuat:

— Ar fi trebuit să ne fi văzut când redactam scrisoarea aceea după şedinţa de consiliu. Eu plângeam, Lucian încerca să mă consoleze, iar asta îl făcea pe el să plângă şi pe mine să bocesc şi mai abitir. L-am trimis în turnul lui afurisit şi i-am zis să se descarce acolo.

— Are noroc să vă aibă pe Domnia Voastră care să îi purtaţi de grijă, am spus şi chiar gândeam asta, oricât de sfâşiată mă simţeam.

— Şi viceversa, a spus ea, cu glasul înecat de lacrimi. Dar aproape că apune soarele şi el tot n-a coborât.

Chipul i s-a schimonosit de durere. Millie a sărit lângă ea şi i-a pus un braţ pe după umeri.

— Vrei tu să te duci după el, Phina? Aş lua-o ca pe un gest de mare amabilitate.

Era un moment extrem de prost în care să mă abandoneze talentul meu de a minţi, însă prea multe sentimente contradictorii m-au invadat deodată. Dacă eram amabilă faţă de ea din motive egoiste, oare asta era mai grav decât să refuz, cinstit, să o ajut? Era vreo cale pe care s-o apuc fără să mă simt copleşită de vinovăţie?

Glisselda mi-a remarcat şovăiala.

— Ştiu că a fost puţin cam arţăgos de când a aflat că eşti pe jumătate dragon, a spus ea, apropiindu-se. înţelegi, desigur, că îi vine greu să se obişnuiască cu ideea.

— Nu îl desconsider câtuşi de puţin din pricina asta, am spus eu.

— Iar eu... Eu nu te desconsider deloc pe tine, a spus Glisselda hotărât.

S-a ridicat; m-am ridicat şi eu, crezând că voia să plec. A ridicat puţin braţele, apoi şi le-a lăsat să cadă - un fals început - dar după aceea s-a îmbărbătat şi m-a luat în braţe. Am îmbrăţişat-o la rândul meu, incapabilă să-mi stăvilesc lacrimile sau să le identific sursa ca fiind uşurare sau părere de rău.

Mi-a dat drumul şi a rămas cu bărbia înălţată.

— Nu a fost atât de greu de acceptat, a spus ea neînfricată. A fost doar o chestiune de voinţă.

Protestul ei era prea vehement, dar i-am recunoscut bunele intenţii şi am crezut cu putere în voinţa ei oţelită. A spus:

— O să-l cert pe Lucian dacă vreodată nu se poartă curtenitor cu tine, Seraphina! Să-mi zici!

Am încuviinţat cu un semn din cap, simţind cum inima mi se frânge puţin şi am pornit către Turnul Estic.

*

La început, n-am fost sigură că era acolo. Uşa turnului era descuiată, aşa că m-am repezit pe scări cu inima mai să-mi sară din piept, dar am găsit încăperea de sus goală. Mă rog, nu complet goală - era plină de cărţi, peniţe, palimpseste, geode şi lentile, lăcriţe vechi, desene. Regina avea biroul ei; acela era al Principelui Lucian, fermecător de dezordonat. Fiecare lucru de acolo era folosit. Nu admirasem spaţiul înconjurător când fusesem acolo cu Lady Corongi. Acum, tot ce vedeam, erau alte lucruri pe care să le îndrăgesc la el, iar asta mă întrista.

Vântul mi-a atins gâtul cu un deget îngheţat; uşa care dădea în coridorul exterior era crăpată. Am tras adânc aer în piept, mi-am înfrânat vertijul şi am deschis-o.

Stătea aplecat peste parapet, privind în jos la oraşul învăluit în lumina apusului. Vântul îi răvăşea părul; poalele pelerinei dansau. M-am dus către el încetişor, ocolind porţiunile de gheaţă, strângându-mi pelerina pe lângă corp ca să capăt curaj şi să mă încălzesc.

S-a întors cu faţa către mine. Ochii lui negri erau reci, dar nu părea neplăcut surprins să mă vadă. Am îngăimat mesajul:

— Glisselda m-a trimis să-ţi reamintesc că... toată lumea merge să privegheze la Sf. Eustace pentru mama ei de îndată ce apune soarele şi ea... ăăă...

— Nu am uitat, a spus întorcându-şi privirea. Soarele nu a apus încă, Seraphina. Vrei să stai aici cu mine puţin?

M-am apropiat de parapet şi am privit cum umbrele se alungeau peste munţi. Orice urmă de hotărâre aş fi avut, pălea odată cu soarele acela. Poate era mai bine aşa. Kiggs avea să meargă la verişoara lui; eu aveam

să pornesc în căutarea semenilor mei. Totul avea să fie cum era rânduit, la suprafaţă, cel puţin, şi fiecare părticică dezordonată sau deranjantă din mine avea să fie ascunsă undeva unde nimeni să n-o poată vedea.

Pe moaştele sfinţilor! Mă săturasem să trăiesc aşa.

— Adevărul despre mine a ieşit la iveală, am spus, iar vorbele mi s-au cristalizat într-un nor în aerul îngheţat.

— Tot adevărul? a întrebat el. Tonul îi era mai puţin aspru decât atunci când mă interoga cu adevărat, dar îmi dădeam seama că multe depindeau de răspunsul meu.

— Toate părţile importante, da, am spus eu hotărât. Poate nu şi toate detaliile extravagante. Intreabă-mă şi îţi voi răspunde. Ce vrei să ştii?

— Totul.

Se sprijinise pe coate, dar s-a dat înapoi şi a apucat balustrada cu ambele mâini.

— întotdeauna am fost aşa: dacă se poate afla, vreau să ştiu.

9

Nu ştiam de unde să încep, aşa că am început pur şi simplu să vorbesc. I-am spus cum leşinam sub impresia viziunilor, despre grădina pe care o îngrijeam şi cum amintirile mamei cădeau în jurul meu ca fulgii de zăpadă. I-am spus cum mi-am dat seama că Orma este dragon, cum îmi ieşiseră solzii, cum era să te simţi cu totul dezgustătoare şi cum minciuna a ajuns o povară insuportabilă.

Mă simţeam bine să pot vorbi. Cuvintele ţâşneau din mine cu atâta uşurinţă, că mi-am închipuit că sunt o carafa din care se toarnă conţinutul. Când am terminat, m-am simţit mai uşoară şi, pentru prima dată, senzaţia de gol a fost o dulce uşurare şi o stare pe care s-o preţuiesc.

M-am uitat la Kiggs. încă nu îşi întorsese privirea către mine, dar mi-am dat brusc seama cât de mult vorbisem şi mi s-a făcut ruşine.

— Sunt sigură că am mai uitat câte ceva, dar sunt lucruri la mine pe care nu mi le pot imagina încă.

— Lumea din mine este mai vastă şi mai bogată decât câmpia asta meschină, populată doar cu galaxii şi zei, a citat el. încep să înţeleg de ce îţi place Necans.

Privirile ni s-au întâlnit si în ochii lui am citit căldură si

9 9

înţelegere. Eram iertată. Nu, şi mai bine: înţeleasă. Vântul şuiera printre noi, răvăşindu-i părul în toate direcţiile. într-un târziu, am reuşit să îngaim:

— Mai e un lucru... adevărat pe care vreau să-l ştii şi... Te iubesc.

M-a privit concentrat dar nu a spus nimic.

— îmi pare atât de rău! am spus eu, pradă deznădejdii. Tot ce fac e greşit. Tu eşti în doliu; Glisselda are nevoie de tine; tocmai ce ai aflat că sunt pe jumătate monstru...

— Nimic din tine nu e monstruos, a protestat el vehement.

Mi-a luat o clipă să-mi recapăt glasul.

— Am vrut să ştii. Am vrut să pornesc mai departe cu conştiinţa curată,

ştiind că ţi-am spus în sfârşit adevărul. Sper că asta valorează ceva în ochii tăi.

A înălţat privirea către cerul roşiatic şi a spus, râzând de propria persoană:

— Mă faci să-mi fie ruşine, Seraphina. Curajul tău m-a făcut mereu să-mi fie ruşine.

— Nu e curaj. E stângăcie încăpăţânată.

A clătinat din cap, privind în gol.

— Recunosc curajul când îl văd, şi când mie îmi lipseşte.

— Eşti prea aspru cu tine.

— Sunt un bastard; cu asta ne ocupăm, a spus, zâmbind amar. Tu, mai mult ca oricine, trebuie să înţelegi povara de a trebui să demonstrezi că eşti suficient de bun ca să meriţi să exişti, că meriţi toată suferinţa pe care mama ta le-a pricinuit-o tuturor. în vocabularul inimii fiecăruia dintre noi, „bastard" e sinonim cu „monstru"; de aia ai înţeles întotdeauna atât de bine totul.

Şi-a frecat palmele ca să şi le încălzească.

— Eşti dispusă să mai auzi o poveste deplorabilă din seria „am fost un copil nelegitim foarte, foarte trist"?

— M-aş bucura s-o aud. Probabil am trăit-o deja.

— Nu pe asta, a spus el, smulgând un petec de lichen de pe balustradă. Când s-au înecat părinţii mei şi am ajuns aici, eram furios. Mi-am asumat rolul bastardului, purtân- du-mă cât de rău se putea purta un băieţel. Am minţit, am furat, mă băteam cu pajii, o făceam de râs pe bunica ori de câte ori mi se oferea ocazia. Am ţinut-o aşa ani întregi până când a trimis după unchiulRufus...

— Odihnească-se pe vatra Raiului! am spus în cor, iar Kiggs a zâmbit trist.

— L-a adus tocmai din Samsam, crezând că avea să se arate suficient de ferm cât să mă ajute să mă îndrept. A reuşit, cu toate că au trecut luni întregi până să mă dau în sfârşit pe brazdă. Era în mine un gol pe care nu reuşeam să-l înţeleg. El l-a văzut şi i-a dat un nume. „Semeni cu unchiul tău, băiete. Lumea nu e de ajuns pentru noi dacă nu avem ceva serios de făcut. Sfinţii vor să-ţi găsească un rost. Roagă-te, mergi cu inima deschisă şi vei auzi chemarea. Vei vedea misiunea care îţi este sortită strălucind dinaintea ta, asemenea unei stele. “ Aşa că m-am rugat la Sf. Claire, dar am mers şi mai departe: i-am făcut o promisiune. Dacă avea să-mi arate calea, nu aveam să spun decât adevărul începând din acea zi.

— Sf. Masha şi Sf. Daan! am izbucnit eu. Vreau să zic, asta explică multe.

A zâmbit, aproape imperceptibil.

— Sf. Claire m-a salvat şi m-a legat de mâini şi de picioare. Dar sar prea departe cu povestea. Când aveam nouă ani, unchiul Rufus a mers la o nuntă unde era nevoie de o prezenţă regală. L-am însoţit. Era prima dată când aveau încredere să mă lase să ies din castel după ani de zile, iar eu eram nerăbdător să le arăt că făceam faţă.

— Nunta tatălui meu, la care am cântat! am spus eu, iar glasul mi-a

sunat neaşteptat de aspru. Mi-ai povestit, îmi amintesc vag că v-am văzut pe amândoi.

— Era un cântec frumos, a spus el. Nu l-am uitat niciodată. încă mă mai trec fiorii când îl aud.

M-am uitat la silueta lui profilată pe cerul ruginiu, uluită să aflu că un cântec de-al mamei se număra printre preferatele lui. Cântecul proslăvea necugetarea romantică;

era tot ce dispreţuia el mai mult pe lume. Nu m-am putut abţine. Am început să cânt, iar el mi s-a alăturat:

Binecuvântat cel ce trece, iubire Pe sub fereastra ta Fără a suspina.

Dusă-i inima şi sufletu-mi s-a dus.

Uită-te la mine, iubire, uită-te în jos înainte să mor.

O singură privire, perla mea regală, un zâmbet doar Sunt de ajuns să mă ţină,

Acordă-mi atâta măcar,

Sau ia-mi viaţa şi fă-o a ta:

O sută de mii de războaie-aş purta Pentru o singură sărutare de-a ta.

— Nu cânţi prost. Ai putea să te înscrii în corul castelului, am spus eu, căutând ceva inofensiv de spus ca să nu izbucnesc în plâns.

Mama mea era la fel de necugetată ca a lui, încă crezuse în asta; investise tot ce avea în iubirea ei. Dacă mamele noastre nu fuseseră nesăbuitele pe care ni le imaginam noi? Cât valora cu adevărat iubirea? O sută de mii de războaie?

A zâmbit către mâinile strânse pe balustradă şi a continuat:

— Tu ai cântat şi atunci m-a lovit ca un trăznet, ca trâmbiţa Cerului: vocea Sf. Claire spunând: „Adevărul va ieşi la iveală! “ Tu însăţi întrupai adevărul ce nu putea fi ascuns sau zăgăzuit - nu de o sută de taţi sau de o sută de doici - care avea să ţâşnească neîngrădit şi să umple lumea cu frumuseţe. Am ştiut că rolul meu era de a scoate adevărul la iveală; asta era chemarea mea. Am căzut în

genunchi, i-am mulţumit Sf. Claire şi am jurat că nu am să uit nicicând legământul faţă de ea.

Mă holbam la el, ca lovită de trăsnet:

— Eu eram adevărul, şi frumoasă? Cerul are un simţ al umorului tare prost.

— Te-am confundat cu o metaforă. Dar ai dreptate să spui asta despre Ceruri, pentru că altfel cum m-aş afla în postura în care mă găsesc acum? Am făcut un legământ şi m-am ţinut de el cât am putut de bine - deşi m-am minţit, să mă ierte Sf. Claire! Dar am sperat să evit chiar această capcană în care sunt prins între sentimentele mele şi înţelegerea faptului că, spunând adevărul cu glas tare, voi răni pe cineva foarte important pentru mine.

Nici nu îndrăzneam să mă gândesc la ce adevăr se referea. Speram şi, în acelaşi timp, mă temeam că avea să-mi spună.

Glasul i s-a întunecat de tristeţe.

— M-am gândit atât de mult la tine, Phina! Mă tot sfădesc cu mine însumi. Oare aş fi reuşit s-o împiedic pe mătuşa Dionne să ajungă în apartamentul lui Comonot dacă nu dansam cu tine? îmi doream atât de mult să-ti ofer cartea aia! Poate n-am fi observat niciodată că Ardmagarul a plecat de la bal dacă nu era Doamna Okra.

— Sau poate ai fi reuşit să-i opreşti pe amândoi, după care te-ai fi dus în turn şi ai fi închinat în cinstea Noului An cu Lady Corongi, am spus, încercând să-l liniştesc. în cealaltă variantă, ai fi putut fi mort.

A azvârlit mâinile în aer, pradă disperării.

— Toată viaţa mea m-am luptat să pun raţiunea mai presus de sentimente, să nu fiu atât de pripit şi de iresponsabil ca mama!

— A, corect, mama ta şi groaznicele ei crime împotriva intereselor familiei! am ţipat eu, furioasă pe el acum. Dacă m-aş întâlni cu mama ta în Ceruri, ştii ce aş face? Aş pupa-o

drept pe gură! Şi apoi aş târî-o până la baza Scării Cereşti şi i te-aş arăta, spunând: „Uite ce ai făcut, diavole!“

Părea scandalizat, sau, cel puţin, surprins. Nu m-am putut opri.

— Ce-o fi fost în mintea Sf. Claire când m-a ales pe mine să fiu instrumentul ei nedemn? Ar fi trebuit să ştie că nu-ţi puteam spune adevărul.

— Phina, nu! a spus Kiggs, şi la început m-am gândit că mă ceartă că o vorbesc de rău pe sfântă.

A ridicat o mână, a lăsat-o în aer câteva clipe, apoi şi-a pus-o peste a mea. Era caldă şi mi-a tăiat răsuflarea.

— Sf. Claire nu s-a înşelat când te-a ales, a spus el încetişor. întotdeauna am văzut adevărul din tine, oricât te-ai fi eschivat, chiar şi atunci când mă minţeai drept în faţă. Ţi-am zărit inima, limpede ca lumina zilei, şi a fost ceva extraordinar.

Mi-a luat mâna între palmele lui.

— Minciunile tale nu m-au împiedicat să te iubesc; nici adevărul tău n-a făcut-o.

M-am uitat în pământ din reflex. îmi ţinea mâna stângă. A remarcat stânjeneala mea şi cu o atingere îndemânatică şi delicată mi-a suflecat mâneca - pe toate patru - expunându-mi braţul dinaintea aerului îngheţat, a apusului care pălea şi a stelelor care răsăreau. Şi-a trecut degetul mare peste şirul argintiu de solzi, încruntîndu-se de îngrijorare când a ajuns la coaja rănii, şi apoi, aruncându-mi o privire pe furiş, şi-a plecat capul şi mi-a sărutat încheietura solzoasă.

Simţeam că nu pot respira; eram copleşită. De obicei nu simţeam mare lucru prin solzi, dar am simţit sărutul acela până în tălpi.

Mi-a tras la loc mânecile, cucernic, ca şi când ar fi acoperit altarul unui sfânt. A continuat să-mi ţină mâna între palme, încălzind-o.

— Mă gândeam la tine, înainte să vii. Mă gândeam, mă rugam şi nu ajungeam la nicio concluzie. Am fost tentat să nu dau glas iubirii. Să trecem de războiul acesta; să o las pe Glisselda să se obişnuiască cu

coroana. Va veni ziua, de vor vrea Cerurile, când îi voi putea mărturisi toate astea fără să ne arunc pe toţi în haos. Poate ea are să mă dezlege de legământul făcut, dar poate că nu. S-ar putea să trebuiască să o iau de nevastă oricum, pentru că trebuie să se mărite, iar eu rămân cea mai bună posibilitate. Poţi trăi cu asta?

— Nu ştiu, am spus. Dar ai dreptate: ea are nevoie de tine.

— Are nevoie de noi amândoi, a spus el, şi are nevoie să nu ne lăsăm atât de distraşi unul de celălalt încât să nu mai fim capabili să ne achităm de îndatoririle ce ne revin în acest război.

Am dat aprobator din cap.

— Criza mai întâi, iubirea după aceea. Va veni şi ziua aceea, Kiggs. Cred asta.

Fruntea i s-a înnegurat.

— Detest să ascund asta de ea; se cheamă că o mint. Minciunile nevinovate nu sunt cu nimic mai puţin grave decât cele mari, dar dacă am putea păstra totul discret până când...

— Totul? am spus eu. Filosofia porfiriană? Poveştile amuzante despre copii nelegitimi?

El a zâmbit. Puteam rezista multă vreme numai cu amintirea acelor zâmbete. Aveam să le semăn şi să le culeg ca pe grâu.

— Ştii la ce mă refer, a spus el.

— Vrei să spui că n-ai să-mi mai săruţi încheietura, am spus eu. Dar nu mă deranjează, pentru că am să te sărut eu pe tine.

Şi am facut-o.

*

Dacă aş putea păstra un singur moment de-a pururi, acela ar fi.

Am devenit aerul însuşi; eram plină de stele. Eram spaţiul nesfârşit dintre turlele catedralei, răsuflarea solemnă a coşurilor de fum, o rugăciune şoptită în aerul iernii. Eram tăcerea şi eram muzica, un acord limpede înălţându-se către Ceruri. Credeam, atunci, că m-aş fi putut înălţa în aer dacă nu m-ar fi ţintuit mâna lui în părul meu şi gura lui moale, rotundă şi perfectă.

„Nu există alt Rai în afară de acesta! “ mi-am spus şi am ştiut că era adevărat într-o atare măsură că nici Sf. Claire n-ar fi negat.

*

Apoi s-a terminat, iar el îmi ţinea ambele mâini între- ale lui, spunând:

— într-o baladă sau într-o poveste de dragoste porfiri- ană, am fugi împreună în lume.

M-am uitat repede la chipul lui, încercând să-mi dau seama dacă îmi propunea să facem asta. Hotărârea din ochii lui spunea „nu“, dar eu am văzut exact unde trebuia să insist, şi cât de tare, ca să destram acea hotărâre. Ar fi fost îngrozitor de simplu, dar mi-am dat seama că nu doream asta. Kiggs al meu nu se putea purta atât de josnic şi să rămână Kiggs al meu. O altă parte din el s-ar fi frânt, deodată cu hotărârea, şi nu vedeam cum aş fi putut-o lipi la loc. Marginea sfâşiată avea să-l împungă toată viaţa.

Dacă aveam să mergem mai departe de aici, nu o puteam face pripit,

nici necugetat, ci în maniera „Kiggs şi Phina". Era singurul mod în care ar fi mers.

— Cred că am auzit balada aceea, am spus. E frumoasă, dar se termină trist.
A închis ochii şi şi-a lipit fruntea de a mea.
— E mai puţin trist că te voi ruga să nu mă mai săruţi din nou?
— Da. Pentru că e doar pentru moment. Va veni şi ziua aceea.
— Vreau să cred asta.
— Să faci bine s-o crezi!
A tras anevoie aer în piept.
— Trebuie să plec.
— Ştiu.
9
L-am lăsat pe el să intre primul; nu se cădea să fiu prezentă la ritualul din seara aceea. M-am sprijinit de parapet, uitându-mă la aburii respiraţiei mele profilaţi pe cerul întunecat ca şi cum aş fi fost un dragon care suflă fum în vânt. Fantezia aceea m-a făcut să zâmbesc şi apoi mi-a venit o idee. Cu atenţie, ocolind gheaţa, m-am căţărat pe parapet. Avea o balustradă largă, bună pentru şezut, dar eu nu aveam de gând să stau pe ea, doar. Cu o încetineală comică, asemenea lui Comonot când încerca să treacă neobservat, mi-am urcat picioarele pe balustradă. Mi-am scos pantofii, dorind să simt piatra sub tălpi. Voiam să simt totul.
M-am ridicat în picioare, ca Lars pe tumul de pază. Oraşul întunecat se întindea la picioarele mele. Lumini pâlpâiau în ferestrele tavernelor şi tremurau pe şantierul Podului Ţipătu-Lupului. Cândva atârnasem deasupra acelui spaţiu imens, neajutorată, la mila unui dragon. Cândva mă temusem că a spune adevărul era asemănător cu a cădea, că iubirea era ca atunci când te izbeşti de pământ, dar iată-mă, cu picioarele bine înfipte, pe cont propriu.
Toţi eram nişte monştri şi nişte copii nelegitimi, şi toţi eram frumoşi.
9

Eu avusesem parte de frumuseţe în ziua aceea mai mult decât sperasem. A doua zi aveam să dăruiesc şi eu puţină la rândul meu, să umplu lumea la loc. Aveam să cânt la înmormântarea Principesei Dionne; aveam să mă trec în program de data asta, în mod intenţionat, dacă tot nu mai aveam niciun motiv să stau departe de ochii lumii. De ce să nu ies în faţă şi să ofer lumii ce aveam de oferit?
Vântul îmi flutura fustele, iar eu am râs. Am întins braţul către cer răsfirând degetele, imaginându-mi că mâna mea e un cuib de stele. Dintr-un impuls, mi-am azvârlit pantofii cât de tare am putut înspre întunericul nopţii, strigând:
— împrăştie-te, întuneric! Imprăştie-te, tăcere!
Au accelerat la treizeci şi două de picioare pe secundă la pătrat, aterizând undeva în Curtea de Piatră, însă Zeyd se înşelase despre inevitabilitatea cu care suntem purtaţi către sfârşit. Viitorul avea să vină,

însă eu nu aveam să-l înfrunt de una singură. Aveam iubire şi muncă, prieteni şi un popor. Aveam un loc al meu.

Distribuţia

Casa Dombegh

Seraphina Dombegh - fermecătoarea noastră eroină, numită adesea „Phina“

Claude Dombegh - tatăl ei, un avocat cu un secret Amaline Ducanahan - mama inventată a Phinei Linn - adevărata mamă a Seraphinei, din păcate Orma - mentorul misterios al Phinei Zeyd - fostul institutor al Phinei, un dragon Anne-Marie - mama vitregă, nu foarte rea, a Phinei Tessie, Jeanne, Paul şi Nedward - fraţii vitregi, potrivit de răi

Familia regală a Goreddului

Regina Lavonda - un monarh care înfruntă dragoni Principele Rufus - unicul fiu al Reginei, ucis în mod inexplicabil

Principesa Dionne - fiica înfumurată a Reginei, prima moştenitoare la tron

Principesa Glisselda - fiica veselă a Principesei Dionne, a doua moştenitoare la tron

Principesa Laurel - cealaltă fiică a Reginei, moartă după ce a fugit în lume cu iubitul

Principele Lucian Kiggs - fiul nelegitim şi stânjenitor al Principesei Laurel, logodit cu Principesa Glisselda,

căpitanul Gărzii Reginei, posesor al unui număr prea mare de însuşiri

Curtea

Viridius - irascibilul compozitor al curţii Guntard - un muzician profesionist un trombonist sfrijit - exact ce vă închipuiţi Lady Miliphrene - doamna de onoare preferată a Principesei Glisselda, numită „Millie“

Lady Corongi - guvernanta Principesei Glisselda, un despot bătrân

Doamna Okra Carmine - ambasadoarea statului Ninys, o dulceaţă de bătrână

Josef, Conte de Apsig - un boiernaş samsamez Regentul Samsamului - regentul statului Samsam Contele Pesavolta - conducătorul poporului ninys

Prietenii noştri dragoni

Ardmagarul Comonot - conducătorul lumii dragonilor Ambasadorul Fulda - dragonul cu cele mai bune maniere Subsecretarul Eskar - adjuncta laconică a lui Fulda Basind - un piele-nouă cu ochi bulbucaţi

Nobili cavaleri surghiuniţi

Sir Karal Halfholder - respectă legea, chiar dacă diavolii n-o fac

Sir Cuthberte Pettybone - tovarăşul lui dotat cu un dram de simţ al umorului în plus

Sir James Peascod - cândva ştia să-l deosebească pe Generalul Gann de Generalul Gonn Scutierul Maurizio Foughfaugh - unul dintre ultimii doi practicanţi ai dragomachiei Scutierul Pender - celălalt

în oraş

9

Fiii Sf. Ogdo - nemulţumiţi de tratat Lars - geniul din spatele orologiului Thomas Broadwick - un vânzător de stofe Silas Broadwick - motivul pentru care li se spune „Fraţii Broadwick. Postăvari. "

Abdo - un dansator dintr-o trupă pygegyria O trupă pygegyria - ceilalţi dansatori

în mintea Phinei

Liliacul de Fructe - căţărătorul Omul Pelican - întruparea lui „grotesc"

Miserere - cea cu pene

Newt - cel care se bălăceşte în noroi

9

Băiatul Gălăgios - zgomotosul Jannoula - prea curioasă pentru binele ei Cusurgioaica - cea imposibil de mulţumit Plăcintă cu Mere - chestia din mlaştină

9

Nag şi Nagini - gemenii iuţi de picior Gargoyella şi Finch - pomeniţi în trecere Alţi cinci - într-o carte viitoare

Legenda şi credinţa

Regina Belondweg - prima regină a Goreddului unit, eroina unei epopei naţionale

Pau-Henoa - un iepure pişicher care o însoţeşte, numit şi Iepuroiul Nebun şi Hen-Wee

Sf. Capiti - reprezentând viaţa minţii, protectoarea Phinei Sf. Yirtrudis - eretica înspăimântătoare, cealaltă protectoare a Phinei, din păcate

Sf. Claire - sfânta perspicacităţii, protectoarea Principelui Lucian Kiggs.

Glosar

absidă - parte a unei catedrale aflată în spatele balconului corului şi al altarului (şi al Casei Aurite, în catedralele goreddiene), adesea cu capele dispuse radial Ajunul Tratatului - sărbătoare închinată semnării Tratatului lui Comonot; coincide cu Ajunul Anului Nou ard - cuvântul mootya pentru „ordine, corectitudine"; poate desemna şi un batalion de dragoni

Ardmagar - titlu deţinut de conducătorul neamului drago- nilor; s-ar traduce grosso modo prin „generalul suprem" biniou - tip de cimpoi, folosit în muzica bretonă tradiţională în lumea noastră

bour - specie de bovine mari; dispăruţi astăzi, dar au existat în Europa în timpul Renaşterii Casa Aurită - machetă a Cerurilor amplasată în centrul catedralelor şi bisericilor goreddiene mai mari Ceruri - Goreddienii nu cred într-o singură zeitate, dar cred în viaţa de apoi; sălaşul Tuturorsfinţilor Colegiul Sf. Bert - cândva Biserica Sf. Jobertus, acum o şcoală din Groapa cu Quig unde profesorii saarantrai le predau matematicile, ştiinţa şi medicina celor suficient de curajoşi să participe

daanit - homosexual; numit astfel după Sf. Daan, care a fost martirizat din această cauză, dimpreună cu iubitul său, Sf. Masha

dragomachia - artă marţială perfecţionată anume pentru lupta cu dragonii; potrivit legendei, a fost inventată de Sf. Ogdo

Goredd - ţara Seraphinei

Groapa cu Quig - ghetou pentru dragoni şi quigutli în Lavondaville
ityasaari - cuvântul porfirian pentru „metis de dragon“ Ker - Consiliu alcătuit din generali dragoni care îl sfătuiesc pe Ardmagar
Lavondaville - oraşul de baştină al Seraphinei şi cel mai mare din Goredd, numit după Regina Lavonda lăută - instrument muzical des întâlnit în muzica Orientului Mijlociu din lumea noastră; adesea se foloseşte o pană sau un plectron pentru a ciupi corzile mantou - veşmânt din material bogat cu mâneci ample, purtat adesea cu o cingătoare; ale femeilor ajung până la podea; cel bărbătesc poate fi scurt până la genunchi mootya - limba dragonilor, transpusă în sunete pe care le poate reproduce o fiinţă umană naos - corpul principal al unei catedrale, unde congregaţia se strânge pentru a asista la slujbă Ninys - ţară aflată la sud-est de Goredd piele-nouă - un dragon neobişnuit să ia formă umană şi să trăiască printre oameni

Piesele Aurite - piese înfăţişând vieţile Sfinţilor, puse în scenă de breslele din Lavondaville în timpul Săptămânii Aurite

Porfir - o ţară mică, un stat-oraş, mai degrabă, situat la nord- vest de Ţinuturile Sudice; iniţial, o colonie de oameni cu piele închisă la culoare proveniţi de şi mai sus dinspre nord

psaltire - carte de poeme religioase, adesea ilustrată; psaltirile goreddiene conţin câte un poem închinat fiecăruia dintre Sfinţii principali

pygegyria - cuvântul profirian pentru „dat din fund“; o variantă acrobatică de dans din buric

pyria - o substanţă lipicioasă, inflamabilă, folosită în drago- machie pentru a le da foc dragonilor; numită şi „Focul Sf. Ogdo“

saar - cuvântul porfirian pentru „dragon“; adesea folosit de goreddieni ca prescurtarea de la „saarantras“ saarantras - cuvântul porfirian pentru „dragon în formă umană“

Săptămâna Aurită - serie de zile ale Sfinţilor în miezul iernii, care se încheie cu Speculus şi Ajunul Tratatului. Goreddienii obişnuiesc să asiste la Piesele Aurite, să dea înconjurul Casei Aurite, să atârne felinare de Speculus, să dea petreceri, să ofere daruri prietenilor, să facă acte de caritate şi să ia hotărâri măreţe pentru anul ce vine Sf. Capiti - protectoarea profesorilor; îşi poartă capul pe o tipsie

Sf. Claire - protectoarea celor perspicace Sf. Gobnait - catedrală din Lavondaville; Sf. Gobnait este protectoarea celor harnici şi stăruitori. Simbolul ei este albina, de unde şi stupina din catedrala ei Sf. Ida - conservatorul de muzică din Lavondaville; Sf. Ida este protectoarea muzicienilor şi a artiştilor Sf. Masha şi Sf. Daan - amanţii; adesea invocaţi la mânie, poate pentru că nu comportă riscuri - e greu să-ţi închipui că nişte protectori ai iubirii romantice ar putea nimici pe cineva

Sf. Ogdo - fondatorul dragomachiei; protectorul cavalerilor şi al întregului Goredd

Sf. Vitt - apărătorul credinţei; acesta nu se va da în lături de la a nimici oameni, şi în mod special pe necredincioşi Sf. Willibald - piaţă acoperită din Lavondaville; Willibald este protectorul pieţelor şi al veştilor Sf. Yirtrudis - eretica; rămâne deschisă întrebarea cum poate exista o sfântă

eretică

Samsam - ţară aflată la sud de Goredd Speculus - sărbătoare goreddiană ce coincide cu solstiţiul de iarnă care se doreşte a fi o noapte închinată reflecţiei Tanamoot - ţara dragonilor
Toţisfinţii - toţi sfinţii din Ceruri, invocaţi ca un grup. Nu e chiar o zeitate, ci mai degrabă un substantiv colectiv transept - aripă a unei catedrale construită perpendicular pe naos
Tratatul lui Comonot - înţelegere prin care se instituia pacea între Goredd şi neamul dragonilor Ţinuturile Sudice - trei naţiuni adunate laolaltă la capătul sudic al lumii: Goredd, Ninys şi Samsam Ziziba - ţinut foarte îndepărtat, aflat la nord; adăposteşte multe animale stranii precum crocodilii şi cameloparzii (adjectiv: zibou)

Mulţumiri
9
Le mulţumesc din inimă: surorilor mele (inclusiv Josh); părinţilor, părinţilor vitregi şi socrilor; doctorului George Pepe; lui Mac şi găştii de la Children's Book World, curajoşilor mei cititori beta, celor de la Sparkly Capes şi Oolican, lui Epicur; lui George Eliot, lui Lois McMaster Bujold şi lui Arwen, Els şi Liz.

îi mulţumesc lui Dan Lazar, agentul meu, care are capacitatea unică de a vedea lucruri care nu există încă. Mulţumiri lui Jim Thomas, editorul meu, care înţelege legătura dintre a râde la glumele mele şi a mă face să lucrez din greu.

Lui Scott şi Byron care m-au făcut să râd când eram morocănoasă şi care mi-au dat motive să continuu cartea. Şi îi mulţumesc Unei, a cărei vezică minusculă de whippet m-a forţat să ies la plimbare de câteva ori pe zi.

înainte ca Seraphina să ajungă asistenta compozitorului curţii, a trebuit să dea interviu pentru slujba respectivă!

Faceţi cunoştinţă cu Orma, Glisselda, Viridius şi Seraphina în...
Audiţia
t
Este perfect normal - omenesc chiar - să îţi doreşti să ai parte de sprijin moral pe durata unei audiţii dificile. Nu-l puteam lua cu mine pe tata. Dacă ar fi avut cea mai mică bănuială că doresc să devin asistenta compozitorului curţii, ar fi încercat să mă împiedice, şi audiţiile sunt şi aşa destul de dificile fără să trebuiască să fug mai întâi pe fereastra camerei mele. Fraţii mei vitregi i-ar fi spus lui tata şi nu aveam niciun prieten pe care să-l rog să vină cu mine.

Mai bine el decât nimic, mi-am spus în sinea mea, dar era discutabil. Petrecuse ani întregi în formă umană, dar înăuntru era tot dragon: o fiinţă lipsită de emoţie, supra- raţională, care, oricât s-ar fi străduit, tot nu reuşea să îşi însuşească bunele maniere şi nici să înţeleagă de ce a da pe gură tot soiul de critici în timpul recitalului meu de flaut nu mă ajuta. La sfârşitul primei zile de audiţii, am ajuns să regret că îl luasem cu mine.

în timp ce urcam Dealul Castelului în ziua aceea parfumată de toamnă, am hotărât să-l trimit înapoi. Era imposibil să jigneşti un dragon, dar tot mă simţeam prost. Pentru vizita noastră la palat îşi pusese un veston şi pantaloni închise la culoare şi chiar îşi netezise părul stufos, cu toate că i se umfla încet la loc pe măsură ce se usca. Se plimba agale pe sub teii aurii, indiferent la neliniştea mea, rezolvând probabil nişte ecuaţii în minte.

Când am ajuns în umbra severă a porţii de la turnul de pază, l-am oprit şi i-am spus:

— Iţi mulţumesc că m-ai însoţit la aceste audiţii dificile, Orma. Astăzi nu-mi rămâne decât să-i dau Principesei Glis- selda lecţia de muzică. Nu te interesează lucrurile astea. Dacă ţi-ai neglijat munca la conservator, nu aş vrea să te reţin.

9

— Eşti una dintre ultimele trei finaliste, a spus, împin- gându-şi ochelarii pe nasul coroiat. Erai cea mai lipsită de experienţă şi singura femeie din douăzeci şi şapte de oameni. Iniţial am calculat şansele tale la una la cincisprezece mii. Maestrul de lăută şi trubadurul sunt în continuare în cărţi, însă...

— Treci la subiect! am spus eu, aruncând o privire peste umăr către străjerii din ghereta gărzii.

Se uitau la noi cu detaşare. Orma era scutit de clopoţelul pe care majoritatea dragonilor erau obligaţi să-l poarte; arăta doar ca un profesor înalt, greoi. Cu toate astea, întotdeauna îmi făceam griji că oamenii cu săbii le vor folosi preventiv dacă aflau adevărul.

Orma a spus cu glas tare:

— Ai douăsprezece la sută şanse să devii asistenta Maestrului Viridius.

Mi s-au prăbuşit umerii.

— Douăsprezece procente întregi? Mersi!

— Cu plăcere.

Faptul că nu pricepuse ironia din glasul meu mă enerva.

— Si tot mai vrei să mă însotesti?

9 99

— Bineînţeles. Şi-a scărpinat barba. Sunt cele mai bune şanse ale tale de până acum.

Am pornit mai departe. Zâmbetul pe care li l-am adresat străjerilor era complet fals, dar îmi pusesem pe mine cea mai bună rochie, cea bleumarin din lână merinos, iar Orma

a reuşit să-şi ţină gura. Arătam suficient de respectabil. Străjerii nu ne-au luat la întrebări, cu toate că îl urmăreau cu privirea pe Orma. Probabil îşi închipuiau că mă deranja; nu se înşelau.

9

Am fost ultima dintre cei trei Analişti care a intrat în cabinetul Maestrului Viridius. Bătrânul compozitor nu stătea la biroul lui, ci pe o canapea specială pentru suferinzii de gută, cu picioarele înălţate să stea

mai comod. Mâinile ca nişte gheare îi erau înfăşurate în bandaje: genunchii şi labele picioarelor îi erau îngrozitor de umflate. Vederea lui mă umpluse de groază în prima zi de audiţii şi de milă în cea de-a doua, dar nu îmi diminuase dorinţa de a deveni asistenta lui. Admiram de mult timp muzica bătrânului compozitor. Fanteziile lui fuseseră primele lucrări pentru clape pe care mi le predase Orma, şi fusesem vrăjită pe dată de vioiciunea şi forţa lor.

Maestrul Viridius s-a încruntat în clipa în care am intrat.

— Jupâniţă Dombegh! Ai binevoit în sfârşit să ni te alături, a rostit el tărăgănat. Eşti a treia la rând, aşa cum i se cuvine unui codaş.

Am făcut o plecăciune, ruşinată.

Viridius a fluturat din mână enervat.

— Aşteptaţi-vă rândul în anticameră! Am o durere de cap îngrozitoare şi nu suport să vă văd cum vă agitaţi de emoţie.

9

Maestrul de lăută, primul care trebuia să susţină proba, a urmat un paj spre locul unde Principesa Glisselda îşi aştepta lecţia. Restul ne-am înşirat în anticamera îngustă, încăperea era prevăzută cu câte o băncuţă aliniată de-a lungul fiecărui perete; Orma şi cu mine stăteam vizavi de trubadur. Mi-am făcut de lucru compunând motete în minte şi urmărindu-l pe trubadur. Purta o pereche de pantaloni de mătase pe care, cel mai probabil, nu şi-i putea permite,

îşi ţinea chipiul cu panaş în poală şi părea neliniştit. Lângă mine, Orma făcea însemnări intr-un carneţel. M-am uitat la foaie. Scrisese: „Cărţi de căutat în biblioteca personală a Reginei[11].

— Nu poţi merge în biblioteca personală a Reginei, i-am şoptit aspru.

— Atunci lista asta e pentru tine, a spus el, neobosindu-se să vorbească în şoaptă. Cu siguranţă ţi se va permite accesul la ea, atunci când vei primi slujba. O să trec cărţile în ordinea în care mi-ar plăcea să le citesc.

— Când o să obţin slujba? Douăsprezece procente, Orma!

El a ridicat din umeri.

— Douăsprezece procente dacă nu faci nimic imprevizibil. Sunt şaizeci şi opt la sută şanse să mă surprinzi. Pot să-ţi arăt cum am ajuns la concluzia asta.

A dat pagina şi s-a apucat să calculeze. Am închis ochii, exasperată.

După o oră şi şase pagini de algebră, maestrul de lăută s-a întors, dând din mâini agitat, furios şi negru din cap până în picioare. S-a hârjâit de genunchiul trubadurului în trecere, lăsându-i o dâră întunecată pe pantalon, a mărşă- luit în biroul Maestrului Viridius şi a trântit uşa după el. Chiar şi aşa, l-am auzit cât se poate de limpede:

— Refuz să fiu umilit în felul acesta! îmi retrag candidatura, domnule!

A dat uşa în lături şi a ieşit ţanţoş, împrăştiind un nor de praf de cărbune în urma lui. Trubadurul, care îşi freca pantalonii de mătase murdari cu o batistă, mi-a întâlnit privirea şi mi-a zâmbit stins. Nu rămăseserăm decât noi doi acum.

Pajul a revenit să anunţe următorul candidat. Trubadurul şi-a îndreptat vestonul, şi-a făcut semnul Sf. Ida şi

a plecat. Uşa de la biroul Maestrului Viridius s-a deschis; când m-am întors, l-am văzut pe bătrân stând în prag, proptit în două bastoane, urmărindu-l cu ochi mari pe trubadur. M-a văzut uitându-mă la el şi mi-a aruncat o privire încruntată pe sub sprâncenele stufoase.

— Maestrul de lăută e un idiot, a spus bătrânul compozitor ţâfnos. Nici măcar n-a apucat să-i dea neastâmpăratei lecţia, pentru că a alunecat pe jgheabul pentru cărbuni. Sunt sigur că nu ai de ce să-ţi faci griji.

Nu-mi făcusem griji până să spună el asta, desigur. Şi-a vârât capul la loc în birou, asemenea unei broaşte ţestoase irascibile şi pline de pete de ficat, şi a închis uşa după el.

M-am întors către sursa mea de consolare, simţind brusc nevoia de aşa ceva, însă Orma dispăruse.

Oricine poate auzi chemarea naturii, chiar şi un dragon; nu aveam nevoie să-mi povestească în detaliu unde pleca de fiecare dată când ieşea din cameră. Pe oricine altcineva în locul lui, însă, te-ai fi putut baza să se şi întoarcă imediat. Minutele treceau unul după altul, iar eu eram din ce în ce mai convinsă că se rătăcise pe undeva pe unde nu avea voie să umble.

Pajul s-a iţit înapoi în cameră. Am crezut că venise să mă cheme la lecţia prinţesei, însă el a spus obraznic:

— Ai venit însoţită de ticălosul ăla cu barbă? Cel cu nasul?

— Da, am spus, sărind în picioare.

— Se află într-o situaţie jenantă; a spus că tu ai să-l ajuţi.

— Unde este? am întrebat.

Puştiul m-a îndrumat - sus pe scări şi la dreapta -, dar n-a părut deloc dispus să mă însoţească. Am traversat coridorul cât de repede am îndrăznit; sfatul Reginei tocmai se încheiase, iar holul era plin de oameni de vază. Când

am ajuns la scara cea mare din marmură, mi-am suflecat fustele şi am sărit treptele câte două odată, atrăgându-mi privirile dezaprobatoare ale doamnelor de onoare care coborau. M-am înroşit de jenă şi de efort, dar nu am încetinit. în capul scărilor, am cotit-o la dreapta pe un coridor şi m-am izbit de o fată care stătea cocoţată pe un scaun.

Ea a ţipat, dar nu a căzut şi nici n-a scăpat din mână găleata care era cât pe ce să se verse.

— Sf. Daan pe divan! Eşti chioară? a strigat ea.

Mi-a luat o clipă să-mi trag sufletul.

— Vă rog să mă iertaţi! am spus eu.

— în mod clar eşti un soi de mocofancă! a spus ea, rânjind batjocoritor de la înălţimea la care se găsea. Bănuiesc că nu te poţi abţine.

Era minionă, dar nu cu mult mai mică decât mine. Cincisprezece ani, cam atât îi dădeam. Buclele aurii îi încadrau chipul ca un soare înălţat deasupra cerului azuriu al rochiei de mătase. îşi înfipsese scaunul dinaintea unei uşi duble. A bătut cu piciorul în tăblia de lemn a scaunului, provocând un vârtej în lichidul din găleata ei. Orice ar fi conţinut, mirosea oribil.

— Ia asta! a poruncit, întinzându-mi găleata duhnitoare. Ai putea la fel de bine să dai o mână de ajutor. Tu eşti înaltă; eu nu ajung, nici măcar cu scaunul.

— îmi pare rău, nu pot rămâne, am spus, trăgându-mă în spate din pricina mirosului. Profesorul meu de muzică...

— Prăjina aia? a întrebat ea. N-a păţit nimic. Şi el s-a împiedicat de mine, dar ne-am împăcat şi l-am trimis să-şi vadă de drum.

M-am uitat dincolo de ea în lungul coridorului.

— Unde e?

Ea mi-a aruncat o privire încruntată şi mi-a îndesat găleata sub nas.

— N-are nimic. Ajută-mă, mocofanco!

Mâinile au apucat găleata, în ciuda împotrivirii nasului, care prinsese un damf copleşitor de peşte. M-am uitat la lichidul vâscos şi cafeniu. în întuneric sclipeau vesel nişte solzi argintii; nasturii negri care pândeau în străfunduri nu puteau fi decât nişte ochi. Mi-am înfrânat greaţa.

— Ce să fac cu ea?

— Ce să fac cu ea, înălţimea Voastrăl m-a corectat ea, încrucişându-şi braţele pe burtă. Păsări de mărgele se jucau pe norii aurii ai corsetului ei.

Am executat o reverenţă până în pământ, neîndemânatică din pricina găleţii din mână. Acel „înălţimea Voastră" plus vârsta respectivă nu puteau însemna decât un singur lucru: că era nepoata Reginei, Principesa Glisselda, cu toate că nu înţelegeam cum de era cu putinţă. Din câte ştiam eu, chiar în acea clipă ar fi trebuit să fie la lecţia de muzică cu trubadurul.

— Ridică-te! a spus ea. N-am reţinut cum te cheamă.

— Seraphina Dombegh, înălţimea Voastră.

M-am îndreptat de spate, ţinând lichidul care duhnea a peşte departe de corp. Mirosul persista, în ciuda distanţei.

Prinţesa a sărit jos de pe scaun, sprintenă ca un cintezoi. Abia dacă îmi venea până la umăr.

— Ei bine, jupâniţă Dombegh, a spus ea, pregătim o capcană pentru ultimul meu potenţial profesor de muzică.

Am înţepenit locului. Găleata aia de zoaie îmi era destinată!

în mod evident, prinţesa nu-şi dăduse seama cine eram. Mi-a tremurat un pic glasul când am spus:

— E vreo problemă anume cu acest profesor, de simţiţi nevoia să...

— O, nu! a spus ea vesel. Nu i-am cunoscut pe nici- unul dintre Analiştii lui Viridius. îi detest pe toţi în aceeaşi

măsură, din principiu. L-am trimis pe primul - maestrul de lăută pipernicit - după cai verzi pe pereţi prin pivniţe. La final, ca bonus, a primit o excursie pe jgheabul de cărbuni.

Sfinţi din Ceruri!

îmi era groază să întreb, dar trebuia să aflu:

— Ce i-aţi făcut trubadurului?

Chipul i s-a luminat şi a sărit în vârful picioarelor.

— Hai să-ţi arăt!

A împins uşa dublă în lături şi m-a condus printr-un mic cabinet, sau poate o cameră de studiu, mobilat cu două mese şi un raft pentru cărţi. O hartă desfăşurată pe una dintre mese era plină de adnotări; peste ea erau împrăştiate stilouri, cărţi şi marcatoare din lemn. Şi-a croit drum până la ferestrele care dădeau înspre o grădină împrejmuită la capătul căreia se zărea un labirint din gard viu. S-a trântit pe un divan amplasat în scobitura ferestrei şi a deschis geamul. A mângâiat perna brodată de lângă ea. Şovăiam pe marginea canapelei, cu găleata pe genunchi.

— Uite: pana de la chipiul lui ridicol! a spus ea, arătând cu degetul.

O brăţară din perle argintii îi atârna de încheietura fragilă.

într-adevăr, vedeam unde se afla tovarăşul meu de arme într-ale muzicii printre tufele de cimişir. Pana îi tremura nesigură în lumina soarelui de toamnă, de parcă ar fi încercat să se hotărască între două direcţii.

A ales cărarea din stânga.

— Nu mai aveţi mult! a strigat Principesa Glisselda, lovind cu pumnişorul în tocul ferestrei.

— Principesă, am spus eu, cu gura prea uscată pentru a putea vorbi, cântă ca un înger. Ar fi trebuit să-l auziţi la audiţie. Ar fi un asistent minunat pentru Maestrul Viridius

şi un profesor excelent pentru dumneavoastră, dacă aţi fi dispusă să...

— Să-i acord o şansă? a spus ea, aruncându-mi o privire piezişă. Asta fac. Maestrul de muzică şi cu mine suntem în război. Pe tipul ăsta încerc să-l avertizez în legătură cu vendeta noastră. îi dau o şansă să vadă în ce mocirlă e pe cale să intre. De fapt, i-am pregătit o mocirlă adevărată. M-am gândit că o abordare concretă ar face lucrurile mult mai clare. Priveşte-1!

Pana s-a făcut brusc nevăzută. Din centrul labirintului au răzbătut strigăte. M-am uitat la ea cu ochi mari, îngrozită.

— Nu merita asta, i-am spus eu.

— Toate războaiele fac victime, a spus ea, continuând să fixeze scena de dedesubt.

M-am uitat la lichidul cafeniu care îmi era destinat mie.

— Ce aveţi de gând să faceţi cu... cu substanţa asta? am întrebat eu, înclinându-l şi privind cum se lipea de marginea găleţii.

— Nu e aşa că e dezgustătoare? a chiţăit ea, întorcându-se de la fereastră şi bătând din palme. Sunt capete de peşte fermentate. Simbolizează cât de indigestă mi se pare ideea unor lecţii de muzică. O să i-o turnăm în cap următorului ticălos şi aşa vom scăpa de două chestii dăunătoare deodată. Va trebui să ne grăbim, însă, s-a neliniştit ea, sau n-o să fie gata când intră ăla pe uşă.

„Ăla“. M-am uitat fix în găleata halucinantă şi mi-a venit o mică idee. Poate că mai puteam încă salva situaţia, oferindu-i prinţesei o lecţie sub acoperire şi dezvăluindu-mi identitatea doar la sfârşit.

M-am ridicat şi i-am zâmbit.

— Dacă vreţi să o fixaţi în aşa fel încât să-i cadă în cap când deschide

uşile, aţi abordat problema greşit.

A adus un scaun din hol; m-am urcat pe el şi i-am arătat cum se putea aşeza în echilibru găleata pe marginea uşii duble, uşor întredeschise. Prinţesa a râs şi a sărit în sus, încântată de mine şi nici măcar eu nu m-am putut abţine să nu simt o undă de satisfacţie bine stăpânită. Mă simţeam mai în siguranţă ştiind că găleata era într-un loc la care ea nu putea ajunge.

— Desigur, oricine ar putea detecta capcana prin crăpătură, am spus eu, dându-mă jos de pe scaun şi studiind aranjamentul dintr-un alt unghi. O să vreţi să-i distrageţi atenţia victimei. Ce-ar fi dacă v-aţi aşeza în raza lui vizuală, cântând la instrument?

Prinţesa s-a strâmbat.

— Nici nu mă gândesc!

— Nu-l aveţi la dumneavoastră?

Ne blocasem pe amândouă aici fără instrument?

N-a găsit de cuviinţă să-mi răspundă, însă s-a întors către o tapiţerie atârnată pe perete şi a tras-o în lături, dezvăluind o uşă. A ieşit din camera de studiu; eu am şovăit, dar apoi am urmat-o într-un salon mult mai mare cu ferestre înalte şi scaune grupate anume pentru discuţii în particular. în faţa ferestrei era amplasat un clavecin, acoperit ca să nu se prăfuiască.

— Acela este instrumentul înălţimii Voastre? am întrebat eu.

Ea a fornăit - un sunet neaşteptat venind de la o fată de viţă atât de nobilă.

— Este al lui Viridius. Nu mă lasă să-l ating. Nu m-a iertat că i l-am umplut cu broaşte. Când a văzut că mijesc ochii, m-a lămurit:

— E un război, Seraphina.

S-a răsucit pe călcâie şi s-a repezit la fereastră. M-am uitat lung în urma ei.

începea să mă îngrozească ideea că aş putea primi slujba aceea, dar îmi era ruşine să mă gândesc că m-aş fi putut lăsa înfrântă de frică în acea ultimă încercare, care nu avea nimic de a face cu talentele mele muzicale. Am tras adânc aer în piept şi am smuls cearşaful de pe clavecin.

Principesa Glisselda s-a răsucit la auzul sunetului şi a ridicat o sprânceană. M-am aşezat la clape şi mi-am lăsat degetele să-i dea bineţe, înfiorându-se de textura notelor.

— La ce instrument v-a pus Viridius să cântaţi? am întrebat eu. La ţiteră?

— De unde ştii? a întrebat ea.

— Acesta este de obicei primul instrument care li se recomandă tinerelor elegante, am spus eu, lansându-mă în câteva arpegii. Dar să te ţii plictiseală!

— Exact asta am spus şi eu! Am făcut exact aceeaşi glumă! a strigat ea. Iar tiranul bătrân a lătrat la mine că era instrumentul cel mai uşor de învăţat şi că eram afonă ca o sfeclă fiartă.

Au! în mod limpede, ambii combatanţi se împroşcau cu insulte în războiul ăla.

Glisselda a traversat încăperea, cu braţele încrucişate şi o încruntare care îi boţea chipul de spiriduş.

— Ştiu ce pui la cale şi te avertizez că n-o să-ţi meargă! a spus ea.

Am ridicat ochii de la clape.

— îmi pare rău, nu ştiu la ce...

— Şi tu eşti la fel ca toţi ceilalţi, a strigat ea. Bunica, şi mama, şi toată lumea. Muzica ar trebui să mă înveţe să fiu disciplinată, aşa zic toţi! Plictiseala ţiterei o să mă facă liniştită şi discretă şi imperturbabilă!

Mi-am pus palmele pe genunchi, întorcându-mă cu faţa către ea.

— Nu sunteţi câtuşi de puţin interesată de muzică.

— Deloc! a spus ea înverşunată.

Am încercat să zâmbesc, dar mă simţeam în pragul deznădejdii.

— Atunci ce vă interesează?

Redusesem numărul de opţiuni la trei înainte să deschidă gura. Avea să spună rochii sau baluri sau băieţi. Mă gândeam deja cum să stabilesc o legătură între oricare dintre ele şi muzică - cu rochiile era cel mai greu - aşa că nici măcar nu i-am auzit răspunsul:

— îmi cer iertare, ce anume? am spus eu prosteşte.

Mi-a aruncat o privire otrăvită, dar a repetat:

— Politica.

Ne-am uitat lung una la cealaltă vreme îndelungată, Principesa Glisselda cu buzele strânse şi trăgând de o mărgea de pe corset. Am simţit că mi se oferise un grăunte strălucitor de adevăr şi că aştepta să vadă ce aveam să fac cu el.

Politică.

— Ştiţi, am spus rar, aşa încât să am timp să-mi formulez gândurile, muzica nu este atât de inutilă pentru politică pe cât v-aţi putea imagina.

Şi-a dat ochii peste cap într-un mod teatral.

Am continuat:

— Vorbesc serios! Muzica te învaţă despre armonie, despre rezolvarea tensiunilor şi găsirea echilibrului - şi astea nu sunt decât notele. Tipul de negociere pe care îl porţi cu instrumentul, ei bine, asta... Un diplomat nu poate decât să aspire să ajungă să asculte cu atâta atenţie şi să reacţioneze cu atâta sensibilitate.

Mi-am întors faţa de la ea şi am interpretat câteva acorduri experimentale.

— Dacă eşti prea timid în preajma instrumentului tău, acesta va profita. Notele vor suna prost chiar dacă le cânţi

corect. Dacă eşti prea dur - asta părea a fi mai degrabă cazul prinţesei noastre; am lovit cu putere clapele pentru exemplificare - el se va răzbuna subtil şi asta se aude în timbru. Uneori, răzbunarea nu este deloc subtilă. Depinde de instrument.

I-am aruncat pe furiş o privire; se uita fix la capacul clavecinului, fără

să fie atentă.

— Orice instrument şi-ar dori să i se vorbească respectuos, a spus ea încetişor.

Am dat afirmativ din cap.

— Şi poruncitor. E un echilibru. Din fericire pentru începător, clavecinul este un partener iertător, maleabil. Chiar dacă apeşi clapa greşită, nu va suna fals, iar timbrul rămâne acelaşi oricât de tare ai da în el.

Principesa s-a aşezat lângă mine pe băncuţă, privindu- mi mâinile cum se micşă, adâncită în gânduri.

— Iertător şi maleabil sunt două însuşiri care îi lipsesc lui Viridius, a spus ea într-un târziu. Şi, tot ce se poate, şi mie.

Acordurile se transpuneau într-o piesă pe care o ştiam, deşi nu eram încă sigură pe ea. Principesa Glisselda a continuat să-mi urmărească mâinile pe măsură ce melodia s-a revelat ca fiind Suita Infanta a lui Viridius, pe care el o scrisese în cinstea ei când ea era doar o copiliţă care abia începea să umble. întotdeauna mi se păruse o partitură stranie: numai veselie la suprafaţă şi o asprime ascunsă, asemenea unui cuţit înfăşurat în panglici, dar acum, în timp ce o cântam, începeam s-o înţeleg. Principesa Glisselda a recunoscut-o, desigur, şi şi-a îndreptat ţinuta.

în cele din urmă, m-a întrerupt.

— Arată-mi ce faci.

— Desigur, am spus şi am început să-i arăt melodia de bază cu degetele de la mâna dreaptă.

Nu a prins-o din prima, dar se străduia, cu fruntea încreţită şi limba scoasă de concentrare. Nici măcar nu ştiu sigur cât am stat aşa, repetând măsura aceea, dar când i-a ieşit în sfârşit, m-a privit victorioasă.

Apoi a spus, fără nicio legătură.

— Uite-1!

Din camera cealaltă s-au auzit o bufnitură şi un strigăt. Principesa a sărit în picioare şi a ţâşnit prin tapiţerie în mica sală de studiu; am urmat-o îndeaproape. Pusesem atât de absorbită de predat, încât uitasem cu totul de Orma.

Bineînţeles, nu era Orma. Era Maestrul Viridius, cu faţa roşie de furie şi ţipând. Zeama împuţită de peşte îi împroş- case capul chel, îi udase burta proeminentă şi îi înmuiase cu totul bandajele de pe mâini. în confuzia provocată de atacul aerian, aterizase pe podea. Principesa Glisselda îi întindea braţul subţire, încercând să-l ajute, cu buzele strâns lipite în încercarea de a-şi stăpâni hohotul de râs. Bătrânul împungea cu bastoanele ori de câte ori se apropia de el. Am ţâşnit în spatele lui şi l-am ajutat să se ridice în şezut.

— Ei bine? a bolborosit el, împingându-mă la o parte. Cum a fost fata?

Am îngăimat:

— A fost...

— Mai bună decât tine, morsă bătrână! a intervenit Principesa Glisselda, ca şi cum întrebarea i-ar fi fost adresată.

Din privirile furioase pe care le schimbau între ei, mi-am dat seama că aşa şi fusese.

— Să sperăm că standardele de exigenţă ale domniei voastre au fost atinse? a rânjit el batjocoritor, acceptând batista pe care i-o întinsesem în tăcere şi tamponându-şi jiletca cu ea.

— M-a lăsat să cânt la clavecinul dumitale, a spus ea dulce, fluturând din gene. El s-a oprit din şters şi mi-a aruncat o privire furioasă. Principesa a ocolit balta de zeamă de peşte de pe podea, croindu-şi drum către uşă.

— Aţi ştiut! i-am strigat din urmă înainte să dispară după uşă. Aţi ştiut dintru început că eram unul dintre candidaţi.
>
Ea s-a oprit în prag şi a zâmbit.

— Bineînţeles că am ştiut. Diplomaţia reprezintă doar o parte a politicii, Seraphina. E nevoie şi de spionaj. în plus, a spus ea, desenând cu vârful condurului un arabesc în zeama de peşte, am spus eu că n-aş fi ştiut? Mi-a aruncat un zâmbet năstruşnic şi a pornit-o de-a lungul coridorului, sărind într-un picior, după câte se auzea.

L-am ajutat pe Maestrul Viridius să se aşeze pe un scaun. Gândurile mi se învârteau prin cap. El s-a uitat în ochii mei. Părea neaşteptat de sfios.

— Mi-a spus azi dimineaţă, a zis el. Tu erai singura căreia avea să-i acorde o şansă, şi chiar şi aşa, nu a putut să promită nimic. Nu aveam nici cea mai vagă idee ce trăsnăi le pregătea celorlalţi sau ce joc avea să joace cu tine, şi îmi pare rău. Din păcate - a oftat - ea e parte din slujba asta. Eu nu-i mai pot fi profesor; îmi creşte tensiunea şi îmi dă palpitaţii.

— E o fată dezgheţată, am spus, măsurându-mi cu atenţie vorbele, în caz că intrase înapoi pe vârfuri şi trăgea cu urechea. Nu m-ar mai fi mirat nimic în ceea ce o privea.

Maestrul Viridius se chinuia să se ridice în picioare; l-am ajutat. S-a proptit în bastoane şi a spus:

— Felicitări, jupâniţă Dombegh! Să te prezinţi la mine peste trei zile. în seara asta o să-ţi pregătesc apartamentul. Mută-te când vei dori. O să avem grijă să ai încuietoare la usă. A zâmbit fără veselie. Odată obrăznicătura aia mi-a
9

umplut clavecinul cu broaşte. Nu poţi să ştii de ce e capabilă.

„Capabilă" era o descriere potrivită pentru această prinţesă. Nu aveam să uit sfatul lui.

Am dat să-l ajut să urce scările, dar el mi-a făcut semn să-l las în pace.

Cum îl urmăream înaintând cu paşi poticniţi, am auzit pe cineva în spatele meu. Când m-am întors am văzut un paj - acelaşi pungaş obraznic care mă trimisese la etaj - conducându-l pe Orma către mine.

— Poftim, Profesore! a spus băiatul, întinzând un braţ ca şi cum m-ar fi prezentat. Eleva dumitale, întreagă şi nevătămată.

— Nu mi-am făcut griji, a spus Orma.

Puştiul a râs.

— Neghiobule! a spus el, răsucindu-se pe călcâie şi făcându-se nevăzut.

M-am uitat la Orma.

— Principesa Glisselda l-a trimis pe pajul acela să te ia de aici, nu-i aşa? Apoi m-a ademenit pe mine sus după tine.

El a ridicat din sprâncene.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti. Am primit o invitaţie personală în biblioteca privată a Reginei. A fost o coincidenţă absolut întâmplătoare.

Mda! Principesa trebuie că trăsese cu urechea la conversaţia noastră din anticameră.

Orma şi-a umflat nările; avea un nas sensibil.

— Audiţia ta a implicat şi sos de peşte fermentat? Asta e chiar o delicatesă scumpă în...

— Da, am spus eu, râzând de el. Principesa a învăţat atâtea de la mine, că a avut nevoie de o gustare uşoară.

— Ai primit slujba, deci?

M-am uitat în ochii lui. Nu era fericit - dragonii nu funcţionau aşa - dar era ceva acolo, nu-mi puteam da seama ce. Un soi de satisfacţie, poate, la gândul că mă pregătise bine.

— Am primit slujba, am spus, simţind cum glasul mi se poticneşte puţin.

Dacă a fost luat prin surprindere de emoţie, nu a arătat-o. A spus:

— Sunt uluit că am putut greşi atât de mult la calcule. fmi scapă ceva evident. Dacă pot prevedea că mă vei surprinde cu atâta consecvenţă, atunci cu siguranţă...

în clipa aceea am simţit un val de afecţiune pentru bătrânul dragon şi i-am sărit de gât, cu toate că ştiam că detesta să fie atins. Nu reuşea să se obişnuiască cu pielea fără solzi. El s-a încordat şi a rămas nemişcat, aşteptând să-i dau drumul.

— Apropo de surprize! am spus eu, lovindu-l peste piept, unde am simţit o netezime stranie pe sub jiletcă. Eşti neaşteptat de ortogonal în clipa asta.

Un om s-ar fi ruşinat, dar Orma a ridicat doar din umeri.

— Nu am apucat să termin cartea pe care o începusem. Dar nu e nimic - ai primit slujba. Poţi să o restitui pentru mine când o voi fi terminat.

Am râs, nedorind să mă supăr pe el, şi împreună am părăsit palatul. Frunze aurii pluteau în jurul nostru în timp ce coboram dealul abrupt până în oraş, iar umbrele ni se întindeau dinainte pe suprafaţa lumii.